

Giới thiệu Cưới Lâu Sẽ Hợp

Bạn đang đọc truyện Cưới Lâu Sẽ Hợp của tác giả trẻ Minh Khai Dạ Hợp, câu chuyện ngôn tình hiện đại nói rằng cuối ùng Đàm Như Ý cũng tin rằng, gia đình cô đấu tranh nhiều năm chịu đủ loại trời buộc như vậy. Gặp phải truyện buồn cũng vui về đối mặt, vẫn tiếp tục hiền lành, tính tình nhân hậu. Cũng chỉ vì ngày như nắng hạn gặp mưa rào đó——Cô gặp phải Thẩm Tự Chúc.*** Trong bóng tối có một bóng dáng co ro, nhìn không rõ, chỉ có một hình dáng phập phồng. Cho tới giờ khắc này, cô mới mơ mơ hồ hồ nhớ ra —— "Bóng dáng" trước mắt này, sau này chính là chồng trên danh nghĩa của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lễ Thành Hôn

Khi khách về hết, đã là mười một giờ đêm. Đàm Như Ý không ngờ kết hôn lại làm cho người ta sức cùng lực kiệt như vậy, lỗ tai giống như máy trộn bê tông, ùng ùng vang lên không ngừng.

Mất thấy Thẩm Tự Chúc và một nhóm khách cuối cùng cũng đi ra khỏi cửa chính, Đàm Như Ý rót cuộc thờ phào nhẹ nhõm, cả người giống như mới từ đáy nước ngoi lên, trong xương cũng mệt mỏi. Cô chống một tay lên bàn, tháo chiếc giày chật ra khỏi chân. Đứng cả ngày, chân cũng sưng đau, giờ phút này cởi giày ra, mới hơi khôi phục chút cảm giác. Đang muốn tháo nốt chiếc giày còn lại, chợt thấy một bóng người thoáng qua cửa.

Đàm Như Ý sợ hãi vội vàng nhét chân trở lại giày, đoan trang đứng thẳng, lúc này mới giương mắt lên nhìn.

Tay Thẩm Tự Chúc tháo hoa "Chú rể" trước ngực, tiện tay nhặt áo khoác ngoài vắt trên ghế dựa lên, nhỏ giọng nói một câu: "Đi thôi."

Đàm Như Ý lập tức nâng áo khoác đi theo về phía trước. Cô vừa đi vừa cúi đầu lấy hoa ở sườn xám của mình lên, khi đi ngang qua thùng rác ở cửa quầy rượu thì giờ tay lên tính toán vứt bỏ, giương mắt nhìn lên, Thẩm Tự Chúc đang ngồi vào ghế lái.

Đàm Như Ý do dự chớp mắt một cái, cong ngón tay, nhét hoa hồng nilon chất lượng kém vào túi áo khoác mỏng, bước nhanh hơn trong màn đêm.

Thang máy nhà trọ không người nào dùng thì bình thường dừng ở lầu một, Thẩm Tự Chúc mới vừa đề xuống cái nút hướng lên, thang máy trước mặt liền phát ra tiếng. Đàm Như Ý sợ hết hồn, nhìn bốn phía một cái, yên tĩnh, cũng không có khách trọ khác.

Thẩm Tự Chúc đã vào thang máy, Đàm Như Ý nhắm mắt đi vào theo. Tay cô chỉ níu thật chặt lấy tay cầm, cứng rắn chịu đựng nhìn chằm chằm về tấm lưng phía trước, cố gắng hô hấp rất chậm rãi, e sợ nếu phát ra một chút xú tiếng động nào, sẽ làm cho Thẩm Tự Chúc chú ý tới sự tồn tại của cô.

Vậy mà không như mong muốn, chuông điện thoại di động chợt vang lên, tựa như thanh chói tay chim bồ câu tiêu phá vỡ yên tĩnh, tay Đàm Như Ý vội vờn móc từ trong túi ra, liếc mắt nhìn trên màn hình, là em trai Đàm Cát gọi tới.

"Chị, hành lý của chị ngày mai đưa tới cho chị có được không?"

Đàm Như Ý vội nói: "Được."

"Vậy chị nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai trước khi em đến sẽ gọi điện thoại cho chị."

"Được, em cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Cúp điện thoại, không nhận được lại khẽ liếc mắt Thẩm Tự Chúc một cái, anh vẫn đứng nghiêm như cũ, mắt nhìn phía trước, nét mặt thản nhiên, thật giống như không bị quấy rầy chút nào.

Thẩm Tự Chúc vào phòng, lấy một đôi dép lê trong tủ giày ra thay, trực tiếp đi về phía phòng tắm, vừa đi vừa cởi áo khoác ngoài trên người xuống, tiện tay ném một cái lên ghế sa lon.

Đàm Như Ý thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn nền gạch màu trắng không nhiễm một hạt bụi trong phòng khách, lại cúi đầu nhìn qua giày cao gót trên chân mình bị dính vết rượu màu đỏ, vội vàng lùi nhanh ra ngoài. Cô cẩn thận lui về phía sau một bước, cởi giày, đặt giày ngoài cửa mũi giày hướng ra ngoài, nghiêng đầu thấy đôi giày lớn xon của Thẩm Tự Chúc, liền xếp lại chỉnh tề.

Cô dựa theo cách làm của Thẩm Tự Chúc mở tủ giày ra, tìm một vòng lại chỉ tìm được một đôi kiềng nam khác bằng vải bông. Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, cô chặn trừ chốc lát, vẫn lấy đôi bằng vải bông ra đi.

Đàm Như Ý cởi áo khoác xuống vắt trên kệ trước cửa, xỏ đôi dép quá cỡ rón rén đi tới phòng khách ngồi xuống. Hơi cúi đầu nhìn tiểu Hùng đáng yêu trên ghế sa lon, trong đầu vẫn căng thẳng chậm rãi buông lỏng, cả người thoải mái tựa vào ghế, thờ phào nhẹ nhõm.

Không lâu sau, tiếng nước chảy trong phòng tắm đột nhiên ngừng, Đàm Như Ý giống như phản xạ có điều kiện lập tức ngồi thẳng lưng.

Thẩm Tự Chúc chỉ quấn một chiếc khăn tắm, vừa lau tóc vừa từ phòng tắm ra ngoài. Đàm Như Ý quét ánh mắt đến người anh. Nhìn cả thân trên không che đậy, giống như bị điện giật ánh mắt lập tức dời đi.

Thẩm Tự Chúc không có nhìn cô, ném khăn lông vừa lau tóc lên bàn trà, rồi sau đó đi vào phòng ngủ. Một lát sau, anh cầm thảm nhung và gối đầu ra ngoài. Đàm Như Ý nhìn anh đang đi về mình, không tự chủ được đứng lên nhường vị trí trên ghế sa lon. Thẩm Tự Chúc ném gối đầu và thảm nhung tới ghế sa lon, ngẩng đầu nhìn về phía cô "Tôi ngủ trên salon."

Đàm Như Ý gật một cái, đang muốn nói "Được", Thẩm Tự Chúc đã nằm trên ghế salon, kéo thảm nhung che lên người. Ghế sa lon rất ngắn, chân hẳn lộ ra ngoài một mảng lớn gác lên trên thành ghế, hình như thảm nhung cũng rất nhỏ, anh dùng sức duỗi ra, vẫn có nửa lòng bàn chân lộ ở bên ngoài.

Đàm Như Ý cảm thấy bất khoan, muốn nói anh trở về phòng ngủ, nhưng hô hấp anh đều đều, không biết có phải là đã ngủ hay không. Đàm Như Ý lặng đứng ở cạnh ghế salon một lúc lâu, nhiều lần há mồm, nhưng vẫn không thể lên tiếng gọi anh. Cuối cùng không tiếng động thở dài, cời dép trên chân ra, nhón chân lên lặng lẽ đi tới phòng tắm rửa mặt.

Đàm Như Ý hắt nước ấm lên mặt, hí mắt liếc nhìn khăn lông trên kệ, thấy treo một hàng khăn lông màu trắng chỉnh tề. Cô không dám tùy tiện sử dụng, không thể làm gì khác hơn là rút mấy tờ khăn giấy, lau lung tung vài cái ở trên mặt. Lấy ra vừa nhìn, trên khăn giấy đã dính mascara đen thui lù. Cô vội vàng mở vòi nước ấm, nhắm mắt dùng sức tắm rửa. Tắm nửa ngày, vẫn cảm giác được đầy dầu keo dính dính, hành lý ngày mai mới đưa tới, mà trong túi của nàng trừ một thỏi son môi thì không còn gì khác. Do dự một hồi lâu, không thể làm gì khác hơn là cầm lên sữa rửa mặt nam của Thẩm Tự Chúc trên bồn rửa.

Tắm xong đã là 20 phút sau, Đàm Như Ý mặc lại sườn xám ban ngày như cũ, nhón chân lên đi tắt đèn của phòng khách, sau đó đi tới phòng ngủ. Ở cửa phòng ngủ, cô dùng bước lại, liếc mắt nhìn trên ghế sa lon.

Trong bóng tối có một bóng dáng co ro, nhìn không rõ, chỉ có một hình dáng phập phồng.

Cho tới giờ khắc này, cô mới mơ mơ hồ hồ nhớ ra —— "Bóng dáng" trước mắt này, sau này chính là chồng trên danh nghĩa của cô.

—

Bởi vì nhiều năm cũng trở thành đồng hồ sinh vật, bây giờ Đàm Như Ý liền tỉnh. Cô rón ra rón rén đi ra ngoài, trong nắng sớm mờ mờ, Thẩm Tự Chúc vẫn nằm im, còn chưa có tỉnh lại.

Sau khi rửa mặt Đàm Như Ý rón rén, đi ra cửa mua bữa ăn sáng, trở về thì Thẩm Tự Chúc đang đứng ở trong phòng tắm đánh răng.

Đàm Như Ý sợ hết hồn, do dự một chút, lên tiếng chào hỏi: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Thẩm Tự Chúc khạc bọt trong miệng ra, ừng ực ừng ực súc miệng.

Đàm Như Ý xếp bánh quẩy và sữa đậu nành ra bàn, tính toán chiến thêm hai quả trứng, kết quả mờ tù lạng ra vừa nhìn, mọi thứ đều được xếp gọn gang, ngay ngắn. Nhìn lại máy hút khói và bếp ga, đều là mới tinh, đoán chừng khi ở nhà Thẩm Tự Chúc chưa từng động đến.

Thẩm Tự Chúc từ phòng tắm đi ra, Đàm Như Ý vội vàng lên tiếng: "Thẩm tiên sinh, tới đây ăn sáng thôi." Thẩm Tự Chúc đang đi từ phòng tắm ra, bước chân dừng một chút, liếc mắt nhìn bàn ăn, "Tôi sớm có thói quen ăn sữa tươi và bánh mì, về sau không cần bận tâm." Giọng nói vẫn bình thản, không mang theo chút cảm xúc nào.

Đàm Như Ý ngẩn ra, ánh mắt che giấu.

Sau khi ăn xong, Đàm Cát gọi điện thoại tới, nói là hành lý đã mang của chung cư rồi.

Đàm Cát học năm thứ hai đại học, kết quả thi tốt nghiệp trung học tốt hơn cô. Thanh niên mười chín tuổi, chân dài, đứng dưới ánh nắng sớm, thật giống như một cây tiểu Bạch Dương cao lớn.

Tình trạng gia đình Đàm Như Ý, dù đặt ở tình cảm tình yêu hay hôn nhân, cũng có thể làm cho người tổng kết ra kết quả: có một em trai, cha say rượu đánh bạc, mẹ côi mẹ. Có người giới thiệu đối tượng cho cô, người khác vừa nghe cô có một em trai liền chùn bước rồi, sợ rằng sau khi kết hôn sẽ lấy tiền của gia đình, lo chuyện lấy vợ sinh con của em trai.

Trong lòng Đàm Như Ý biết rõ, Đàm Cát không bao giờ tìm cô xin một đồng nào. Đại học năm thứ nhất Đàm Như Ý còn giúp hắn đóng học phí, sau lại dành giải thưởng quốc gia, liền trả lại toàn bộ tiền cho Đàm Như Ý, có chăng có lẻ; sau lần đó tự mình đi làm kiếm tiền, tiền học phí, phí sinh hoạt không nói với cô một lần nào.

Tiểu Bạch Dương thấy cô đang chạy tới, cười với cô một tiếng, lộ ra hàm răng chỉnh tề.

Đàm Như Ý vỗ vai cậu một cái, cười hỏi: "Đã ăn sáng chưa?"

Đàm Cát lắc đầu, "Em trở về trường học rồi ăn", lại hỏi, "Anh về đâu?"

"Đang ăn sáng. Buổi trưa hôm nay còn phải ăn cơm cùng ba mẹ anh ấy, cũng không tiện bảo em đi lên chơi, chờ ta nhận chức, em tới chơi tiếp nha."

"Vâng." Đàm Cát gật đầu.

"Thiếu tiền không?"

Đàm Cát lắc đầu, "Chị đã kết hôn, nghĩ nhiều tới mình thôi." Nói xong đôi tay đút vào trong túi áo khoác, lui về phía sau một bước, "VẬY em đi trước, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho em!"

Đàm Như Ý nhìn bóng dáng của Đàm Cát ra khỏi cửa chính chung cư, lúc này mới kéo hành lý xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Chuyện cô và Thẩm Tự Chúc kết hôn, cũng không có nói với Đàm Cát. Thật sự biết chi tiết cụ thể, cũng không vượt qua năm người, ngay cả ông Thẩm ông nội của Thẩm Tự Chúc cũng phải che dấu thật cẩn thận.

Đàm Như Ý mang vali hành lý vào đến cửa nhà, Thẩm Tự Chúc đứng cạnh cửa sổ gọi điện thoại. Đàm Như Ý đặt vali ở cửa, đứng tại chỗ chờ Thẩm Tự Chúc nói xong, đi tới phía sau anh, ngấp ngừng chốc lát, cuối cùng vẫn mở miệng: "Thẩm tiên sinh."

Thẩm Tự Chúc xoay người lại nhìn cô. Anh đã thay xong quần áo, áo sơ mi quần tây nổi bật làm khuôn mặt anh thêm mấy phần nghiêm túc, cô đứng ở giữa, cũng có vẻ xa hơn.

"Tôi ở tạm đây mấy ngày, tìm được căn phòng thích hợp lập tức dọn đi." Giọng nói có mấy phần đắn đo, nhưng vẫn là thương lượng nhiều hơn thông báo.

Thẩm Tự Chúc dừng một chút, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Đàm Như Ý một lát rồi nói, "Không cần."

Ngón tay Đàm Như Ý lặng lẽ siết chặt, lại lặng lẽ buông ra, kéo ra một nụ cười trên mặt, "Sống chung dưới một mái nhà, ít nhiều cũng ảnh hưởng tới anh."

Thẩm Tự Chúc đưa điện thoại di động vào túi quần, lấy áo khoác ngoài trên ghế sa lon, hình như không có ý định tiếp tục nói vấn đề này với cô, bước chân đi ra cửa, vừa đi vừa nói: "Tôi đi đến công ty một chuyến, đợi lát nữa trở lại đón cô."

"Tôi tự gọi xe."

"Mười một giờ."

Cửa phòng khép lại, bà vai Đàm Như Ý cũng sụp xuống theo, cúi thấp đầu, tinh thần suy sụp đứng ở chỗ cũ.

Con cháu của ông Thẩm mỗi người một nơi, hôm nay ở trước mặt vẫn chỉ có Thẩm tự uống, bác của Thẩm Tự Chúc, cùng với cha của Thẩm Tự Chúc Thẩm Trí Hàng. Nếu như không phải là do ông cụ Thẩm bị bệnh, tề tựu cũng không phải là chuyện dễ.

Thân là người con, người cháu, chất trai bối phận, tràn đầy ngồi một bàn. Đàm Như Ý bị lôi kéo ngồi vào bên cạnh ông Thẩm, bà Thẩm giới thiệu từng người với cô. Đàm Như Ý khấn trương trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi, chỉ đi theo bà Thẩm giới thiệu chào từng người, thật ra lại không nhớ được mấy người.

Duy chỉ nhớ mẹ của Thẩm Tự Chúc Trâu Lệ —— đôi mắt của Thẩm Tự Chúc với mẹ anh ta giống nhau như đúc, nhìn người luôn mang theo mấy phần xa cách lạnh lùng, cũng không biết là bởi vì con mắt sắc lạnh, hay là hai người vốn là trời sinh lạnh bạc.

Ngồi chốc lát, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Trâu Lệ uống hộp trà, cười nói: "Hôn lễ được làm gấp rút quá rồi, tôi còn chưa kịp biết con dâu của mình."

Thân thể Đàm Như Ý lập tức căng thẳng.

"Về sau. còn nhiều thời gian. từ từ sẽ biết." Nửa người ông Thẩm tê liệt, nói chuyện rất tốn sức, cho dù như thế, vẫn không hề ảnh hưởng đến phong thái uy nghiêm trên người ông.

Trâu Lệ dịch sang bên cạnh nhường một chút, để nhân viên phục vụ bung lên một món chính cuối cùng, "Tôi đã nói với chị dâu rồi mà, bây giờ rất hiếm

người còn ép kết hôn."

Mọi người không hiểu đồng thời an tĩnh lại, không khí thoáng chốc trở nên ăng thẳng. Bên trái bà Thẩm là một người phụ nữ trẻ tuổi đang ôm con trai trong lòng vắt và đưa tay ra kéo khăn trải bàn, bị người phụ nữ trẻ tuổi nhỏ giọng rầy một câu, gian phòng nhất thời hon yên tĩnh quý dị.

Đàm Như Ý sớm đoán được bữa tiệc gia đình này nhất định khó qua, lại không ngờ lại sẽ là phần Hồng Môn Yến.

"Sao, xử lý. Hôn nhân thế nào? Tôi theo. Bà nội chính là ép hôn! 60 năm. Cũng đã tới đây rồi! Các người một hai. Ngược lại tự do yêu, vừa ở riêng, vừa ly hôn, vừa ngoại tình làm đôi phong bại tục."

"Cha, đừng nóng giận, " Thẩm Tri Hằng lập tức trấn an, "Trâu Lệ cũng không còn ý gì khác, chính là hi vọng Tự Chúc có thể lấy người mình yêu thương."

Trong đầu Đàm Như Ý ong ong hỗn loạn, tức giận trái tim đánh trống reo hò nhảy loạn, bây giờ cô chỉ mong mình trong tay có thể có hai mươi vạn, vứt toàn bộ lên trên bàn, cắt đứt toàn bộ với đại gia đình này.

Nhưng cô lấy đâu ra hai mươi vạn, ngay cả sườn xám mặc tân hôn hôm qua đều là mượn.

Thẩm lão tiên sinh cũng là hoàn toàn nổi giận, dùng tay phải duy nhất chống gậy, run rẩy đứng lên, ánh mắt bức người nhìn chằm chằm Thẩm Tự Chúc, "Tự Chúc, Tự cháu nói, có phải cháu không vừa lòng hay không?"

Tất cả ánh mắt đều tụ tại trên người Thẩm Tự Chúc, thật giống như tiếng nói của anh quan trọng như Normandy đổ bộ, hoàn toàn có thể thay đổi thế cục cuộc chiến tranh này.

Mọi người đều khản trương như vậy, vẻ mặt Thẩm Tự Chúc vẫn rất thản nhiên, anh khẽ giương mắt, nhìn lướt qua trên mặt Đàm Như Ý —— cả người Đàm Như Ý đều dựng tóc gáy lên, không biết mình là mong chờ anh nói "Vui lòng" hay là..." Không vui". Cô chỉ là một đạo cụ mặc cho người ta bóp dẹp vế tròn, vạn vạn không muốn cuốn vào trong phân tranh của nhà họ Thẩm.

Cuối cùng ánh mắt Thẩm Tự Chúc dừng tại trên người Trâu Lệ, "Mẹ, không ai có thể ép buộc con làm bất cứ chuyện gì."

Thẩm lão tiên sinh ván này chiếm được thượng phong, lập tức cười lên, toàn bộ tức giận cũng tiêu tán rồi, "Các người. Nghe cho kỹ, đây chính là. Tự Chúc. Tự nói."

Bữa tiệc gia đình chính thức bắt đầu, mọi người đều hoà thuận vui vẻ, thật giống như một màn lung tung vừa rồi chưa bao giờ xảy ra.

Sau khi ăn xong, mấy người tụ tập chơi bài, mấy người cùng với Thẩm lão tiên sinh nói chuyện phiếm. Đàm Như Ý vốn thuộc người sau, từ toilet trở về thấy Trâu Lệ ngoắc tay, gọi cô đi ra ngoài.

Hành lang hợp với một cái cửa sổ nhỏ đến đáng thương, từ trong thủy tinh chiếu vào vài tia ánh sáng, dưới ánh đèn huỳnh quang sang ngời, cô càng thêm chiến đấu hăng hái.

Đàm Như Ý thận trọng đứng thẳng, không biết Trâu Lệ sẽ nói gì với cô.

Trâu Lệ không lên tiếng, mở túi xách ra trước, móc mấy tờ tạp ra ngoài đưa cho Đàm Như Ý, "Tự Chúc, đối với chuyện mình không thích chưa bao giờ lãng phí thời gian vào đó, cô và nó chung đụng đã lâu cũng biết, cũng không cần phí tâm lấy lòng. Lời nói khó nghe, ai biết ông cụ lúc nào thì cười hặc qua tây thiên rồi, hai người dù sao không phải là vợ chồng thật, gặp dịp thì chơi cũng đủ rồi. Đây là thẻ thăm mỹ và tập thể hình ở Sùng Thành, chất lượng rất tốt, hiện tại tôi không ở Sùng Thành, cũng không dùng được, nên đưa cho cô; còn có tấm thẻ vàng, mặt nãi là sinh nhật Tự Chúc, số tiền không tính lớn, coi như là tôi đưa cô bao tiền lì xì thôi. Muốn cô và Tự Chúc diễn trò, phí tâm dụ dỗ ông cụ, cũng là khổ cực, những thứ này cô hãy nhận lấy, mua thêm một chút." ánh mắt Trâu Lệ không khỏi nhìn trên người cô, "Mua thêm một chút quần áo, bây giờ trên danh nghĩa cô cũng là người nhà họ Thẩm, cũng không nên mặc quá mộc mạc."

Đàm Như Ý thản thờ nghe, không có lên tiếng.

Trâu Lệ cười cười, kéo tay cô tới gần, nhét thẻ vào tay "Tôi đi trước, đuổi xuống máy bay buổi trưa, cô nói với ông cụ nói một tiếng thay tôi."

Tiếng bước chân Trâu Lệ dần dần xa, trong hành lang một mảnh yên tĩnh, cách một cánh cửa truyền tới bao tiếng cười vui sướng, mơ mơ hồ hồ nghe không rõ, giống như thuộc về một thế giới khác.

Đàm Như Ý nhìn trong tay mình một cái, hờ hững nắm thẻ, bẻ gãy từng cái từng cái, mở cửa thông gió ra, thò người ra hung hăng ném ra ngoài. Tay cô chống lên bệ cửa sổ bụi bẩn, im lặng một lúc lâu mới lui trở về, "Phanh" một cái đóng cửa sổ.

Cô vỗ tay phui đi bụi bặm xoay người, lại chợt bị sợ đến muốn thét chói tai ra tiếng —— Thẩm Tự Chúc đang đứng ở cửa phòng, lẳng lẳng nhìn cô.

Đàm Như Ý không biết Thẩm Tự Chúc đứng đó từ khi nào, nếu thấy cô vứt bỏ "ý tốt" của Trâu Lệ rồi, không biết sẽ có suy nghĩ gì. Nhưng Trâu Lệ nói đúng, vừa là gặp dịp thì chơi thôi, cô cần gì phải cho anh ta sắc mặt tốt?

Trong lòng cô cảm giác tự trọng của mình bị đẩy xuống sâu ba nghìn mét, thuyền nhẹ đã qua mười nghìn núi, nhưng giờ phút này đối mặt với ánh mắt của Thẩm Tự Chúc, vẫn là cẩn thận từng li từng tí, cẩn thận từng li từng tí rút về chiếc vỏ an toàn của mình. Cô khẽ cười với Thẩm Tự Chúc một cái

nhưng còn khó nhìn hơn cả khóc, ngay sau đó lướt qua anh, trở lại nơi có những tiếng cười già đời nơi không thuộc về cô.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lễ Thành Hôn (2)

Chuyện Đàm Như Ý kết hôn với Thẩm Tự Chúc, phải nói đến từ đầu.

Năm ngoái bệnh tim của ông nội Đàm Như Ý lại tái phát một lần, mặc dù may mắn trở về từ Quý Môn quan, nhưng chuyện phẫu thuật cũng không thể kéo dài được nữa. Phẫu thuật nối mạch máu trái tim chỉ có bệnh viện Hạm Hà Chi dám làm.

Đàm Như Ý có lòng muốn tìm một bác sĩ chính đáng tin, nhưng bệnh viện tốt nhất như Hạm Hà Chi tiền viện cao bao nhiêu, nhà họ Đàm hoàn toàn không có quen biết cũng không có tiền, căn bản dự tính không có thêm một chuyên gia nào.

Mất thấy không thể tìm được bác sỹ, Đàm Như Ý nghe ông nội nói về một chuyện cũ.

Thời trẻ khi ông nội Đàm còn đi đánh giặc từng chia lửa đạn vào kẻ địch, mang người đồng hương họ Thẩm bị thương đào tẩu trong đồng thi thể ra công về doanh địa. Sau khi chiến tranh chấm dứt, hai nhà Đàm Thẩm thường có lui tới, sau đó nhà họ Thẩm lại dời khỏi thành phố, mới dần dần cắt đứt liên lạc.

Ông nội Đàm cười nói: "Năm đó Thẩm đồng chí còn nói, nếu là có duyên phận, nhất định phải kết thành thân gia đấy. Đáng tiếc ông ấy sinh ba tất cả đều là con trai, ông cũng chỉ có một đứa bé là cha con."

Đàm Như Ý suy nghĩ chốc lát, hỏi "Cuộc sống hiện tại của Thẩm tiên sinh này như thế nào?"

"Mấy năm trước khi còn làm ruộng, con trai ông ấy đã trở lại một lần, nghỉ chân ở nhà chúng ta. Ông ấy làm buôn bán, hai anh trai của ông ấy, một là bác sỹ, một là giáo sư đại học."

Đàm Như Ý vừa nghĩ đến, nhìn chằm chằm ông nội trên giường bệnh đang muốn mở miệng, ông nội lại khoát tay chặn lại: "Ông biết rõ cháu muốn nói gì, không được. Như Ý à, đều là chiến hữu cũ, năm đó ông cứu ông ấy, sẽ không nghĩ đến hồi báo. Nạn đói mấy năm này, trong nhà cũng chỉ còn đất có thể ăn nhưng ông chưa từng tìm ông ấy nói một lần."

Đàm Như Ý biết ông nội cố chấp, trước mặt không hề nhắc tới chuyện này nữa, sau lưng lại âm thầm hỏi thăm. Mấy phen quanh co, cuối cùng biết địa chỉ của ông Thẩm, thừa dịp khi Đàm Như Ý đi vào thành phố nộp hồ sơ vào trường trung học, thuận đường đi đến thăm hỏi.

Ngày đó đang trên đường thì gặp mưa, Đàm Như Ý từ trường học phóng vắn trở lại, tìm khách sạn mượn cây dù. Bởi vì tới vội vàng, không mang theo quần áo, chỉ mặc áo khoác mỏng màu tím áo len dệt kim hồ cổ như khi phóng vắn. Đàm Như Ý chạy tới bên ngoài tiểu khu thì công đến muốn sốt rét. Cố tình đi vào còn phải đi qua gác cổng, tuần thủ an ninh nghiêm ngặt, không thể nào dàn xếp. Đàm Như Ý không cam lòng cứ trở về như vậy, thu ô đi đến dưới mái hiên cửa hàng bên ngoài tiểu khu chờ.

Đợi khoảng nửa giờ, rốt cuộc đã có một chiếc xe chạy tới. Đàm Như Ý lập tức che dù tiến lên, chờ chủ xe dừng xe xong, đi theo phía sau anh ta vào được khu cửa nhà chính. Dựa theo địa chỉ cô tìm được tầng nhà họ Thẩm kia đang ở, đưa tay ấn chuông cửa thì mới phát hiện ra tay mình run lấy bầy, cũng không biết là bởi vì lạnh hay là bởi vì khẩn trương.

Không đến mấy giây, cửa liền mở ra. Đàm Như Ý vô thức siết chặt ngón tay, vừa ngẩng mặt liền nhìn thấy một người đàn ông đang đứng giờ tay trước mặt, cô không kịp nghĩ nhiều, tiến lên nửa bước vội vàng nói: "Tôi muốn tìm Thẩm Lương Bình Tiên Sinh!"

Người đàn ông không lên tiếng, tay nắm tay nắm cửa lẳng lặng quan sát cô.

Đàm Như Ý không được tự nhiên, nhưng cũng không tự chủ được cúi đầu nhìn trên người mình. Toàn thân cô cũng đều ướt, giày cao gót màu đen đã nhò ra một vũng nước nhỏ, tất chân ướt đầm dính vào da, đầu tóc xõa cệch cũng bắt đầu nhò nước. Hình tượng này không chỉ không ổn, bất lịch sự. Vậy mà Đàm Như Ý không nghĩ ngợi nhiều được, vội vã giải thích.

Người dính nước mưa, cả người đều cảm thấy lạnh lẽo, Đàm Như Ý càng nói càng run, đến cuối cùng âm thanh phát ra đều run rẩy, mà người đàn ông trước mặt vẫn nhìn cô với ánh mắt lạnh nhạt, không ngăn lại cũng không có ý cho cô đi vào. Một đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng sắc bén, giống như nhìn thấu thấu cả người cô.

Trong lòng Đàm Như Ý trầm xuống, tự biết vô vọng, rốt cuộc im lặng. Im lặng mấy giây, lui về phía sau một bước khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Quấy rầy." Đưa tay nhặt lên chiếc ô dựng ở một bên, xoay người đi.

"Vào đi."

Đàm Như Ý sững sờ, mà người đàn ông trước mặt đã xoay người tiến vào. Đàm Như Ý nhanh chóng vỗ vỗ nước mưa trên người theo sau.

Ông Thắm vô cùng vui mừng khi thấy Đàm Như Ý đến thăm, nghe Đàm Như Ý kể xong mọi chuyện, lập tức gọi điện thoại cho anh cả để cho ông ấy liên lạc với bác sỹ giỏi nhất trong bệnh viện, lại tự mình đi xuống trần chỗ ông Đàm. Lúc ban đầu khi biết Đàm Như Ý tự ý ông Đàm rất tức giận, nhưng được ông Thắm khuyên cũng nhanh chóng hết giận. Mấy chục năm hai người không gặp mặt, những chuyện xảy ra, mấy ngày mấy đêm cũng không nói hết.

Ca phẫu thuật của ông Đàm thành công đến không ngờ, Đàm Như Ý theo dẫn dò của ông nội đã chuẩn bị mấy túi đặc sản đan dệt thổ cẩm đưa cho nhà họ Thắm để cảm ơn. Ông Thắm không có con gái, ba con trai cũng đều không sinh ra con gái, ông đã sớm thích có cháu gái làm nũng bên cạnh như nhà khác, hôm nay thấy Đàm Như Ý tính tình dịu ngoan, sẵn sốc tí mĩ, càng thêm yêu thích. Nghe nói đầu mùa xuân Đàm Như Ý sẽ phải làm việc ở trường trung học, liền dặn dò cô thường tới đây chơi.

Trước đêm ba mươi Đàm Như Ý lại đến nhà họ Thắm đưa chút đồ ở quê làm quà biếu Tết, đúng lúc này người đàn ông giúp cô mở cửa ngày đó cũng ở đây. Bên trong phòng ấm áp, anh ta chỉ mặc một bộ áo lót lông cừu mỏng màu tro thuốc lá, tay áo thoáng vén lên, đang cúi thấp đầu ngồi ở trên ghế sofa bóc vỏ quýt cho ông Thắm.

Ông Thắm giữ Đàm Như Ý ở lại ăn cơm trưa, Đàm Như Ý đồng ý, cùng bà Thắm đi vào phòng bếp kiểm lại đồ Tết. Nửa túi khoai tây trái cây khô, toàn bộ sườn đã ướp, hai chai tương Lạt Tiêu, còn có một bình lớn tương đậu, một ít dầu hoa tiêu.

Bà Thắm vui mừng không ngấm được miệng, "Khi bà còn trẻ, chỉ thích dầu hoa tiêu quê chúng ta, vừa thơm vừa tê dại, nấu mì con xức vài giọt, trong nhà cũng thích ăn." Bà Thắm hướng phòng khách chép miệng, "Ông Thắm nhà này kén ăn, ở thành phố mấy chục năm qua rồi, cũng chưa lần nào được hài lòng."

Đàm Như Ý cười nói: "Nếu bà Thắm thích, qua hết cháu đi nhận việc thì mang thêm cho bà mấy bình."

Bà Thắm cho sườn ướp lạnh vào tủ, tay điều chỉnh vòi nước ấm, gọi Đàm Như Ý tới rửa tay.

"Như Ý, cháu chưa có người yêu sao?"

Đàm Như Ý lắc đầu cười nói: "Cháu vừa tốt nghiệp đã phải đi dạy, không có thời gian yêu đương."

Bà Thắm cười, vỗ vỗ mu bàn tay Đàm Như Ý, "Cháu là cô gái thật thà, tính tình lại ngoan, người nào cưới cháu, thật là có phúc."

Đàm Như Ý cười cười, ánh mắt lại âm đi xuống —— với hoàn cảnh gia đình cô, ai cưới cô không phải kiêng kỵ ba phần.

Đàm Như Ý rửa tay xong đi ra phòng khách, ông Thắm bảo cô ngồi xuống, giới thiệu cho cô: "Đây là Thắm Tự Chúc, theo số tuổi thì cháu nên gọi nó một tiếng anh; Tự Chúc, đây là Đàm Như Ý cháu gái chiến hữu cũ của ông, hai người lần trước đã gặp nhau."

Đàm Như Ý gật gù đầu, khẽ quan sát Thắm Tự Chúc một cái, trong lòng biết người đàn ông như vậy, chỉ sợ là không thích người ngoài gọi anh ta "anh". Từ nhỏ, bởi vì chuyện của cha, không ít lần đi nhận lỗi với người khác, vì vậy cùng khi chung đụng với người khác luôn cẩn thận hơn mấy phần, sợ rằng gọi sai khiến người khác bất mãn. Liền cười nói: "Thắm tiên sinh."

"Đàm tiểu thư."

"Tiên sinh tiểu thư cái gì, khách khí quá —— Tự Chúc, cháu đi lấy chút trái cây và hạt dưa ra đây"

Đàm Như Ý vội vàng khoát tay, "Cháu không ăn, không cần làm phiền."

Thắm Tự Chúc không lên tiếng, đứng dậy trực tiếp đi vào trong phòng. Đàm Như Ý có chút co quắp, ông Thắm bảo cô ngồi xuống cạnh, cười hỏi: "Ông nội chúa thế nào rồi?"

"Làm phiền ông đã quan tâm, ông nội khôi phục rất tốt, nói là Tết sẽ đến nhà ông chúc Tết, cũng làm phiền ông giúp một tay."

"Đừng nói như vậy, năm đó nếu không phải là lão Đàm đào ông từ trong đồng thi thể ra, ông đã sớm chết, chính là một cái nhấc tay, khó khăn báo ngộ nhờ." Ông Thắm nói đến chỗ này, chợt dừng lại, híp mắt suy tư chốc lát, quay đầu nhìn Đàm Như Ý, cười hỏi, "Như Ý, cháu sinh năm nào?"

"Canh Ngọ, cảm tình con ngựa ạ."

Ông Thắm lại nheo mắt lại, miệng lẩm bầm, bầm ngón tay tính, lại hỏi: "cháu sinh tháng mấy?"

"Vừa đúng ngày Hạ Chí, sáu giờ sáng."

Ông Thắm lại tính một lát, kéo ngón tay, nhẹ nhàng vỗ đùi, "Được, này bát tự tốt."

Thế hệ trước cũng có chút mê tín, Đàm Như Ý không quan tâm, cũng không để ý.

Đang nói chuyện, Thắm Tự Chúc bưng một đĩa trái cây hạt dưa đi ra, anh đặt đĩa lên bàn trà, ngồi trở lại ghế sa lon.

Ông Thắm nói: "Tự Chúc, gọt táo."

Thắm Tự Chúc liền cầm lên một cái quả táo từ trong đĩa, rút ra dao inox gọt trái cây, nhẹ nhàng gọt .

Đàm Như Ý bị ánh mắt của anh hấp dẫn, thấy động tác của anh thuần thục, dao gọt trái cây trong tay anh như có sức sống linh hoạt, mà gọt tới vỏ quả táo đều đều không ngừng, sợi thật dài buông xuống dưới.

Thắm Tự Chúc gọt xong, đưa cho ông Thắm, ông Thắm lại đẩy tay anh sang bên cạnh, "Cho Như Ý, ông không ăn, giữ lại bụng buổi trưa ăn sủi cào cho ngon."

Đàm Như Ý vội vàng: "Ông Thắm tự ăn đi ạ."

"Như Ý cháu ăn đi, xa như vậy tới đây, cũng không có gì tốt chiều đãi cháu." Ông Thắm kiên trì như vậy, Đàm Như Ý không thể làm gì khác hơn là lúng túng đón lấy, vì một quả táo đây tới đây lui, thực sự cũng có vẻ chuyện bé xé ra to.

Trong nháy mắt Đàm Như Ý nhận lấy, bỗng cảm thấy có cảm giác ánh mắt Thắm Tự Chúc nhìn lướt qua mặt mình. Cô chợt cảm thấy như có gai ở sau lưng, nhưng cũng không dám nâng đầu lên xác định, chỉ cúi đầu cắn quả táo.

Lần này quả táo cũng như gai cắm ở trong cổ họng rồi.

Sắp tới là lễ mừng năm mới, chờ đi hỏi thăm người thân trong nhà, đã là đầu năm. Ông Đàm nhắc nhớ phải đi chúc tết nhà họ Thắm, liền thúc giục Đàm Như Ý điện thoại cho nhà họ Thắm trước, hỏi đề đến cho tiện.

Đàm Như Ý gọi điện thoại mới biết buổi tối ông Thắm đột phát chảy máu não, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện. Ông Đàm liền muốn đi bệnh viện thăm. Đàm Như Ý sợ ông nội ngồi xe không thoải mái, bảo em trai Đàm Cát giúp một tay liên lạc một chiếc xe tải nhỏ, sáng sớm hôm sau xuất phát đi vào thành phố.

Khi Đàm Như Ý và ông Đàm đến, ông Thắm đã chuyển tới phòng bệnh bình thường, Thắm Tự Chúc ở lại trong phòng bệnh chăm sóc. Hai người lần thứ ba gặp mặt, vẫn không quen thuộc, khẽ gật đầu với nhau,

coi như là chào hỏi.

Ông Thắm nói chuyện không lưu loát bằng trước kia, trong miệng giống như hàm chứa nửa bóng bèn. Ông đang truyền nước biển, thấy Đàm Như Ý tới, lập tức đưa tay phải từ trong chăn ra. Đàm Như Ý vội vàng tiến lên cầm, lên tiếng chào hỏi, lại thả tay ông lại trong chăn, đập lại góc chăn cẩn thận.

Ông Đàm chống gậy ngồi xuống, "Lão Thắm à, tôi vừa hết bệnh, ông đến ông bệnh." Ông vốn định nói vài câu giỡn vui để buông lỏng, ai ngờ nói ra khỏi miệng lại mang theo mấy phần cảm giác tế nhị.

Ngược lại ông Thắm lại rất lạc quan, "Tôi đã 82 rồi, sống lâu như vậy, khi nào đi cũng không tính là thua thiệt, lại nói đây không phải là cứu vãn rồi à."

Lúc này đã là giờ cơm, ông Thắm đề cho bọn họ ăn cơm trước, ông Đàm lại cố ý muốn ở lại cùng trò chuyện, "Như Ý, hai đứa đi ăn trước, rồi mua đồ ăn ngon về cho ông Thắm."

Hai người bắt đầu nói từ trận chiến khi đó, ông Thắm nói không lưu loát, đa số đều là ông nội Đàm mở miệng. Hai người đều trở về từ cõi chết, cuộc sống tám mươi mấy năm nhất nhất kiểm kê tới đây, càng nói càng cảm thấy trong lòng rộng rãi, ngày sáng sửa.

"Bây giờ tôi vẫn còn lại một tâm nguyện, chính là nhìn Như Ý lập gia đình."

Ông Thắm cũng đồng tình, "Đúng vậy, tôi có bốn cháu trai, cũng chỉ còn dư lại Tự chúc còn chưa kết hôn."

Đang nói chuyện, Đàm Như Ý và Thắm Tự Chúc trở lại.

Bên ngoài trời lạnh, Đàm Như Ý lạnh trên mặt đã hơi hồng, đặt thức ăn mua về lên tủ, liếc nhìn bình nước đang truyền của ông Thắm: "Cũng sắp truyền xong, chờ y tá rút kim ông ngồi lên ăn có được hay không ạ?"

Truyền dịch xong, Thắm Tự Chúc nâng giường lên; Đàm Như Ý lót một cái gối sau lưng ông Thắm, cẩn thận nâng ông, đợi giường dao động ổn, hỏi: "Như vậy được chưa ạ? Ông có muốn cao thêm chút nữa hay không ạ?"

Ông Thắm vội vàng gật đầu: "Được rồi, cứ như vậy."

Thắm Tự Chúc lại chống bàn ăn lên, dọn thức ăn vừa mang về ra; Đàm Như Ý dễ dàng lấy đĩa ra cẩn thận kiểm tra qua có rách hay không, rồi mới đưa đến tay ông Thắm.

Ông Thắm thấy Đàm Như Ý và Thắm Tự Chúc cùng ở bên phục vụ mình, một người cầm đĩa một người bưng bát, ngay ngắn trật tự, ăn ý một cách tự nhiên, ông khẽ cười thầm.

Đàm Như Ý múc nửa bát canh nhỏ, "Cơm có chút khô, sau này ông Thắm vẫn nên ăn ở nhà thì tốt hơn."

Ông Thắm nói: "Hôm nay bà nội có chuyện, nếu không sẽ không làm phiền cháu trông nom đưa cơm."

Ăn cơm xong sau, Đàm Như Ý lại hầu Giúp ông Thắm ăn chuối tiêu, uống chút nước ấm. Xe nhỏ vẫn còn chờ ở bên ngoài, hai người cũng không thể trì hoãn quá lâu. Ngược lại ông Thắm cố ý giữ hai người ở một đêm, nhưng nghĩ hôm nay ông Thắm là bệnh nhân, không thể tự lo được, lưu lại chỉ tăng thêm phiền toái cho người ta.

Sau khi Đàm Như Ý đi, Thắm Tự Chúc hỏi ông Thắm có muốn quay lại giường hay không, ông Thắm lắc đầu một cái, "Như Ý thật đúng là một cô gái tí mỉ. Cháu mua cơm cho ông hai ngày, có lẽ không có chú ý tới cơm kho hay không khô."

Thắm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, không lên tiếng.

Ông Thắm lại hỏi: "Cháu cảm thấy Như Ý như thế nào?"

Thắm Tự Chúc dừng một chút: "Tạm được."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Ông Thắm lại hỏi: "Cháu cảm thấy Như Ý như thế nào?"

Thắm Tự Chúc dừng một chút: "Tạm được."

Ông Thắm cười khê, thờ dài, vuốt vuốt tay trái cứng ngắc của mình, có hết sức nói: "Tối hôm qua nằm mơ thấy năm đó khi ông đánh giặc, mỗi đêm đều là lửa đạn ồ ồ, không biết ngày nào đó đang ngủ liền bị quân Mi đánh bị thương. Hôm nay đến già, ngược lại lại sợ chết. Nhưng bị bệnh một lần, cái gì cũng cảm thấy bình thường. Ông cẩn thận suy nghĩ một chút, không có gì đặc biệt đáng giá nhớ nữa, duy chỉ có một chuyện, năm đó ta từng hứa hẹn với lão Đàm, nếu là có duyên, nhất định phải kết thành thông gia với ông ấy."

Lần này ông Thắm nói dài, khê thờ gấp .

Thắm Tự Chúc hiểu ông Thắm muốn nói gì, lại im lặng không lên tiếng, không chịu tự mình chủ động nhận trách nhiệm này.

Ông Thắm nhìn anh một hồi lâu, thấy vẻ mặt anh vẫn như bình thường, cũng không biết là đang nghĩ gì, liền thờ dài, muốn nói rồi lại thôi.

Vậy mà vừa qua Tết Nguyên Tiêu, ông Thắm lại bị bệnh một lần nữa. Lúc này nghiêm trọng hơn, nửa người tê liệt, nói một câu phải mất rất nhiều sức, ông Thắm sợ mình sẽ không qua khỏi, đêm đó lập tức gọi luật sư cùng người nhà làm di chúc.

Sau khi lập xong di chúc, ông Thắm đuổi hết mọi người đi, chỉ còn lại một mình Thắm Tự Chúc.

Ông Thắm duỗi tay phải còn có thể tự nhiên cử động, siết chặt tay Thắm Tự Chúc, "Tự. Tự Chúc, cháu hiểu được ông muốn nói gì."

Trăng sáng vẫn còn nguyên hình dáng tròn đầy đặn, ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, sương trắng như rơi đầy đất. Âm thanh nước nở nghen ngào của bà Thắm còn đang vang bên tai, Thắm Tự Chúc nhìn bàn tay khô gầy hiện đầy mạch máu của ông Thắm, trong lòng biết hôm nay cũng không có cách nào im lặng mãi, liền yên lặng gật đầu một cái.

"Phải. Là một cô gái tốt. Tính tình cháu quá lạnh bạc rồi, có nó bên cạnh, vừa khéo." Đôi mắt ông đục ngầu nhìn Thắm Tự Chúc chăm chăm, "Ông. Cả đời ông chưa từng thất tín với ai, chỉ. Chỉ còn tâm nguyện duy nhất, Tự Chúc, dù gì. Dù sao cháu cũng phải giúp ông hoàn thành."

Vài ngày sau, Đàm Như Ý lại thấy người của nhà họ Thắm một lần nữa.

Ngày đó ông Đàm đang ngồi ở trước lầu đánh cờ cùng hàng xóm cách vách, chợt từ đầu đường kia xuất hiện một chiếc Land Rover, vững vàng dừng ở trước lầu. Cửa xe mở ra, Thắm Tự Chúc và cha anh Thắm Tri Hàng xuống xe. Ông Đàm thấy người nhà họ Thắm tới, lập tức bỏ con cờ cười tiến lên gọi, lại hô một tiếng về phía lầu hai, bảo Đàm Như Ý làm thêm vài món ăn.

Đàm Như Ý đang lấy gạo, nghe động tĩnh, đi tới bên cửa sổ lầu hai nhìn xuống, thấy Thắm Tự Chúc đứng ở dưới gốc nhãn, lập tức ngăn ra. Thắm Tự

Chước đội mũ mặc áo khoác màu đen, vóc người cao to, trên mặt vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt sâu mà lạnh nhạt, vẫn giống mấy lần cô gặp lúc trước.

Lúc ăn cơm thì Đàm Vệ Quốc cha Đàm Như Ý từ bên ngoài trở lại. Đàm Vệ Quốc nhiệt tình chào mời, lại đuổi Đàm Như Ý đi mua mấy bình rượu ngon. Đàm Như Ý mua rượu trở lại, đang muốn vào cửa, chợt nghe thấy giọng Đàm Vệ Quốc bên trong: "Lẽ hỏi hai mươi vạn, đưa đủ tại đây, tôi đồng ý!"

Đàm Như Ý cả kinh, lập tức đẩy cửa ra, "Cha, cha đồng ý cái gì?"

Ánh mắt Thẩm Tự Chước thật nhanh quét tới, dừng lại trên mặt cô chốc lát, lại chậm rãi dời đi.

Ánh mắt ý vị sâu xa này, Đàm Như Ý đọc ra ở trong đó có mấy phần đồng tình, hô hấp của cô bất giác hơi chậm lại, siết chặt ngón tay nhìn về phía ông Đàm, "Ông nội đây là xảy ra chuyện gì?"

Ông Đàm hít mạnh một hơi, nói lại mọi chuyện cho Đàm Như Ý một lần.

Đàm Như Ý nghe xong, đặt bình rượu lên trên tủ, ánh mắt quét một lượt qua bốn người ở trước mặt, cuối cùng dừng lại trên người Đàm Vệ Quốc, "Con không đồng ý."

Thẩm Tri Hàng cười cười, "Cũng không cần lĩnh chứng, đơn giản làm chút rượu, coi như là mọi người cùng chứng kiến. Lời nói khó nghe, chuyện của ông cụ chỉ là chuyện sớm hay muộn, chúng ta làm con cháu, không thể ngay cả tâm nguyện cuối cùng này của ông cũng không thoả mãn."

Đàm Vệ Quốc lập tức cười nói: "Dạ dạ, phải phải, bệnh của cha tôi cũng đều dựa vào người nhà họ Thẩm"

Đàm Như Ý cắn răng, "Cha, cha xem con là cái gì."

Đàm Vệ Quốc liếc mắt, thấy trên mặt Đàm Như Ý nén giận, cũng không khỏi lạnh mặt, ném chiếc đũa vượt qua bàn về phía Đàm Như Ý đang ngồi, rồi một tay túm tóc kéo cô ra ngoài, hạ thấp giọng mắng: "Mày biết cái gì! Mày cho rằng người có điều kiện như vậy, có thể tìm được là tốt biết bao? Có thể gả cho người nhà họ Thẩm như vậy, đã là cơ hội trời cho rồi."

Đàm Như Ý cảm thấy da đầu đau đến tê dại, lại tức phát run, "Tôi gả hạ người gì, không cần ông quan tâm."

"Phi!" Đàm Vệ Quốc chửi thề một tiếng, "Lòng lang dạ sói giống như mẹ mày, ông đây là vì tính toán cho mày, con mẹ nó không biết điều!"

"Làm sao ông không nói đây là vì chính bản thân ông. Hai mươi vạn ông tính toán lấy làm gì? Lại đi đánh bạc?" Nước mắt đã dồn đến hốc mắt, Đàm Như Ý khịt khịt cái mũi, đành nhịn lại.

Mặc dù cách một bức tường, nhưng ở bên trong tường lại nghe được giọng nói rất rõ ràng. Ông Đàm vẫn im lặng lúc này mới đứng lên, "Thẩm tiên sinh, thật là xin lỗi, để cho anh chê giễu. Đứa nhỏ Như Ý này tưởng mạo học thức cũng không xứng với Tiểu Thẩm, mọi người nên tìm người khác thôi."

Thẩm Tri Hàng có chút xấu hổ, vẫn là cười cười, đứng dậy khách sáo nói mấy câu, cùng Thẩm Tự Chước rời đi.

Thẩm Tự Chước đi tới cửa, bước chân dừng lại, liếc mắt nhìn Đàm Như Ý. Đàm Như Ý ngẩng đầu, thẳng cổ, cả người lộ ra dáng vẻ quật cường, giống như một con vật liều chết quyết đấu đến cùng.

Thẩm Tri Hàng và Thẩm Tự Chước vừa đi ra cửa chính, Đàm Vệ Quốc liền tát cho Đàm Như Ý một cái. "Sao lại sinh ra cái loại như mày!"

Chuyện như vậy giống như cái gai đâm vào lòng Đàm Như Ý, cô thường xuyên nghĩ đến ánh mắt mang theo thương hại của Thẩm Tự Chước ngày đó trong lòng lại khó chịu, lại có loại cảm giác bất lực không thể xoay chuyển.

Khi mọi thứ dần trở lại bình thường, Đàm Vệ Quốc lại đã xảy ra chuyện. Sau khi ông uống rượu lại làm người ta bị thương, nhà của đối phương muốn ông cầm 12 vạn ra ngoài giải quyết riêng, nếu không liền mang ra tòa án. Đối với những người có quyền thế Đàm Vệ Quốc vừa hận vừa sợ, nào dám ra tòa án, vì vậy gạt Đàm Như Ý đi vào thành phố tìm được Thẩm Tri Hàng.

Chờ khi Đàm Như Ý biết, ván đã đóng thuyền.

Việc thiếu tiền trong nhà ngay từ lúc ông Đàm làm phẫu thuật đã dùng hết rồi, mặc dù cô bán đứng chính mình, cũng không thể có đủ hai mươi vạn trả lại cho nhà họ Thẩm. Bị ông nội mắng mấy ngày, Đàm Như Ý còn phải trấn an tâm tình của ông, tránh cho ông nhất thời kích động lại làm bệnh tim tái phát.

Bốn bề khó khăn, thật giống như một túi lưới bủa vây lấy cô.

Đàm Như Ý vẫn có mấy phần không cam lòng, suy tư mấy ngày, vào thành phố đi tìm Thẩm Tự Chước xem có thể thương lượng lại hay không.

Không gặp được Thẩm Tự Chước, lại chạm mặt ông Thẩm. Ông Thẩm lôi kéo tay của cô, giọng nói mơ hồ luôn luôn nói cảm ơn lần đầu tiên gặp mặt đã biết cô là một cô gái tốt tâm địa thiện lương, còn nói mất ông nhìn người luôn luôn chính xác, Thẩm Tự Chước và cô tuyệt đối là ông trời tác hợp cho. Bà Thẩm ở một bên gạt lệ, cũng giống như ông Thẩm luôn miệng nói cảm ơn.

Ông lão ở trước mặt đã gãy tro xương, ánh mắt trong trẻo mấy ngày trước hôm nay bị vẫn đục che lấp, bị thương nhìn cô, thật giống như một đứa bé đi

xin ngoài đường. Lối từ chối bị chặn ở trong cổ họng, dù như thế nào cũng không thể nói ra được.

Đang nói chuyện, Thẩm Tự Chúc đẩy cửa đi vào, Bà Thẩm vội phải để Thẩm Tự Chúc xin cho Đàm Như Ý đi ăn cơm.

Lúc đi ra cửa bệnh viện, tức giận của Đàm Như Ý đã giảm đi hơn một nửa so với lúc mới tới, trong lòng dần dần bị một loại cảm giác đồng cảm lấp đầy. Cô ngừng bước chân, nhỏ giọng nói: "Không cần ăn cơm, tôi còn phải về nhà chăm sóc ông nội."

Bước chân Thẩm Tự Chúc ngừng lại một chút, chậm rãi xoay người lại, im lặng mấy giây, lúc này mới trầm giọng mở miệng, "Xin lỗi."

Đàm Như Ý không lên tiếng, trầm mặc hồi lâu, rồi cắn răng nói một câu: "Anh hiểu thuận nên hồ đồ rồi sao."

Lúc Đàm Như Ý trở về, cảm giác mình giống như là gà trống thua trận, vừa giận lại khổ sở, lại không biết nên làm sao. Ông Đàm đang ngồi ở cửa trên bậc thang cuốn thuốc lá, nghe thấy tiếng bước chân của Đàm Như Ý, ngẩng đầu liếc nhìn, há miệng, lại cúi đầu.

Đàm Như Ý đứng ở trước mặt ông nội, cầm lấy điều thuốc của ông, nhẹ nhàng dụi dụi xuống cạnh chân, nhét điều thuốc lá ông vừa cầm vào trong tay ông, để lại vào trong tay ông. Ông nội móc bật lửa ra đốt, thờ mạnh một hơi.

Đàm Như Ý bật cười, "Ông nội, không có chuyện gì, Thẩm Tự Chúc là người rất tốt."

Ông nội nhìn cô: "Cháu có thích anh ta hay không?"

Đàm Như Ý cúi đầu, nhìn mặt đường bụi bặm, nhỏ giọng, "Cháu mới thấy anh ấy vài lần."

Ông nội thở dài, một hồi lâu không lên tiếng. Trong không khí nhất thời chỉ có mùi thuốc lá, không biết qua bao lâu, chợt nghe ông nội khàn giọng nói một câu: "Ông sợ cháu với cao chịu uất ức."

Đàm Như Ý bỗng dưng chảy nước mắt, cô nhặt cục đá nhỏ, vạch lung tung lên nền xi măng. Sau một lúc lâu, khi tinh thần phục hồi lại, lại phát hiện trên mặt đất viết một chữ. Cô nhất thời tâm phiền ý loạn, dùng sức lau mắt, nắm cục đá vạch thêm một vạch thật nhanh.

Thời tiết buổi hôn lễ lại rất sáng sủa, con sông tuyệt ngừng, trời cao mây nhạt. Đúng bảy giờ Đàm Như Ý bắt đầu hóa trang, tám giờ xe tới đón người. Thị trấn nhỏ chưa từng nhìn thấy cảnh xe hoa chạy băng băng trên đường, nhất thời mọi người đều chạy sang nhà họ Đàm xem náo nhiệt.

Đàm Như Ý ngồi cùng Thẩm Tự Chúc ở phía sau, không nói một lời, ngồi kế bên là người lái xe nhà họ Thẩm mời tới Hôn Khánh công ty dâu phụ nhiều lần muốn sống nhảy không khí, thấy đám Thẩm hai người về mặt không giống như là kết hôn giống như là đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ nghĩa, thì thầm một tiếng, cũng liến mạch kệ nó rồi.

Hôn lễ thu xếp rất vội vàng, tất cả mọi người đều vội, ông Thẩm lại vẫn còn nằm trên giường, vì vậy tất cả thủ tục đều cắt bỏ.

Duy chỉ có ông Thẩm thích thú, bởi vì chuyện vui sắp tới, tinh thần cũng phấn chấn mấy phần. Ông móc ra hình chụp ông và vợ mình lúc kết hôn cho Đàm Như Ý xem, trong hình là hai người trẻ tuổi trên mặt cười rạng rỡ. Bà Thẩm mặc sườn xám, tấm hình đen trắng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của bà. Ông Thẩm dặn dò Đàm Như Ý, nhất định phải chọn một thân sườn xám màu đỏ.

Đàm Như Ý đang chuẩn bị nhận công việc, sắp tới ngày cưới mới có giờ rảnh đi thử lễ phục. Chính cô cũng không còn có tâm trạng, nếu ông Thẩm đã kiên trì, vậy thì nghe theo ý tứ của ông.

Đêm trước hôn lễ, ông Thẩm đưa cho cô hai chiếc vòng Mã Nào nói là năm đó bà Thẩm đã từng mang. Mã Nào chất lượng cực tốt, kết hợp cùng sườn xám càng thêm hết sức đẹp mắt. Đàm Như Ý giờ mới hiểu được thâm ý của ông Thẩm. Từ chối không được, cuối cùng đành nhận lấy.

Xe rất nhanh đã đến khách sạn đã được đặt trước đó, Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc đứng ở cửa nghênh đón. Mùa xuân trời vẫn se lạnh, cô mặc sườn xám màu đỏ bên ngoài chỉ khoác áo choàng bằng tơ, lạnh đến phát run. Đứng đó một lúc lâu, chợt liếc thấy nhân viên phục vụ rượu cũng là một kiểu áo màu đỏ. Cô cảm thấy càng lạnh hơn, nụ cười trên mặt đã cứng đờ, tùy thời có thể bịch một tiếng rơi xuống.

Thật vất vả tân khách mới đến đông đủ, Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc lên lầu, nguyên tầng trong đại sảnh khách đã ngồi đầy. Nhà họ Thẩm quan hệ rất rộng, danh sách tân khách đã tính giảm mấy lần, vẫn có bốn mươi bàn.

Trước đó Thẩm Tự Chúc đã nói trước với người dẫn chương trình vài câu, yêu cầu nghi thức tận lực đơn giản, những chuyện dông dài có thể cắt bớt liền cắt. Nhưng chuyện trao đổi nhẫn và hôn môi này, dù thế nào người điều khiển chương trình cũng không đồng ý bỏ: "Tất cả mọi người đều muốn tuyên thệ, đây là anh kết hôn, dù xấu hổ thế nào, vẫn phải bày tỏ một chút chứ? Nếu không thì bao nhiêu người ở đây, nào có ai được xem náo nhiệt?"

Đàm Như Ý ở một bên nghe, trong lòng lại cảm thấy khổ sở, hôn lễ của cô, rốt cuộc lại biến thành một cuộc "Náo nhiệt".

Người điều khiển chương trình báo chủ tiệc lên tiếng, Thẩm Tự Hàng chậm rãi đi lên. Đơn giản là nói mấy lời hứa hẹn, chúc phúc sống vui vẻ tôn trọng nhau, lời chúc may mắn, cảm sát hòa bình, Đàm Như Ý còn chưa chú ý, ông đã nói xong.

Người điều khiển chương trình lớn tiếng nói một tràng, ngay sau đó nói: "Xin mời cô dâu chú rể trao đổi nhẫn!"

Nhân viên phục vụ bưng hai hộp trang sức lên, Đàm Như Ý hốt hoảng nhận lấy, lấy ra chiếc nhẫn bên trong.

Mấy trăm người phía dưới đang nhìn chăm chăm hết sức chăm chú, thật giống như đang vây xem một cuộc hành hình, Đàm Như Ý thì ngược lại, vẫn suy nghĩ lung tung, ngón tay bị một bàn tay nắm được. Cô lập tức tỉnh táo, thấy Thẩm Tự Chúc đang nắm ngón tay của cô, đeo chiếc nhẫn lên, vừa giống như làm ra để cho cô vậy.

"Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu xinh đẹp rồi!"

Tiếng hoan hô phía dưới như một đợt sóng thổi qua, lần này Đàm Như Ý hoàn toàn luống cuống, không dám ngẩng đầu, trái tim nháy loạn như đánh trống. Chợt có một đôi tay nhẹ nhàng đè xuống eo, ngay sau đó hơi thở Thẩm Tự Chúc chậm rãi phả vào, khi cô còn chưa kịp phản ứng, xúc cảm xa lạ đã dán lên đôi môi đang phát run của cô.

Từng đợt tiếng hoan hô truyền đến tai, trong đầu Đàm Như Ý trống rỗng, đôi cô tỉnh táo lại, nghi thức đã kết thúc, phía dưới mọi người đang ăn uống linh đình.

Hình như đây là nụ hôn đầu của cô.

Không có thời gian để cô trở về chỗ, còn phải điều chỉnh lại tâm tình, rồi đi mời rượu từng bàn từng bàn một. Thẩm Tự Chúc đi phía trước, cô theo sát phía sau, tiếng chúc ở từng bàn lần lượt truyền đến, dần dần sinh ra chút ảo giác, thật giống như cô thật sự đang có một hôn lễ mỹ mãn; bên người người, đúng là cô còn muốn khoác tay chồng cô cùng đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Dưới Rào (01)

Edit: Thu Lệ

Thoáng một cái đã mấy ngày, Đàm Như Ý thuận lợi nhận chức, bắt đầu dạy ngữ văn cấp hai.

Đàm Như Ý học đại học sư phạm không mất tiền, lúc năm tư thực tập nửa năm, sau khi tốt nghiệp dạy ở miền núi hai năm, nên đối với chuyện trường học cũng không tính là tay mới. Nhưng khi thật sự bắt đầu đi làm, mới phát hiện học sinh ở thành phố không giống với học sinh ở vùng cao chút nào. Học sinh ở thành phố có tính tự chủ mạnh hơn, mà phương pháp dạy học của cô có vẻ quá mức nhiệt tình, thậm chí là dư thừa.

Mỗi lần cô ở trên bục mặt mày hớn hờ giảng bài, mong đợi học sinh bên dưới đáp lại, nhưng chỉ thấy tất cả đều rũ đầu xuống.

Vô cùng thất bại, lại không thể nào thay đổi, dường như cảm thấy giữa mình và học sinh có một hàng rào vô hình —— giống như cuộc sống của cô và Thẩm Tự Chúc vậy. Thẩm Tự Chúc đối với cô tương đối khách sáo, dĩ nhiên Đàm Như Ý cảm thấy cái gọi là "Khách sáo" ấy, cũng chỉ là cô tự cho là đúng cách nói khách khí thôi, bởi vì có lẽ trên thực tế Thẩm Tự Chúc hoàn toàn lười quan tâm tới cô.

Thẩm Tự Chúc có mấy thói quen sinh hoạt cố định: Việc nhà thì mỗi tuần tới đây hai lần, giúp cô quét dọn nhà trọ và giặt quần áo, thời gian làm việc từ 9h sáng đến 6h chiều, chủ nhật sẽ đi du lịch d/đ;l;q'd hoặc là về thăm ông cụ Thẩm, ba bữa cơm đều giải quyết ở bên ngoài, thỉnh thoảng chủ nhật sẽ ăn cơm ở nhà ông cụ Thẩm. Vì vậy Đàm Như Ý và anh xuất hiện cùng lúc chỉ vãn vãn khi hai người cùng đi thăm ông cụ Thẩm.

Bọn họ thực hiện "Vợ chồng" trên danh nghĩa vô cùng hoàn hảo, thường ngày chung đụng giống như hai người không liên quan gì mướn chung —— dĩ nhiên cái ví dụ này cũng không chính xác lắm, bởi vì Đàm Như Ý không tốn một phần tiền nào.

Vốn dĩ Đàm Như Ý muốn mướn một căn nhà ở gần đó để dọn ra, nhưng nghe ngóng một vòng, tiền mướn phòng cũng nằm ngoài năng lực của cô. Nhà của Thẩm Tự Chúc có hai phòng, một căn làm thư phòng, một căn khác làm phòng ngủ. Ban đầu một mình anh ở thì tất nhiên vừa đủ, nhưng bây giờ có thêm một người dọn vào thì phòng ngủ không đủ. Thẩm Tự Chúc đã ở trong thư phòng trải chăn đệm nằm dưới đất, Đàm Như Ý càng lo lắng trong lòng, nghĩ tới nếu tạm thời không mướn phòng nổi, thì ít nhất cũng phải mua cho Thẩm Tự Chúc một cái giường.

Tuy hai người ở cùng dưới một mái hiên nhà, nhưng thời gian hai người gặp nhau chỉ vãn vãn mười phút buổi sáng trước khi Đàm Như Ý ra cửa. Cho nên ngay cả một cơ hội nói chuyện đứng đắn cũng không tìm được, chứ đừng nói chi là bàn bạc chuyện mướn phòng và mua giường.

Đàm Như Ý dự định thừa dịp thứ bảy trở về thăm Ông cụ Thẩm, tiện đường ghé vào phố gia cụ một chút.

Dĩ nhiên không thể đi tay không, Đàm Như Ý đi dạo một vòng xung quanh, phát hiện một chợ thức. Chợ thức ăn ở trong đầu một con hẻm nhỏ trước cửa chung cư quẹo phải, tuy chỉ là một nơi rất nhỏ nhưng thứ nên có đều có. Đàm Như Ý chọn con gà đất, dặn dò chủ sạp giết rửa sạch sẽ. Chủ sạp là một người phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi, bên ngoài áo lông màu đỏ có đeo một chiếc tạp dề màu xanh đen, trên tạp dề dính một lớp mỡ thật dày. Cô vừa nhanh nhẩu cắt tiết gà, vừa hỏi Đàm Như Ý: "Nhìn khuôn mặt của cô gái rất lạ, mới tới làm việc hả?"

Đàm Như Ý không hiểu rõ lắm cô ấy nói "Làm việc" là có ý gì, không thể làm gì khác hơn là nói không tí mị "Dạ" một tiếng.

"Chung quanh đây đều là tiểu trí thức và Giới Tri Thức ở, rất nhiều người làm quản lý gia đình đều muốn tới đây giành lấy một mảnh." Chủ sạp ném gà

vào trong nồi nước sôi, nhặt một chiếc khăn lông bên cạnh lên xoa xoa mồ hôi trên mặt, "Khoảng thời gian trước còn xảy ra chuyện này, có một người đàn ông ngủ với cô giúp việc, bị vợ cả bắt gian tại trận, chop lấy con dao đuổi theo mấy trăm mét." Một lát sau, cô xách gà từ trong nồi ra, ném vào trong máy rửa lồng, máy móc chuyển động ừng ừng, cuốn lông gà đầy trên đất.

Đàm Như Ý có chút xấu hổ, cũng không phải bởi vì bị nhận làm là giúp việc, cô lên tiếng cắt đứt chủ sạp nhiều chuyện, "Chị gái, chị họ gì?"

"À, tôi họ Đinh. Bán thức ăn ở đây đã nhiều năm rồi, về sau cô hãy thường xuyên tới đây mua hàng nhé!"

"Chị Đinh, chị có biết xung quanh đây chỗ nào bán vật dụng gia đình không?"

"Muốn mua vật dụng gia đình à, ngồi tàu điện ngầm là được!" Chị Đinh xách con gà đã rửa hết lông ra ngoài, nhặt một thanh dao sắc bén lên bỏ ra, bắt đầu móc nội tạng bên trong, "Đi về phía bệnh viện Sùng Thành, ngồi năm trạm dừng rồi xuống xe là được."

Chị Đinh thả gà xuống nước rửa sạch, sau đó cho vào bao ni lông đưa cho Đàm Như Ý, gỡ khẩu trang xuống, cười nói: "Về sau cứ thường xuyên đến đây, chị biết trong kia có mấy sạp thức ăn hiện đại, bảo đảm không lừa em."

Đàm Như Ý trả tiền nói cảm ơn, mặc dù cảm thấy chị Đinh có chút lăm lăm, nhưng một người nhiệt tình xa lạ như vậy vẫn khiến cho cô sinh ra mấy phần biết ơn.

Tình thần của ông cụ Thắm không tệ, đề Đàm Như Ý đẩy ông đi dạo một vòng trong chung cư. Thời tiết ngày càng càng ấm lên, cây đào trong chung cư đã bắt đầu ra lá mới, liếc nhìn lại như đang bao phủ một màu xanh nhạt.

"Như Ý và Tự Chúc. sống chung với nhau như thế nào?"

Đàm Như Ý đang nhìn chung quanh, thỉnh thoảng bị Ông cụ Thắm hỏi như vậy, theo bản năng bật thốt lên: "Tốt lắm ạ!" Giản lược, lại cảm thấy lời này hình như chưa đủ lực thuyết phục, lại tăng thêm mấy câu, "Con mới vừa nhận chức, công ty anh ấy lại đang tuyển mới nên gần đây đều có chút bận rộn."

"Tính tình của Tự Chúc và cha ruột của nó rất giống nhau, có lúc. Nhìn rất đáng sợ, nhưng con đừng sợ nó, có chuyện gì. Cứ nói với nó."

Đàm Như Ý cười đáp: "Dạ." Trong lòng lại nghĩ, nào chỉ có nhìn rất đáng sợ.

"Cuộc sống đã quen thuộc chưa? Ăn uống như thế nào?"

"Gần đây con đều ăn ở phòng ăn của trường học."

Ông cụ Thắm lắc đầu, "Không được, phải tự mình làm."

Đàm Như Ý đồng ý ngoài mặt.

Bữa ăn phòng ăn giáo viên trường học dĩ nhiên rất tiện lợi, nhưng suy cho cùng vẫn kém kém hơn đồ ăn tự mình làm về sắc phong phú và dinh dưỡng khỏe mạnh, Đàm Như Ý cũng biết điểm này. Nhưng đồ làm bếp của Thắm Tự Chúc đều mới tinh, anh chưa đồng ý, cô không dám tùy tiện sử dụng.

Có quá nhiều chuyện muốn bàn bạc với Thắm Tự Chúc, nhưng lại giống như hai quân đang quyết chiến, giằng co mấy ngày, đến cuối cùng vẫn không kéo ra một vết thương đột phá.

Đàm Như Ý ở lại ăn cơm trưa cùng ông cụ Thắm và bà cụ Thắm, buổi chiều liền đến phố vật dụng gia đình theo như lời chị Đinh nói. Kết quả đi dạo một lần, phát hiện mình chỉ mua được một cái nệm lò xo rất tốt.

Tiền lương cuối tháng mới phát, tất cả mọi thứ đều phải dùng tiền, cảm thụ quần bách này Đàm Như Ý đã nếm trải rất nhiều năm, lần đầu tiên cảm thấy lúng túng lại khó giải bày như vậy. Thắm Tri Hành cho hai mươi vạn này theo lý thuyết cũng còn tám vạn, có thể tưởng tượng được lấy nửa phần tiền từ trong tay Đàm Vệ Quốc keo kiệt, quả thật còn khó khăn hơn giết ông ấy.

Đàm Như Ý ở cửa hàng vật dụng lưỡng lự một hồi, cuối cùng vẫn là xoay người lại. Trong lòng đã ra quyết định, tới nay bất kể như thế nào cũng phải bàn bạc với Thắm Tự Chúc.

Lúc chạng vạng, lại nhận được điện thoại của Thắm Tự Chúc gọi tới từ trước đến giờ, Đàm Như Ý chưa bao giờ nói điện thoại với Thắm Tự Chúc, đây là lần đầu tiên, cô còn cho rằng Thắm Tự Chúc hoàn toàn không có số điện thoại của cô. Vì vậy khi cô nhìn thấy tên cuộc gọi hiện trên màn hình di động thì cảm giác có mấy phần thụ sủng nhược kinh, "Anh Thắm."

Thắm Tự Chúc cũng dứt khoát đơn giản: "Có thể thu dọn giúp tôi hai bộ quần áo để tắm rửa không, ba mươi phút nữa có người tới lấy."

Đàm Như Ý luôn miệng đồng ý, lại nghĩ đến chuyện muốn bàn bạc với Thắm Tự Chúc, đang định mở miệng thì bên tai vang lên tiếng bận rộn dồn dập, sau đó là tiếng động cúp máy. Đàm Như Ý sững sờ chốc lát, lấy điện thoại xuống xoay người đi vào phòng ngủ.

Phong cách trang trí nhà trọ Thắm Tự Chúc thật sự rất giống với con người của anh, lấy màu trắng là màu chủ đạo, ngoài thực dụng ra thì rất đơn giản.

"Động thủ với phụ nữ thì ông lại là cái thá gì?" Người phụ nữ đó không sợ hãi chút nào, đưa tay móc điện thoại di động từ trong túi áo ngủ ra, "Cút nhanh lên, đừng tưởng rằng bà cô đây không dám báo cảnh sát." Cô liếc báo an một cái, "Phí nghề nghiệp cao như vậy, toàn bộ đều cho chó ăn rồi à? Một người bị bệnh thần kinh như vậy cũng có thể tùy tiện sửa ở cửa chung cư?"

Về mặt bảo an ngưng ngừng, tiến lên đuổi Đàm Như Ý Quốc, dây dưa hồi lâu, cuối cùng cũng đuổi ông ta đi.

Đàm Như Ý lau mắt một cái, tiến lên nói cảm ơn người phụ nữ đó. Sắc mặt người đó khó chịu, đưa tay chống nứa bên mặt, nhúu chặt chân mày nói "Cô thật sự phải cảm ơn tôi, giúp tôi mua hộp thuốc hạ sốt đi."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hẹn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Dưới Rào (02)

Edit: Thu Lệ

Quê quán lúc trước mà Đàm Như Ý ở đều là những toà nhà nhỏ khoảng ba bốn tầng, sau khi cải cách có rất nhiều người từ nông thôn chuyển thói, vẫn giữ thói quen cùng nhau tụ họp, quan hệ láng giềng thân thiết, bình thường một nhà nào đó có chuyện, chỉ cần nói một tiếng là có người nhiệt tình giúp một tay. Tuy nói bình thường tam cô lục bà hay tụ chung một chỗ lăm mồm một chút, nhưng loại không khí này thì ở thành phố, một nhà ở nguyên một tầng không thể nghiệm được.

Đàm Như Ý ở trong thành phố hơn nửa tháng, người phụ nữ ra mặt giúp cô này là người hàng xóm duy nhất mà cô biết. Cô ấy tên là Hạ Lam, trùng hợp ở cùng một toà cao ốc với Đàm Như Ýs. Đàm Như Ý đến tiệm thuốc gần đó mua thuốc giúp cô ấy trở lại, mắt thấy cô ấy đi bộ cũng lão đảo, tựa như lúc nào cũng muốn ngã nhào một cái, cảm thấy không yên lòng, liền xung phong nhận việc đưa cô ấy trở về.

Mở cửa, trong phòng nhất thời bay ra một mùi khó ngửi, Đàm Như Ý ngó vào trong một cái, chỉ thấy bên trong nhà ngổn ngang, giống như một con bão vừa mới tàn quét qua vậy. Vào cửa, bên tường có một thùng giấy cao cỡ nửa người đang đứng thẳng, bên trong nhét lung tung mấy bộ quần áo, dưới đất tràn đầy đồ vật rơi lả lộn và trang giấy, cả phòng khách hoàn toàn tìm không ra một lối đi sạch sẽ.

Hạ Lam lại không thèm để ý, trực tiếp đạp lên đồng bừa bãi trên đất đi đến máy đun nước rót nước. Mở chốt máy đun nước ra, thùng nước cũng trông không, cô phiến táng một cái, đặt cái ly qua một bên.

Đàm Như Ý vốn định đưa đến rồi đi liền, thấy thấy bộ dạng cô như vậy, thật sự không yên lòng, "Cái đó, cô Hạ. . . ."

Hạ Lam liếc cô một cái, "Vào đi, không cần thay đổi giày. Giúp việc vừa mới nghỉ, phòng ốc không ai thu dọn."

Đàm Như Ý đi vào, cẩn thận tránh đồ vật trên mặt đất ra, "Cô ngồi một lát đi, tôi giúp cô nấu chút nước nóng."

Cũng may phòng bếp thoát nạn, Đàm Như Ý thuận lợi tìm ra bình nấu nước sôi, lại hỏi Hạ Lam ăn cơm tối chưa. Hạ Lam nằm trên giường cả ngày, nếu không phải vừa đói là vừa nóng sốt đến khó chịu, vốn dĩ cũng không có ý định ra khỏi cửa. Đàm Như Ý lại giúp cô nấu bát mì, trên bếp hầm một nồi cháo.

Sau khi Hạ Lam ăn xong, đang nằm ở trên ghế sa – lon nghỉ ngơi. Đàm Như Ý vắt một chiếc khăn lông lạnh, đắp lên trên trán cho cô. Hạ Lam nhắm mắt đè khăn lông, nói tiếng cảm ơn, lại hỏi cô: "Cô là giúp việc của nhà nào, không làm trễ nãi công việc của cô chứ?"

"Không, không phải, " Đàm Như Ý co quắp giải thích, "Tôi chỉ ở đây. Tạm thời ở đây."

Hạ Lam "À" một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Đàm Như Ý liếc nhìn quanh bốn phía một vòng, đang đến gần phòng ngủ, phát hiện trên sàn nhà có một khung hình thủy tinh vỡ tan, bên trong tấm hình lớn bị xé thành hai nửa, liếc mắt nhìn qua, d.đ/l;q'd hình như là một bức ảnh cưới. Đàm Như Ý lập tức hiểu được, liếc Hạ Lam một cái, trong lòng sinh ra mấy phần đồng tình —— cô ấy và ông xã cãi nhau, ngã bệnh cũng không có ai ở bên cạnh chăm sóc.

Hình như thành phần an thần trong thuốc hạ sốt đã có tác dụng, Hạ Lam dần dần ngủ mất. Đàm Như Ý đứng dậy đi vào phòng bếp nhìn chằm chằm nồi cháo trên bếp, nấu xong rồi sau đó đóng lửa. Đàm Như Ý lại giúp Hạ Lam đổi chiếc khăn lông khác, sau đó từ trong phòng ngủ cũng hỗn loạn không kém, lấy một tấm chăn nhung sọc ra đắp lên giúp cô.

Ngồi một lát, thấy tạm thời Hạ Lam không có dấu hiệu tỉnh lại, liền đứng dậy định trở về. Trước khi đi, lại nhìn thấy miếng thủy tinh ở trước cửa phòng ngủ, cô sợ Hạ Lam không để ý mà đạp lên, nên đi tìm công cụ tới quét dọn.

Cô ngồi xồm xuồng, nhặt tấm hình đã xé thành hai mảnh lên. Trong hình Hạ Lam tươi cười rạng rỡ, người đàn ông bên cạnh cô cũng có phong thái không tầm thường. Hình chụp rất tốt, không giống như những bức được trang điểm quá mức mà Đàm Như Ý đã thấy. Đàm Như Ý thở dài, bỏ hình qua một

bên, bắt đầu quét dọn thủy tinh trên mặt đất.

Làm xong những thứ này, Đàm Như Ý để lại cho Hạ Lam một tờ giấy, lại viết số điện thoại và số tầng của mình lên, dặn dò cô ấy có gì cần có thể tìm cô bất cứ lúc nào.

Hạ Lam cũng không liên lạc với cô. Đàm Như Ý vẫn có chút bận tâm, lên trên lầu gỗ của một lần, không ai trả lời. Cảm cúm cũng không phải bệnh nặng gì, nghĩ là Hạ Lam cũng đã hạ sốt. Hôm nay người với người qua lại với nhau, đều phải có mấy phần phòng bị, nếu Hạ Lam không chủ động bày tỏ mình cần, cô cũng không tiện bày tỏ ý tốt lan tràn. Thứ sáu có một tiết học công khai(*), trong lòng Đàm Như Ý hoang mang, mỗi ngày đều phải kiểm tra tài liệu, dần dần cũng không còn tinh lực quan tâm chuyện của người khác.

(*): Chắc mọi người cũng biết, chỗ này là tiết học có dự giờ đó, thầy(cô) dạy ở phía trên, phía dưới sẽ có thầy(cô) khác ngồi dự.

Tiết ngữ văn của THCS, bình thường đều sắp xếp vào buổi trưa, nên sau khi kết thúc tiết học, Đàm Như Ý trở về phòng làm việc chấm bài tập. Số lượng bài tập Ngữ văn ít, ngoại trừ mỗi tuần phải ghi chép chu đáo, mỗi tháng phải tôn vinh những tác phẩm lớn ra, thì còn có một d/đ;l;q'd số bài tập, học sinh làm theo tiến độ của trường học, cách ba bốn ngày thu lên kiểm tra một lần là được. Cho nên đa số thời gian Đàm Như Ý đều rảnh rỗi, ngoại trừ đựng phải tình huống đặc biệt như tiết học công khai như thế này thôi.

Cô ăn cơm tối ở căn tin trường học xong, mang tài liệu chưa xem về nhà tiếp tục, liên tiếp chuẩn bị như vậy mấy ngày, trong lòng vẫn cứ thấp thòm, nhưng chỉ có thể làm hết khả năng, nghe theo ý trời.

Cũng may ngày đó hiệu quả vô cùng tốt, yêu cầu phải giảng một thể loại văn cổ, cô chuẩn bị hình ảnh, âm thanh, tài liệu phong phú, lại lấy kinh nghiệm làm PPT lúc còn đi học, nói có sách mách có chứng, kết hợp phương tiện đa truyền thông, khiến chủ nhiệm giáo vụ và tổ trưởng tổ ngữ văn hớn hờ khen ngợi. Sau khi tan lớp, tổ trưởng tổ ngữ văn khen ngợi cô viết bảng rất khéo, hơn nữa chữ cũng rất đẹp. Sau khi đến thành phố, đây là lần đầu tiên Đàm Như Ý cảm thấy cả người tràn đầy hứng hái, liên tiếp mấy ngày tích tụ khí nhất thời quét hơn phần nửa.

(*): PPT là định dạng mặc định để lưu các file thuyết trình từ Microsoft Power Point 2003 trở về trước.

Lúc nghỉ ngơi trong giờ học, văn phòng tổ chức đoàn mua vé xem phim. Dưới con phần chần, Đàm Như Ý cũng đăng ký tham gia. Người tổ chức là Lương Kính Xuyên, giáo viên dạy toán lớp 7. Anh ta vào trường sớm hơn Đàm Như Ý ba năm, lớn hơn Đàm Như Ý bốn tuổi, nhưng vẫn có chút tính bướng bỉnh của trẻ con, vì vậy có thể dễ dàng hoà đồng với các bạn học sinh lớp 7. Thành tích tổng thể môn toán học của lớp 7 là đứng nhất toàn khối.

Lương Kính Xuyên thấy Đàm Như Ý giờ tay đăng ký, cười nói: "Cô giáo Đàm, mới vừa rồi cô giáo Mã còn lo lắng cô không đi, đang tính toán động viên cô đấy."

Cô giáo Mã là giáo viên chủ nhiệm lớp 7, dạy môn Tiếng Anh. Cô ấy đang uống nước quả dứa(*) , nghe vậy ngẩng đầu lên, cười nói: "Tôi không lo lắng, tôi đâu có tâm tư gì chứ."

Lương Kính Xuyên nhìn Đàm Như Ý một cái, cười cười, nhẹ nhàng sờ sờ chóp mũi, lại cảm áp-phích điện ảnh đi giật gậy các giáo viên khác.

Phim không được đặc sắc lắm, so với xem phim thì sau khi tan việc, nửa phòng giáo viên cùng nhau ăn cơm nói chuyện trời đất náo nhiệt còn hấp dẫn Đàm Như Ý hơn. Đàm Như Ý cảm thấy hôm nay thật là một ngày may mắn, ở trong hơi nóng lượn lờ, vừa nhúng thịt dê vừa nghe các giáo viên khác nói chút chuyện lý thú, trong lòng hết sức bình tĩnh, lần đầu tiên sinh ra cảm giác an nhàn, giống như trong đô thị sầm uất to lớn này, cuối cùng cũng có mảnh đất cắm dùi của mình.

%^&^Trần Thu Lệ*d/đ;l;q.d^%&

Cô giáo Mã và Đàm Như Ý ngồi bên cạnh nhau, đối diện là Lương Kính Xuyên. Ba người hàn huyên chút tình huống trong lớp, Cô giáo Mã đột nhiên hỏi Đàm Như Ý, "Tiểu Đàm, cô có bạn trai không?"

"Không có." Đàm Như Ý trả lời theo bản năng. Nói xong mới chợt cảm thấy đáp án này hình như không đúng, nhưng suy xét kỹ càng, hình như cũng không tính là không đúng. Hơi đắn đo một lát, vẫn không nói ra chuyện của mình và Thẩm Tự Chúc.

Cô giáo Mã liếc Lương Kính Xuyên một cái, cười nói: "Trường học chúng ta không nói những thứ khác, nhưng có một điều rất tốt, chính là tỷ lệ nam nữ rất đều nhau. Cô vào đây là đúng rồi, sau này không cần lo lắng không tìm được bạn trai."

Đàm Như Ý cười cười, chỉ nói tạm thời mình chỉ lo dạy cho tốt, không có dự định khác. Lời này ngược lại phát ra từ đáy lòng không có nửa phần giả dối, vừa không nói ra quan hệ hợp đồng lũng túng của mình và Thẩm Tự Chúc, tình huống khó khăn trước mắt là, phải giải quyết vấn đề ăn no cái đã rồi hãy nói đến những cái khác.

Sau khi về đến nhà, Đàm Như Ý vẫn còn dư vị của không khí hoà hợp lúc ăn lẩu, bởi vì ngày hôm sau là thứ bảy, không cần lên lớp, cô ở trong thư phòng của Thẩm Tự Chúc chọn một quyển tiểu thuyết, tạm thời buông lỏng. Tiểu thuyết bắt ngờ vô cùng đặc sắc, chuyện xưa thoải mái tình tiết quanh co, sau khi tắm xong mà Đàm Như Ý vẫn còn suy nghĩ đến kết cục, nên quyết định đọc hết một hơi cho xong. Cô cầm sách đi vào phòng ngủ, tắt đèn lớn, chui vào trong chăn, mượn ánh đèn bàn để xem.

Nửa đêm yên tĩnh, chờ nhìn tới một câu cuối cùng, đêm đã khuya. Trên bóng đèn bàn, chẳng biết con thiêu thân đã nằm sấp từ lúc nào, Đàm Như Ý khép sách lại, đưa tay phui đi, tắt đèn ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, Đàm Như Ý chợt giật mình tỉnh giấc, ngay sau đó liền nghe những tiếng ‘sột soạt’ trong bóng tối. Trái tim của cô lập tức thót lên tới cổ họng, đang muốn mở miệng, chợt nghe mùi rượu xông vào mũi, ngay sau đó một người nặng nề nằm xuống, khiến hơn nửa người đều đè lên người cô. Đàm Như Ý hoảng sợ đến quên hô hấp, cẩn thận đưa tay ra, đụng phải bả vai xương cốt thân thể cường tráng, lúc này mới phản ứng được, là Thẩm Tự Chúc. Cô đưa tay mở đèn bàn lên, đẩy Thẩm Tự Chúc một phen, "Anh Thẩm."

Thẩm Tự Chúc dùng giọng mũi "Ừ" một tiếng, cũng không động đậy. Thân thể của anh rất nặng, Đàm Như Ý mất thêm chút sức mới có thể thoát ra được. Đang muốn ngồi dậy, thế nhưng bỗng nhiên anh lại vươn cánh tay ra mạnh mẽ ôm chặt lấy cô. Anh chỉ mặc một bộ áo sơ mi, trên người rất lạnh, có lẽ như thế nên anh mới ôm lấy nguồn nhiệt duy nhất trước mặt theo bản năng.

Đàm Như Ý giãy giụa, Thẩm Tự Chúc lại càng dùng sức, hai cái cánh tay siết cô thật chặt vào trong ngực, cầm dưới tựa vào hõm vai cô, hơi bất mãn nói một câu: "Đừng động." giọng nói giống như được phát ra từ trong nước sâu, mang theo nặng nề đặc thù sau khi say rượu.

Cho dù Đàm Như Ý suy nghĩ muốn động cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể tạm thời mặc cho anh ôm. Cô nghiêng đầu qua nhìn, không biết có phải do ánh đèn hay không, cảm giác sắc mặt của Thẩm Tự Chúc có phần tái nhợt hơn lúc chưa lên đường, hốc mắt bị hãm vào, có chút tiêu tụy. Hô hấp ảm áp mang theo mùi rượu của Thẩm Tự Chúc nhẹ nhàng phát lên mặt, Đàm Như Ý không thích hơi thở này, liền quay đầu đi chỗ khác.

Không biết nhìn bao lâu, cuối cùng Thẩm Tự Chúc cũng lật người, buông lỏng cô ra. Đàm Như Ý nhanh chóng đứng dậy thật nhanh, đi ra ngoài, lúc đi tới cửa, lại ngừng bước chân lại, quay đầu liếc mắt nhìn về phía người đang nằm trên giường, do dự trong nháy mắt, vẫn là quay lại đắp kín chăn mền cho anh, sau đó tắt đèn bàn.

Cô lấy chăn nệm trong thư phòng trải lên đất, sau khi tắt đèn xong nằm lên đó. Trải qua một phen hoảng sợ, con buồn ngủ đã sớm biến mất không thấy tăm hơi. Cô lật người, yên lặng nhìn ánh sáng xuyên qua cửa sổ, vô cùng yếu ớt nhưng vẫn có thể phá tan về nặng nề của bóng tối, soi sáng ra hình dáng mơ hồ của vật dụng bên trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dưới Rào (03)

Edit: Thu Lệ

Thẩm Tự Chúc vội vàng vượt qua một vòng. Đồng ý với yêu cầu của bạn bè làm người phát ngôn, tạm thời đến Bắc Kinh tham gia một cuộc giao lưu. Sau khi kết thúc dự định trở về Sùng Thành, đúng lúc gặp bạn học thời đại học kết hôn, phù rở ngã bệnh xin nghỉ, lại bị kéo đi làm lao động tay chân. Thật vất vả mới trở lại từ khói mù nặng nề của thủ đô, mới vừa xuống máy bay liền được đưa đến công ty đón người mới đến thực nhiệm.

Nói là công ty, thật ra thì chỉ hai mươi người cùng làm việc. Lúc Thẩm Tự Chúc còn học nghiên cứu sinh đã bắt đầu tự chủ gây dựng sự nghiệp, cùng Đường Thư Nhan, ngay lúc đó là bạn học thời đại học cũng là phó tổng quản lý bây giờ vay vốn thành lập phòng làm việc. Lúc đầu, nghiệp vụ chỉ là trợ giúp người quen lắp đặt thiết bị thiết kế, theo truyền miệng, kích thích mở rộng, thành lập phòng công tác đã được năm năm, hôm nay đã có chút danh tiếng ở Sùng Thành.

Thẩm Tự Chúc làm chủ quản công ty, dĩ nhiên đứng mũi chịu sào. Ba công nhân viên mới vào có chút hăng hái ghé con không sợ cộp, bộ dạng nhất định phải chuốc anh uống say. Từ lượng của Thẩm Tự Chúc không tẻ, nhưng vẫn không nhìn được ba người thay nhau oanh tạc. Hơn nữa Đường Thư Nhan là phụ nữ, anh còn phải phát huy tinh thần kỵ sĩ giúp cô ta ngăn cản một phần.

Chờ đến khi chào đón người mới kết thúc, Thẩm Tự Chúc đã có chút đã đứng không vững. Anh không nhớ rõ là ai giúp anh gọi xe taxi, chờ đến khi tỉnh hồn lại, phát hiện mình đang ngồi bên cạnh d/đ;l;q;d bồn hoa bên ngoài tiểu khu, chỉ mặc một bộ áo sơ mi. Anh bị lạnh đến hắt hơi một cái, nện những bước đi trống rỗng bước lên lầu, sau khi vào cửa sờ soạng vào phòng ngủ nằm xuống.

Mơ hồ có mấy phần cảm giác, hình như mình đã đè lên cái gì đó, nhưng mí mắt của anh rất nặng, suy nghĩ hỗn loạn, đã sớm mất mất năng lực suy nghĩ. Lại cảm thấy lạnh, theo bản năng liền ôm nguồn nhiệt duy nhất trước mặt.

"Đây là Đàm Như Ý..." Ý niệm ở trong đầu thoáng qua một cái chớp mắt, đã bị cơn nhức đầu và một mối hôn mê che mất. Người đang ở tình huống không biết rõ, bản năng đều sẽ đuổi theo cái gì đó khiến cho mình cảm thấy thoải mái, ví dụ như nói ảm áp, mềm mại, cùng với yên tĩnh và mùi hương ngọt ngào.

Thẩm Tự Chúc mở mắt tỉnh lại, nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, ít nhiều cảm thấy có chút xấu hổ. Anh đứng lên, mở cửa phòng nhìn ra ngoài. Đàm Như Ý ngồi chồm hổm trước khay trà, mặc chiếc áo len màu tím mà lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, đang vui đầu viết cái gì đó. Lần đầu tiên thấy, anh đã cảm thấy màu tím kia quả thật khiến cho người ta từng lướt qua khó quên, giống như là trực tiếp lấy màu sắc từ trên quả cà. Mà giờ khác này, Đàm Như Ý cuộn tròn lại, thì càng giống như một quả cà rơi trên đất.

Đàm Như Ý nghe tiếng bước chân của anh, chấn động một chút, lập tức xoay người sang chỗ khác chào hỏi anh, "Anh Thẩm."

"Chào buổi sáng." Giọng nói của Thẩm Tự Chúc khàn khàn, ánh mắt thoáng dừng lại trên mặt cô, bước chân đi vào phòng tắm.

Đàm Như Ý nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vậy mà khẩu khí này mới nói xong một nửa, Thẩm Tự Chúc chợt dừng bước, xoay người lại nhìn cô. Đàm Như Ý theo bản năng đứng thẳng lưng lên, cố gắng dùng khuôn mặt không chút thay đổi để che giấu lúng túng đang từ từ mở rộng trên mặt mình. Mà tiếng nói khàn khàn của Thẩm Tự Chúc lại vang lên lần nữa, "Tôi hôm qua có chút thất lễ, xin lỗi."

Nói xin lỗi tương đối thân nhiên, không thể nói chân thành hay không chân thành, bởi vì giọng nói này hết sức bình tĩnh, giống như chỉ là đang trần thuật một sự thật đã từng xảy ra.

"Không. Không có việc gì, không sao." Đàm Như Ý vội nói.

Tình trạng đột phát khiến cho cô trần trọc trở mình nửa, chỉ với một phương thức bình thản của người này tuyên bố kết thúc, Đàm Như Ý ngược lại có chút không biết mình rốt cuộc là cảm thấy may mắn, hay cảm thấy buồn bã nữa.

Thẩm Tự Chúc tắm xong ra ngoài, Đàm Như Ý đã không có ở phòng khách, trên khay trà để một ly sữa tươi và một đĩa bánh mì nướng. Thẩm Tự Chúc ngồi xuống ghế sofa, cầm khăn lông khô lau tóc. Ánh mắt của anh thỉnh thoảng lại chạm vào ly sữa và đĩa bánh mì, sau mấy lần, cuối cùng anh dừng động tác trong tay lại, vươn tay bụng ly lên, một hơi khí nóng theo động tác của anh bay tản ra.

Lúc này anh mới chú ý tới, bên cạnh cái mâm còn có một cục gam màu trắng do Đàm Như Ý để quên, là hình dáng một con thỏ.

Thẩm Tự Chúc ăn điểm tâm xong, rửa sạch ly và đĩa. Chờ ra khỏi phòng bếp, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Đàm Như Ý đứng trước cửa thư phòng. Anh ngừng bước chân lại, "Có chuyện gì sao?"

Đàm Như Ý giương mắt nhìn anh, "Anh Thẩm."

Mỗi lần nói chuyện với anh, dường như Đàm Như Ý đều phải chuẩn bị nửa ngày, giống như cô nói từng câu từng chữ đều là một mệnh lệnh sống còn, phải trải qua chỉ thị phê chuẩn, mới có thể đạt d/đ;l;q'd được kết quả. Nhưng không biết là bởi vì tối qua thất lễ, hay là bữa ăn sáng khi nãy, khiến Thẩm Tự Chúc vào giờ phút này, nguyện ý lắng lắng chờ cô mở miệng nói ra trọng điểm.

Đàm Như Ý ngẩng đầu lên hơn tấc, siết chặt ngón tay, cắn cắn môi, rốt cuộc mở miệng: ". Sau này tôi ngủ thư phòng đi."

Thẩm Tự Chúc nhất thời không lên tiếng, không khỏi nghĩ tới ngày bàn bạc với Thẩm Tri Hành về hôn sự của anh và cô, cô đứng ở trong cầu thang, cứng cổ, bộ dạng quật cường giống như chó cùng rứt giậu.

Việc nhỏ như vậy, nhưng cũng khiến cho cô lộ ra vẻ mặt khổ sở. Tâm tình của Thẩm Tự Chúc chợt có chút phức tạp, lẳng lặng nhìn cô chốc lát, gật đầu nói: "Được."

Đàm Như Ý thở phào một cái như trút được gánh nặng, cảm kích gật đầu nói tiếng "Cảm ơn" với anh, bước chân nhẹ nhàng trở về thư phòng.

Thẩm Tự Chúc nhìn bóng lưng của Đàm Như Ý, đứng đó một lúc lâu, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho trợ thủ, để cho cô ấy đưa đến đây một cái giường giúp một tay.

—

Lúc ở nhà, bình thường Đàm Như Ý chỉ hoạt động ở thư phòng và phòng khách. Hôm nay được sự "Phê chuẩn" của Thẩm Tự Chúc, thư phòng sau này sẽ trở thành phòng ngủ của cô, đối với lần này cô còn có mấy phần lòng trung thành.

Ngoài công việc giảng dạy, Đàm Như Ý còn viết một số tản văn, gửi đến một số tờ báo phụ bản, đưa lên báo kiếm ít tiền lẻ. Lần này cô đồng ý với lời mời của một biên tập, viết một bài văn viết giới thiệu khí hậu mùa xuân ở nông thôn, đang vui đầu viết, chợt thấy trước mắt thoáng qua một cái, ngược mắt lên nhìn, Thẩm Tự Chúc đi vào.

Đàm Như Ý lập tức đứng lên, "Anh Thẩm, có phải anh muốn dùng."

"Cô ngồi đi." Thẩm Tự Chúc đi về phía giá sách sau lưng cô.

Tuy Đàm Như Ý nghe lời ngồi xuống, nhưng vẫn không thể buông lỏng chút nào. Cô đã sớm cảm thấy được lúc ở chung một phòng, Thẩm Tự Chúc tương đối có cảm giác tồn tại mãnh liệt, khiến cho cô không tự chủ được mà để ý đến động tĩnh của anh, giống như một khả năng chịu áp lực khó có thể vượt qua.

Giờ phút này, Thẩm Tự Chúc ở sau lưng cô tìm sách, cô có thể nghe tiếng bước chân anh chuyển động, từ tiếng va chạm nhỏ lúc rút sách ra, đến tiếng nhẹ giọng ho khan của anh. Tất cả những thứ này, giống như mạng nhện phủ trên đầu người, tuy rằng nhẹ nhàng như không có gì, nhưng cảm giác khó chịu đó cũng đủ làm cho tinh thần người ta khấn trương.

Đàm Như Ý ngừng suy nghĩ, cố gắng tập trung lực chú ý vào công việc của mình. Nỗ lực một hồi lâu, cũng coi như có chút hiệu quả, trong lúc cô vừa định tiếp tục viết với linh cảm vừa rồi, Thẩm Tự Chúc chợt bưng cái ghế đến ngồi xuống trước mặt cô.

Đàm Như Ý nheo mắt, bị giật mình thiếu chút nữa bắn lên khỏi ghế, bút chì nhọn hung hăng đâm một cái trên giấy, đứt một đoạn.

Bàn đọc sách hết sức rộng rãi, hai người ngồi đối mặt nhau, cũng sẽ không cảm thấy chật chội. Thẩm Tự Chúc không nhìn cô, mở một quyển sổ tay hướng dẫn bằng tranh ảnh thật lớn ra, từ trong ống bút màu đen rút ra một chiếc bút máy, "Soạt soạt soạt" vẽ lên tờ giấy trắng. Đàm Như Ý bắt buộc mình không nhìn anh, vẫn là cúi đầu nhìn bản thảo của mình, vậy mà khỏe mắt lại không tự chủ được bay về phía anh.

Thẩm Tự Chúc cúi thấp đầu, ống tay áo áo sơ mi vén lên, lộ ra đường cong ngón tay tới cổ tay lưu loát đẹp mắt. Mái tóc đen như mực rơi xuống vai sọc, bởi vì mới vừa tắm nên có vẻ hết sức mềm mại. Ánh mắt của anh rơi trên trang giấy viết phát thảo trên bàn, lúc suy nghĩ hai đầu d/đ;l;q'd lông mày khẽ nhú lên. Từ tầm mắt của cô nhìn sang, trùng hợp chồng lại sống mũi cao lớn của anh. Đàm Như Ý vẫn không loại trừ suy nghĩ, giờ phút này mới rõ cuộc hoàn toàn ý thức được vấn đề đó, Thẩm Tự Chúc thật sự đảm đương nổi bốn chữ "Mặt mày như vẽ" này.

Thẩm Tự Chúc vẽ một lát, chợt dừng động tác lại, vươn tay vào túi quần, móc cái thứ gì đó ra ngoài, Đàm Như Ý khẽ giương mắt thoáng nhìn qua, lại sợ hết hồn —— Thứ Thẩm Tự Chúc đang cầm trong tay, hẳn là cục gôm mà cô đã làm rơi.

Hình dáng con thỏ ngây thơ, đặt giữa những ngón tay thon dài của anh, có vẻ hết sức không tương xứng. Dường như bản thân Thẩm Tự Chúc không ý thức được vấn đề đó chút nào, Đàm Như Ý có chút buồn cười. Khóe miệng cô mới vừa nâng lên, ánh mắt của Thẩm Tự Chúc chợt ngược, nhìn qua cô.

Đàm Như Ý nhất thời giật mình đến trái tim lỡ một nhịp, nhanh chóng cúi đầu, giả bộ như đang làm việc. Vậy mà cô quên mất bút máy đã bị gãy, vừa cố gắng dùng lực, tờ giấy lập tức bị kéo lê một vết lõm thật sâu. Cô cắn răng, nhấn lên nắp bút hai cái thật nhanh, mà gương mặt viền tai đã không khác chế nôi mà thiêu cháy.

Một lát sau, tiếng “sàn sạt” bên Thẩm Tự Chúc lại vang lên. Sau khi đã ổn định lại tâm tình, Đàm Như Ý lại mơ hồ có mấy phần cảm xúc sinh ra tự chán ghét.

Lúc học đại học, Đàm Như Ý đã cảm thấy mình chọn sai chuyên ngành. Cuộc sống khó khăn giống như lửa cháy, chỗ học thường ngày cũng là Dương Xuân Bạch Tuyết(*) ít người hiểu gì đó. Suốt ngày đối mặt với lựa chọn bánh bao hay là hoa hồng cái cọ, nói cho dễ nghe thì là thần ở Bào tử mà lòng mang Vân Chi, nói khó nghe chính là lòng cao hơn trời mệnh so giấy bạc.

(*): Dương xuân bạch tuyết, ca khúc nổi tiếng của nước Sở thời Xuân thu Chiến quốc

Điều cô vẫn không dám thừa nhận chính là, từ đầu đến cuối, bản thân mình vẫn còn ôm ảo tưởng mệnh đề tình yêu cao quý vào trong ngực. Cho dù là nguyên nhân thực tế, khiến cho cô không thể nào dễ dàng chào hỏi những nam sinh theo đuổi, miễn mộ như những nữ sinh khác, nhưng cũng thỏa hiệp vì mình không chịu nói “Tình yêu” với những thứ nông cạn kia.

Cô có một người bạn cùng phòng, vẫn hay thường xuyên xúi giục cô nói chuyện yêu đương sớm một chút, câu nói vẫn luôn treo ở khoé miệng là, "Thiếu nữ nào không có. Tuổi trẻ, tên thiếu niên nào không đa tình." 《 Nỗi đau của chàng Witt(*) 》, dĩ nhiên cô cũng đã từng đọc qua, nhưng cô chỉ đọc đến yêu mà không phải khổ sở, thật sự e ngại có một ngày bản thân mình cũng lâm vào tình cảnh giấy giụa như vậy.

(*): Nỗi đau của chàng Werther là tiểu thuyết thể thư tín của văn hào Johann Wolfgang von Goethe, nảy sinh trong phong trào "Bão táp và xung kích" ở Thời kỳ Khai sáng trong lịch sử Đức nửa cuối thế kỷ thứ 18.

Dầu gì hiện thực cũng là một hồi chuông báo động, để cho cô vẫn luôn nhớ mình không có quyền nói chuyện tình cảm nam nữ, càng không có năng lực đi "Chờ mong tình yêu".

Vừa nghĩ như thế, mà hoảng hốt ngăn ngại do Thẩm Tự Chúc đưa tới cũng đã bị cô phui sạch sẽ. Khoảng cách giữa anh và cô là trở ngại và nhục nhã nặng nề, khoảng cách giữa hai người, chỉ dừng lại như Witt và Charlotte.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Dưới Rào (04)

Edit: Thu Lệ

Gần tới trưa, Thẩm Tự Chúc cũng không có ý định ra khỏi cửa. Một khi anh tập trung tinh thần vào công việc liên tục kỳ nghiêm túc, cho tới trưa vẫn ở trong thư phòng vẽ tranh, trong lúc đó chỉ đứng dậy uống một ngụm nước.

Những lúc ở nhà một mình, Đàm Như Ý chỉ giải quyết tùy tiện, nhưng giờ phút này Thẩm Tự Chúc cũng ở đây, dù sao cũng không thể xem nhẹ mà bỏ qua anh. Đàm Như Ý để bút chì máy xuống, nhẹ nhàng vuốt vuốt bả vai, nắn nắn ngón tay, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, nhẹ giọng mở miệng, “Anh Thẩm.”

“Hả?” Thẩm Tự Chúc đáp một tiếng, vẫn không ngừng đầu mà tiếp tục vẽ tranh.

“Buổi trưa anh có ăn ở nhà không?”

Đàm Như Ý có chút hy vọng anh nói “Có”, bởi vì dựa vào đó cô có thể thuận nước đẩy thuyền sử dụng nhà bếp làm đồ ăn rồi.

Lúc này, Thẩm Tự Chúc mới ngừng động tác, giờ cổ tay nhìn đồng hồ, hình như mới nhận thấy đã gần đến giờ cơm, dừng một chút, hỏi: “Mua đồ ăn bên ngoài sao?”

“Không, không phải.....” Đàm Như Ý không ngờ anh lại hiểu lầm lời cô nói về hướng này, rồi lại không thể không cảm thấy với suy tính Logic của anh, nghĩ như vậy hình như cũng rất có đạo lý, “Đề tôi làm đi.”

Thẩm Tự Chúc nhìn cô một cái, “Được, làm phiền cô.”

Đàm Như Ý lại có chút cảm kích anh “Không chút khách khí”, lúc này đóng tập lại đứng dậy, “Vậy tôi đi ra ngoài mua thức ăn.” Trong vòng một ngày, hai chuyện quấy nhiễu nhiều ngày đều được giải quyết thuận lợi như vậy, bước chân ra cửa của cô cũng nhanh nhẹ.

Mở cửa phòng một cái, đã nhìn thấy cửa thang máy đầu bên kia hành lang đang muốn khép lại, Đàm Như Ý vội hô: “Xin chờ một chút!” Nhanh chóng chạy qua, chờ đến lúc vào trong thang máy nói cảm ơn thì mới phát hiện Hạ Lam đang đứng bên trong, hẳn là đã nhiều ngày không gặp.

Đàm Như Ý vội hỏi, “Cô Hạ, thân thể đã khỏe rồi chứ?”

Hạ Lam ăn mặc thoải mái, tóc búi thành một búi, trang điểm nhẹ, khí sắc thoát nhìn tốt hơn ngày hôm đó rất nhiều. “Không sao, ngày đó cảm ơn cô. Đừng gọi gọi tôi là cô nọ cô kia, trực tiếp gọi tôi là Hạ Lam được rồi.”

Đàm Như Ý cười cười, “Vậy thì tốt.”

Hạ Lam quan sát cô một cái, “Đi ra ngoài mua thức ăn?”

Đàm Như Ý gật đầu, “Cô..... Còn cô thì sao?”

“Vậy thì tốt quá, tôi cũng ra ngoài mua thức ăn, cô có biết chỗ nào có chợ rau không?”

Đàm Như Ý gật đầu, “Đi ra khỏi nơi này rồi rẽ trái, đi khoảng 300m nữa quẹo trái.....”

“Dừng lại, “ Hạ Lam cười cười, “Từ nhỏ tôi đã là dân mù đường, cô đừng quẹo trái quẹo phải gì nữa, tôi cứ đi theo cô là được rồi.”

Đàm Như Ý cười lên, “Vậy được.”

Hai người đi ra thang máy, Đàm Như Ý dẫn Hạ Lam đi đến chợ rau. Hạ Lam lại hỏi, “Cô đang làm công việc gì?”

“Giáo viên Ngữ Văn THCS.”

Hạ Lam “À” một tiếng, lại nhìn Đàm Như Ý một cái, hình như có lời muốn nói, nhưng cũng không mở miệng.

Trong lòng Đàm Như Ý hiểu rõ, chỉ cười cười, hỏi “Cô Hạ, cô có biết mướn nhà trọ ở đây, một tháng phải mất khoảng bao nhiêu tiền không?”

“Vậy còn phải xem là mấy phòng nữa.”

“Hai phòng.”

“Ở khu vực này, một tháng khoảng 4000 là giá khởi điểm”

Đàm Như Ý không khỏi âm thầm chậc lưỡi hít hà. Dường như Hạ Lam nhận thấy được hành động trong lòng của cô, “Nhà cửa ở đây có hơi đắt một chút, nếu như không có lý do gì đặc biệt, thì hãy đến nơi khác mướn thôi.”

Đàm Như Ý cười nói, “Cảm ơn cô, tôi biết rồi.”

Hạ Lam hiển nhiên là một người ít khi nấu cơm, đối với việc mua thức ăn không hề có kinh nghiệm, toàn bộ quá trình Đàm Như Ý đều chỉ bảo cẩn thận, cô vẫn cứ nghe mà không hiểu ra sao, “Mua một món ăn còn phiền phức hơn làm cỗ phiếu chứng khoán.”

Đàm Như Ý đưa cần tây đã chọn kỹ cho ông chủ, nhìn cô một cái, “Cô Hạ có thể mời giúp việc khác.”

Hạ Lam cười cười, không lên tiếng.

Sau khi trở về, Đàm Như Ý chui vào phòng bếp, bắt đầu lấy gạo lật rau. Từ lúc mười tuổi cô đã bắt đầu nấu cơm, vài chục năm kinh nghiệm, động tác vô cùng lưu loát. Khi đó mẹ chạy theo người khác, Đàm Như Ý suốt ngày say sưa, ông nội lại ốm không dậy được, trong nhà còn có một đứa em trai năm tuổi chờ ăn cơm, bắt buộc dĩ chỉ có thể dựa vào chính mình. Vóc người cô nhỏ nhắn, sống trong ngôi nhà ngói ở quê, dáng người chỉ cao hơn bếp lò một cái đầu, mỗi lần xào thức ăn còn phải giẫm trên ghế ngói. Lúc đầu lửa không chịu cháy, làm cho khói bay đầy đặc khắp phòng, hun đến nước mắt chảy ròng; dầu muối tương dấm cũng chia không rõ, gạo nấu ra còn chưa chín kỹ..... Càng về sau, mới có thể thu xếp được một bàn cơm tươm tất.

Dưới tình cảnh khó khăn, khả năng tiềm ẩn của con người là vô tận, không làm được, là bởi vì còn chưa tới mức độ khiến bạn phải phải quyết chiến đến cùng.

Đàm Như Ý mới vừa xào hai món ăn, bỗng cảm thấy điện thoại di động trong túi rung lên. Cô vội xoa xoa tay, lấy điện thoại di động ra, là một số xa lạ.

Trong tiếng nổ ầm ầm, vang lên một giọng nói quen thuộc, “Đàm Như Ý phải không, tôi là Hạ Lam.”

Đàm Như Ý kinh ngạc, không ngờ Hạ Lam lại có số của mình, “Cô Hạ, có chuyện gì không?”

“Tôi vừa mới rang cà chua và trứng gà, nhưng mùi dầu rất kỳ lạ, không biết có phải đã hư không.....”

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, “Trước khi bỏ thức ăn vào, dầu đã sôi lên chưa?”

Hạ Lam kinh ngạc nói: “Thì ra còn phải đun dầu sôi lên hả?”

Đàm Như Ý gần như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ luống cuống tay chân của cô ấy ở trong phòng bếp, không khỏi cười lên, “Đúng vậy, đun dầu sôi lên rồi mới cho thức ăn vào. Phải để ráo nước, rồi đảo xuống dọc theo mép nồi, như thế dầu sẽ không dễ bắn ra ngoài.”

Bên kia trầm mặc một hồi, “Vậy cho trứng vào trước hay cà chua trước?”

“Bình thường thì cho trứng vào trước.”

Bên kia lại im lặng một chút, ngay sau đó Đàm Như Ý nghe tiếng nổ ầm ầm biến mất, cô đoán chắc Hạ Lam đã tắt máy hút khói.

“Thôi, nấu cơm thật không phải là chuyện của người làm, dù sao cũng cảm ơn cô.”

“Không có việc gì. Cô Hạ có chuyện gì cứ gọi cho tôi nhé!”

Hạ Lam lại nói tiếng cảm ơn, cúp máy.

—

Đàm Như Ý bung ba món ăn lên bàn, hướng về phía thư phòng gọi một tiếng, sau đó trở lại phòng bếp tắt lửa, múc súp trứng ra. Thẩm Tự Chúc rửa tay xong ngồi vào trước bàn, Đàm Như Ý bới thêm một chén cơm nữa, đưa cho anh, ngay sau đó bản thân mình cũng ngồi xuống phía đối diện.

Đầu tiên, Thẩm Tự Chúc gấp một đũa tôm chiên tới, Đàm Như Ý không khỏi nhìn anh, chỉ thấy Thẩm Tự Chúc nhai một cái, động tác dừng một chút. Đàm Như Ý lập tức khăn trương, vội hỏi, “Thế nào? Có bị nhạt không?”

Thẩm Tự Chúc nhìn cô một cái, “Không phải, rất vừa ăn. “Lại gấp thêm một đũa nữa, “Ăn rất ngon.”

Đàm Như Ý thở phào nhẹ nhõm, không khỏi nở nụ cười, nhưng vẫn không yên tâm, bản thân mình cũng gấp một đũa, ném thử một miếng, rót cuộc xác định Thẩm Tự Chúc cũng không phải khách lệ theo lễ độ.

Hai người yên lặng ăn cơm mà không nói chuyện với nhau. Nhưng Đàm Như Ý cảm thấy, so với hai tuần lễ trước, không khí như bây giờ đã là tiến bộ hiếm thấy.

Sau khi ăn xong, Đàm Như Ý dọn dẹp bàn ăn, mở khóa vòi nước đang muốn rửa chén, Thẩm Tự Chúc chợt đi vào. Đàm Như Ý sợ hết hồn, xoay người nhìn anh, “Anh muốn lấy gì sao?”

Thẩm Tự Chúc xoắn tay áo lên, “Để tôi rửa.”

“Không cần, để tôi rửa là được rồi, anh Thẩm hãy đi làm chuyện của mình đi.” Đàm Như Ý có chút nóng nảy, cảm giác ăn nhò ở đậu đã làm phiền lắm rồi, nếu để cho người ta làm việc nhà, thì ra về mình quá không biết lễ độ.

Nhưng Thẩm Tự Chúc lại hết sức kiên trì, bàn tay nắm bả vai cô, khẽ đẩy đẩy cô qua bên cạnh, “Cô nấu cơm, tôi rửa chén.”

Đàm Như Ý không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là nhường chỗ, lui ra đến cửa phòng bếp, vẫn cảm thấy tay chân luống cuống. Bên tai là tiếng nước chảy rào rào, thoát nhìn động tác của Thẩm Tự Chúc vô cùng thuần thục, nghĩ đến có lẽ anh đã rửa chén giúp bà cụ Thẩm. Vừa nghĩ như thế, Đàm Như Ý không còn cảm thấy không được tự nhiên nữa, lặng lẽ rời khỏi phòng bếp.

Mười phút sau, Thẩm Tự Chúc ra khỏi phòng bếp, đi vào phòng tắm rửa tay rồi vào phòng ngủ. Đàm Như Ý lập tức đứng dậy khỏi ghế sa – lon, trở về phòng bếp liếc mắt nhìn, chén đĩa đã xếp chồng chất chỉnh tề vào trong tủ chén, trên bàn cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Đang muốn cảm thán một câu có thể Thẩm Tự Chúc là người có chút thích sạch sẽ, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Đàm Như Ý vội vàng chạy ra mở cửa, lại thấy hai người đứng trước cửa, trên vai đang khiêng một cái giường nệm lớn.

Đàm Như Ý cảnh tượng này làm cho hết hồn, đang muốn mở miệng, Thẩm Tự Chúc đã đi ra từ trong phòng ngủ, nói với hai người đó: “Xin mời mang lên thư phòng giúp tôi.”

Hai công nhân gặt đầu một cái, khiêng nệm đi vào theo Thẩm Tự Chúc. Ngay sau đó, công nhân lại đi xuống hai chuyến, mang những thứ đồ khác lên lầu.

Đàm Như Ý đứng ở cửa thư phòng, nhìn Thẩm Tự Chúc và một công nhân dời giường đến bên cạnh sủi sỏ thư phòng, sau đó xoắn tay áo lên, thuận thực bắt đầu lắp ráp. Chỉ hơn mười phút sau, giường đã được lắp xong, bên cạnh còn được bày một ngăn tủ gỗ.

Thẩm Tự Chúc nói tiếng cảm ơn, công nhân một tờ danh thiếp sau khi bán, liền nhanh chóng biến mất như lúc mới tới. Thẩm Tự Chúc cầm lấy ổ điện từ căn phòng bên cạnh, dắt từ ổ cắm ở cửa đến mép giường.

“Lấy đèn bàn tới giúp tôi.”

Đàm Như Ý lập tức lấy đèn bàn còn mới từ trong hộp cho Thẩm Tự Chúc, Thẩm Tự Chúc cắm đèn bàn vào, thử chốt mở và điều chỉnh độ sáng một chút, tắt cả bình thường. Anh ngồi dậy, phúi bụi trên người một cái, xoay người nói với Đàm Như Ý: “Không có ổ điện gần sẵn, tạm chấp nhận nhé!” Bởi vì một loạt động tác động tác mới vừa rồi nên trên người anh khẽ toát ra chút mồ hôi.

Giờ phút này Đàm Như Ý đang cách anh rất gần, thậm chí có thể cảm thấy trên người anh còn phát ra khí nóng rất nhỏ, cô ngửa đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, há miệng nhưng không thể phát ra tiếng nào.

“Ga giường.....”

Lúc này Đàm Như Ý mới hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, vội nói, “Đề tôi tự trải, làm phiền anh Thẩm rồi!”

Thẩm Tự Chúc rời khỏi thư phòng một hồi lâu rồi mà cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chiếc giường 1m5 dành cho một người nằm trước mặt, trong lòng có chút nặng nề, rồi lại có chút vui vẻ không nói rõ được, giống như chồi non phá vỡ vùng đất lạnh, có chấp vurun mình mọc ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Dưới Rào (05)

Editor: Thu Lệ

Từ đó về sau, Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc dần dần trao đổi nhiều hơn, tuy rằng vẫn chỉ giới hạn ở những câu đối thoại thông thường, nhưng so với lúc trước, rốt cuộc đã có điều tiến bộ.

Thẩm Tự Chúc cũng dần dần bắt đầu về nhà ăn cơm tối, mỗi lần đều sẽ gửi tin nhắc báo trước cho Đàm Như Ý biết. Đàm Như Ý vốn cảm thấy Thẩm Tự Chúc là người khó đến gần, có lẽ là do ánh mắt lạnh lùng hôm gặp mặt lần đầu tiên đã khiến cho cô có chút đề phòng, sau lần chung đụng đó, làm gì cũng thận trọng từ lời nói đến việc làm để tránh bị người ta ghét. Nhưng bây giờ, cô lại có chút bắt đầu tin tưởng vào lời nói của ông cụ Thẩm, anh chỉ là nhìn có chút dọa người thôi.

Lúc trước, bức bình phong chắn ngang giữa hai người đã bị rách một cái lỗ, dần dần có khuynh hướng băng tiêu tuyết tan. Mà thời tiết ở Sùng Thành, cũng kéo dài theo những ngày tốt đẹp này, nhiệt độ ngày một cao lên.

Lại đến chủ nhật, như thường lệ, Đàm Như Ý cùng Thẩm Tự Chúc trở về thăm Ông cụ Thẩm, đi xuống dưới lầu mới phát hiện cây đào trước tiểu khu đã nở hoa, sáng rực cả một góc trời, tổ điểm lên những chiếc lá xanh biếc, thật giống như thiếu nữ đang đỏ mặt.

Hai người lái xe đi. Xe của Thẩm Tự Chúc là một chiếc Land Rover màu trắng bạc, đối với xe, Đàm Như Ý không có nghiên cứu gì, chỉ nhớ rõ người bạn cùng phòng khuyên cô "Thiếu nữ nào không có tuổi xuân" thường nói, đàn ông không lái BMW, phụ nữ không lái Farad, nói hai loại d/đ;l;q'd xe này quá bình thường cho tới quá tục khí, hơi có chút cổ làm ra về tiểu thuyết ngôn tình, đều khinh thường với viết hai loại xe này. Đại khái là mưa dầm thấm đất, hiện tại mỗi lần Đàm Như Ý ngồi trong xe Thẩm Tự Chúc, luôn luôn phản xạ có điều kiện muốn bạn khen bạn cùng phòng "Kiến giả độc đáo."

Lộ trình ba mươi phút, không biết người nào mở đầu trước, hai người trò chuyện câu được câu không. Đàm Như Ý biết Thẩm Tự Chúc học đại học kiến trúc, khi còn bé thường hay đi chung với chú ba của anh, còn học được chút tay nghề thợ mộc.

Về tình huống nhà mình, Đàm Như Ý chỉ nói vài chuyện linh tinh. Thực ra cô không quá vui lòng nhắc tới chuyện của mình, mỗi lần nói đến cảm thấy đầy khổ sở. Vừa sợ nhận lấy đồng cảm của người khác, vừa sợ những... tháng năm chịu tội đó sẽ dâng lên ám ảnh cận bản trong lòng.

"Học sư phạm là bởi vì không cần đóng học phí, nếu không ba tôi sẽ không cho phép tôi đi. Ông ấy không đóng nôi tiền, cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào động đến tiền của ông ấy." Đàm Như Ý nắm ngón tay, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, giọng nói bình thản, như đang nói đến chuyện của người khác.

Thẩm Tự Chúc trầm mặc một hồi, "Vẫn không thấy cô nhắc đến mẹ cô."

"À..." Đàm Như Ý nở nụ cười, "Đã rời khỏi cha tôi, chắc bây giờ bà ấy đang sống rất tốt."

"Ly hôn?"

"Không phải." Đàm Như Ý cân nhắc dùng từ một chút, "Chỉ là ra đi, hiện giờ tôi cũng không biết bà ấy đang ở đâu." Khi còn bé thường nghe người ta nghị luận là, mẹ mày đã "Chạy theo người đàn ông khác". Lúc tuổi nhỏ còn có chút oán hận, cảm thấy bà bỏ nhà bỏ con, không hề có trách nhiệm. Nhưng hơn mười năm qua, Đàm Như Ý dần dần hiểu bà ấy hơn. Cuộc sống như nước đọng, vừa uất ức lại gặp phải người đàn ông hồ động là đánh, bà là người phụ nữ xinh đẹp, vừa cần cù vừa thông minh, tại sao không nên theo đuổi cuộc sống tốt hơn chứ?

"Chuyện khi nào?"

"Lúc tôi mười tuổi."

Thẩm Tự Chúc không nói chuyện nữa, đề tài này cũng liên không bệnh mà mất. Có lúc tùy tiện an ủi lại càng thêm xúc phạm, Đàm Như Ý có chút cảm kích Thẩm Tự Chúc im lặng đứng lúc.

Xe rất nhanh đã tới lầu dưới nhà ông cụ Thẩm, Thẩm Tự Chúc đậu xe xong, Đàm Như Ý đi theo phía sau anh lên lầu. Đi tới lầu ba, chạm mặt một ông lão đang chống gậy đi xuống, Thẩm Tự Chúc lập tức chào hỏi: "Ông nội Trần."

"Tiểu Thẩm à, vợ chồng son cùng về nhà hả?" Ông lão cười híp quan sát hai người một cái, "Lão Trần còn nói, cả ngày ngồi ở nhà nhàm chán chết đi được, các con nhanh đi trò chuyện với ông ấy."

Thẩm Tự Chúc đáp lời "Dạ!", lại dặn dò: "Ông xuống lầu chậm một chút."

Đàm Như Ý không khỏi nhìn Thẩm Tự Chúc một cái, trên mặt anh vẫn không có nét vui vẻ, nhưng lại có thể nói ra lời quan tâm thỏa đáng và thành khẩn.

Thẩm Tự Chúc có một chìa khóa, trực tiếp mở cửa đi vào gọi một tiếng bên trong, bên trong tiếng ti vi bỗng nhiên nhỏ lại, ông cụ Thẩm lớn tiếng kêu: "Mau vào!" Ông chống gậy đứng dậy khỏi ghế sa-lon, run lấy bậy đi về phía trước hai bước, trên mặt nở nụ cười, chào hỏi Đàm Như Ý, "Như Ý, con đã đến rồi."

Đàm Như Ý vội vàng đổi dép tiến lên đỡ lấy ông cụ Thẩm, "Ông nội, ông cứ ngồi là được rồi, kéo ghế xuống."

Thẩm Tự Chúc đi tới, nhìn bốn phía một cái, "Bà nội đâu?"

"Đi khiêu vũ."

Đàm Như Ý đi giúp ông cụ Thẩm rửa quả táo, cắt thành miếng nhỏ, đựng trên cái khay đã rửa sạch rồi bưng tới, ông cụ Thẩm nói: "Đừng. . . . không cần phiền phức, ngồi xem. TV đi."

Đàm Như Ý ngồi xuống bên cạnh ông cụ Thẩm, như thường lệ, cùng ông nói một số chuyện về công việc gần đây, mặc kệ lông gà vỏ tỏi cỡ nào, ông cụ Thẩm đều nghe hết sức vui mừng. Trong lúc vô tình, một khay táo đã ăn hết rồi, bà cụ Thẩm khiêu vũ ở bên ngoài cũng trở về.

Chào hỏi xong, Bà cụ Thẩm đi tới nhà bếp, vừa đi vừa nói: "Như Ý, con cứ ngồi nói chuyện phiếm với ông nội, hôm nay giúp việc xin nghỉ, bà phải đi làm cơm trưa."

Đàm Như Ý vội vàng đứng dậy nói: "Để con làm cho bà nội."

"Này, con là khách, sao có thể để cho con làm."

Đàm Như Ý đi theo vào phòng bếp, nhận lấy chén gạo trong tay bà cụ Thẩm, "Để con làm cho bà nội, con nấu cơm nhanh lắm, chỉ cần bà đừng ghét bỏ ăn không ngon là được."

Bà cụ Thẩm cười nói: "Làm sao lại chê chứ, bà ước gì có thể trộm chút rảnh rồi nữa là."

Bà cụ Thẩm ở lại phòng bếp giữ đỡ Đàm Như Ý một tay, cùng cô nói chuyện phiếm giải buồn, "Như Ý, sống chung với Tự Chúc chúng ta tốt chứ?"

Đàm Như Ý cười cười, "Tốt lắm ạ."

"Thằng nhóc này chính là đứa không thích nói chuyện, rất khó hiểu, nhưng thật ra nếu con nói gì thì lại nghe rất nghiêm túc, cũng sẽ để ở trong lòng. Năm ngoái, có lần bà chỉ nói một câu hay đau lưng, qua mấy ngày thì nó tặng cho bà cái ghế mát-xa." Bà cụ Thẩm vừa lựa d/đ;|q'd đậu cô-ve, "Lúc nó học tiểu học thì ba mẹ nó âm ỉ sống riêng, suốt ngày nhót trong nhà gây gỗ. Chuyện như vậy ông bà cũng không biết, sau đó chuyện âm ỉ lớn, ngược lại nó còn làm công tác tư tưởng cho ông bà nữa."

Đàm Như Ý sững sờ một chút.

"Thằng nhóc này thông minh, cũng có chút trưởng thành sớm, không giống với những đứa trẻ nghịch ngợm gây sự nhà người khác." Bà cụ Thẩm thở dài,

"Lúc nó học cấp hai, ba mẹ nó chính thức ở riêng, mẹ nó đi Nam Phương, cha của nó lại bận rộn công việc, hơn nửa thời gian nó đều ở cùng ông bà."

Đàm Như Ý chợt nghĩ đến lúc ấy cô đã chỉ trích Thẩm Tự Chúc "Ngu hiểu", nhất thời có chút hối hận miệng mình không lựa lời. Nếu lập trường đảo ngược, ông nội mình xảy ra chuyện, chẳng lẽ cô sẽ không lựa chọn giống như Thẩm Tự Chúc sao?

"Thành tích lại tốt, chưa bao giờ gây họa. Lúc ấy học đại học, cha của nó để cho nó ra nước ngoài học, anh chỉ nói một câu, 'Ông nội bà nội ai chăm sóc?'" Bà cụ Thẩm cảm khái, "Đứa nhỏ này, chính là quá tình tâm, ngược lại làm cho người ta lo lắng. Ông nội luôn nói tính tình nó có chút lạnh nhạt, nhưng thật ra nó là người chỉ biết cố chấp đối với chuyện mình đã nhận định, nếu con được nó thừa nhận, nó sẽ thật lòng đối xử tốt với con. Bà sinh ba đứa con trai, cháu nội của con trai lớn cũng đã học lớp 5 tiểu học rồi, nhưng mỗi tuần đều kiên trì trở về thăm bà và ông nội, cũng chỉ có một mình Tự Chúc."

Đàm Như Ý yên lặng lột lá cây cải trắng trong tay, không lên tiếng. Rau quả Như Ngọc, lột ra từng miếng, lộ ra phần đọt non trong suốt bên trong.

Bà cụ Thẩm cười một cái nói, "Dĩ nhiên, bây giờ lại thêm một người là con. Bà vẫn luôn nói với ông nội, đều là là người nửa thân thể đã xuống mồ, cũng không có gì phải quan tâm. Nhưng trong những đứa cháu nội, ông bà nhớ nhất cũng chỉ có Tự Chúc. Bây giờ cũng đã kết hôn, nổi băng khoăn cũng coi như đã xong hơn phân nửa, nếu như lúc sống còn có thể nhìn thấy con của các con ra đời, vậy đời này ông bà đã thật sự là hạnh phúc không tiếc, trên đường đi xuống hoàng tuyền cũng phải mời Mạnh bà uống một ly rượu mừng." Nói xong, chợt nhỏ giọng, cười hỏi, "Như thế nào, con và Tự Chúc. Đã có tin tức gì chưa?"

Đàm Như Ý nhất thời quần bách không dứt, hai bên tai cũng thiêu cháy theo, "Bà nội. Chuyện này, không thể nóng nảy được."

Bà cụ Thẩm cười ha hả, "Không nóng nảy không nóng nảy, bà chỉ hỏi một chút thôi!" Lấy đậu co-ve bà đã chọn xong đi rửa sạch, "Tuổi trẻ các con bây giờ, cũng không muốn sinh con sớm như vậy, bà hiểu được."

Dưới sự chuẩn bị của Đàm Như Ý, một bàn lớn đầy món ăn rất nhanh đã được lên bàn, bà cụ Thẩm ném thử một đĩa, khen không dứt miệng, "Ăn ngon, so với giúp việc bà mời tới thì ngon hơn nhiều, ông nội tụi nhỏ ném thử một chút, xem có mùi vị của quê hương không?"

Ông cụ Thẩm chậm rãi gấp một đĩa cọng hoa tỏi xào thịt, đưa vào miệng nhai một hớp, lúc này mới giờ ngón tay cái, "Ăn ngon!"

Đàm Như Ý vội nói, "Nếu ông nội thích ăn, sau này mỗi khi con tới cứ để con làm ạ!" Cô cười một cái nói, "Con không có sở trường gì, chỉ có nấu ăn là có được chút bản lĩnh."

"Haiz, đừng nói như vậy!" Bà cụ Thẩm múc nửa chén canh cá cho ông cụ Thẩm, "Con còn trẻ như vậy, tính tình ôn hòa lại kiên định, là một người dễ sống chung." Bà quay đầu nhìn Thẩm Tự Chúc một cái, "Đúng không, Tự Chúc?"

Đàm Như Ý cũng nhìn sang theo, không dám nhìn lâu, vội cúi đầu dùng bữa, lại nghe yên lặng một cái chớp mắt, Thẩm Tự Chúc nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng.

Đàm Như Ý nhất thời bị sợ đến chiếc đĩa run lên

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Dưới Rào (06)

Edit: Thu Lệ

Bà cụ Thẩm nào có phát hiện, cười ha hả nói tiếp, "Khuyết điểm của ông nội con thì đầy một sọt, chỉ được cái nhìn người lúc nào cũng rất chính xác, còn không phải sao, lúc này cũng bị ông ấy nói trúng."

Ông cụ Thẩm không biết là muốn phủ nhận nửa câu đầu, hay là đối với nửa câu sau kích lệ có mấy phần hưởng thụ mất tự nhiên, nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng.

Đàm Như Ý chỉ cúi đầu ăn cơm, nhưng vành tai lại dần dần nóng bỏng.

Một lát sau, Bà cụ Thẩm chợt nghĩ đến một chuyện, "Tự Chúc, gia đình anh cả con sắp về Sùng Thành."

"Từ Hiền thì sao?"

Năm nay ông cụ Thẩm đã 82 tuổi, tứ đại đồng đường(*), một gia đình có mười mấy nhân khẩu, đối với quan hệ của gia đình nhà họ Thẩm, Đàm Như Ý vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc, nhất thời không nhớ nổi "Từ Hiền" này là ai.

(*): Tứ đại đồng đường để chỉ ra các gia đình có tới 4 thế hệ cùng ở trong một gia đình.

"Tứ Hiền cũng phải chuyển trường tới đây, chuẩn bị lên lớp 6(*) tiểu học rồi, vừa đúng lưu lại nơi này tiểu Thăng sơ."

(*): Bậc tiểu học ở Trung Quốc là 6 năm

Đàm Như Ý ngẫm nghĩ một chút, mới nhớ ra "Tứ Hiền" chính là chất trai đã học lớp năm tiểu học theo lời Bà cụ Thẩm.

"Đã tìm được trường học chưa?"

"Vẫn chưa tìm kỹ, cho nên tối hôm qua gọi điện thoại cho bà, nhờ con hỏi thăm giúp một tay, trường học nào có thể lên Trung học cơ sở trong điểm dễ dàng mà tiết kiệm một chút, tiện thể xem luôn giá phòng ở gần trường học khoảng bao nhiêu."

Về mặt Thẩm Tự Chúc vẫn bình thản, yên lặng mấy giây rồi đáp một tiếng, "Dạ."

Cuối cùng, Bà cụ Thẩm nhủ nhủ mảy, về mặt có chút lo lắng, dừng đưa nhìn về phía Đàm Như Ý, cười một cái nói, "Như Ý à, tháng sau chị dâu con dọn về đây, con đừng nên qua lại thân thiết với nó, bình thường cứ hết sức lễ độ là được."

Đàm Như Ý lên tiếng: "Con biết rồi, bà nội."

Hai người ở lại nhà ông cụ Thẩm ăn cơm tối rồi mới về, trên đường về, Thẩm Tự Chúc làm như có tâm sự, về mặt trầm trầm, Đàm Như Ý không dám tùy tiện mở miệng. Cô chống khuỷu tay lên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ánh sáng đèn đường bay vút qua gần như chỉ lưu lại trong mắt cô chút ảo ảnh chợt lóe rồi biến mất. Im lặng suốt dọc đường.

Thẩm Tự Chúc đậu xe vào nhà để xe, Đàm Như Ý theo sát phía sau, đang muốn đi vào cao ốc, chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt. Đàm Như Ý tò mò nhìn quanh, phát hiện d;đ;l;q'd rõ ràng là Hạ Lam, trước mặt cô còn có một người đàn ông đang đứng, nhìn bộ dáng loáng thoáng giống như người trong ảnh cưới mà Đàm Như Ý nhìn thấy hôm ở nhà Hạ Lam.

Bên chân Hạ Lam để một thùng giấy cao cỡ nửa người, cô một tay chống nạnh, một tay nâng ngón trỏ chỉ vào lỗ mũi của người đàn ông đó, "Tồn vốn là muốn hai ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, anh ngược lại bóp méo sự thật, đến trước mặt mẹ tôi nói xấu tôi!" Cô tức giận đến toàn thân phát run, mò đồ trong thùng giấy ra ném lên người đàn ông đó, ai ngờ trong thùng giấy tất cả đều là quần áo, ném qua không có lực sát thương chút nào. Hạ Lam tức không nhịn nổi, khom lưng cời hai chiếc giày cao gót dưới chân ra, ném lên người anh ta.

Lúc này, người đàn ông mới né qua bên cạnh, "Hạ Lam, tôi nói cô không biết săn sóc, không dịu dàng cô còn không chịu phục, bản thân cô hãy xem một chút, hiện giờ cô khác gì một người đàn bà chanh chua!"

"Xì!" Đột nhiên Hạ Lam nâng cao giọng nói, "Con mẹ nó giúp việc vừa ngủ vừa quỳ gối bên chân lau sàn nhà cho anh không phải là tôi! Tại sao yêu cầu bà cô đây lời ngon tiếng ngọt với anh!"

Bình thường, quan hệ hàng xóm lạnh lùng xa cách, gặp phải loại chuyện có thể đăng báo tin tức xã hội này, tất cả đều thay đổi thành một kiểu, vậy xem vậy xem, nghị luận nghị luận, phân xử phân xử.

"Cô cường ngạnh như vậy, đổi thành người đàn ông nào cũng đều sẽ không thích."

"Con mẹ nó! Anh cho rằng đàn ông trong thiên hạ này đều mặt người dạ thú, gà gáy chó trộm như anh sao? Cóc ba chân thì hiếm thấy chứ đàn ông hai chân thì có ở khắp nơi, tùy tiện tìm một người tới đây cũng mạnh mẽ hơn kiểu người súc sinh dạng chó hình người như anh nhiều."

"Vậy bây giờ cô liền tìm tới cho tôi xem?"

Đã nói đến nước này, nếu khí thế của ai bị hạ xuống thì đã coi như thua một bậc. Hạ Lam liếc mắt nhìn một vòng xung quanh hàng xóm, hoặc là phụ nữ xem náo nhiệt, hoặc là trạch nam xỏ dép lê, nhưng lại không tìm được người đàn ông nào có hình mẫu nổi bật hơn người đàn ông trước mắt này.

Đàm Như Ý vẫn luôn đứng xem giờ phút này lập tức lên tiếng: "Cô Hạ!"

Hạ Lam nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Tự Chúc bên cạnh Đàm Như Ý, hai mắt tỏa sáng, đưa ngón trỏ ra chỉ chỉ, "Xa xôi như Ngô Ngạn Tô, Kim Thành Vũ(*), Cô Thiên Lạc thì tôi không nói, chỉ vào mình anh ấy, chính anh hãy nhìn xem!"

(*): Kaneshiro Takeshi thường được biết đến với nghệ danh Kim Thành Vũ, là nam diễn viên, ca sĩ mang hai dòng máu Nhật Bản và Đài Loan.

Ngô Ngạn Tô và Cô Thiên Lạc chắc mọi người đều quen thuộc rồi.

Có lúc, lòng tự ái của người đàn ông cực kỳ yếu ớt, hơn nữa lại còn trong lúc đối mặt cạnh tranh cùng giới tính. Người đàn ông liếc mắt nhìn, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, "Cô để ý người ta nhưng người ta lại không thèm để ý đến cô."

Hạ Lam xả được cơn giận, cũng không có ý định tiếp tục ở lại cho người ta xem truyền hình trực tiếp nữa, cô đẩy thùng giấy bên cạnh tới trước mặt người đàn ông, "Tất cả quần áo của anh đều d;đ'l;q'd ở trong này, mau mang vứt cho tôi. Chuyện còn lại, luật sư của tôi sẽ nói với anh." Dứt lời chân trần đạp lên áo sơ mi quần tây trên mặt đất, thật giống như nữ vương tuần sát binh lính của mình vậy, ngựa đầu đi vào thang máy.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại thì đột nhiên mở ra, bên trong truyền đến giọng nói của Hạ Lam, "Nhu Ý! Mau đi vào, cửa thang máy sắp đóng rồi!"

Đàm Như Ý sững sốt một chút, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm"

Thẩm Tự Chúc đưa tay nắm chặt cánh tay của cô, trầm giọng nói: "Đi thôi."

Lúc đi ngang qua bên cạnh người đàn ông kia thì Đàm Như Ý còn nghe thấy anh ta vẫn không phục "Cười giễu cợt" một tiếng. Chẳng biết tại sao, đột nhiên cô lại thấy rất vui vẻ như Hạ Lam.

Thang máy từ từ đi lên, Hạ Lam vuốt vuốt tóc, nhìn về phía Thẩm Tự Chúc, "Đây là."

Đàm Như Ý vội nói, "Đây là. À đây là. Đây là. Thẩm"

"Thẩm Tự Chúc." Thẩm Tự Chúc đáp.

"Hạ Lam." Hạ Lam vươn tay, Thẩm Tự Chúc buông Đàm Như Ý ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Sau khi buông ra, Hạ Lam liền không còn quan tâm đến Thẩm Tự Chúc nữa, nhìn về phía Đàm Như Ý, cười nói: "Lúc này thật sự cảm ơn cô."

%&^Trần^Thu*d/đ'l;q'd*Lệ^&*&*

Đàm Như Ý cười cười, "Lần trước Cô Hạ cũng giúp tôi giải vây, coi như huê nhau thôi." Những chuyện khác, Đàm Như Ý cũng không tiện hỏi nhiều. Huống chi mới vừa xem cả buổi, cũng đã sáng tỏ bảy tám phần. Hiện tại, chuyện duy nhất mà Đàm Như Ý tò mò đó là, có phải Hạ Lam thật sự cầm dao đuổi theo chồng chồng mình và người giúp việc vài trăm mét hay không. Chỉ có điều dựa vào tính tình của Hạ Lam, thật sự làm ra chuyện như vậy cũng không có gì lạ.

Rất nhanh đã tới tầng mà Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc ở, lúc muốn đi ra ngoài thì Hạ Lam gọi: "Nhu Ý, nếu như cô không ghét bỏ, chiều nay lên lầu tìm tôi, tôi mời cô uống ly cà phê."

Đàm Như Ý vội vàng cười đồng ý, xoay người đuổi theo bước chân của Thẩm Tự Chúc. Đến cửa, Thẩm Tự Chúc móc chìa khóa ra thì chợt hỏi: "Cô và cô Hạ quen biết từ khi nào?"

"Hả... " Đàm Như Ý không ngờ Thẩm Tự Chúc sẽ nhắc tới việc này, "Lúc anh đi công tác, ba tôi tới tìm tôi." Giống như cô ý thức được chuyện gì đó, đột nhiên dừng một chút, rồi sau đó đưa tay kéo ống tay áo của Thẩm Tự Chúc, nói, "Anh Thẩm, nếu như ba tôi tới tìm anh... Anh nhất định không được gặp ông ta, nếu như ông ta tới công ty tìm anh thì anh hãy gọi bảo vệ đuổi ra ngoài, nếu như ông ta làm phiền anh... Anh cứ trực tiếp báo cảnh sát là được."

Thẩm Tự Chúc cúi đầu nhìn ngón tay cô đang nắm lấy ống tay áo của anh, lại thoáng nâng ánh mắt lên nhìn về phía mặt của cô, nàng hơi nhú mồm, vẻ mặt nặng nề nghiêm túc, giống như đang dặn dò một chuyện lớn sống còn nào đó.

Anh yên lặng mấy giây, "Biết rồi."

Lúc này, Đàm Như Ý mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng phát hiện mình lại nắm lấy cánh tay đang lấy chìa khóa của Thẩm Tự Chúc, lập tức buông lỏng ra như chạm vào điện. Thẩm Tự Chúc mở cửa, cúi đầu đổi dép, chợt nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nhìn Đàm Như Ý, lại hỏi: "Ta chỉ mạnh mẽ hơn sức sinh dạng chó hình người?"

Đàm Như Ý nghe thấy vấn đề điên khùng này, sững sốt một chút, lại nhất thời không kịp phản ứng. Qua một hồi lâu, mới nhớ tới lời Hạ Lam vừa nói, lập tức cảm phục suy tư logic kỳ lạ này của Thẩm Tự Chúc. Nụ cười trên mặt cô đã không che giấu được, nhưng vẫn bắt buộc bản thân mình nghiêm túc trả lời, "Không phải vậy."

"Hả?" Thẩm Tự Chúc nâng giọng điệu lên.

"Không không không. Ý của tôi nói là, Anh Thẩm rất tốt, tốt vô cùng, so với sức sinh dạng chó hình người. Không không không, so với rất nhiều người đàn ông ưu tú thì anh càng ưu tú hơn!"

Lúc này, Thẩm Tự Chúc giống như mới hài lòng, đặt chìa khóa trên tủ, đổi dép đi vào. Đàm Như Ý dờ khóc dờ cười, sau khi thay dép xong, cúi người đặt giày của mình và Thẩm Tự Chúc xoay mũi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Dưới Rào (07)

Edit: Thu Lệ

Ngày hôm sau, Đàm Như Ý làm theo ước hẹn, đi lên lầu tìm Hạ Lam. Vừa đi vào, căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, trong bình hoa trên bàn trong suốt còn cắm ba nhánh Bách Hợp tươi mới. Hạ Lam mặc quần áo ở nhà, tóc vẫn được búi thành một búi tóc, có vẻ tươi cười rạng rỡ.

Đàm Như Ý đoán không ra số tuổi của Hạ Lam, cô ấy giống như đã kết hôn hơn mấy năm, nhưng thoát nhìn cũng chỉ bằng tuổi cô, thậm chí có lúc còn trẻ tuổi hơn cô một chút.

Đàm Như Ý ngồi xuống ghế sofa, Hạ Lam thông thả ung dung loay hoay máy cà phê, sau giữa trưa trong không khí dâng lên mùi thơm. Sau một lúc lâu, Hạ Lam bung cà phê nóng hồi lên, Đàm Như Ý nhấp một hớp, cảm thấy đắng, hỏi cô ấy chút đường cục. Hạ Lam kiểm tra cả buổi mới tìm ra được hai cục, có lẽ là do uống cà phê hòa tan còn dư lại.

Đàm Như Ý cũng bỏ vào, nếm thử một miếng, vẫn cảm thấy rất đắng.

Hạ Lam cười nói, “Sớm biết đã không uống phí chuyện này rồi.”

Đàm Như Ý cười cười, để cái ly xuống, không hề miễn cưỡng mình nữa. Cô là một người không thể uống đắng, cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm, từ trước đến nay vẫn luôn chọn thức uống ngọt nhất, tự mình làm cơm hơn mười năm, chưa từng chủ động mua khổ qua qua một lần, người khác thích ăn sô – cô – là màu đen, còn cô lại thích ăn màu trắng.

Cô quên mất mình đã từng xem qua một luận điệu trong cuốn sách nào đó, ăn ngọt là bản năng nhưng bộ thấp nhất chờ yêu thích.

Hai người tán gẫu một lát, dần dần hơi cảm thấy hợp ý. Hạ Lam nhanh nhẹn nhanh miệng, Đàm Như Ý tâm tư uyển chuyển, hai người nhìn như hoàn toàn khác biệt, nhưng có lúc ở một số vấn đề lại giải thích hoàn toàn giống nhau.

Hạ Lam cười nói: “Thì ra cô là giáo viên, tôi còn tưởng rằng.....”

“Làm giúp việc.”

Hạ Lam cười cười, “Do thói quen công việc, nên càng ngày càng sẽ trông mặt mà bắt hình dong, cô đừng trách móc.”

Đàm Như Ý lắc đầu cười nói, “Không có việc gì, tôi không ngại. Giáo viên hay giúp việc gì cũng đều ăn cơm bằng bản lĩnh của mình, chẳng phân biệt được giá cả cao thấp thế nào. Lại nói, nếu là năm đó tôi không chống lại ba tôi, nói không chừng hôm nay tôi thật sự đang làm giúp việc đấy.”

“Người cha như vậy thật khiến tôi mở rộng tâm mắt.”

Đàm Như Ý cười khẽ một tiếng, cúi đầu nhìn ngón tay mình, “Tôi đã quen rồi.”

“Nếu sau này ông ta còn tới quấy rầy nữa, cô cứ trực tiếp báo cảnh sát.”

“Cảnh sát đâu dễ dàng can thiệp, vừa nghe nói là nhà chuyện thì khuyên giải đôi câu rồi giải tán, sau đó ông ta còn đánh hung ác hơn.....”

Hạ Lam vội nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý khiến cho cô..... Cái đó, ăn điểm tâm đi.”

Đàm Như Ý cười cười, từ trong đĩa lấy ra một miếng bánh quy, “Không có việc gì. Số lần cũng không nhiều, có ông nội ngăn cản nên ông ta cũng không dám quá can rờ. Chỉ tội cho em trai của tôi, da dày thịt béo nên bị đánh nhiều hơn một chút. Chỉ có điều, mấy năm nay vóc dáng của em trai tôi đã cường tráng hơn ông ta, nên ông ta cũng không dám tùy tiện ra tay.”

Hạ Lam kinh ngạc, “Cô còn có một em trai? Chẳng lẽ gọi là Cát Tường hả?”

Đàm Như Ý buồn cười, “Gọi là Đàm Cát. Nó không thích cái tên này, khi còn bé lúc nào cũng lăm bắm muốn đổi tên.”

“Cũng tốt mà, tên này vừa nhìn là biết rất dễ nuôi. Bao lớn?”

“Mười chín tuổi, đang học đại học năm thứ hai ở Sùng Thành.”

“Vậy Thẩm Tự Chúc là gì của cô?”

Vấn đề này khiến Đàm Như Ý do dự một chút, cô thả bánh quy lên mép bàn, đắn đo chốc lát, đáp: “Tôi và anh ấy từng tổ chức tiệc cưới.”

“Đó chính là chồng cô?” Hạ Lam càng thêm kinh ngạc, “Tôi thật sự không nghĩ tới.”

“Chúng tôi không lãnh giấy chứng nhận, người lớn làm chủ, đều là bị buộc không có cách nào.”

Hạ Lam đứng dậy tiếp tục rót đầy cà phê, xoay người dựa vào học tủ, uống một hớp, thờ dài nói: “Đầu năm nay, vẫn còn chuyện ép hôn.”

Đàm Như Ý cười cười, nhưng trong ánh mắt lại có chút khổ sở, “Cũng không phí mấy năm, đến lúc đó ông nội anh ấy qua đời, kiêu quy kiêu lộ quy lộ(*). Dù sao tôi và anh ấy cũng không cùng một con đường.”

(*): Ấn độ vấn đề không liên quan nên được phân biệt nghiêm ngặt.

Hạ Lam để mắt nhìn cô, yên lặng chốc lát, hỏi “Những lời này cô đã từng thảo luận với anh ấy chưa?”

Đàm Như Ý lắc đầu.

“Xã hội nam quyền, trời sinh đàn ông chiếm lấy nhiều ưu thế hơn. Liền lấy chuyện của hai người đi, mặc dù không lĩnh chứng, nhưng dù sao vẫn làm tiệc rượu mời thiên hạ. Người khác đâu quan tâm cô có lĩnh chứng hay không, chỉ biết là cô đã kết hôn. Đến lúc đó hai người chia tay, với điều kiện của anh ấy, tự nhiên có bó lớn trẻ tuổi tiểu cô nương chờ cô tiếp tục chọn lựa, người lại nếu bị song hôn cái danh này liên lụy. Hôm nay kết hôn lần đầu cũng khó khăn, huống chi là cưới lần hai.”

Đàm Như Ý thật sự vẫn không nghĩ tới chuyện này, hôm nay Hạ Lam nhắc tới, bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Hạ Lam nói tiếp, “Cho nên phải thật sự đăng ký kết hôn —— cách nói này cũng rất trêu chọc, đến khi ly hôn, cô nhất định không được bạc đãi mình, tìm kiếm yếu điểm của anh ấy nhiều một chút, để lấy phí tổn thất tinh thần.”

Đàm Như Ý vội nói, “Tôi không cần tiền của anh ấy, tôi còn thiếu anh ấy hai mươi vạn đấy.”

Hạ Lam gác ly lên kệ tủ, kinh ngạc tròn to hai mắt, “Chỉ vì hai mươi vạn?”

Đàm Như Ý hơi quần bách, ngón tay xoắn chặt, nhỏ giọng hỏi, “Cô Hạ, cô đã từng nghe qua câu ‘Tại sao không ăn thịt nhừ’(*) chưa?”

(*) Mang ý nghĩa chế nhạo. Trong thời gian Tần Huệ Đế nắm quyền, có một năm phát sinh nạn đói, dân chúng không có lương thực để ăn, chỉ có đào rễ cỏ, ăn đất sét trắng, rất nhiều dân chúng vì vậy mà đói chết. Tin tức được nhanh chóng truyền đến hoàng cung, Tần Huệ Đế ngồi ở trên cao sau khi nghe đại thần dâng tấu, rất là không hiểu. Tần Huệ Đế “Thiện lương” rất muốn vì con dân của ông mà làm chút chuyện, sau khi trải qua mình tư khổ tương rất cực ngộ ra được một “Phương án giải quyết” nói: “Dân chúng không có ngô lót dạ, sao không ăn thịt thối?” (Dân chúng đói bụng không có cơm ăn, tại sao không đi ăn thịt cháo đây?)

Hạ Lam nhất thời trầm mặc, cuối cùng nhẹ giọng nói xin lỗi, “Xin lỗi, tôi không có bất kỳ suy nghĩ nào coi thường cô. Cô giúp tôi hai lần, nếu như cô đồng ý, tôi có thể cho cô mượn tiền để xoay vòng trước —— Tôi tin cô.”

Đàm Như Ý cảm kích liếc nhìn cô một cái, nhưng vẫn là lắc đầu, “Bây giờ cũng không phải đơn giản chỉ là hai mươi vạn. Ông nội anh ấy đối với tôi rất tốt, nếu bây giờ thật sự ly hôn, tôi cảm thấy không đành lòng. Ông lão cũng đã 82 tuổi rồi, dù thế nào cũng phải ở mấy năm đã.”

“Nếu chuyện này mà đưa lên mạng, tất cả mọi người đều sẽ mắng cô là thánh mẫu bánh bao cô có tin không? Hai mươi vạn này là do cha cô thiếu đúng không, cô đừng để ý đến công sinh đường, nếu đổi lại là tôi, đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với ông ta.”

Đàm Như Ý cúi đầu đưa bốn ngón tay của mình, “Không phải tôi để ý đến công sinh đường, tôi chỉ lo lắng cho ông nội tôi. Nếu ông ta bị bắt giam, trong lòng ông nội tôi sẽ nghĩ như thế nào. Ông nội chỉ có một đứa con trai là ông ta, vốn dĩ trái tim cũng không khỏe, lại mới vừa làm giải phẫu xong.....”

Hạ Lam thờ dãi, “Cô có sự lựa chọn của cô, tôi không thể nào can thiệp được. Chẳng qua là trong sự lựa chọn này, không có chút tính toán nào cho cô cả. Người sống cả đời, dù sao cũng không phải vì người khác mà sống.”

Đàm Như Ý cười cười, “Hạ Lam, cảm ơn cô. Nếu như có một ngày cần cô giúp một tay, tôi sẽ tìm cô mở miệng.”

Hạ Lam trầm mặc chốc lát, “Tôi còn muốn khuyên cô một câu, nếu tình huống đã phức tạp như vậy rồi, tốt nhất cô đừng nên thích Thẩm Tự Chước nữa. Nếu anh ấy cũng thích cô, đùa mà thành thật, tất cả đều vui vẻ, nhưng nếu anh ấy không thích cô, đến lúc đó cô sẽ mất cả người lẫn của.”

Đàm Như Ý theo bản năng siết chặt ngón tay, sau một lúc lâu mới cười nói: “Tôi hiểu biết rõ. Tôi nói rồi, tôi và anh ấy dù thế nào cũng không chung một con đường.”

Hạ Lam bùng ly cà phê uống một hơi cạn sạch, “Cô cũng rất kiên cường, nếu đổi lại là tôi, đối mặt với tình huống như thế của cô, chưa chắc đã kiên nhẫn được như cô. Mẹ tôi thường dạy dỗ tôi, phụ nữ cũng giống như nước vậy, bao nhiêu bãi bùn ao đầm khó khăn, rừng rậm hay bụi gai, cũng đều phải trôi qua.”

Đàm Như Ý cười một cái nói, “Tôi ngược lại rất hâm mộ mô, giống như một ngọn lửa vậy.”

Hạ Lam cười khò, “Có cái gì tốt. Tôi vừa mới tốt nghiệp đại học xong đã kết hôn, lúc này mới bốn năm, sự nghiệp ngược lại phát triển không ngừng nhưng cuộc sống lại âm ỉ.”

“Vậy là cô dự định sẽ ly hôn sao?”

“Phải ly hôn. Tôi là người trong mắt không chứa được hạt cát, nghĩ đến anh ta đã từng ngủ với người phụ nữ khác, ghê tởm lập tức trào lên. Cũng đã đến nông nỗi chỉ cần nhìn thấy mặt nhau là chán ghét không chịu được, thì cuộc sống phải trôi qua thế nào?” Cô xoay người trở lại ngồi xuống ghế sa-lon, cho một miếng bánh quy vào miệng, “Hơn nữa, anh ta có d/d"l;q"l lòng tự ái rất mạnh, lại không có bản lĩnh thích hợp. Mấy năm qua, tiền tôi kiếm được còn nhiều hơn anh ta, mỗi ngày anh đều ở nhà làm việc. Có lúc tôi còn cảm thấy, tôi và anh ta tương phản với nhau. Anh ta muốn được phụ nữ sùng bái, không chịu được phụ nữ mạnh mẽ hơn anh ta. Nếu anh ta không thể tán thưởng thành công của tôi, tôi cũng không thêm phải nhân nhượng thất bại của

anh ta.”

Đàm Như Ý cười một cái nói, “Độc thân cũng tốt lắm, đi trên đường có thể tùy tiện ngắm trai đẹp.”

Hạ Lam liếc cô một cái, cười trêu nói: “So ra còn kém hơn cô nha, mỗi ngày đều nhìn thấy trai đẹp.”

Lỗi tai Đàm Như Ý nhất thời nóng lên, rất là vô lực phản bác: “Bình thường hai người chúng tôi trao đổi cũng không nhiều.”

“Muốn trao đổi cái gì, đặt ở trong nhà vui tai vui mắt là được, cô xem tạp chí còn hy vọng trao đổi với người mẫu trên tạp chí?”

Đàm Như Ý không muốn đề ý cô, đổi đề tài khác, “Vậy bây giờ cô vẫn đang học nấu cơm sao?”

“Làm cơm gì chứ..... Ngón tay của tôi là dùng để chỉ bảo thị trường chứng khoán biến động bất ngờ, không phải dùng để cầm cái xẻng. “ Hạ Lam bĩu môi, “Tôi mới mời một cô giúp việc một hơn 40 tuổi, không thể không nói lớn tuổi đúng là ổn thỏa chừng chặc, nhìn xem sàn nhà sáng loáng này..... Không có gian phu dao động ngay trước mắt, về nhà cũng là một sự hưởng thụ.”

Đàm Như Ý cười cười, chợt thấy điện thoại di động trong túi áo rung lên, móc ra nhìn là Thẩm Tự Chúc gọi tới, cô vội nghiêng đầu nghe, nhỏ giọng nói: “Anh Thẩm.”

“Tôi nhớ về ăn cơm, có được không?”

Đàm Như Ý vội nói: “Được ạ. Anh Thẩm muốn ăn món gì?”

“Tùy ý là được rồi.”

Cúp điện thoại, chợt thấy Hạ Lam dạt dào hứng thú nhìn cô, Đàm Như Ý vội hỏi: “Thế nào?”

Hạ Lam trêu chọc, “Cô nói chuyện với Thẩm Tự Chúc, hoàn toàn là dáng vẻ của cô dâu nhỏ. Tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy cô nên nghĩ cách để cho anh ấy thích cô, như vậy tất cả đều được giải quyết dễ dàng. Theo lời cô nói, Thẩm Tự Chúc có gia thế và công việc tốt, bản thân anh ấy lại đẹp trai, thấy thế nào cũng coi như là hai người xứng đôi.....”

“Cô đừng nói lung tung, “ Đàm Như Ý lên tiếng cắt đứt cô, “Thật ra thì.....” Cô do dự một lát, “Tôi cảm thấy anh ấy có bạn gái.” Dứt lời, kể lại cô tóc ngắn hóm đơ đã tới lấy đồ giúp Thẩm Tự Chúc.

Hạ Lam trầm ngâm, “Ta cảm thấy rất không có khả năng, nếu như thực có bạn gái, có thể cho phép người đàn ông của mình cùng người phụ nữ khác đãi tiệc cưới sao, còn ở chung dưới một mái nhà? Cái này cần bao nhiêu trái tim mới làm được?”

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, lại buồn bực đạo lý đơn giản như vậy sao cô lại không nghĩ ra.

Vừa rảnh rồi hàn huyên một lát, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy ánh mặt trời đã lặn xuống, sắp đến giờ cơm tối, Đàm Như Ý tạm biệt Hạ Lam, đi xuống lầu mua thức ăn nấu cơm.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gợn Sóng (01)

Edit: Thu Lệ

Gần đây, Thẩm Tự Chúc hay về sớm, dẫn đến một trận thảo luận trong phòng làm việc. Mọi người đều biết, Tổng giám đốc Thẩm là một người coi phòng làm việc như nhà của mình, lúc bình thường anh là người ra về cuối cùng.

Phòng làm việc nghỉ ngơi tự do, mỗi tháng chỉ cần bước chân đến làm việc mười lăm ngày, làm hết số lượng văn kiện quy định, là có thể lấy được tiền lương cố định, vượt qua phần được chia thì tính công theo từng văn kiện. Môi trường làm việc thoải mái, chế độ đánh giá linh hoạt, trình độ thiết kế ưu tú, khiến cho phòng làm việc thành một phái riêng.

Phòng làm việc mướn cả một tầng Offices(văn phòng), cũng không ngăn cách thành từng ô làm việc như những công ty khác, mà là chia thành hai khu là khu làm việc và khu sinh hoạt. Khu làm việc là một chiếc bàn vòng tròn thật to, bên trong vòng tròn bày một chậu thực vật xanh biếc cao chừng nửa người, hai giá sách hình cung, còn có cả giá công cụ để vẽ.

Khu sinh hoạt có đầy đủ mọi thứ như máy pha cà phê, lò vi sóng và máy đun nước, bày mấy cái ghế sofa bằng vải bố và mấy chiếc ghế mây, bên cạnh còn có một học tủ thấp bé, chỉ vền vện một tấm màn phủ lên, trong ngăn kéo để tạp chí và tiểu thuyết đã được tỉ mỉ chọn lựa, có thể tùy ý thấy được nhiều thực vật.

Đường Thụ Nhan thường nói, hoàn cảnh thoải mái như vậy quả thực là đang dung túng chứng tri hoãn kéo dài. Thẩm Tự Chúc cũng không thêm để ý, anh chỉ quan tâm đến thành quả cuối cùng bày ra mà thôi. Sự thật chứng minh, hoàn cảnh nuôi thả như vậy, tạo cho một nhóm công nhân viên có tư cách và độ trung thành cực cao.

Gần đến khảo hạch cuối tháng, bình thường phòng làm việc chưa đến mười người thế nhưng hôm nay lại khí thế ngất trời, mọi người tốp năm tốp ba tụ lại bàn làm việc hình tròn tiến hành suy nghĩ công việc. Đường Thụ Nhan đang thảo luận tài liệu thay thế gạch sứ trong phòng tắm, thấy Thẩm Tự Chúc sau khi nhận một điện thoại liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, liền ngồi dậy hỏi "Phải đi à?"

Động tác trong tay Thẩm Tự Chúc dừng lại, trầm giọng lên tiếng: "Ừ."

Có mấy người khác xoay lại, cười hi hi nhìn Thẩm Tự Chúc, "Thẩm Tổng có hẹn à?"

"Không phải." Thẩm Tự Chúc dọn dẹp dụng cụ đồ họa của mình lại, "Về nhà ăn cơm." Dứt lời phát phát tay, bước chân đi ra ngoài, "Mọi người cố gắng làm việc nhé!"

Mất thấy bóng dáng của Thẩm Tự Chúc biến mất ở cửa ra vào, mọi người lập tức nghị luận: "Không phải trước kia Thẩm Tổng vẫn ăn thức ăn mua ở ngoài với chúng ta sao?"

Đường Thụ Nhan cười xong nói, "Kết hôn chứ sao."

"Tiệc rượu cũng làm một tháng rồi, tháng trước cũng không thấy tích cực như vậy nha."

Tên còn lại đáp, "Trăng mặt đã qua rồi, đi vào quỹ đạo chính thôi."

"Nói đến trăng mặt, hình như Thẩm Tổng kết hôn xong cũng không xin nghỉ, phu nhân Thẩm rộng lòng như vậy, ngay cả trăng mặt cũng không so đo?"

Đường Thụ Nhan biết được chi tiết trong đó, lại bởi vì Thẩm Tự Chúc dằn dò nên không tiện nói nhiều, thấy mọi người thảo luận càng ngày càng phát tán, kéo dề tài trở lại, "Mau nói công việc chính đi, sắp không có thời gian rồi."

Một người cười hi hi hỏi, "Đường tổng và Thẩm Tổng là bạn học thời đại học, cô đã từng gặp phu nhân Thẩm chưa?"

Đường Thụ Nhan đang cúi đầu đảo tập vẽ, nghe vậy ngón tay dừng lại, đè ép một góc của bức vẽ, một hồi lâu cũng không động. Suy nghĩ rồi khỏi chỉ chốc lát, mới trở lại thần trí, cười cười, nhân nhặt mà nói ra: "Gặp rồi."

"Như thế nào như thế nào? Rất xinh đẹp sao? Có ảnh không?"

"Rất đẹp." Đường Thụ Nhan không có ý nói chuyện nhiều, lật tập vẽ về phía sau, chỉ nói công việc, những chuyện khác vẫn một mực không mở miệng.

—

Lúc Đàm Như Ý nhàm chán, thường nghiên cứu rất nhiều sách dạy nấu ăn. Mấy năm đầu cô cũng không thích nấu cơm, cảm thấy quá trình này rất khô khan buồn chán, cực kỳ tiêu tan kiên nhẫn d.đ/l;q'd của người ta. Nhưng trong nhà có ba miệng ăn gào khóc đòi ăn, không làm không được. Dần dần liền điều chỉnh thái độ, nếu đã thế nào đi nữa cũng phải làm, không bằng bản thân tự tìm chút niềm vui.

Dưới tâm trạng này, cô mua sách dạy nấu ăn về, bắt đầu nghiên cứu. Dần dà, vậy mà lại thật sự khiến cô tìm ra niềm vui thú, càng nghiên cứu càng thấy được đây chính là một môn học thú vị. Cuộc sống đã kham khổ, luyện giỏi kỹ năng này, cũng coi là thỏa mãn.

Hôm nay có thể làm cho Thẩm Tự Chúc nhớ cô làm món ăn, không biết là vô tâm hay là bởi vì ghi nhớ.

Thông qua việc quan sát mấy ngày nay, dần dần cô đã biết được khẩu vị của Thẩm Tự Chúc. Anh thích thức ăn nhẹ miệng, không thích thức ăn mặn, mặc dù không kén ăn, nhưng cũng có thiên vị một chút. Thí dụ như ít động đến tỏi và rau thơm, gừng và hành thì vẫn còn tốt, d/đ;l;q;d thích ăn thịt trắng hơn thịt hồng. Trong các loại rau cải thì thích nhất là cải thìa, tiếp theo là dưa chuột trong các loại dưa, không thích nhất là quả cà. Sau khi biết những thứ này, Đàm Như Ý càng vượt qua thuận buồm xuôi gió. Mỗi ngày làm món ăn, dù sao vẫn có thể đúng món Thẩm Tự Chúc thích.

Hai người cũng bồi dưỡng được một loại ấn ý khác, Đàm Như Ý phụ trách nấu cơm, Thẩm Tự Chúc sẽ chủ động rửa chén. Đàm Như Ý vốn cũng không thích giải quyết công việc sau nấu ăn, hôm nay có người giúp một tay, niềm vui nấu cơm nhất thời lại tăng lên gấp đôi.

Sau khi ăn xong, Thẩm Tự Chúc theo thường lệ vào phòng bếp rửa chén, Đàm Như Ý cầm khăn lau tới lau bàn. Trong tiếng nước chảy rào rào, giọng nói của Thẩm Tự Chúc truyền tới: "Nước rửa chén sắp hết rồi."

Đàm Như Ý vội nói, "Ngày mai tan việc tôi sẽ mua chai mới."

Lau bàn xong, đang muốn cầm khăn lông vào bếp để giặt, bỗng nhiên ánh đèn trên đỉnh đầu chợt lóe, cả tòa nhà nhất thời lâm vào một vùng tối tăm. Đàm Như Ý đang đi về phía trước, trong bóng tối va vào chân ghế, dưới chân mất đi thăng bằng thiếu chút nữa ngã nhào, vội vươn tay chống đỡ. Động tác này quá lớn, liền nghe vang lên một tiếng "choang" thanh thúy, dưới cổ chân bị chất lỏng bắn tung tóe, hình như bình nước trên bàn thủy tinh bị đổ.

Đàm Như Ý đưa tay vào túi, phát hiện điện thoại di động không có trên người, Thẩm Tự Chúc lên tiếng, "Sao vậy?"

"Không có việc gì, bình nước bị đổ thôi." Cô liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tòa nhà đối diện cũng tối đen như mực.

Tiếng nước chảy trong phòng bếp đã ngừng lại, vang lên những tiếng sột soạt, tiếp theo trong phòng bếp nổi lên một luồng sáng, tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp của Thẩm Tự Chúc đang đến gần, Đàm Như Ý hỏi, "Anh Thẩm, là bị cúp điện hả?"

Vô cùng yên lặng, Đàm Như Ý đang muốn hỏi nữa, Thẩm Tự Chúc đã đến trước mặt.

Ngay sau đó, không hề phòng bị, Thẩm Tự Chúc bỗng nhiên thò tay nắm lấy tay cô.

Trái tim căng thẳng giống như bị người ta bóp chặt, Đàm Như Ý hô hấp hơi chậm lại, giãy giụa theo bản năng, lại khiến cho Thẩm Tự Chúc càng nắm chặt hơn, "Đừng động."

Bàn tay Thẩm Tự Chúc có chút lạnh, còn mang theo chút ẩm ướt. Đàm Như Ý cảm thấy giờ phút này anh đang siết chặt, rõ ràng trái tim mình đang quặn đập.

Thẩm Tự Chúc mở đèn pin trong điện thoại lên, chiếu xuống chân Đàm Như Ý, đỡ cô đi qua miếng thủy tinh tung tóe đầy đất, rời khỏi phòng ăn.

Thẩm Tự Chúc nhìn dưới chân cô, "Không bị giẫm miếng chai chứ?"

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, "Không có, có mang dép mà." Tiếng nói cô thấp dần, hai tai lại nóng lên như phát sốt.

Hình như Thẩm Tự Chúc cũng không ý thức được mình vẫn còn đang dắt cô. Nhịp tim của Đàm Như Ý giống như một con ngựa hoang không an phận, đang muốn bức đứt dây cương chạy trốn khỏi lồng ngực. Cô đã qua giai đoạn muốn tránh thoát đó rồi, có chút phóng túng để cho mình cảm thụ giờ phút này tim đập nhanh.

Thẩm Tự Chúc một tay dắt cô, một tay gọi điện thoại cho quản lý tòa nhà hỏi thăm một chút, nói là gần đây đang sửa chữa cống thoát nước đào hư cột điện, cả chung cư đều cúp điện, đang sửa gấp khoảng 30 phút nữa sẽ có lại.

Thẩm Tự Chúc dừng máy, sau đó buông lỏng tay cô ra, nhìn cô nói, "Ngồi một lát đi."

Đàm Như Ý cúi thấp đầu, lông mi khẽ run, ngay tiếp theo giọng nói cũng run giống như đứt dây, ". Vâng."

Luồng ánh sáng trắng chiếu vào khuôn mặt của cô, hiện ra mấy phần cảm nhận như ngọc. Thẩm Tự Chúc hơi ngẩn ra, ý thức được đây là lần đầu tiên bản thân anh không trang phục cô mặc hấp dẫn ánh mắt, mà là chú ý tới diện mạo của cô. Ngũ quan khéo léo, cũng không có d/đ; l'q'd chỗ nào đặc biệt xuất sắc, nhưng hợp lại với nhau, lại có vẻ hài hòa vừa đúng. Anh nhớ Đường Thư Nhan từng nói thẩm mỹ của anh là điển hình của học sinh khối khoa học tự nhiên, nhìn bất kỳ vật gì cũng phải xem trước có bày ra mỹ cảm toàn thân hay không

Anh liền nghĩ đến chiếc áo hờ cổ màu tím cà của Đàm Như Ý, trên thực tế, đa số quần áo của Đàm Như Ý đều tương tự như chiếc áo hờ cổ đó, kiểu dáng bình thường màu sắc không bắt mắt. Anh cũng không phải là người nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng mỗi lần đều bị quần áo của cô làm cho nảy sinh ra nhận thức mới. Hôm nay nhìn ngũ quan của kỹ Đàm Như Ý, còn có một cảm xúc ngọc thô chưa mài dũa bị long đong.

Đàm Như Ý đã bước tới ngồi xuống ghế sa-lon, Thẩm Tự Chúc lấy lại tinh thần, vội vàng đi theo. Không khí lộ ra mấy phần lúng túng khó xử, hình như hai người cũng muốn đánh vỡ không khí này, rồi lại đồng thời mở miệng, khiến không khí lúng túng càng khuếch trương lên gấp mấy lần.

Trong chốc lát lại lâm vào trầm mặc. Thẩm Tự Chúc là người không giỏi về tìm đề tài, Đàm Như Ý vẫn còn vùi lấp trong suy nghĩ dất tay vừa rồi, suy nghĩ lung tung và phi nhô bản thân mình công kích lẫn nhau, trong đầu tạm thời loạn như một nồi cháo.

Thẩm Tự Chúc tắt đèn pin điện thoại, bóng tối lại bao phủ xuống một lần nữa. Không nhìn thấy mặt của Thẩm Tự Chúc, Đàm Như Ý hô hấp thông thuận được một chút, giọng nói cũng ổn định, "Khi còn bé thường bị cúp điện, ở nông thôn mà dùng lượng điện hơi lớn một chút sẽ đứt cầu dao, khi đó vẫn còn chưa có công tắc bật, thường phải thay cầu chì."

Thẩm Tự Chúc hỏi, "Cô thay?"

"Tôi thay. Phải dựng một cái thang cao như vậy nè." Cô giờ giờ trong bóng tối, nhớ tới Thẩm Tự Chúc không thấy được, lại thu tay về, "Đàm Cát sẽ ở phía dưới giữ thang giúp tôi."

"Ba cô đâu?"

"Ông ta uống đến say khướt, ai dám để cho ông ta leo lên chứ."

Yên lặng một lát, Thẩm Tự Chúc hỏi, "Cô còn biết gì ngoài đổi cầu chì nữa?"

"Còn nhiều lắm nha. . . Chẳng qua bây giờ không có cơ hội để biểu diễn thôi. Ví dụ như bắt cá chạch, cấy mạ, bắt cua, bắt ve, nuôi tằm, nấu điều đường." Cô thuộc như lòng bàn tay, rồi lại suy nghĩ, bản thân mình nói những thứ này giống như cách thể giới của Thẩm Tự Chúc cũng quá xa vời, chỉ cười cười, giọng nói hạ thấp xuống, "Cũng không phải là bản lĩnh gì đáng khoe khoang, tất cả con nít nông thôn đều biết."

"Điều đường là cái gì?"

"Khoai lang ngào đường, quá trình rất phức tạp, tôi cũng chỉ mới nấu qua một lần. Khi đó không có gì ăn vặt, điều đường thơm thơm sền sệt, nhưng vào bánh gạo hoặc bánh dày ăn đều rất ngon." Cô nghĩ đến bản thân mình cũng đã hơn mười năm chưa được ăn rồi, trong lòng sinh ra chút buồn bã.

"Bây giờ còn có thể làm không?"

"Có thể thì có thể, nhưng mà tôi không nhớ cụ thể các bước, còn phải đi về hỏi hỏi mấy người lớn tuổi. Và lại cho dù có biết rõ từng bước, lúc chế biến phải dùng một nồi lớn như ở nông thôn cũng không có điều kiện."

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, trầm mặc chốc lát, nghĩ đến một chuyện, lại nói: "Cuối tuần đi ra ngoại ô nướng thịt, thuận tiện gọi Đàm Cát theo luôn."

Đàm Như Ý ngớ ngẩn: "Là công ty anh Thẩm tổ chức sao?"

"Không phải." Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, "Chỉ là mấy người bạn thôi." Ý kiến nướng thịt này chính là do Đường Thư Nhan đề xuất. Nói tuy sự thật là anh kết hôn trên danh nghĩa, nhưng anh và Đàm Như Ý chung sống cũng không phải một sớm một chiều, đã như vậy, tóm lại là phải quen thuộc, không bằng giới thiệu cho bọn họ quen biết sớm một chút.

Thẩm Tự Chúc cũng không đồng ý ngay lúc đó, sau khi cân nhắc lại mới đồng ý.

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, "Anh Thẩm, tôi có thể mời cô Hạ được không?" Cô nghĩ Hạ Lam đang âm ỉ ly hôn, nên đi chơi một lần giải giải sầu.

"Có thể."

Vừa nói những lời này xong, ánh đèn trên đỉnh đầu chợt lóe, cả căn phòng lại khôi phục ánh sáng. Đàm Như Ý tạm thời không thích ứng được, híp híp mắt, trong lòng cũng có chút chờ đợi ánh sáng này mãi mãi đừng tới. Một lát sau cô đứng lên, đi dọn dẹp bình thủy tinh bị vỡ.

Thẩm Tự Chúc lại giành trước cô, "Để tôi làm cho, cô đừng để bị đâm vào tay."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Gợn Sóng (02)

Thẩm Tự Chúc quét mảnh vụn trên mặt đất qua, sau đó tìm một miếng xốp ra ngồi chồm hổm trên mặt đất ti ti ẩn xuống sàn nhà. Đàm Như Ý ở bên cạnh nhìn, trong lòng đột nhiên tràn đầy vẻ u sầu.

Một người đàn ông mà có thể chấp nhận cúi người như vậy, nhưng cũng không lộ vẻ hèn mọn, ngược lại làm cho người ta phải ngược mặt nhìn lên.

Thẩm Tự Chúc cẩn thận ném miếng xốp đã dính đầy thủy tinh vào thùng rác, Đàm Như Ý phục hồi tinh thần lại, vội đi vào phòng bếp, nhưng lúc này mới phát hiện ra đèn trong phòng bếp không sáng. Cô nhấn công tắc mở hai lần, mới thò người ra nói với Thẩm Tự Chúc: "Anh Thẩm, hình như bóng đèn bị hư rồi."

Thẩm Tự Chúc đi tới đứng ở sau lưng cô, cũng nhấn hai cái, "Hình như vậy." Động tác này của anh thật giống như ôm cả người cô vào trong ngực. Đàm Như Ý bỗng cảm thấy tóc gáy cũng dựng thẳng lên hết rồi, từ từ hô hấp không dám dùng sức. Thẩm Tự Chúc cũng không phát hiện, ấn công tắc điện xong đã đi ra ngoài. Một lát sau, cầm một chiếc đèn pin và một bóng đèn huỳnh quang đi vào. Anh đều đưa hết cho Đàm Như Ý, đi vào phòng ăn mang một cái ghế ra, "Đi đóng cầu dao giúp tôi."

Đàm Như Ý không ngừng gật đầu, theo lời anh đi ra cửa kén cầu dao xuống, lại mở đèn pin trở lại phòng bếp. Thẩm Tự Chúc đã đứng lên cái ghế, Đàm Như Ý vội vàng chiếu thẳng đèn pin vào ngay chui đèn, lại sợ cái ghế bị sai lệch, đưa một tay ra vịn chặt lại.

Chỉ chốc lát sau, Thẩm Tự Chúc đã thay xong. Đàm Như Ý vươn tay, Thẩm Tự Chúc nắm chặt bàn tay cô, từ trên ghế nhảy xuống. Đàm Như Ý đi kéo cầu dao lên, bên này Thẩm Tự Chúc nhấn công tắc, "Được rồi."

Đàm Như Ý tắt đèn pin trở lại, Thẩm Tự Chúc cầm ghế trở lại phòng ăn. Đàm Như Ý đến gần, chợt phát hiện trên đầu anh dính một ít tơ nhện, vội nói: "Anh Thẩm, trên tóc anh bị dính tơ nhện kia."

Thẩm Tự Chúc đưa tay phui phui, "Còn nữa không?"

"Còn đây."

Thẩm Tự Chúc lại phui phui, vẫn không phui xuống được. Đột nhiên anh tiến lên một bước, cúi đầu xuống trước mặt Đàm Như Ý, "Giúp tôi."

Đàm Như Ý ngẩn ra, gật đầu một cái từ từ đưa tay đến gần, lấy tơ nhện xuống. Đầu ngón tay như đang nóng lên, cô vội vàng nắm lại, nhỏ giọng nói:

“Được rồi.”

Thẩm Tự Chúc lại đưa tay lên vuốt vuốt đầu mình một chút, ngẩng đầu lên, vừa vịn chống lại tầm mắt của Đàm Như Ý.

Trong trăm nghìn từ ngữ, trong đầu Đàm Như Ý chỉ nhớ chính xác một câu: Thạch hỏa quang trung ký thử thân.(*)

(*): Trích trong bài thơ “Đối tửu” của Bạch Cư Dị.

Ánh mắt của Thẩm Tự Chúc biến sâu vô ngần, mà cô thả người như một đóa phù du.

Hơi thở và nhiệt độ đến gần như thế, Đàm Như Ý không thể nhúc nhích. Buông thả hô hấp như một loại xa xỉ, chỉ sợ một khi phung phí, sẽ khiến cho khoảnh khắc ngắn ngủi này thoáng qua rồi biến mất.

Cuối cùng, Thẩm Tự Chúc ho nhẹ một tiếng, dời ánh mắt đi, nhẹ nói câu, “Cám ơn.”

Đàm Như Ý âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Trong phòng bếp còn chưa dọn dẹp xong, để tôi vào dọn.” Nói xong vòng qua Thẩm Tự Chúc, chạy trốn bán sống bán chết.

Nhiệt độ ngày một tăng cao cũng là lúc tiến vào tháng tư. Sáng thứ ba, Đàm Như Ý nhận được tháng lương đầu tiên của kiếp sống giáo viên của mình. Cô đang ngồi trong phòng làm việc vui sướng hải lòng nhìn bản lương của mình, Lương Kính Xuyên hết tiết trở lại, liếc nhìn cô một cái, cười nói: “Cô giáo Đàm được nhận lương rồi hả?”

Đàm Như Ý thu lại, cười cười, “Vâng.”

Lương Kính Xuyên đưa thước đo góc dặt ra sau lưng, một tay chống góc bàn làm việc, cúi đầu nhìn chậu thực vật mọng nước(*) mà Đàm Như Ý trồng ở trên bàn, “Chưa được bầu chọn chức danh nên tiền lương có hạn, chỉ có điều vẫn cao hơn công lập một chút.”

(*): Trong thực vật học, thực vật mọng nước, cũng được gọi là cây mọng nước hoặc đôi khi là thực vật béo, là những loài thực vật có một số thành phần dày và nhiều thịt hơn bình thường, thường để giữ nước khi sinh trưởng ở nơi điều kiện đất hay khí hậu khô cằn (đây là loài thực vật thuộc nhóm cây chịu hạn).

Ví dụ: Xương rồng, sen đá, nha đam ...

Dù sao giáo viên không phải là một nghề nghiệp có lương cao, đối với tiền lương trình độ hiện giờ, trong lòng Đàm Như Ý hiểu rõ, “Không có việc gì, từ từ sẽ tốt hơn.”

Lương Kính Xuyên trầm ngâm chốc lát, “Nghỉ hè này cô giáo Mã sẽ đi dạy ở trường luyện thi, nếu như cô đồng ý, có thể tôi đó dạy viết văn.”

Đàm Như Ý hứng thú, “Tính chất như thế nào?”

“Thực thuộc ở cung thiếu niên. Tỉ suất lên lớp của trường học chúng ta cao nhất trong các trường THCS tư nhân khác, giáo viên cũng được hoan nghênh.”

“Sẽ có người đặc biệt đi học sáng tác văn sao?”

“Tại sao không có?” Lương Kính Xuyên cười nói, “Cũng giống như nói tôi, thi tốt nghiệp trung học môn ngữ văn, viết văn chỉ có 45 phút. Nếu được nắm vững từ nhỏ, cũng không trở nên thê thảm như vậy.”

Đàm Như Ý buồn cười, “Vậy để tôi suy nghĩ một chút.”

“Người lớn bận rộn công việc, nghỉ hè cũng không có thời gian trông nom, nếu những đứa bé này cả ngày lêu lổng bên ngoài, rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.” Anh cười một cái nói, “Chúng ta cũng xem như là đang cống hiến vì trị an xã hội!”

Đàm Như Ý suy nghĩ, không thể không gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Được rồi, cô Đàm có vấn đề gì cần hỏi, cứ đến hỏi thẳng cô giáo Mã là được. Cô ấy cũng đang muốn hỏi cô có đồng ý đi cùng không, đều là giáo viên lớp 7, cùng họp tác đi cũng dễ dàng.”

Đàm Như Ý gật đầu đồng ý, đợi sau khi Lương Kính Xuyên trở về bàn làm việc của mình, tiếp tục chấm bài tập.

Sửa lại một lát, chợt nghe Lương Kính Xuyên ở phía sau gọi cô, cô dừng bút xoay người lại, “Thầy giáo Lương, có chuyện gì vậy?”

Gần đây Lương Kính Xuyên đang cai thuốc, bình thường bị nghiện thuốc lá nên cho vào miệng một cục chocolate. Anh ném cho Đàm Như Ý một cục, “Đón lấy này!” Đàm Như Ý theo bản năng đưa tay nhận lấy, Lương Kính Xuyên nở nụ cười rục rịch, “Chủ nhật này cô rảnh không? Có một người bạn tặng cho tôi hai vé xem kịch “Dream of the Dream”(*).”

(*): “Dream of the Dream” là một trong những vở kịch được xem nhiều nhất của Nhà hát Trung Quốc vào đầu những năm 2000.

Đàm Như Ý có vẻ khó xử: “Tuần này không được, tôi bận cùng đi nường thịt với bạn rồi.”

Lương Kính Xuyên cũng không có vẻ quá thất vọng, cười nói: “Vậy thì tôi sẽ tặng lại cho cô giáo Mã vậy, cô ấy đang lo không biết trải qua sinh nhật cùng chồng như thế nào.”

“Thật ngại quá.”

“Không có việc gì.” Lương Kính Xuyên khoát tay áo, lột viên chocolate nhét vào trong miệng, rồi sau đó vui đùa bắt đầu chấm bài thi.

Đàm Như Ý bỗng chốc lại hoảng hốt, vừa nghĩ đến phải gặp gỡ bạn bè Thẩm Tự Chúc, mà trang phục hiện giờ của mình có không lên được bàn tiệc. Cô lại lấy bản lương ra ra nhìn một chút, hơi đắn đo một lát mới gửi cho Hạ Lam một tin nhắn.

Sau khi tan việc, liền nhìn thấy có một chiếc xe Chevrolet màu xám bạc đậu trước cổng trường học, cửa sổ xe quay xuống, Hạ Lam ngoác tay bảo cô đến. Đàm Như Ý bước nhanh hơn, mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ.

Xe vừa chạy đi, Hạ Lam liếc nhìn cô một cái, “Trong lòng cô định mua khoản giá bao nhiêu?”

Đàm Như Ý nói một con số, Hạ Lam có chút phát sầu, “Cái này cũng quá ít đi, nhiều lắm chỉ mua được chiếc váy. Chân cô là bao nhiêu?”

“37 mã(*).”

(*): Yard, ký hiệu yd, một đơn vị chiều dài của Anh, Mỹ.

Tại Hồng Kông, các cửa hàng truyền thống bán giấy, vải và dây điện vẫn sử dụng “mã” như đơn vị chiều dài.

“Vậy tôi dẫn cô đi chọn một chiếc váy đắt một chút, giày và túi tôi cho cô mượn, có được không?”

Đàm Như Ý cũng biết giày và túi là đứng đầu, mặc dù mình muốn phô trương nhưng lại không thể tiêu xài nổi, nên yên lặng gật đầu một cái.

Hạ Lam cũng không dẫn cô đi dạo lung tung, sau khi đến cửa hàng bách hóa liền đi thẳng vào vấn đề, xem qua ba cửa hàng, ở cửa hàng thứ tư chọn cho Đàm Như Ý một cái áo đầm. Đàm Như Ý nhận lấy từ trong tay Hạ Lam nửa tin nửa ngờ, “Cái này hợp với tôi sao?”

Hạ Lam đẩy cô về phía phòng thử đồ, “Cô đi thử trước đi.”

Hạ Lam ngồi trên ghế sofa bên ngoài đợi trong chốc lát, liền nhìn thấy cửa phòng thử quần áo mở ra, Đàm Như Ý đứng ở cửa, nhẵn nhụi nhỏ nhỏ không chịu ra ngoài. Hạ Lam đứng dậy, bắt được cổ tay của cô khẽ kéo ra ngoài, nhìn lướt qua người cô, lập tức cả kinh, “Ngực cô cũng được đó nha.”

Mặt Đàm Như Ý thoáng đỏ lên, vờn cánh tay ngăn cản trước người mình.

Hạ Lam cười to, “Quần áo cô mặc trước đây cũng quá chôn vùi vóc dáng của cô rồi, tôi cũng không biết eo của cô còn mảnh hơn tôi đấy.”

“Cô đừng nói nữa.”

“Xấu hổ cái gì, vóc dáng là tư cách thiên nhiên của phụ nữ.” Kéo tay Đàm Như Ý ra, nhìn hết một lượt từ đầu đến chân, vẫn là lác đầu, “Cái này ngược lại có vẻ rất tốt với vóc dáng của cô, nhưng lại không hợp với phong cách của cô.” Sau đó lại gạt Đàm Như Ý qua một bên, đi dạo trong tiệm một chút, bỗng dừng hai mắt tỏa sáng, lấy một chiếc váy dài đến mắt cá chân màu đỏ thắm xuống, “Thử cái này xem, nhất định sẽ rất đẹp.”

Chờ đến khi Đàm Như Ý lại đi ra khỏi phòng thử quần áo, Hạ Lam không khỏi bắt đầu khoe ánh mắt của mình, “Màu sắc này quá kén người, nhiều bạn bè của tôi đã từng thử mà chưa ai mặc đẹp bằng cô.” Sau đó đẩy Đàm Như Ý tới trước một chiếc gương to, Đàm Như Ý liếc mắt nhìn mình trong gương, cũng có chút không thể tin.

Nhân viên bán hàng ở bên cạnh cười nói, “Chủ yếu là rất tôn lên phong cách của cô, mặc vào giống như thực nữ dòng dõi thư hương vậy.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng giá tiền của chiếc váy này cũng có chút khiến Đàm Như Ý nhức nhối.

Hạ Lam ở bên cạnh khuyên, “Kiểu váy này sẽ không bị lỗi thời, sau này có thể phối thêm một số trang phục, vào mùa đông và đầu mùa xuân cũng có thể mặc bên trong. Bây giờ cô đã có tiền lương cố định, mỗi tháng lấy ra một phần nhỏ mua thêm một chút, qua nửa năm là có thể thanh lý hết toàn bộ trang phục cũ của cô rồi. Lại nói quần áo mùa hè có thể chọn tùy tiện, tiền còn dư lại hãy mua chất lượng tốt một chút.”

Cô dừng một chút, nhìn Đàm Như Ý nói, “Cô đã bớt ăn hai mươi mấy năm, từ bây giờ hãy đối với mình khá hơn một chút.”

Cuối cùng, những lời này khiến mũi Đàm Như Ý cay xè, sau một lúc lâu mới cười cười, lấy thẻ ngân hàng trong túi ra đưa cho quầy thu ngân.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gọn Sóng (03)

Edit: Thu Lệ

Sau khi mua quần áo xong, Đàm Như Ý theo thường lệ dự định trở về nấu cơm, Hạ Lam lại nói: "Nếu đã đi ra ngoài rồi thì ăn tối xong hãy về."

Đàm Như Ý khó xử: "Nhưng Anh Thẩm"

Hạ Lam dừng bước lại, "Đưa điện thoại di động cho tôi."

"Làm cái gì?" Đàm Như Ý đưa điện thoại di động cho cô. Hạ Lam xoay người mở mục tin nhắn ra, ngón tay chuyển động như bay trên bàn phím, một lát sau nhét về lại trong tay Đàm Như Ý, "Được rồi."

Đàm Như Ý liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, Hạ Lam lấy danh nghĩa của cô nhắn cho Thẩm Tự Chúc một tin nhắn: "Hôm nay cùng Hạ Lam ăn cơm tối ở bên ngoài, Anh Thẩm tự giải quyết nhé." Đàm Như Ý nhất thời nóng nảy, dự định tiếp tục gửi thêm một tin nhắn qua để giải thích, ai ngờ điện thoại di động rung lên, tin nhắn Thẩm Tự Chúc trả lời nhảy ra: "Được."

"Không được, tôi phải gọi cho anh Thẩm"

Hạ Lam đoạt lấy điện thoại nhét vào trong túi của mình, "Có chút tiền đồ!"

"Hạ Lam!"

Hạ Lam ngăn cản bàn tay đưa tới giành điện thoại của cô lại, "Như Ý, cô không phải giúp việc do anh ấy mời về, đừng coi thói quen chăm sóc anh ấy như chuyện đương nhiên."

Đàm Như Ý dừng động tác lại, lặng lẽ thu tay lại.

"Chỉ là nợ tiền mà thôi, không phải chuyện gì ghê gớm cả, không nên coi bản thân mình kém người ta một bậc." Dứt lời khoác vào cánh tay Đàm Như Ý, "Đi thôi, muốn ăn cái gì? Hôm nay tôi mời."

Đàm Như Ý không lên tiếng, bị Hạ Lam kéo đi ra ngoài thật là xa mới mở miệng nói: "Hạ Lam, tôi vẫn cảm thấy."

"Được rồi, cứ việc nghe lời tôi, đảm bảo sẽ không hại cô đâu."

Đàm Như Ý cũng nói không được rồi cuộc làm như vậy có ổn thỏa hay không, nhưng nghĩ tới dù sao Hạ Lam cũng có kinh nghiệm hơn mình, tạm thời sẽ tin cô ấy một lần.

Hai người ăn cơm tối ở bên ngoài, lại tiện đường đến rạp chiếu phim, gần mười giờ mới về đến nhà trọ. Đàm Như Ý và Hạ Lam cẩn thận hẹn nhau sáng thứ bảy sẽ đến nhà cô ấy trang d/đ/Tq'd điểm, sau đó vẫy tay tạm biệt. Cô móc chìa khóa ra mở cửa, Thẩm Tự Chúc đang ngồi trên ghế sa lon xem ti vi. Thẩm Tự Chúc nghe động tĩnh, xoay đầu lại chào hỏi cô, "Về rồi à."

Đàm Như Ý cẩn thận quan sát ánh mắt của anh không khác gì bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào, một lòng treo lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống đất, "Vâng, cùng xem phim với Hạ Lam rồi mới về."

Thẩm Tự Chúc ấn remote TV sang tiết mục tin tức, "Xem cái gì?"

"Một bộ phim tình cảm nhưng nội dung không tốt lắm, rất không có ý nghĩa."

Đàm Như Ý đổi dép, trở về thư phòng cất đồ, lúc đi ra đứng ở cửa thư phòng nhìn về phía bóng lưng Thẩm Tự Chúc đang ngồi chốc lát, từ từ đi tới hơi xoắn xoắn ngón tay ngồi xuống ghế sofa, dùng giọng nói như bình thường hỏi "Anh Thẩm, buổi tối anh ăn gì?"

"Thịt bò bít tết." Thẩm Tự Chúc mặc quần áo ở nhà, chiếc áo màu xám tro làm nổi bật lên khuôn mặt thanh tuấn của anh, tư thế cánh tay khoác lên trên chỗ tựa lưng lại hiện ra mấy phần tùy ý lười biếng.

Đàm Như Ý liếc mắt một cái, thu hồi ánh mắt, sau đó cười một cái nói, "Vây chắc là ăn rất ngon."

"Tạm được!" Thẩm Tự Chúc vừa xem ti vi vừa nhàn nhạt trả lời, dừng lại mấy giây sao đó còn nói, "Không có cô làm đồ ăn ngon."

Đàm Như Ý bị dọa thiếu chút nữa rơi xuống khỏi ghế sofa, vội nói: "Thật xin lỗi."

Thẩm Tự Chúc nhìn qua, nghi ngờ hỏi, "Tại sao nói xin lỗi?"

"Hôm... Hôm nay tôi không làm com."

Thẩm Tự Chúc càng lộ vẻ khó hiểu, "Tôi biết rồi. Tại sao phải nói xin lỗi?"

Đàm Như Ý xoắn ngón tay, không biết nói rõ chuyện này như thế nào, "Vốn dĩ tôi nên nấu com"

Thẩm Tự Chúc lẳng lặng nhìn cô, trầm mặc mấy giây, "Không phải. Không có chuyện nên hay không nên, đây là tự do của cô mà."

Đàm Như Ý nhìn Thẩm Tự Chúc một cái, cuối cùng hoàn toàn yên lòng. Cô nghĩ, Hạ Lam vẫn có một chút sai lầm: Thẩm Tự Chúc cũng không phải là người coi ý tốt của người khác như chuyện đương nhiên.

Thứ bảy không khí trong lành, Đàm Như Ý dậy thật sớm kéo rèm cửa sổ thư phòng ra, trông thấy ánh mặt trời đang nhô lên ở phương xa, trong lòng nhất thời kích động không dứt. Sau khi cô rửa mặt xong, lên tiếng chào hỏi Thẩm Tự Chúc mới vừa rời giường, liền xách túi đi lên lầu tìm Hạ Lam rồi.

Ở trong nhà Hạ Lam thay váy mới, Hạ Lam giúp cô phối hợp túi xách và giày cao gót, rồi sau đó lại giúp cô trang điểm. Trong phòng ngủ có một bàn trang điểm cực lớn, phía trên d/đ;t;q'd bày đủ các loại bình bình lọ lọ. Đối với mấy cái này Đàm Như Ý cũng không hiểu rõ, nhìn lướt qua tất cả đều mang chữ tiếng Anh. Hạ Lam buộc tóc rơi trên trán của cô lên, bắt đầu trang điểm.

"Da cô rất đẹp, cô dùng loại mỹ phẩm dưỡng da nào vậy?"

"Đại Bảo."

Hạ Lam lột kem chống nắng lên mặt cô, "Hỏi cô nghiêm chỉnh đây, đừng nói giỡn."

"Không nói giỡn nha."

Hạ Lam liếc cô một cái, thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, nhất thời thấy buồn cười, không nhịn được vỗ lên trán cô một cái, "Thật là không biết nói gì với cô."

Đàm Như Ý vô tội liếc nhìn cô ấy một cái, đưa tay sờ lên chỗ bị cô ấy vỗ.

Hạ Lam gỡ tay của cô xuống, "Chỉ chất da này của cô, hàng năm chúng tôi tốn trên năm con số để bảo dưỡng cũng không nhất định sẽ hiệu quả như thế này, cô còn dám nói Đại Bảo, d/đ;t;q'd quả thật là tức chết người ta. Nói một chút coi, có bí truyền gì không?"

Đàm Như Ý nghĩ một chút, "Sáng sớm mỗi ngày, cố định thời gian vào nhà vệ sinh có được coi là bí truyền không?"

"Nói rõ cô có sự trao đổi chất tốt, nội tiết cân bằng."

"Sau đó nhất định phải ngủ trước mười một giờ đêm."

Hạ Lam cắt đứt cô, "Tối hôm qua cô ngủ lúc mấy giờ?"

"Trở về tắm xong đi ngủ —— à không, còn nói chuyện với Anh Thẩm một lát nữa."

Hạ Lam bắt đầu thoa phấn nền, ". Cô thật là ba câu nói không rời khỏi Thẩm Tự Chúc. Nếu tôi nói, sau này cô trải qua cuộc sống vợ chồng với anh ấy, có thể ngủ một chút cũng không tệ chứ ở đó mà ngủ trước mười một giờ."

Gương mặt của Đàm Như Ý như thiêu cháy, "Đừng nói nhảm."

Hạ Lam cười hi hi liếc nhìn cô một cái, thấy sắc mặt cô ửng hồng, ranh mãnh ý định càng sâu, "Vẫn còn lần đầu tiên?"

Đàm Như Ý nhìn chằm chằm đi nơi khác, mím chặt miệng, không muốn quan tâm tới cô.

"Vậy nụ hôn đầu thì sao?"

Ánh mắt Đàm Như Ý nhất thời lóe lên một cái, đúng lúc Hạ Lam bắt được, nắm cằm của cô xoay lại, "Nụ hôn đầu với ai? Bạn trai cũ?"

Đàm Như Ý đỏ mặt đến giống như khóc ra máu, nhưng vẫn không lên tiếng.

"Nói mau, không nói tôi không giúp cô trang điểm."

Chống cự trong chốc lát, cuối cùng Đàm Như Ý cũng thoả hiệp, "Anh Thẩm."

Hạ Lam cả kinh, "Giả trư ăn cợn(*) nha, vậy mà đã hôn rồi?"

(*): Giả vờ yếu đuối để chiến thắng đối thủ

"Không phải, "Đàm Như Ý vội vàng giải thích, "Trong lễ cưới, cùng anh ấy."

Hạ Lam bừng tỉnh hiểu ra, "Vậy nói xem cảm giác như thế nào?"

Cảm giác như thế nào? Đàm Như Ý vắt hết óc, cũng không tìm ra chút gì về nụ hôn vội vàng trong ký ức, chỉ nhớ ngày đó rất hỗn loạn, mà bản thân mình thì giống như tù binh của kẻ địch bị áp giải suốt một đường, thân bất do kỷ, làm gì còn nghĩ đến cảm giác của nụ hôn đầu là như thế nào chứ.

Cô lắc đầu một cái, "Không nghĩ ra, không có cảm giác gì, cũng giống như đôi môi và mu bàn tay của mình chạm vào nhau thôi."

Hạ Lam bị ví dụ này chọc cho tức cười, xoay mặt Đàm Như Ý lại, bắt đầu trang điểm mắt, "Không có chuyện gì, còn nhiều thời gian."

Ba mươi phút sau, Đàm Như Ý ăn mặc ổn thoả. Hạ Lam kéo cô đứng dậy khỏi ghế, cẩn thận quan sát hết một lượt, "Nhìn cô này, lúc trước thật chôn vùi."

Để phù hợp với phong cách của Đàm Như Ý, cô trang điểm rất nhạt, không nhìn kỹ hoàn toàn không nhìn ra dấu vết trang điểm. Hạ Lam tỉ mỉ sửa lông mày cho cô, hình lông mày dài nhỏ như lá liễu trên mặt nước, sóng mắt nhìn quanh uyển chuyển, hiện ra một vẻ không màng danh lợi của người trí thức.

Đàm Như Ý cũng không ngờ lại có hiệu quả như vậy, lần trước cô trang điểm là vào lúc kết hôn, trên mặt đắp một lớp phấn thật dày, đôi môi đỏ mọng phối hợp sừng xám đỏ thẫm, bỏ sót mà bản thân cô cũng cảm thấy hoảng sợ.

Hạ Lam buông mái tóc cột đuôi ngựa của cô xuống, thử một kiểu tóc khác, cuối cùng phát hiện để tóc thẳng, đen dài là thích hợp nhất. Cô dùng máy kéo tóc kéo thẳng chỗ uốn khúc trên tóc Đàm Như Ý ra, nói: "Sau này đừng cột tóc đuôi ngựa nữa, một mái tóc tốt như vậy thật lãng phí."

Rất nhanh Hạ Lam cũng thay quần áo xong. Thẩm Tự Chúc gọi điện thoại nói xe đã chờ dưới lầu. Hai người dọn dẹp thoả đáng rồi cùng nhau xuống lầu. Càng đến gần lầu một, Đàm Như Ý càng căng thẳng, đến cuối cùng không nhịn được ôm chặt cánh tay Hạ Lam, "Tôi hơi sợ."

"Sợ cái gì, Thẩm Tự Chúc cũng sẽ không ăn thịt cô."

"Có thể Anh Thẩm sẽ cảm thấy tôi xấu mà ra về không."

"Ai dám nói cô xấu xí, tôi liền nướng người đó."

Đàm Như Ý nhin cười không được, mà lúc này thang máy ngừng lại, cô vội vàng thu nụ cười lại, ôm chặt tay Hạ Lam hơn, "Hạ, Hạ Lam."

Hạ Lam rút cánh tay ra, cầm tay cô, "Đừng sợ, cứ đi theo tôi là được."

Dưới sự dẫn dắt của Hạ Lam, toàn thân Đàm Như Ý cứng đờ đi ra khỏi thang máy, đến nhà để xe. Thẩm Tự Chúc đang khom người để vật dụng nướng thịt vào bếp, Hạ Lam chợt kéo Đàm Như Ý lên phía trước, cười chào hỏi, "Anh Thẩm, chào buổi sáng!"

Đàm Như Ý bị lôi kéo suýt chút nữa đứng không vững, lao đảo một cái, vừa đứng vững đã nhìn thấy Thẩm Tự Chúc xoay đầu lại, trong lòng bàn tay cô tràn đầy mồ hôi, gắt gao siết chặt lại ngập ngừng nói: "Anh, Anh Thẩm."

Thẩm Tự Chúc vốn định đáp lại Hạ Lam, há miệng ra nhưng không nói nên lời, ánh mắt yên lặng rơi vào trên người Đàm Như Ý.

Gió buổi sáng mang một chút lạnh lẽ, hơi thổi làn váy của Đàm Như Ý bay lên, lại rơi xuống. Nhấp nhô, lộ ra mắt cá chân trắng muốt như ngọc. Chiếc váy dài màu đỏ sẫm làm nổi bật lên làn da trắng của cô, trong ánh nắng mới lên, hiện ra mỹ cảm khiến ai cũng không thể rời mắt.

Trái tim của Đàm Như Ý đã sắp mất khống chế, nếu không phải là Hạ Lam còn đang dắt cô, cô sợ rằng mình đã chạy trời chết. Thẩm Tự Chúc nhìn chăm chú như thật, cô hơi cúi đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm dưới đất, như muốn khoét ra một cái hố.

Cuối cùng vẫn là Hạ Lam phá vỡ trầm mặc, đưa tay đẩy Đàm Như Ý về phía trước, "Như Ý, cô giúp Anh Thẩm kiểm tra xem còn sót thứ gì không."

Đàm Như Ý không biết làm sao đi tới bên cạnh Thẩm Tự Chúc, vẫn cúi đầu, cả gương mặt và cổ đều nóng bỏng, dường như bản thân cô cũng có thể nghe thấy tiếng khí nóng đang bốc lên.

Lúc này Thẩm Tự Chúc mới vội vàng thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói: "Đồ đạc tôi đã kiểm tra rồi, không thiếu gì cả." Giọng nói của anh hình như giống như bình thường lắm, có vẻ hơn trầm thấp.

Đàm Như Ý "Vâng" một tiếng thật thấp.

"Cô lên xe ngồi đi, tôi khoá cốp lại rồi lên sau."

Đàm Như Ý lại "vâng" một tiếng, theo lời anh đi tới phía trước, vừa muốn kéo cửa sau xe ra, Hạ Lam nói: "Tôi thích rộng rãi, cô lên ghế lái phụ ngồi đi."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Gọn Sóng (04)

Trước tiên, lái xe đến đại học Sùng Thành đón Đàm Cát. Đến cổng, Đàm Như Ý xuống xe gọi điện thoại cho Đàm Cát. Hạ Lam hạ cửa kính xuống, chống cùi chò trên cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi chạy ra khỏi đám người, mặc Táo sơ mi trắng quần đen, mang balo chéo trên vai, chạy đến trước mặt Đàm Như Ý, gãi gãi đầu cười lên lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề.

Hai chị em đứng tán gẫu mấy câu, Đàm Như Ý liền dẫn Đàm Cát tới, cô kéo cửa phía sau ra, Hạ Lam lại nói: “Như Ý, cô cứ ngồi ở phía trước đi, để Đàm Cát ngồi cùng tôi cũng được.”

Đàm Như Ý quay đầu lại hỏi ý Đàm Cát, Đàm Cát cười mở miệng, “Chị, chị ngồi phía trước đi.”

Đàm Cát vừa chui vào xe, Hạ Lam đã duỗi tay về phía cậu, “Tôi tên là Hạ Lam, là bạn của chị gái cậu.”

Đàm Cát nhẹ nhàng bắt tay cô, cười nói: “Chào chị Hạ Lam.”

Có Hạ Lam ở trên xe nên không khí rất thân thiện. Bản lĩnh gọi đề tài của cô gần như là hạng nhất, vừa nói vừa khoa chân múa tay làm cho người ta ứng phó không xuể. Rất nhanh xe đã lái ra nội thành sắp lên đường cao tốc, Thẩm Tự Chúc cho xe chậm lại, nói với Đàm Như Ý: “Cài nút dây an toàn lại, trên đường cao tốc có camera.”

Đàm Như Ý vội vàng nghiêng người kéo dây nịt an toàn trên ghế ngồi, sờ soạng một hồi vẫn không tìm được, Thẩm Tự Chúc chợt giẫm thắng xe, nghiêng người qua kéo dây an toàn ra, “Cộp” một cái cài nút lại.

Tầm mắt của hai người giao nhau trong một chút ngắn ngủi, ánh mắt của Thẩm Tự Chúc dừng trên mặt cô một chút, sau đó lập tức dời đi. Xe đã chạy một hồi lâu mà Đàm Như Ý vẫn có thể cảm thấy hô hấp nóng hổi của Thẩm Tự Chúc vẫn còn trong gang tấc.

Ba mươi phút sau, xe dừng lại. Dưa mắt đã nhìn thấy hồ Thương Sắc, hai ba du thuyền màu trắng khuấy động ra bọt sóng như tuyết, mở cửa sổ ra gió đập vào mặt dường như cũng mang theo hơi thở ẩm ướt.

Bốn người xuống xe, Đàm Cát giúp Thẩm Tự Chúc tháo đồ, Hạ Lam thì kéo Đàm Như Ý qua bắt đầu chụp hình. Tự chụp một lát, vẫn cảm giác không hài lòng, chợt gọi Thẩm Tự Chúc: “Anh Thẩm, có thể chụp giúp tôi và Như Ý tấm hình không?”

Đàm Như Ý vội liếc mắt nhìn Hạ Lam, Hạ Lam lại bóp tay cô một cái, nhỏ giọng nói, “Không có việc gì.”

Thẩm Tự Chúc thả cái thùng xuống đất, đi tới nhận lấy máy ảnh mini trong tay Hạ Lam.

Hạ Lam ôm đầu vai Đàm Như Ý, “Nhìn ống kính, đừng căng thẳng, cười lên nào.”

Đàm Như Ý làm theo, lại cảm giác mỗi sợi dây thần kinh trên mặt đều không nghe theo sai bảo của mình, cơ mặt cứng ngắc giống như một tấm sắt. Thẩm Tự Chúc cũng không vội vã chụp, mà là giờ máy ảnh lên tìm đủ mọi góc độ.

Chợt có một cơn gió thổi qua từ phía bắc làm tóc Đàm Như Ý bay lên, cô vội vươn tay giữ lại, cùng lúc đó, Thẩm Tự Chúc nhấn nút chụp. Anh cuối đầu liếc mắt nhìn ảnh đã chụp, đưa trả lại cho Hạ Lam.

Hạ Lam nhận lấy rồi xem, sợ hãi than, “Anh Thẩm, kỹ thuật chụp hình không tệ nha!” Dứt lời giờ máy ảnh lên trước mặt Đàm Như Ý.

Mặt hồ nước mênh mông, bầu trời trong veo, Đàm Như Ý mặc một bộ váy dài màu đỏ thắm, mép váy nhẹ phất, sắc thái tình cảm mãnh liệt như thế nhưng lại rất hài hòa. Cô đang nhẹ vuốt sợi tóc đang bay qua mặt, trong động tác lại hiện ra mấy phần thoải mái.

“Nét bút hồng duy nhất trong tấm hình này chính là tôi, tôi phải cắt ra mới được.” Hạ Lam hài lòng thu máy chụp hình lại, cười hi hi nói.

Chỗ nướng là trên bãi đất trống ở ven hồ, bốn người xách nguyên liệu và vật dụng qua thì thấy có ba người đã đến, hai nam một nữ. Đàm Như Ý nhìn lướt qua, lập tức nhìn thấy cô gái tóc ngắn đang ngồi rửa rau dưới vòi nước, cô nhất thời ngẩn ra, khẽ gọi: “Hạ Lam.”

Hạ Lam dừng bước, lại gãi, “Sao vậy?”

Đàm Như Ý đưa tay chỉ, “Người đó, chính là người tôi đã nói với cô lần trước.....”

Hạ Lam nhìn sang, nhìn thấy một cô gái mặc một chiếc áo bó màu trắng phía trong, bên ngoài khoác áo dệt kim màu đen hở cổ, phía dưới là quần bút chì màu xanh đậm. Trang phục bình thường và vô cùng tùy ý, lại nổi bật lên chân dài eo nhỏ, càng hiện ra vẻ lưu loát và lão luyện.

Đàm Như Ý không khỏi liếc nhìn bản thân mình một cái, váy đẹp thì tốt đấy, nhưng bởi vì quá mức long trọng mà có vẻ cổ ý —— người ta thế này mới là trang phục đơn giản nên có khi ra ngoài.

Hạ Lam cẩn thận quan sát cô gái đó từ đầu đến chân một lần nữa, “Đăng cấp mặc quần áo không tệ, chân không tồi, gương mặt cũng không tệ, chỉ có

điều.....”

“Chỉ có điều sao?” Đàm Như Ý vội hỏi, rất cần tìm về chút tự tin từ trong miệng Hạ Lam.

“Thiếu chút hương vị phụ nữ. Tôi dám đánh cược, với tính tình của Thẩm Tự Chúc, sẽ không thích kiểu người như cô ấy.”

“Làm sao cô biết?” Đàm Như Ý tò mò, “Tôi cũng không biết Anh Thẩm thích gì kiểu người như thế nào.”

Hạ Lam liếc nhìn cô một cái, cười nói, “Trước kia anh ấy thích kiểu người như thế nào tôi không biết, nhưng sau này anh ấy nhất định thích kiểu người như cô rồi.”

“Cô đừng nói bậy.”

“Tôi chưa bao giờ nói bậy, không tin cô cứ chờ xem.” Hạ Lam cũng không nói nhiều, kéo tay Đàm Như Ý đuổi theo bước chân của Thẩm Tự Chúc và Đàm Cát.

Đến chỗ nướng, Thẩm Tự Chúc bắt đầu giới thiệu người của hai bên. Trong lòng Đàm Như Ý có chuyện, Thẩm Tự Chúc nói gì cô đều không nghe rõ, ánh mắt vẫn dừng trên người cô gái tóc ngắn đang rửa rau.

Chờ Thẩm Tự Chúc giới thiệu mọi người xong, cô gái tóc ngắn đóng vòi nước đi về phía bên này. Không đợi Thẩm Tự Chúc giới thiệu, cô ấy chủ động vươn tay về phía Đàm Như Ý, cười nói: “Cô Đàm, tôi là Đường Thư Nhan, đồng nghiệp với Tự Chúc, lần trước đã gặp.”

Đàm Như Ý vội bắt tay với cô ấy, “Chào cô Đường.”

“Thật ra thì hôm đám cưới của cô và Tự Chúc tôi cũng có tham gia, chỉ có điều hôm đó nhiều người, có lẽ Cô Đàm không để ý đến tôi.”

Đàm Như Ý đầu nào còn ấn tượng, nghe Đường Thư Nhan nhắc tới chuyện này, cũng không hiểu rõ dụng ý của cô ta là gì, không thể làm gì khác hơn là vâng vâng nói câu “Xin lỗi”.

Hạ Lam ở bên cạnh chọt chen vào nói, “Tôi nói kết hôn mà, bản thân là nhân vật chính vui vẻ còn không kịp nữa, làm gì còn tâm tư để chú ý đến người tham dự, cô thấy có đúng không cô Đường?”

Ánh mắt Đường Thư Nhan dừng lại trên người Hạ Lam trong giây lát, cười đưa tay, “Chào cô.”

Hạ Lam nhìn lướt qua tay cô ta, ý nghĩa không rõ cười một tiếng, đưa tay ra nhẹ cầm tượng trưng, “Hạ Lam, bạn tốt của Như Ý.”

Chỉ giới thiệu thôi mà cũng có chút sòng ngang, Đàm Như Ý ngẫm thờ dài, tâm tình lại thấp đi mấy phần.

Bên này, mấy người đàn ông đã chuyển hai bàn thịt nướng đến cùng một chỗ, phía dưới cái giá đã thêm than cháy đỏ. Ba người Đàm Như Ý lấy từng nguyên liệu nấu ăn ra, bắt đầu xử lý trước.

Đàm Như Ý nhìn thấy khoai tây mang tới vẫn chưa cắt, liền xách túi lên đi tới bồn rửa tay. Cô lấy khoai tây ra gọt vỏ rồi rửa sạch, đặt trên thớt gỗ rồi bắt đầu cắt thành miếng. Làm được một nửa, sau lưng bỗng vang lên một loạt tiếng bước chân, Đàm Như Ý quay đầu nhìn lại nhìn thấy Thẩm Tự Chúc đang đi tới. Cô vội chào hỏi, “Anh Thẩm.”

Thẩm Tự Chúc đi tới bên cạnh cô, dùng tay mở vòi nước ra rửa tay, ánh mắt cũng nhìn về bàn tay đang cầm dao của Đàm Như Ý, “Có lạnh không?”

Ngón tay Đàm Như Ý khê cong, cười nói, “Không sao.”

Nước ở đây được dẫn tới từ hồ chứa nước, gió ở vùng ngoại ô lại lớn, thổi tới vẫn có chút lạnh.

Thẩm Tự Chúc rửa tay xong đóng vòi nước lại, cũng không đi vội mà chống một tay dọc theo mép hồ, cúi đầu nhìn động tác của Đàm Như Ý. Động tác của cô nhanh chóng lưu loát, kỹ thuật xắt rau thuần thục. Thẩm Tự Chúc nhặt một miếng, “Cắt tốt lắm.”

“Anh Thẩm gọt táo cũng rất tốt.” Vừa nói ra khỏi miệng, Đàm Như Ý đã muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, nhưng câu nói này giống như từ trong miệng bật ra vậy, hoàn toàn không trải qua suy nghĩ.

Thẩm Tự Chúc trầm mặc chốc lát, “Còn bao nhiêu nữa?”

“Chỉ còn ba củ nữa, sẽ xong ngay thôi, Anh Thẩm đi vào trước đi.”

“Vậy tôi chờ cô.”

Trong lòng Đàm Như Ý không được ổn, nhanh chóng xắt ba củ khoai tây còn lại cho xong, rửa lại lần nữa rồi bỏ vào trong túi sạch. Thẩm Tự Chúc xách túi lên, sau khi Đàm Như Ý rửa sạch dao, thớt và rửa tay xong cùng Thẩm Tự Chúc trở lại bàn nướng thịt.

Thẩm Tự Chúc nhanh chóng rút mấy tờ khăn giấy nhét vào tay Đàm Như Ý, “Mau lau khô đi, lạnh đỏ cả rồi.”

Đàm Như Ý làm theo, vừa nâng mắt đã thấy Đường Thụ Nhan đang nhìn bọn họ. Cô vội vàng cúi đầu, làm như không thấy.

Tất cả đều chuẩn bị xong, bắt đầu nướng. Dễ nhận thấy, Đường Thụ Nhan rất thông thạo việc này, làm từng bước từng bước đầu vào đấy, loay hoay trông rất vui vẻ. Máy người khác vốn dĩ muốn giúp một tay, nhưng nhìn thấy điệu bộ của Đường Thụ Nhan nên cũng không dám múa rìu qua mắt thợ.

Chỉ chốc lát sau, trong không khí liền bay ra một mùi thơm đậm đà, Đường Thụ Nhan đặt nõ sen đã nướng xong qua một bên, đặt thêm mấy cái chân gà, bắt đầu nướng đậu hũ. Nướng một lát, cô ta chợt ngẩng đầu cười nói với Thẩm Tự Chúc đang nói chuyện phiếm với mọi người: “Đưa hạt tiêu tới giúp tôi.”

Thẩm Tự Chúc theo lời đưa tới, Đường Thụ Nhan rắc một chút trên đậu hũ, neho mắt nhìn Thẩm Tự Chúc, cười nói: “Cậu tới giúp tôi một chút đi.”

Thẩm Tự Chúc nhìn Đường Thụ Nhan một cái, đứng dậy đi vòng qua bên cạnh cô ta.

Đàm Như Ý vội nói: “Cô Đường, chúng tôi cũng tự nướng đi, một mình cô không nướng hết đâu.”

Đường Thụ Nhan cười nói, “Không có việc gì, Tự Chúc giúp tôi là đủ rồi. Trước kia, lúc đi nướng thịt cậu ấy đều giúp tôi. Cô Đàm cứ ngồi chơi là được rồi, tránh làm dơ váy.”

Đàm Như Ý cắn cắn môi, nhất thời khó chịu không nói nên lời. Đàm Cát lấy mấy lon trà lạnh trong thùng ra, đưa cho từng người. Hạ Lam khui nắp, cầm ống hút vào uống một hớp, cũng không nhìn Đường Thụ Nhan, cười nói, “Nướng thịt nha, điều thú vị chính là trong quá trình nướng, nếu như chỉ ngồi chờ chi bằng đi vào những cửa hàng nướng chuyên nghiệp cho rồi, vừa nhanh lại ăn ngon nữa. Nhưng nếu cô Đường đẩy bằng lòng nướng một mình thì chúng tôi vui vẻ nhân rồi.” Cô liếc mắt nhìn Đàm Cát và Đàm Như Ý, “Tôi có mang bài Tú – Lơ – Khe tới đây, có muốn đấu một ván Đấu địa chủ không?”

Đường Thụ Nhan vẫn cười, “Nếu cô Hạ đã muốn tự nướng thì tùy ý cô vậy.”

“Tôi không muốn gây phiền phức cho cô Đường đâu, tôi là kẻ rất lười, làm gì cũng thích ngồi không chờ người khác phục vụ, cho nên chỉ có thể làm phiền cô Đường thôi.”

Đường Thụ Nhan vẫn không tức giận, gấp hai miếng đậu hũ vừa nướng xong vào trong đĩa trước mặt Hạ Lam, cười nói, “Vừa nhìn đã biết cô Hạ quen sống trong nhung lụa rồi, không giống như mấy người học kiến trúc chúng tôi, thực tập còn phải tan ca, gây dựng sự nghiệp còn phải làm cùng với đội lắp đặt thiết bị.”

“Tôi đúng là kẻ lười biếng, nhưng cô Đường cũng đừng nói ‘sống an nhàn sung sướng’ dễ nghe như vậy. Nhưng nếu muốn nói ai sống bằng sức của mình, khổ cực hơn, sợ rằng mọi người đang ngồi ở đây cũng không có ai bằng Như Ý.”

Động tác trong tay Đường Thụ Nhan dừng lại, liếc Đàm Như Ý một cái, cười nói: “Tôi cũng chỉ nghe Tự Chúc nói sơ về thân thế của cô Đàm chứ không hiểu nhiều lắm, thật sự cũng có chút tò mò.”

“Cũng không có gì. Không những đi dạy ở vùng sâu vùng xa, đến những nơi thiên tai làm tình nguyện viên mà còn tài trợ cho hai đứa trẻ trong núi nữa. Có câu nói như thế nào ấy nhỉ?” Cô gấp miếng đậu hũ, cắn một miếng, “Tuy cảnh ngộ khó khăn nhưng ý chí vẫn kiên định, quyết sẽ không đánh mất chỉ hướng?”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Gợn Sóng (05)

Editor: Thu Lệ

Đường Thụ Nhan chỉ cười một tiếng, “Tôi chỉ có thể lo cho bản thân mình, khó có lòng lo cho thiên hạ như cô Đàm đây, về điểm này thì không thể không phục.”

Làm sao Đàm Như Ý không nghe ra lời nói châm chọc của Đường Thụ Nhan. Cô hết sức cảm kích Hạ Lam đã ra sức giúp đỡ, lại ảo não mình không giúp được gì, hôm nay nghe thấy lời nói bên ngoài thì tán dương nhưng bên trong lại châm chọc của Đường Thụ Nhan, rốt cuộc cũng không ngồi yên nữa, cười một cái nói: “Cũng không thể nói là có lòng lo cho thiên hạ, chỉ tiện tay làm trong khả năng của mình mà thôi.”

Ánh mắt của Đường Thụ Nhan từ từ chuyển qua, dừng lại trên mặt Đàm Như Ý, vẻ mặt vẫn mỉm cười, “Tôi vốn tưởng rằng phải đủ dư thừa mới được xem là tiện tay làm trong khả năng của mình, nghe Cô Đàm nói như vậy, quả nhiên trình độ còn tăng thêm một bậc. Tôi là người phàm tục, ăn, mặc, ở, đi lại giải trí hàng ngày đều cần tiêu tốn, khó khăn lắm cũng chỉ cân bằng thu chi mà thôi.”

Nụ cười của Đàm Như Ý nhạt đi, yên lặng một lát mới bình thần mở miệng, “Hiện giờ học phí của tiểu học và trung học đều được miễn hoàn toàn, hai đứa trẻ mà tôi giúp đỡ một năm chẳng qua chỉ tiêu tốn 1000 tệ. Cho dù giải trí hàng ngày có lớn hơn nữa d/đ;łq'd thì làm sao không góp được 1000 tệ

hả? Cho nên tôi nói chỉ tiện tay làm trong khả năng của mình cũng không xem là khoa trương chứ.” Cô chậm rãi nhìn Đường Thư Nhan một cái, “Ở miền núi mà tôi dạy có rất nhiều đứa trẻ như vậy.”

Đường Thư Nhan lại nhất thời cứng họng, mím chặt miệng cúi đầu lật nướng đùi gà, không mở miệng nữa. Hạ Lam âm thầm cho Đàm Như Ý một ánh mắt tán thưởng, hiệp đầu lần này tạm thời chấm dứt.

Rất nhanh đã nướng xong một nửa nguyên liệu nấu ăn mang tới, Đường Thư Nhan để kẹp và dưa xuống, nghỉ ngơi một chút rồi cười nói: “Tôi sợ có người không thể ăn cay nên khẩu vị nướng tương đối nhẹ. Mang theo gia vị tới đây, mọi người có thể tự thêm.” Nói xong bày hành, gừng, tỏi băm, hương dấm, dầu vừng, rau thơm, chao ra.

Đàm Cát đứng dậy giúp Hạ Lam và Đàm Như Ý lấy đồ chấm vào đĩa, Hạ Lam mừng rỡ nhàn rồi, uống trà lạnh dặn dò: “Lấy nhiều chao một chút giúp tôi nha.”

Thẩm Tự Chúc ngồi trở lại bên cạnh Đàm Như Ý lần nữa, Đàm Cát nghiêng đầu hỏi anh: “Anh rể, anh có muốn lấy không?”

Thẩm Tự Chúc gạt đầu. Đàm Như Ý chợt nhớ tới Thẩm Tự Chúc có món không thích ăn, đang muốn nói cho Đàm Cát biết thì Đường Thư Nhan ở phía đối diện lại cười nói: “Tự Chúc không thích ăn rau thơm và tỏi, cậu Đàm nhớ đừng để nha.”

Đàm Như Ý lập tức chấn động, không khỏi giương mắt nhìn Đường Thư Nhan. Đường Thư Nhan đang cúi đầu pha nước tương cho mình và hai người bạn cùng đi, những lời vừa rồi chỉ giống như thuận miệng nhắc tới.

Bạn của Đường Thư Nhan lại nhận ra chuyện này, “Thư Nhan, chỉ dựa vào một lần ra ngoài ăn, lão Thẩm nói mình không thể ăn rau thơm và tỏi hồi ĐH năm 3 mà cậu vẫn nhớ rõ như thế.”

Đường Thư Nhan cười cười, “Bạn bè nhiều năm như vậy, chút chuyện nhỏ này còn nhớ không rõ sao? Không riêng Tự Chúc, món ăn các cậu thích tôi vẫn nhớ rất rõ.” Cô ta đưa đĩa cho người bên trái, “Cậu, một chút ớt và gừng.”

Người đó nhận lấy cái đĩa, hớn hờ cười đáp: “Đúng vậy. Trước kia, lúc nào hợp tác hai người cũng ở chung một tổ, nếu chút việc nhỏ này cũng không biết thì uống công hai người sớm chiều chung đụng như vậy rồi.”

Đàm Như Ý ở bên cạnh nghe thấy, trái tim dần dần chìm xuống, cắn xâu thịt đã nướng đến cháy vàng một cái, chỉ cảm thấy nhạt như nước ốc. Ai ngờ Hạ Lam lại đưa đầu tới, nhỏ giọng rì tai: “Quen biết với Thẩm Tự Chúc lâu như vậy, tốn mười năm cũng không có bản lĩnh đội được danh hiệu bà Thẩm lên đầu, tôi cũng có chút đồng cảm với Đường Thư Nhan rồi.”

Đàm Như Ý lại không cho là đúng, nhỏ giọng đáp: “Tôi cũng chỉ nhờ ông cụ Thẩm ban tặng.....”

Hạ Lam đang muốn nói lại, Đàm Cát đã đưa đĩa tới. Hạ Lam vội vàng nhận lấy, thoáng nhìn vào bên trong, gần như là nửa đĩa chao. Đàm Cát cười một tiếng với cô, “Có đủ không? Nếu không thì thêm chút nữa.”

Hạ Lam cười nói: “Đủ rồi đủ rồi, ăn nhiều cũng rất mặn.”

Bên này Đàm Như Ý vẫn cảm thấy buồn bã, Thẩm Tự Chúc chợt gấp mấy miếng khoai tây, bỏ vào đĩa trước mặt cô, nhỏ giọng nói: “Đây là khoai tây tôi nướng, nếm thử một chút xem.”

Lúc này, Đàm Như Ý mới phục hồi tinh thần lại, cuống quýt đáp một tiếng, gấp miếng khoai tây vừa vàng vừa giòn lên nếm thử, có mùi thơm của nhiều nguyên liệu hòa vào nhau, vô cùng ngon miệng. Món mà Đàm Như Ý thích ăn nhất chính là khoai tây, một ngày ba bữa đều ăn không ngán, huống chi đây là tay Thẩm Tự Chúc nướng, luộc khoai tây trong miệng xuống, không ngừng gắp đầu liên tục, “Ngon lắm.”

Nghe vậy, Thẩm Tự Chúc lại gấp thêm vào đĩa cô mấy đĩa, Đường Thư Nhan ở phía đối diện nhìn thấy, cười nói: “Tự Chúc, dầu gì cũng chứa lại cho người khác một ít chứ.”

Đàm Như Ý vội nói, “Đủ rồi anh Thẩm, nhiều nữa cũng không ăn hết.”

Thẩm Tự Chúc lại gấp thêm hai đĩa, lúc này mới dừng tay.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí ngược lại hài hòa hơn lúc đầu. Đàm Như Ý và Đàm Cát cũng đã hơn một tuần không gặp, không khỏi nói với cậu thêm vài lời, tán gẫu tình hình bây giờ của nhà họ Đàm, cuối cùng hỏi cậu: “Tháng sau là sinh nhật của em, có dự định gì chưa?”

Đàm Cát đang cầm chiếc đĩa sạch sẽ giúp Hạ Lam gỡ xương cá, “Sao cũng được ạ, đơn giản là được rồi.”

“Sinh nhật hai mươi tuổi không thể qua loa được. Có muốn tổ chức một bữa tiệc với bạn học của em không?”

“Cần gì lãng phí số tiền này.” Đàm Cát suy nghĩ một chút, “Đón ông nội lên đây ăn chung một bữa cơm đi, lâu rồi em không ăn cơm chị nấu.”

Nghe được câu này, Thẩm Tự Chúc nhìn về phía Đàm Cát, “Nếu Chủ nhật cậu rảnh thì có thể tới ăn cơm.”

“Chủ nhật em bận dạy kèm tại nhà, nếu có thời gian em sẽ gọi điện trước cho anh chị.”

Hạ Lam không khỏi nhỏ giọng cười một tiếng, đưa khuỷu tay đung đung Đàm Như Ý, nhỏ giọng nói: “Như Ý, lúc nào cô hãy nấu cơm cho tôi nếm thử một chút nhé? Khiến cho hai người đàn ông này đều nhớ mãi không quên, mùi vị chắc hẳn không tầm thường.”

Mặt Đàm Như Ý thoáng nóng lên: “Hạ Lam, cô đừng nói bậy.”

Đường Thư Nhan đang nói chuyện phiếm với hai người bạn của mình ở phía đối diện, nghe vậy chợt liếc Đàm Như Ý một cái, cười nhạt nói: “Thì ra, gần đây Tự Chúc luôn về nhà sớm hơn bình thường là bởi vì tài nấu nướng của cô Đàm.”

Bất kì một câu nói nào của Đường Thư Nhan nghe vào trong tai Đàm Như Ý cũng đều có ý châm chọc, nhưng có lúc lại không hiểu rốt cuộc cô ta muốn nói lên điều gì, giống như câu này vậy. Đàm Như Ý miễn cưỡng cười cười, “Ồ nhà làm sạch sẽ một chút mà thôi.”

Đường Thư Nhan không nhanh không chậm gỡ quả cà đã nướng xong từ trên cây xiềng tre xuống, “Thật ra nếu có người cùng tôi mướn chung còn vui lòng nấu cơm, nhất định tôi cũng nóng lòng trở về, dù sao ăn cơm ở nhà cũng tốt hơn là ồn ào bên ngoài. Chỉ có điều, Tự Chúc à...” Đường Thư Nhan ngược mắt lên nhìn Thẩm Tự Chúc, giọng nói nửa đùa nửa thật, “Cậu cũng đã ăn mấy tuần rồi, tất cả món ăn đều do Cô Đàm bỏ tiền mua, cậu có đưa phí ăn uống cho cô ấy không thế?”

Chân mày Thẩm Tự Chúc nhẹ nhàng nhăn lại không dễ phát hiện, không trả lời.

Đàm Như Ý hiểu được, khoe miệng giật giật, “Sao tôi có thể thu phí ăn uống của anh Thẩm chứ.”

Nụ cười trong mắt Đường Thư Nhan sâu hơn, “Cũng đúng, dù sao.....” Chỉ nói đến một nửa, để lại một nửa cho mọi người tự suy nghĩ viễn vông.

Thẩm Tự Chúc liếc Đường Thư Nhan một cái, giọng nói vô cùng nhạt, nghe không ra chút cảm xúc nào, “Mau ăn đi, đều nguội cả rồi.”

Một bữa tiệc nướng mà ăn đến quá một mõi. Sau khi ăn xong mọi người nhanh chóng dọn dẹp tàn cuộc, thấy thời gian còn sớm mà thời tiết đẹp trời, liền bàn bạc mướn một chiếc du thuyền để đi dạo trên hồ.

Đàm Như Ý say sóng, chỉ có thể tiếc nuối rút lui. Hạ Lam vốn định ở lại cùng cô nhưng hứng thú đi chơi quá độ, thật sự không cam lòng. Đàm Cát cũng muốn ở lại nhưng bị Đàm Như Ý ngăn cản, “Không tốn bao nhiêu thời gian, để chị đi dạo một vòng là được rồi.”

Đàm Như Ý đưa mắt nhìn bóng lưng mọi người đi đến bến tàu, còn mình thì từ từ về phía trước dọc theo bờ hồ. Làn sóng vỗ nhẹ vào bờ, vang lên từng hồi, trời đất rộng lớn mênh mông bát ngát. Đàm Như Ý đi một hồi, tâm trạng dần dần tốt lên, gương mặt nhìn cây liễu xanh tươi dọc theo bờ hồ. Cô thấy bốn bề vắng lặng, len lén bẻ một cành liễu, vừa đi vừa bện lại.

Lại đi thêm vài bước, chợt nghe một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên sau lưng. Đàm Như Ý quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện Thẩm Tự Chúc đang đi nhanh về phía này, cô không khỏi dừng lại, lắp bắp gọi: “Anh Thẩm.....”

Thẩm Tự Chúc ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt cô, yên lặng chốc lát, đợi hô hấp đều đặn lại mới nói: “Đi thôi.”

Đàm Như Ý nghi ngờ, “Đi chỗ nào?”

“Đi tiếp về phía trước.”

Đàm Như Ý “Vâng” một tiếng, cùng anh đi sóng vai, “Sao anh Thẩm không ngồi thuyền?”

“Gió lớn, lạnh lắm.”

Đàm Như Ý không khỏi hơi cong môi một cái, “Đúng là có chút lạnh, Anh Thẩm nên mặc áo khoác vào.”

Thẩm Tự Chúc “Ừ” một tiếng.

Hai người đều không nói gì nữa yên lặng đi về phía trước, ngược lại cũng không cảm thấy lúng túng. Trong lòng Đàm Như Ý vui mừng cũng giống như nước hồ vỗ bờ, len lén xuống xuống. Đi tới dưới một gốc cây hải đường, Thẩm Tự Chúc chậm bước chân lại, nhìn đồ trong tay, “Đang bện cái gì vậy?”

“À... “ Đàm Như Ý cũng dừng bước lại theo, giờ cành liễu đã bện thành vòng lên, “Vòng hoa?”

Thẩm Tự Chúc nhận lấy liếc mắt nhìn, Đàm Như Ý cười nói: “Khi còn bé còn có thể dùng lá cọ đan châu chấu và con ếch, bây giờ đã quên sạch rồi.” Cô xoay người, đi tiếp về phía trước.

Thẩm Tự Chúc bỗng nhiên thò tay bắt được cổ tay cô. Ngón tay anh có chút lạnh, vậy mà chỗ bị anh nắm chặt lại âm thầm nóng lên.

Đàm Như Ý cuống quýt quay đầu lại, “Sao vậy anh.....” Cô nói còn chưa dứt lời, đột nhiên phát hiện ánh mắt Thẩm Tự Chúc sâu thẳm, mà cô rõ ràng nhìn thấy cái bóng của mình trong con ngươi của anh.

Thẩm Tự Chúc giờ tay đeo vòng hoa cành liễu lên đầu cô, rồi sau đó thuận thế kéo cô về phía mình nửa bước.

Đàm Như Ý lập tức quên hô hấp, trái tim chợt ngừng đập một cái sau đó đập lên điên cuồng, cô không tự chủ được ngửa đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, “Anh Thẩm.....”

Thẩm Tự Chúc vẫn không lên tiếng, giờ ngón tay lên nhẹ nhàng lấy lá liễu dính trên trán cô xuống, rồi sau đó bàn tay dán lên cái ót của cô, yên lặng chốc lát, khẽ nhấc về phía trước một cái.....

“Tự Chúc!”

Sau lưng chợt truyền đến một tiếng gọi to, Đàm Như Ý như tỉnh khỏi giấc mộng, lập tức lui về phía sau một bước, nhìn Đường Thư Nhan đang chạy về phía bọn họ, cuống quýt lấy vòng hoa trên đầu xuống.

Đường Thư Nhan dừng lại trước mặt hai người thờ hồng học, giờ tay đưa điện thoại cho Thẩm Tự Chúc, “Mới vừa rồi tiểu Cung gọi điện thoại tới nói họp đồng vốn đã xong nay lại có vấn đề, hiện tại bên nhà cung cấp hàng đang giữ một số vật liệu của Châu Âu đang cập bến, nhất định không chịu giao hàng.”

Sắc mặt Thẩm Tự Chúc trầm trầm, nhìn chằm chằm điện thoại của Đường Thư Nhan, cũng không đưa tay nhận, qua một hồi lâu mới trầm giọng nói một câu, “Biết rồi.” Quay đầu nhìn Đàm Như Ý, “Phải về rồi, nếu như cảm thấy vẫn chưa đủ, lần sau sẽ dẫn em đi nữa.”

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, “Không có chuyện gì đâu Anh Thẩm, công việc của anh quan trọng hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Gọn Sóng (06)

Edit: Thu Lệ

Ba người trở lại chỗ bến tàu, đợi hơn mười phút sau mấy người khác trở lại từ trên hồ. Đường Thư Nhan giải thích nguyên do, bắt đầu hỏi thăm ý kiến của mọi người. Ý của Đường Thư Nhan là cô ta và Thẩm Tự Chúc về công ty trước để xử lý công việc, mấy người còn lại cứ tiếp tục chơi, chừng nào bọn họ xong việc sẽ trở lại đón mọi người.

Hạ Lam lại nói: “Cùng trở về hết đi, bên này cũng không có gì để giải trí, nhìn một chút là được rồi.”

Mọi người đều tán thành, bắt đầu đi đến chỗ đậu xe.

Hạ Lam lôi kéo Đàm Như Ý, cố ý roi lại mấy bước, “Mới vừa lên thuyền, Thẩm Tự Chúc chợt nói quên đồ không muốn đi nữa.” Cô cười nhìn Đàm Như Ý một cái, “Có phải đi tìm cô không?”

Đàm Như Ý nhớ tới chuyện vừa rồi vẫn còn mấy phần hoảng hốt, trên mặt nóng lên, cúi đầu “Ừ” một tiếng, lại hỏi, “Cô Đường xuống thuyền lúc nào?”

“Lúc thuyền sắp khởi động, điện thoại di động của cô ta đột nhiên vang lên, nhận một cuộc điện thoại liền xuống.” Hạ Lam thở dài, “Đoạn đường này cô ta cũng bỏ khá nhiều công sức, tôi cũng không nỡ đánh lại cô ta. Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết thái độ Thẩm Tự Chúc như thế nào, chỉ có cô ta là bịt mắt giả bộ không nhìn thấy.”

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, hỏi: “Cô cảm thấy... Thái độ của anh Thẩm là như thế nào?”

“Chẳng lẽ chính bản thân cô không hiểu?” Hạ Lam liếc cô một cái, “Vừa rút khăn giấy, vừa gấp khoai tây, còn bỏ lại tất cả mọi người trên thuyền vì cô.”

Đàm Như Ý chần chờ lại chần chờ, “..... Tôi sợ là tự mình đa tình. Nhìn Anh Thẩm rất lạnh nhạt nhưng thật ra lại là người vô cùng tốt. Nhưng tôi cảm thấy loại người như anh ấy hoàn toàn làm theo bản năng, hoặc là nói do được dạy từ nhỏ..... Nên nói như thế nào nhỉ, một người có tinh thần thích giúp đỡ người khác?”

Hạ Lam cười lên, “Cô quả nhiên là dạy ngữ văn, coi bản thân như đang đọc hiểu nói dóc một đồng lớn thế này. Tôi cho cô biết, đừng nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều dễ loạn. Cô cứ dựa theo tiết tấu như bây giờ của cô, nên nấu cơm thì nấu cơm, nên làm nũng thì cứ làm nũng.....”

“Tôi không làm nũng.”

Hạ Lam bật cười, “Được, cô không làm nũng, cô vốn đủ dễ thương rồi —— chờ Thẩm Tự Chúc chủ động hành động thôi.”

Những người khác đã lên xe, Đàm Cát thò đầu ra cửa xe, “Chị, hai người nhanh lên một chút!”

Đàm Như Ý đáp một tiếng, vội lôi kéo Hạ Lam đi như chạy.

Dọc theo đường đi, điện thoại di động của Thẩm Tự Chúc rung không ngừng, Hạ Lam đưa máy ảnh kỹ thuật số cho Đàm Cát ngồi bên cạnh, “Cầm giữùm chị.” Sau đó nói với Thẩm Tự Chúc, “Đề tôi lái cho, anh đừng để lỡ điện thoại quan trọng.”

Thẩm Tự Chúc trầm ngâm chốc lát, dừng xe bên vệ đường.

Hai người đổi vị trí, sau khi Thẩm Tự Chúc ngồi vào chỗ ngồi phía sau liền nhận máy cuộc điện thoại. Đàm Như Ý nghe hiểu đại khái, biết chuyện tuy khẩn cấp nhưng không đến nỗi quá nghiêm trọng nên cũng yên lòng.

Xe lái thẳng đến phòng làm việc, Thẩm Tự Chúc và Đường Thư Nhan đồng bước xuống xe, tiến tới nói mấy câu rồi nhanh chóng đi vào trong tòa văn phòng. Đàm Như Ý nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hai người đều đang bước đi vội vàng, bóng lưng cũng lộ ra khí thế căng thẳng.

Hạ Lam quay đầu, hỏi Đàm Cát muốn đến trường học trước hay đến nhà Đàm Như Ý, Đàm Cát đáp: “Đến thẳng trường học đi ạ.”

Lái xe đến trước cổng đại học Sùng thành, Đàm Cát nhảy xuống xe, Đàm Như Ý thò đầu ra dặn dò: “Khi nào rảnh nhớ tới dùng cơm!”

Đàm Cát khoát tay áo, “Dạ!”

Trên xe chỉ còn lại Hạ Lam và Đàm Như Ý, yên lặng chốc lát, Hạ Lam chợt nói: “Em trai cô thật thú vị, tính tình coi mở hơn cô nhiều.”

Đàm Như Ý cười cười, “Con người nó đôi khi cũng không mấy để tâm, có đôi khi lại vô cùng sẵn sàng tỉ mỉ.”

“Quan hệ chị em của hai người rất tốt.”

“Ừ.” Đàm Như Ý nhấn cửa kiếng hạ xuống một đoạn, “Mẹ tôi chạy theo người đàn ông khác khi nó mới năm tuổi, cho nên cũng coi như do một tay tôi nuôi nó lớn. Nó rất biết nghe lời, không kén ăn, lại càng không nghịch ngợm gây sự như những đứa trẻ khác, chỉ có lúc trưởng thành sức ăn rất lớn, còn có chút tràn đầy tình lực.”

“Có thể thi đậu đại học Sùng thành, thành tích vậy cũng rất tốt rồi chứ?”

Nói tới điểm này, Đàm Như Ý không khỏi hả hê, “Nó học Khoa học tự nhiên rất giỏi, nếu không phải do môn tiếng Anh hơi kém một chút thì thi đại học Thanh Hoa cũng không thành vấn đề.”

“Bây giờ đang học ngành gì?”

“Tua-bin công trình.”

“Vậy sau này phải ra biển?”

“Cũng có thể không cần ra biển, có thể đến xưởng tàu làm kỹ sư hoặc giám sát chế tạo.”

Hạ Lam cười lên, “Mới vừa rồi ở trên thuyền đã nhìn ra, cậu ấy đặc biệt có hứng thú máy móc, phổ cập cho tôi một đồng hồ. Chỉ có điều bản thân tôi ngoài trừ có chút nhạy cảm con số ra thì mấy cái khác không biết một chữ.”

Đàm Như Ý cười cười, “Lúc nó còn học cấp 2, đã biết dùng mấy vật liệu vứt bỏ làm cho tôi một chiếc radio bằng chất bán dẫn, nói lúc tôi nấu cơm thì có thể nghe nhạc. Chỉ có điều khi đó chúng tôi còn ở trong núi nên tín hiệu rất kém khi có khi không. Sau dọn nhà lên trấn, chiếc radio cũng không tìm được nữa.”

Nhắc tới Đàm Cát, Đàm Như Ý cũng có chút thao thao bất tuyệt, trong lúc vô tình đã đến lầu dưới khu nhà trọ, Hạ Lam không có chìa khóa nhà để xe của Thẩm Tự Chúc nên dừng xe bên lề, sau đó xuống xe ra ghế sau lấy máy chụp ảnh của mình. Vậy mà mở cửa xe ra nhìn lại không thấy vật gì trên ghế cả.

“Như Ý, gọi điện thoại cho em trai cô hỏi cậu ấy xem máy chụp ảnh của tôi có ở chỗ cậu ấy không?”

Đàm Như Ý vội lấy điện thoại đi động ra, sau khi xác nhận với Đàm Cát xong liền nói xin lỗi Hạ Lam, “Thật xin lỗi, có lúc nó hơi lơ là. Để tôi bảo nó ngày mai mang máy chụp hình đến cho cô.”

Hạ Lam lại nói: “Không cần, hôm nay tôi tan sở tiện đường đi qua đại học Sùng thành rồi lấy luôn. Cô nói số điện thoại của cậu ấy để tôi lưu lại.”

Ngày hôm đó Thẩm Tự Chúc không về nhà ăn cơm tối, đến 11h đêm vẫn chưa về về. 10h Đàm Như Ý đã lên giường, nhưng nhớ lại chuyện của Thẩm Tự Chúc nên không hề buồn ngủ. d/đ;l;q;d Nhiều lần cầm điện thoại đi động lên muốn hỏi tình hình của anh một chút, nhưng lại sợ nếu anh đang bận mà gọi tới thì quấy rầy.

Trong lúc đang suy nghĩ mơ mơ màng màng, chợt nghe thấy chuông cổng tòa nhà vang lên. Đàm Như Ý bỗng giật mình, lập tức bò dậy khỏi giường, chạy ra cửa nghe.

Trong hình ảnh theo dõi hiện lên khuôn mặt của Đường Thư Nhan, “Tôi không tìm được chìa khóa của Thẩm Tự Chúc, cô có thể mở cửa chính giúp một tay được không?”

Đàm Như Ý vội vàng ấn nút mở cửa, lại hỏi: “Anh Thẩm đầu....”

“Cậu ấy uống say rồi.” Đường Thụ Nhan nói xong, vội vàng cúp.

Đàm Như Ý sững sốt một chút, vội vàng chạy vào thư phòng, khoác áo vào, cầm chìa khóa trên tủ rồi vội chạy ra ngoài cửa, ngay cả giày cũng không thay.

Lúc Đàm Như Ý chạy xuống dưới lầu, Đường Thụ Nhan đang diu Thẩm Tự Chúc lảo đảo đi tới. Đàm Như Ý vội vàng chạy tới, bắt được một cánh tay của Thẩm Tự Chúc, “Đề tôi giúp một tay.”

Đường Thụ Nhan lại đẩy cô về phía trước, không nhận được nói: “Không cần làm phiền.”

Đàm Như Ý há miệng, không nói nên lời. Đường Thụ Nhan tiếp tục đi về phía trước, Đàm Như Ý sợ run chốc lát, nhắm mắt đi theo. Cô chỉ sợ Đường Thụ Nhan té ngã nên ở phía sau chuẩn bị chìa tay giúp đỡ bất cứ lúc nào. Mãi cho đến cửa, Đường Thụ Nhan thở hổn hển chửi thề một câu rồi quay lại nói với Đàm Như Ý: “Mở cửa nhanh.”

Đàm Như Ý vội vàng móc chìa khóa ra, vậy mà càng vội càng loạn, cầm mấy lần mới nhắm ngay vào lỗ, Đường Thụ Nhan nặng nề đỡ một người không khỏi mất hết kiên nhẫn, “Cô nhanh lên một chút được không!”

Cuối cùng cửa cũng mở ra, Đường Thụ Nhan đặt Thẩm Tự Chúc nằm trên ghế sa lon, rồi sau đó đi tới máy đun nước lấy một ly nước ấm tới dứt Thẩm Tự Chúc uống, sau đó đi vào phòng tắm vắt một cái khăn lông lau mặt cho anh. Cô ta ngồi nghỉ ngơi một lát, rồi đỡ Thẩm Tự Chúc dậy đi vào giường trong phòng ngủ, cởi giày vớ, đắp kín mền cho anh, lúc này mới đi ra ngoài.

Cô ta quen thuộc mọi góc nhách, hết sức hiểu rõ kết cấu nhà trọ, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên tới đây. Mà động tác cô ta phục vụ Thẩm Tự Chúc, thậm chí bao gồm cởi giày cho Thẩm Tự Chúc, đều nhìn không ra chút khó chịu nào, hoàn toàn sẵn sàng tỉ mỉ.

Đàm Như Ý ở một bên nhìn, chợt thấy bản thân mình giống như một người ngoài.

Hoặc là nói, cô vốn chính là một người ngoài.

Đường Thụ Nhan rót cho mình ly nước, uống một hơi cạn sạch, quay đầu lại nhìn thấy Đàm Như Ý đang đứng dưới ánh đèn, trên mặt không khỏi lạnh mấy phần, “Vi xoay chuyển hợp đồng này mà Tự Chúc đã liều mạng uống say như vậy đấy.”

Đàm Như Ý không lên tiếng.

“Cậu ấy là người không thích bị người khác khống chế, nhất là bóp cổ ép đến bước này. Nhưng hôm nay chẳng những gặp phải chướng ngại trên sự nghiệp mà ngay cả cuộc sống riêng tư cũng.....” Cô ta liếc Đàm Như Ý một cái, như muốn nói ra tất cả những lời nói đã nghẹn cả ngày nay, “Tự Chúc rất coi trọng ông nội, cậu ấy bằng lòng hy sinh mình để làm vui lòng ông nội nhưng không có nghĩa cậu ấy bằng lòng với danh phận này. Cô Đàm, tôi thấy cô là một người hiểu chuyện, lòng dạ thiện lương, lại có nguyên tắc của mình nên cũng không cần thiết phải Hư Di Uy Xà(*) với Tự Chúc. Nói trắng ra, quan hệ của hai người chỉ là chủ nợ và người đi vay nợ, ngay cả mướn chung phòng cũng không bằng.”

(*): Đề cập đến việc giả tạo, giả tưởng.

Đàm Như Ý vẫn không lên tiếng.

“Tôi cũng không che giấu suy nghĩ của mình nữa, đúng vậy, tôi thích Thẩm Tự Chúc. Dốc sức làm việc cùng cậu ấy nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có được thành tựu là phòng làm việc ngày hôm nay, cuối cùng cũng coi như có thời gian rảnh rồi tính toán đến vấn đề cá nhân.” Cô ta nhìn Đàm Như Ý, “Lời nói không dễ nghe, nếu như không phải do ông nội can thiệp vào thì nhất định tôi và Tự Chúc đã nước chảy thành sông rồi.”

Đường Thụ Nhan thuận tay lấy chìa khóa xe mà cô ta mới vừa đặt trên bàn lên, sửa sang lại quần áo dự định rồi đi, vừa mới đi tới cửa đã quay đầu lại, “Tôi không tiện ở lâu, nếu Tự Chúc có cần gì thì nhờ Cô Đàm giúp một tay. Cô đã ăn ở miễn phí trong nhà Tự Chúc thì chút việc nhỏ này cũng không quá đáng chứ.”

“Àm” một tiếng, Đường Thụ Nhan đóng cửa lại, thân thể của Đàm Như Ý cũng theo đó mà chấn động. Sau một lúc lâu, cô từ từ đi tới tắt đèn phòng khách, vốn định trở về thư phòng ngủ tiếp nhưng đi tới một nửa lại ngồi xuống ghế sa lon. Ngơ ngác ngồi một hồi lâu mới cởi giày ra cuộn hai chân lên.

Đêm dài yên tĩnh vô biên, bóng đêm ngoài cửa sổ nặng nề. Đàm Như Ý vùi đầu trong cánh tay, rất lâu sau cũng không hề nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Gợn Sóng (07)

Edit: Thu Lê

Sáng sớm ngày hôm sau, Đàm Như Ý vẫn dậy rất sớm như thường lệ, chuẩn bị sữa nóng và bánh mì nướng cho Thẩm Tự Chúc —— Cô đã học được cách sử dụng của máy nướng bánh mì, hơn nữa còn dùng rất nhuần nhuyễn.

Vừa quan tám giờ, Thẩm Tự Chúc liền ra khỏi phòng ngủ, ngáp một cái, câu nói “Chào buổi sáng” của anh trùng hợp với tiếng “Đing” của lò vi sóng. Đàm Như Ý đang đứng ngăn người trước lò vi sóng, bị giật mình đến thân thể chấn động, phục hồi tinh thần lại nhìn về phía Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm, chào buổi sáng."

Thẩm Tự Chúc rửa mặt xong ra khỏi phòng tắm, thấy Đàm Như Ý đang ngồi bên cạnh bàn ăn, sững sờ nhìn chăm chăm vào đĩa bánh quẩy trước mặt. Thẩm Tự Chúc đi tới kéo ghế ra ngồi xuống phía đối diện cô, nhấp một hớp sữa tươi, ấn lên huyệt Thái Dương vẫn đang đau, "Đang suy nghĩ gì vậy?"

"Hả" Đàm Như Ý vội vàng nhấp một hớp sữa đậu nành, "Không có việc gì."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, rù rượi phờ phạc, chung quanh hốc mắt đen nhánh một vòng, hoàn toàn khác hẳn cô thường ngày. Động tác trong tay dừng lại, "Không ngủ ngon?"

"Không có việc gì." Đàm Như Ý cúi đầu ăn bánh quẩy, tránh né cái nhìn chăm chú của Thẩm Tự Chúc.

Thẩm Tự Chúc ăn một lát, chợt hỏi: "Tối hôm qua Đường Thư Nhan đưa tôi về à?"

Đàm Như Ý yên lặng mấy giây, "Vâng, anh uống say rồi."

"Trở về quá muộn nên làm phiền đến giấc ngủ của cô?"

Đàm Như Ý vội vàng khoát tay áo, "Không có, tôi. Tôi vốn dĩ cũng chưa ngủ."

Nhất thời lại trầm mặc. Đàm Như Ý miễn cưỡng ăn nửa cây bánh quẩy, nhưng vẫn không có khẩu vị. Cô để đĩa xuống, nhẹ nhàng nắm ngón tay, ngừng đầu nhìn về phía Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm, tôi có chuyện muốn bàn bạc với anh."

Thẩm Tự Chúc không ngừng đầu lên, "Cô nói đi."

Đàm Như Ý càng siết chặt ngón tay hơn, như muốn nắm thêm dũng khí. Sau khi trầm mặt chốc lát, cô lấy phong bì đã sớm đặt bên cạnh ghế lên, đẩy tới trước mặt Thẩm Tự Chúc.

Thẩm Tự Chúc ngớ ngẩn, cảm phong bì lên bóc ra một chút, thoáng nhìn vào bên trong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, "Đây là ý gì?"

Đàm Như Ý cắn cắn môi, "Tôi ở đây lâu như vậy mà không mất tiền điện nước và mướn phòng, cảm giác không yên tâm."

Thẩm Tự Chúc ném phong bì lên bàn vang lên một tiếng “Bẹp”, ngược mắt nhìn Đàm Như Ý —— Hôm nay cô lại mặc chiếc áo len màu tím đỏ, phối hợp với vẻ mặt tiêu tụy khô cằn giống như một trái cà héo ỉu xiu, hoàn toàn không có thần thái của ngày hôm qua. "Có phải Đường Thư Nhan đã nói gì với cô không?"

Đàm Như Ý cả kinh nhanh chóng lắc đầu, "Cái này không liên quan gì đến cô Đàm, thiếu nợ thì trả tiền là lẽ tất nhiên. Ba tôi thiếu, tôi không có cách nào trả hết một lượt, nhưng ít nhất." Tay cô xoắn lại thật chặt, "Ít nhất phải trả một chút."

Thẩm Tự Chúc không nói thêm gì nữa. Đàm Như Ý nhanh chóng liếc anh một cái, ánh mắt của anh sâu sắc lạnh lùng gần như giống y lần đầu tiên gặp mặt như đúc, sắc bén bức người, mang theo vài phần thâm dò.

Qua hồi lâu, trong lúc Đàm Như Ý sắp hít thở không thông dưới cái nhìn chăm chú của anh thì Thẩm Tự Chúc rót cuộc mở miệng: "Có phải đối với ai cô cũng khách khí như vậy không?" Giọng nói cũng cực lạnh.

Đàm Như Ý chưa kịp trả lời, Thẩm Tự Chúc đã đứng lên, chân ghế ma sát trên sàn nhà vang lên tiếng chói tai. Bánh bao mới ăn một nửa, một phần ly sữa tươi vẫn còn bốc hơi. Chiếc phong bì màu trắng lẻ loi nằm trên bàn ăn, giống như hài cốt bị người ta vứt bỏ.

Theo thường lệ phải về thăm Ông cụ Thẩm, từ lúc ra cửa đến khi tới nơi, trong suốt toàn bộ hành trình Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc đều không nói một câu. Đến trước mặt Ông cụ Thẩm, biểu hiện của Đàm Như Ý không khác gì như mặt trời lặn, nhưng bất kể làm gì hay nói gì, cô đều có thể cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Tự Chúc vẫn luôn dính trên người cô, bảy phần đánh giá ba phần không rõ suy nghĩ.

Lúc đi vào phòng bếp nấu cơm, Bà cụ Thẩm nhỏ giọng hỏi cô có phải cãi nhau với Thẩm Tự Chúc rồi không.

Đàm Như Ý gượng cười, chỉ nói tối hôm qua Thẩm Tự Chúc uống say, có chút không có tinh thần.

"Về chuyện làm ăn hả?" Bà cụ Thẩm mở van ga ra, đặt bình nước đã đổ đầy lên, "Tính tình nó bướng bỉnh, nhất là trên sự nghiệp, không bao giờ muốn người nhà nhúng tay vào, chuyện gì cũng thích tự mình làm."

Đàm Như Ý "Dạ" một tiếng, chợt hỏi: "Bà nội, bà biết Đường Thư Nhan không ạ?"

"Hả, Tiểu Đường à, biết chứ, con bé ấy còn tới nhà chúng ta ăn cơm mấy lần nữa. Cô ấy là bạn học thời đại học của Tự Chúc, hai đứa cùng nhau gây dựng sự nghiệp. Trước kia bà còn d/đ!q;d tưởng cô ấy là đối tượng của Tự Chúc nên đã lặng lẽ hỏi Tự Chúc, nhưng nó nói nó và Tiểu Đường chỉ là bạn bè bình thường. Tiểu Đường cũng đã từng hẹn hò với những người khác, hình như là ba người đấy, đáng tiếc đều không thành."

Đàm Như Ý có chút không hiểu mà lý giải, nếu đã thích Thẩm Tự Chúc thì tại sao còn hẹn hò với những người khác.

"Tiểu Đường đã giúp đỡ Tự Chúc rất nhiều trên phương diện làm ăn. Tính tình của Tự Chúc thì con cũng biết, có một số việc nhỏ nó không muốn để ý, cho nên có một vài sự vụ trong công việc đều do Tiểu Đường trông coi giúp nó. Làm một người phụ nữ lại liều mạng như vậy, cũng đã hai mươi tám tuổi rồi mà chưa kết hôn, cũng không mấy dễ dàng."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Bà cụ Thẩm chỉ cho rằng cô không thích luận điệu này của bà nên lập tức giải thích, "Như Ý đừng hiểu lầm, không phải bà xem thường ‘gái ế’ gì đó, bà chỉ cảm thấy tính tình cô ấy mạnh mẽ như vậy, về nhà lại không có ai quan tâm chăm sóc, rất quanh quẩn."

Đàm Như Ý cười cười, "Con hiểu mà bà nội." Cô không muốn tiếp tục tán gẫu chuyện về Đường Thư Nhan nữa nên nói một câu khác chuyển đề tài.

Lúc ăn cơm, Bà cụ Thẩm nói cả nhà trai của Thẩm Tự Chúc đã trở về rồi. "Chị dâu con nói con tìm căn nhà đó có chất lượng rất tốt, giá tiền cũng hợp lý, Từ Hiền cũng đã chọn được trường học, nói chờ làm xong thủ tục trường cho nó rồi nhất định phải mời con ăn bữa cơm, cảm ơn con đã lo liệu trước sau."

Thẩm Tự Chúc cau mày nói: "Không cần. Gần đây con cũng không có thời gian."

"Bà biết nên đã nói với nó cuối tuần hãy đến nhà chúng ta ăn cơm." Bà cụ Thẩm thở dài, "Dù sao cũng là người một nhà, nên làm đúng bổn phận, anh con... cũng đáng thương."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, một hồi lâu mới "Dạ" một tiếng.

Đàm Như Ý nghe thấy cái hiểu cái không, lúc trước Bà cụ Thẩm dặn dò cô đừng quá gần gũi với chị dâu thì cô cũng có chút kinh ngạc, cảm thấy trong này chắc chắn có ẩn tình gì đó. d/đ!q;d Nhưng dù sao đây cũng là chuyện của nhà họ Thẩm, đâu có liên quan gì đến cô, càng không phải là chuyện đề một người ngoài như cô có thể can thiệp được.

Bây giờ cô chỉ lo làm tốt bổn phận của mình là được, những chuyện khác, suy nghĩ nhiều cũng vô ích.

—

Lúc Hạ Lam ly hôn đã nghỉ điều động, vì vậy mấy tuần nay chỉ có thể nghỉ ngơi. Chủ nhật sau khi tan việc, lái xe đến đại học Sùng Thành tìm Đàm Cát lấy mấy chụp hình. Theo hẹn, Đàm Cát bên cạnh chỗ trực ngay cổng trường, Hạ Lam qua vừa liếc mắt đã nhìn thấy.

Hạ Lam vẫy vẫy tay, đi tới quan sát cậu một phen, "Sao lại ăn mặc như thế này."

Đàm Cát liếc mắt Âu phục màu đen sơ mi trắng trên người mình, cười nói: "Có phải nhìn em như bán bảo hiểm không?"

"Cũng không tệ." Hạ Lam cười lên, "Có giống bán bảo hiểm hay không, điều quan trọng vẫn là nhìn mặt."

Đàm Cát cười cười, "Buổi chiều có một cuộc thi biện luận, em mới vừa thi xong nên từ phòng báo cáo đến đây luôn."

Hạ Lam kinh ngạc, "Cậu còn thi biện luận?"

"Thi chơi thôi." Đàm Cát đưa máy chụp ảnh cho Hạ Lam, "Máy chụp hình của chị đây, em là người hay vứt đồ lung tung, chị Hạ Lam đừng trách nhé."

Hạ Lam cười ha hả, nhét vào trong túi hôm nay mình cố ý mang tới, "Vậy cậu thi biện luận thắng chưa?"

"Thắng, từ tám còn bốn. Nếu cuối tuần thắng một trận nữa thì sẽ vào chung kết quyết đấu."

Hạ Lam liếc mắt nhìn vào trong trường, "Cậu có thời gian không, dẫn tôi đi dạo một vòng nhé?"

"Hôm nay em rảnh ạ." Đàm Cát cời áo khoác Âu phục ra vắt lên cánh tay, chỉ mặc áo sơ mi trắng. Thoạt nhìn cậu vừa nết hơn nhiều, không còn như ông cụ non nữa mà hiện ra vẻ anh khí đặc biệt của thanh niên.

Hạ Lam không khỏi nhìn cậu một cái, cười nói: "Thật ra thì lúc tôi còn học đại học cũng có hai năm thắng biện luận."

Đàm Cát xoay đầu lại quan sát cô, "Thi đơn hay sao ạ?"

"Không, là nhóm bốn. Lúc ấy trường học có mười mấy đội biện luận, chỉ có ba nhóm nữ."

Đàm Cát cười cười, "Trường học của em không nhiều nữ thi luận lắm."

"Đã từng nghe câu nói này chưa? Người có thể chia làm bốn loại, đàn ông, phụ nữ, nữ biện thủ, nữ bác sĩ."

Đàm Cát nói: "Em không thích kiểu luận điệu này, khoa của chúng em có rất nhiều giáo sư đều có học vị bác sĩ, tính tình vô cùng đáng yêu, so với một số nam giáo sư cổ hủ thì thú vị hơn nhiều."

Hạ Lam không khỏi gờm một ngón tay cái, cười nói, "Xem ra Như Ý đã giáo dục cậu vô cùng thành công."

Lúc này chính là giờ cơm, bên cạnh có rất nhiều người qua lại, sau lưng tiếng chuông xe đạp tiếng vang lên không dứt, Đàm Cát đi vòng qua bên ngoài Hạ Lam, cười một cái nói: "Chị em thì lại có chút. Bị quan niệm truyền thống trói buộc quá sâu."

"Như Ý là có lòng mà không có sức."

Đàm Cát Lập tức cau mày nhìn cô, "Có ý gì?"

Hạ Lam nhớ lại Đàm Như Ý từng dặn dò không thể tiết lộ sự thật cho Đàm Cát biết, không khỏi ảo não mình lỡ lời, cười một cái nói: "Ý của tôi là, chị cậu với anh rể rất ân ái, cô ấy chỉ muốn làm một hiền thê lương mẫu truyền thống."

Lúc này Đàm Cát mới buông lỏng chân mày ra, "Lúc ấy bọn họ kết hôn quá vội vàng, em vẫn rất lo lắng, nghe chị Hạ Lam nói như vậy thì em đã yên tâm rồi. Ngày hôm qua ăn bữa cơm, cảm thấy Thẩm Tự Chúc cũng coi như đáng tin cậy."

Hạ Lam trấn an cậu, "Yên tâm, tôi ở cùng tòa nhà với bọn dưới lầu một, có chuyện gì tôi sẽ giúp đỡ." Hai người đã băng qua đường lớn, đi tới bên cạnh hồ tình nhân của trường học. d/đ;l;q'd Nói là hồ, nhưng cũng chỉ là một ao nước nho nhỏ mà thôi, ánh nắng chiều chiếu lên ao nước, gió thổi sóng lăn tăn, đến gần còn có thể thấy mấy con cá chép đuôi màu đỏ.

Hạ Lam vịn lan can nhìn chốc lát, chợt thấy bụng cô kêu ùng ục, "Căn tin trường cậu ngon không? Không ngại tôi ăn bữa cơm chứ?"

"Ra bên ngoài ăn đi ạ, trong căn tin rất ít món ăn."

"Không có việc gì," Hạ Lam xoay người lại cười nhìn cậu, "Tôi nghe nói món ăn trong căn tin phía Tây có hương vị rất ngon, vẫn muốn tới mở mang kiến thức một chút."

"Món ăn trong căn tin phía Tây thì ngon nhưng lại hơi xa." Đàm Cát chỉ chỉ về phía ánh mặt trời chiều, cười nói, "Phải đi qua bên kia."

"Không có việc gì!" Hạ Lam vỗ vỗ , "Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gợn Sóng (08)

Edit: Thu Lệ

Hạ Lam trở về từ đại học Sùng Thành, vừa vặn gặp phải Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc mới ăn cơm tối xong trở về từ nhà ông cụ thăm ở nhà để xe. Đàm Như Ý đứng cách xe Thẩm Tự Chúc hơi xa, ngón tay nắm chặt túi xách, cúi thấp đầu tan rã trong bóng đêm.

Hạ Lam dừng xe gọi một tiếng, Đàm Như Ý quay đầu lại nhìn cô, "Hạ Lam."

Hạ Lam dừng xe vào nhà để xe, đi tới bên cạnh cô, liếc mắt nhìn về nơi để xe của Thẩm Tự Chúc, "Dáng vẻ này là thế nào, Thẩm Tự Chúc ăn hiếp cô?"

Đàm Như Ý cười cười, "Không có."

Hạ Lam còn muốn hỏi, Thẩm Tự Chúc đã dừng xe xong đi về phía này. Hạ Lam lên tiếng chào hỏi anh, vẻ mặt anh bình thản, cũng nhìn không ra có gì khác thường. Hạ Lam kéo cánh tay Đàm Như Ý, đi theo sau lưng Thẩm Tự Chúc vào thang máy. Thẩm Tự Chúc yên lặng nhìn về phía trước, mà Đàm Như Ý chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm dưới chân, giữa hai người lộ ra một luồng không khí kỳ lạ không nói lên lời.

Trong lòng Hạ Lam thoáng qua một suy đoán, bị chính bản thân dọa cho hết hồn, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Đàm Như Ý, muốn từ trên người cô nhìn ra chút đầu mối. Rất nhanh đã tới tầng lầu của Thẩm Tự Chúc, Đàm Như Ý định đi ra ngoài theo nhưng bị Hạ Lam bắt lại, "Anh Thẩm, anh về trước đi, tôi có mấy câu muốn nói với Như Ý."

Thẩm Tự Chúc nghiêng đầu liếc mắt nhìn, không nói gì, trực tiếp đi ra khỏi thang máy.

Thang máy khép lại tiếp tục đi lên, Hạ Lam buông Đàm Như Ý ra, "Có phải cô và Thẩm Tự Chúc đã xảy ra chuyện gì không?"

“Không có.”

“Cô đừng gạt tôi, đều viết rõ trên mặt cô rồi kia.” Hạ Lam khẽ nhìn cô, chột tiến tới nhỏ giọng hỏi bên tai cô, “Có phải hai người đã Cái kia rồi không?”

Đàm Như Ý quay đầu nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Cái kia là cái gì hả?”

“Chính là.....”

Đàm Như Ý chột hiểu ra, sắc mặt lập tức đỏ bừng, “Cô đừng suy nghĩ lung tung, làm sao có thể, không thể nào!”

Hạ Lam lộ ra vẻ mặt thất vọng, “Tôi còn tưởng hôm qua bộ mặc bộ váy đó trên người thì một người đàn ông đều không kiểm chế được đấy.”

Đàm Như Ý nhất thời không lên tiếng, thang máy đến tầng của Hạ Lam ở, cô đi theo ra khỏi thang máy, mới mở miệng: “Ngày hôm qua Anh Thẩm uống say, là Đường Thư Nhan đưa anh ấy về.”

Hạ Lam cả kinh, “Không phải cô ta đã nói cái gì chứ? Tôi đã nói nhìn cô ta không dễ gì từ bỏ ý đồ mà, quả thật khó lòng phòng bị.”

Đàm Như Ý thuật lại những lời Đường Thư Nhan đã nói, Hạ Lam nghe xong chỉ thiếu chút nữa mắng mẹ nó, “Cô đừng nghe cô ta nói bậy, nếu Thẩm Tự Chúc có chút xíu ý định vào với cô ta thì cũng sẽ không kéo dài mười năm mà vẫn chưa có chút tiến triển nào.”

“Nhưng đây không phải lần đầu tiên cô ta tới nhà Anh Thẩm.....”

“Tôi cũng không rõ lắm nhưng tới một mình là tới, nhưng tới cùng đám bạn cũng là tới. Người như Thẩm Tự Chúc khó nhận ra tình ngay lý gian.”

Đàm Như Ý vẫn có nghi ngờ, “Hạ Lam, cô nói xem..... Đường Thư Nhan và Anh Thẩm có..... Cái đó..... hay không?”

Hạ Lam nở nụ cười, “Tuyệt đối không có, nếu như thực có thì đã sớm lấy ra khoe khoang cho cô một kích trí mạng rồi.” Cô yên lặng một lát, “Vậy cô nghe những lời này thì cảm thấy thế nào?”

“Ta.....” Đàm Như Ý ngẩng đầu nhìn Hạ Lam, lại lập tức dời ánh mắt đi, có vẻ thiếu tự tin, “Sáng nay tôi đã trả tiền mướn phòng cho anh ấy.....”

Hạ Lam cả kinh một hồi lâu không nói nên lời, “Cô..... Đường Thư Nhan nói những lời đó rõ ràng là khiến cho cô tự rối loạn, cô cũng thật biết nghe lời tự giác nhảy vào trong cạm bẫy cô ta đào ra.”

Đàm Như Ý cắn cắn môi, trên mặt hiện ra mấy phần khó chịu, “Tôi vẫn luôn cảm thấy nếu số tiền kia không rõ ràng thì quan hệ của tôi và anh Thẩm cũng sẽ như thế.”

Hạ Lam cười lên, “Cô có bị ngốc không vậy, quan hệ nam nữ vốn chính là không rõ ràng. Còn muốn rõ ràng từng khoản một thì giống như quan hệ của Đường Thư Nhan và Thẩm Tự Chúc đó.”

Đàm Như Ý không lên tiếng.

“Trong lòng cô nghĩ như thế nào, Thẩm Tự Chúc sẽ nghĩ sao, thật ra thì tôi đều rất rõ ràng, chính bản thân cô cũng rất rõ ràng. Nhưng nếu cô phát triển quan hệ với Thẩm Tự Chúc đến bước tiếp theo thì hiện giờ không phải là lúc để nhắc đến tiền. Rất nhiều việc, nhắc tới tiền lập tức tổn thương tình cảm đấy.”

Đàm Như Ý chỉ cúi đầu nhìn dưới chân, Hạ Lam nhìn cô một cái, “Chính bản thân cô hãy suy nghĩ nên làm thế nào. Thẩm Tự Chúc là người tốt không sai, nhưng nếu chính bản thân cô cũng không kiên định thì tôi không cần phải nói gì trái lương d;đ;l;q;d tâm nữa.” Cô dùng một chút, “Thật ra thì có lúc, đàn ông giống như trái cây sinh trưởng trên cành cây cao, nếu cô với không tới có thể nhảy lên, nếu nhảy lên mà vẫn với không tới thì đừng ngần ngại mà hãy dùng cái thang, nếu cái thang cũng với không tới thì hãy đào cả gốc lên trồng trong nhà mình.”

Đàm Như Ý ti mi suy nghĩ lời cô nói, nhưng càng nghĩ lại càng loạn.

Hạ Lam vỗ vỗ bả vai của cô, ấn thang máy xuống giúp cô, “Được rồi, đi về trước đi —— đúng rồi, cô có số điện thoại của Thẩm Tự Chúc không.” Đàm Như Ý giương mắt nhìn cô, “Có phải cô muốn.....”

“Cô yên tâm, chuyện của hai người tôi tuyệt đối không nhúng tay vào, cùng lắm là có lúc thuận tay đẩy một cái. Tôi muốn số của anh ấy là có việc cần dùng.”

Lúc này Đàm Như Ý mới lấy điện thoại di động ra, nhấn số cho Hạ Lam.

Xuống lầu dưới, trước khi mở cửa, Đàm Như Ý lướt nhìn ra ngoài cửa sổ hành lang, ánh trăng sáng treo treo trên đỉnh tòa nhà đối diện như sừng trâu, nổi trên tầng một vạch nhỏ như sợi lông, ánh trăng mờ mờ, cũng giống như là ngâm nước.

Cô thờ dài, trong lòng thầm nói Thẩm Tự Chúc đâu chỉ là trái cây trên cành cao, rõ ràng là ánh trăng trước mặt này. Mày xem đi, mày đắm chìm trong ánh hào quang của anh, cho dù mày nhảy lên, hay dùng cái thang đi nữa thì anh vẫn treo ở đó, sò không tới cũng với không tới.

Đàm Như Ý hơi có chút hối hận về hành động của mình, đặc biệt là vào buổi tối một mình với một bàn đầy món ăn, đối diện là chỗ ngồi trống rỗng. Trong nháy mắt quan hệ của hai người đã hạ xuống đến mức thấp nhất, giống như trở lại lúc mới vừa “Kết hôn”.

Đàm Như Ý cho rằng mình đừng để ý, chuyện này vốn nên như thế. Nhưng cảm giác khó chịu không nói nên lời cứ lắng đọng từng chút một, giống như có một viên đá nặng trong lòng. Trực giác của cô bảo là nên nói lời xin lỗi với Thẩm Tự Chúc, nhưng lời đến khóe miệng, lại bị mình nuốt trở vào.

Nếu một người chưa từng được ăn no thì không sao, nhưng bạn đã cho người ta ăn của ngon vật lạ một thời gian rồi bỗng dưng cắt đứt, cảm giác này mới cực kỳ khó chịu.

Cứ lo âu do dự như vậy trôi qua từng ngày, thoáng cái đã hai tuần.

Chạng vạng thứ sáu, Đàm Như Ý lê một thân một mõi về nhà, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy một tên nhóc mập mập đứng trên ghế sofa - pha. Cô sợ hết hồn, cho rằng mình đi nhầm cửa, đúng lúc Thẩm Tự Chúc đi ra khỏi phòng ngủ, ánh mắt nhìn lướt qua người cô, “Buổi tối ra ngoài ăn cơm.”

Tên nhóc mập mập đang cầm remote đứng trên ghế sofa – pha quay lại nhìn Đàm Như Ý một cái, lại ngưỡng cao đầu quay trở lại.

“Tư Hiền, tắt TV đi, lấy cặp sách.”

Lúc này Đàm Như Ý mới hiểu, bé trai mập mập không nhìn thấy cô này chính là Thẩm Tư Hiền mà Bà cụ Thẩm vẫn hay nói tới. Nghĩ đến bữa ăn tối nay, chính là ăn chung với cả nhà chị dâu Thẩm Tự Chúc.

Đàm Như Ý trở về phòng ngủ thay quần áo khác, ra ngoài dự định đi phòng tắm rửa mặt, giọng nói chói tai của Thẩm Tư Hiền vang lên, “Ha ha ha, chú hai chú mau nhìn quần áo của Đàm Như Ý kia, đây là màu gì hả, giúp việc nhà con còn ăn mặc tốt hơn cô ta nữa!”

Trái tim của Đàm Như Ý giống như bị người ta đâm một nhát, trên mặt vẫn không có vẻ gì, chỉ coi không nghe thấy, bước chân thoáng dừng một chút, rồi tiếp tục đi vào phòng tắm.

Mới vừa bước đi, Thẩm Tự Chúc chợt đi tới bắt lấy cánh tay của cô, trên mặt Đàm Như Ý khó chịu nhất thời không kiềm được, dùng sức vùng vẫy nhưng vẫn không tránh được, nghiêng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, tức giận hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Trên mặt Thẩm Tự Chúc như phủ một tầng sương lạnh, nhìn chằm chằm Thẩm Tư Hiền, “Mau nói xin lỗi thím.”

Thẩm Tư Hiền “Hừ” một tiếng, “Không phải chứ chú hai, tính toán như vậy?”

“Mau xin lỗi!” Giọng nói của Thẩm Tự Chúc cực lạnh, trên người lộ ra một hơi thở lạnh lẽo làm cho không người ta không thể hô hấp.

Thẩm Tư Hiền rõ ràng có hơi sợ, nhưng đứa nhỏ mười mấy tuổi chính là thời kỳ bướng bỉnh, người lớn nói hướng đông, cậu lại càng muốn đi hướng tây. Đầu cậu ngưỡng phải thật cao, “Con không xin lỗi, con cũng không nói bậy! Cô ta vốn dĩ ăn mặc rất xấu! Một người nghèo khổ yếu ớt như vậy, có tư cách gì làm thím hai của con!”

Đàm Như Ý lại dùng sức giãy giụa nhưng vẫn không tránh ra được, ngược lại càng khiến Thẩm Tự Chúc kéo chặt hơn. Suy cho cùng cô vẫn là phụ nữ, da mặt mỏng, kinh nghiệm sống lại chưa nhiều, tuy rằng mấy năm qua đã sớm rèn luyện được ngoại mặt làm ngơ với mấy lời nghị luận này, nhưng người ta lên lút nói như thế nào cũng được, đằng này lại trực tiếp bóc trần khuyết điểm của cô ngay trước mặt Thẩm Tự Chúc, quả thật giống như lột sạch quần áo của cô rồi đẩy cô vào đám người, “Anh Thẩm, anh có thể buông tôi ra không?” Giọng nói của cô ngán nguyền, bất giác mang theo chút nước nỡ.

Thẩm Tự Chúc cúi đầu nhìn cô, Đàm Như Ý quay mặt sang chỗ khác, tránh ánh mắt của anh.

Giằng co chốc lát, Thẩm Tự Chúc chợt lòi cô đi tới phòng ngủ, “Ầm” một tiếng đóng cửa lại, lúc này mới buông tay ra, nhìn hốc mắt cô ửng hồng thấp giọng nói, “Thật xin lỗi.”

Đàm Như Ý hung hăng khịt khịt cái mũi, “Anh không có lỗi gì cả.”

Thẩm Tự Chúc gờ ngón cái ra, lòng ngón tay nhẹ nhàng dán vào khóe mắt cô, nhẹ nhàng lau đi, giọng nói không tự chủ hạ thấp hơn, mang theo chút an ủi, “Vậy thì đừng khóc.”

“Tôi không khóc.” Vừa mở miệng nước mắt lại rơi xuống nhanh hơn. Cô lập tức che miệng lại thật chặt, cúi đầu tránh đi cái nhìn chăm chú của Thẩm Tự Chúc.

Thật ra thì cũng không phải chưa từng uất ức như vậy, nhưng khi an ủi một người, nói cái gì cũng được, chỉ riêng không được nói “Đừng khóc”. Giống như buồn khổ gặp phải mười mấy năm qua bỗng chốc đều cuộn cuộn trong lòng, biết rõ không thể để cho Thẩm Tự Chúc chế giễu, nhưng vẫn không thể khắc chế bản thân được, càng khóc càng hăng hái, bịt chặt tay cũng không lần át được tiếng khóc dữ dội.

Thẩm Tự Chúc khe khẽ thở dài, đưa tay kéo tay cô đang che miệng ra, rồi sau đó nắm chặt kéo lui về phía sau, ấn cô vào trong lòng ngực mình.

Trước ngực dần dần thấm ướt, mang theo nhiệt độ đốt người một hồi. Tay Thẩm Tự Chúc dè trên vai Đàm Như Ý, chợt nhớ tới đêm uống say đó,

cũng âm áp, mềm mại như vậy, còn mang theo một mùi hương ngọt ngào không biết tên. Anh không khỏi dùng thêm mấy phần sức lực, ôm cô chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gợn Sóng (09)

Edit: Thu Lệ

Hồi lâu sau, tiếng khóc dần ngừng lại. Đầu Đàm Như Ý lùi về phía sau hơn một tấc, giọng điệu buồn bực nói một câu “Thật xin lỗi”, tay giùng giàng rút ra khỏi tay Thẩm Tự Chúc. Bàn tay cô mang theo chút ẩm ướt, có lẽ do mới vừa rồi che miệng nên dính chút nước mắt. Lòng bàn tay Thẩm Tự Chúc hơi ngứa, thấy cô giãy giụa, ngược lại càng nắm chặt hơn.

Đàm Như Ý không khỏi lui về phía sau nửa bước, lưng lại chống đỡ lên cánh cửa, như vậy vừa vặn bị Thẩm Tự Chúc ép sát. Cô chợt thấy như thế càng thêm không ổn, một tay khác không khỏi sờ soạn kiểm tay nắm cửa, còn chưa với được đã bị Thẩm Tự Chúc ôm lại. Đàm Như Ý thầm giật mình, đánh một cái khóc nấc không đúng lúc.

Thẩm Tự Chúc đang cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt vừa khóc xong quả thật rất vui tai vui mắt, khoe mắt cô ửng hồng, trong mắt vẫn còn ít nước mắt, giống như dòng suối rất nhỏ chảy ra từ trong bóng đêm.

Anh buông tay cô ra, đưa lên gạt những sợi tóc rơi tán loạn trên trán cô ra, ngón cái ấn xuống khoe mắt cô một cái, nhìn ánh mắt của cô, từ từ cúi đầu.....

“Chú hai! Xong chưa! Có thể đi được chưa! Sắp chết đói rồi!!!” sau lưng chợt truyền đến một trận gõ cửa dữ dội, Đàm Như Ý nhất thời chấn động, theo bản năng đẩy Thẩm Tự Chúc ra, xoay người mở khóa cửa.

Tên nhóc mập mập giận dữ ngút trời, đang muốn càu nhàu đã trông thấy vẻ mặt âm trầm nghiêm túc của Thẩm Tự Chúc, nuốt một ngụm nước bọt, nuốt luôn những lời muốn nói, chạy tới ghé sofa tựa như gió lốc, mang cặp sách của mình lên, “Nên, nên đi rồi, mẹ con đã gọi điện tới thúc giục.”

Đàm Như Ý liếc Thẩm Tự Chúc một cái, anh nín chặt môi, nhìn chằm chằm Thẩm Từ Hiên, vẻ mặt có chút lạnh.

Đàm Như Ý cũng đi vào phong tắm như gió lốc, “Tôi... Tôi đi rửa mặt.”

Mười phút sau, ba người xuống lầu dưới. Thẩm Tự Chúc mở khóa xe, Thẩm Từ Hiên đứng đứng đi kéo cửa tay ghế lái phụ, ánh mắt của Thẩm Tự Chúc giống như mũi tên đâm về phía cậu, “Con xuống phía sau ngồi.”

“Không, con thích ngồi phía trước.”

Thẩm Tự Chúc không nói lời nào, ấn chìa khóa một cái, cửa xe khóa lại, Thẩm Từ Hiên kéo hai cái vẫn không ra, “Hứ” một tiếng, bắt đầu đi tới chỗ ngồi phía sau.

Đàm Như Ý nhìn Thẩm Từ Hiên bị ngộp, trong lòng vẫn có chút vui mừng, nhưng nghĩ tới số tuổi của mình và Thẩm Tự Chúc cộng lại đã hơn năm mươi mà lại so đo với một đứa trẻ như vậy thật ngại thẹn.

Địa điểm ăn cơm là trong một nhà hàng được trang rất lịch sự. Vừa tới cửa phòng, bên trong lập tức có một người phụ nữ chào đón, vuốt vuốt đầu Thẩm Từ Hiên một cái rồi cười nhìn về phía Thẩm Tự Chúc và Đàm Như Ý, “Chú hai, Như Ý, chờ hai người lâu quá, mau vào đi.”

Đàm Như Ý cười đi vào, quan sát chị dâu của Thẩm Tự Chúc. Chị dâu tên là Phương Tuyết Mai, khoảng chừng ba mươi bốn tuổi, dáng người nhỏ xinh, da cực trắng. Không khí nóng nực cũng không bằng mái tóc quăn của cô ta, gương mặt tựa như trứng ngỗng, có chút tròn tròn, lúc cười lên mặt mày cong cong, đầy không khí vui mừng. Dáng vẻ này không giống như Đàm Như Ý tưởng tượng lắm, nhưng mà cũng không giống với những gì bà cụ Thẩm đã miêu tả.

Sau khi ngồi xuống thì bắt đầu gọi thức ăn, Bà cụ Thẩm gọi hai món rồi đưa thực đơn cho Đàm Như Ý, “Như Ý, con gọi món hai đứa con thích ăn đi.”

Đàm Như Ý vội vàng từ chối, “Để chị dâu gọi trước đi ạ.”

“Không có chuyện gì, em cứ gọi đi, chị không gọi thức ăn. Em đừng khách sáo, cứ tùy ý gọi.” Phương Tuyết Mai cười hí híp mắt nói.

Đàm Như Ý có chút do dự, quay đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, thấy Thẩm Tự Chúc khẽ gật đầu một cái, Đàm Như Ý không cách nào mới mở thực đơn ra, chỉ gọi hai món ăn coi như tượng trưng, sau đó trả lại cho Bà cụ Thẩm.

Bà cụ Thẩm và Ông cụ Thẩm ngồi cùng một chỗ, ngồi hai bên trái phải là anh trai và chị dâu của Thẩm Tự Chúc. Dáng vẻ anh trai Thẩm Tự Chúc buồn bã ỉu xiu, từ lúc gặp mặt nhau ngoại trừ chào hỏi thì không mở miệng nữa. Anh ta cũng được thừa hưởng nét đẹp của nhà họ Thẩm, trên gương mặt

còn có mấy phần anh tuấn, chỉ có điều sắc mặt tiêu tụy, tinh thần có chút chán chường.

Ở bên cạnh Phương Tuyết Mai, còn có một người phụ nữ trẻ tuổi đang ngồi, đoán chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi. Cô ta và chị dâu rất giống nhau, da rất trắng, chỉ là dáng người cân xứng, ngũ quan tổ hợp trên mặt cũng có hơi quanh quẽ. Trong ngực cô ta đang ôm một đứa bé ngủ say, tay vỗ nhẹ. Lúc này Đàm Như Ý mới nhớ tới, trong bữa tiệc lần trước cô đã từng gặp người phụ nữ này. Lúc ấy đứa bé trong ngực cô ta kéo khăn trải bàn, bị cô ta rầy một tiếng.

Sau khi gọi món ăn xong, Phương Tuyết Mai nhấc bình nước rót đầy ly trước mặt mọi người, cười nói: “Lúc này trở lại thật sự là quấy rầy mọi người. Bà nội nói ở nhà ăn bữa cơm là được rồi, nhưng chúng con từ xa trở về mà không mời một bữa cơm thì không phải phép.” Cô ta nói xong, chợt móc một cái hộp từ trong túi xách ra đưa cho Đàm Như Ý, “Như Ý, lần trước ăn cơm vội vàng vàng nên cũng chưa kịp tặng cho em, đây chỉ là chút quà chị tặng em, chị không biết phân biệt tốt xấu, cũng không biết đồ có tốt hay không, coi như là lễ gặp mặt, em đừng ghét bỏ.”

Đàm Như Ý vội vàng nhận lấy, luôn miệng nói cảm ơn, mở ra xem, hẳn là một vòng tay phi thủy. Lần trước Ông cụ Thắm tặng vòng tay Mã Nảo cho cô cô cũng không đeo, chỉ cất kỹ, nghĩ tới ngày nào đó còn phải trả lại. Bây giờ lại thêm một cái nữa, cô nào dám nhận, lập tức đẩy về cho Phương Tuyết Mai, “Cái này quá quý trọng, chị dâu hãy để đeo đi ạ.”

“Ồi chao không sao đâu, chất lượng phi thủy này cũng không được tốt, trị giá không bao nhiêu tiền. Chị cũng muốn đeo nhưng tay chị béo quá không đeo vào được, em gái chị lại không thích những thứ đồ này, để không cũng lãng phí.”

Đàm Như Ý làm khó, Bà cụ Thắm chợt mở miệng, “Như Ý, hãy nhận đi.”

Lúc này Đàm Như Ý mới nhận lấy, nhưng vẫn có chút thấp thỏm vô công bắt thụ lộc.

Lại ngồi hàn huyên một lát, Đàm Như Ý mới biết cô gái ngồi bên cạnh Phương Tuyết Mai chính là em họ của cô ta tên là Phương Hiểu Quỳnh. Suốt cả bữa ăn Phương Hiểu Quỳnh đều không mở miệng, Đàm Như Ý đoán không ra thân phận của cô ta, lặng lẽ hỏi Thẩm Tự Chúc. Ánh mắt Thẩm Tự Chúc tối đi, nhưng cũng không trả lời. Đàm Như Ý không khỏi bắt đầu suy nghĩ lung tung, lại cảm thấy ý nghĩ của mình quá mức hoang đường, nhanh chóng bác bỏ, từ đầu đến cuối vẫn không đoán được Phương Hiểu Quỳnh này là như thế nào với nhà họ Thắm.

Một lát sau, chợt nghe Phương Tuyết Mai kêu tên của mình, Đàm Như Ý phục hồi tinh thần lại, nghe Phương Tuyết Mai cười ha hả nói: “Từ Hiên nhà chị sang năm sẽ lên cấp hai rồi, chị muốn hỏi thăm em một chút, trường học của các em như thế nào?”

“Trong Trung học tư nhân thì tỉ lệ lên lớp vẫn tương đối cao.” Đàm Như Ý thành thật trả lời, “Chỉ là có hơi khó thi, tất cả học sinh đi vào đều như nhau còn phải đóng hai vạn tệ.”

“Tiền là chuyện nhỏ, chị chỉ muốn hỏi năng lực giáo viên trường em như thế nào? Trang thiết bị tốt chứ?”

“Cũng tạm được, khi nào chị rảnh rồi thì tự đi tham quan một chút.”

Phương Tuyết Mai cười nói: “Chị vừa mới trở về, chuyện lộn xộn ở cửa hàng vẫn chưa dọn dẹp xong, thật sự không có thời gian rồi. Nếu không như thế này đi, em có tiện dẫn Từ Hiên đi xem một vòng, để cho nó tự cảm nhận được không?”

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, “Cuối tuần có ba ngày trường học đi thăm quan, không bằng Từ Hiên đi lúc đó đi.”

Thắm Từ Hiên đang ở một bên chơi máy tính bảng, nghe nói như thế, ngẩng đầu liếc Đàm Như Ý một cái, bĩu môi.

“Vậy thì thật là tốt, đến lúc đó chị sẽ bảo Từ Hiên đi tìm em.”

Thắm Tự Chúc nhìn Phương Tuyết Mai một cái, chợt nói, “Tôi đưa Từ Hiên đi.”

Phương Tuyết Mai cười ha hả, “Chị chỉ sợ làm phiền chú hai nên không dám mở miệng. Như vậy thì càng tốt, đứa nhỏ Từ Hiên này rất nghịch ngợm, một mình nó đi chị thật sự không mấy yên tâm.” Cuối cùng, cô ta còn nói, “Chị biết ngay Như Ý là một cô gái tốt, lịch sự nhã nhặn, nói chuyện dễ nghe, tính tình lại tốt.”

Đàm Như Ý có chút xấu hổ, “Chị dâu, chị quá khen rồi.”

Trong suốt quá trình nói chuyện, vẻ mặt của bà cụ Thắm đều nghiêm túc khó chịu.

Món ăn nhanh chóng được đưa lên, Phương Tuyết Mai chủ động gấp thức ăn cho Bà cụ Thắm và Ông cụ Thắm. Lúc gấp đến Ông cụ Thắm thì Ông cụ Thắm đẩy chén qua bên cạnh, tránh được chiếc đũa của cô ta.

Nụ cười trên mặt Phương Tuyết Mai thoáng chốc ngưng lại, bất chợt để đũa xuống che mặt, giọng nói nghẹn ngào, “Ông nội, con biết ông vẫn còn giận con và Hiểu Quỳnh, nhưng đứa bé cũng đã sinh ra rồi..... Hiểu Quỳnh cũng không dễ dàng, một cô gái chưa lập gia đình phải chịu nhiều áp lực như vậy. Cho dù ông không tha thứ cho chị em bọn con nhưng ông cũng phải suy nghĩ đến con ruột của ông chứ ạ..... Chú ấy đã đến tuổi này rồi mới có con, nhiều chuyện không dễ dàng.....”

“Tuyết Mai!” Bà cụ Thắm chợt lên giọng, “Ăn cơm thì lo ăn cơm, đừng nói đến những chuyện đó.”

Đàm Như Ý nghe thấy như rơi vào trong sương mù, cố gắng phân tích ý tứ trong lời nói của Phương Tuyết Mai. Thắm Tự Chúc gấp thức ăn vào trong

chén cô, “Ăn cơm đi.”

Đàm Như Ý “Vâng!” một tiếng, thu hồi ánh mắt.

Phương Tuyết Mai dần dần dừng khóc, lau mặt một cái cười nói, “Nói chút chuyện không vui mọi người đừng thấy lạ. Con và cha Từ Hiên lựa chọn trở lại, cũng chỉ muốn chăm sóc cho ông nội. Mặc kệ ông nội có ghét bỏ chúng con, nên hết sức hiếu đạo vẫn phải làm.”

Một bữa cơm ăn đến mây mù dày đặc lại vô vị tẻ nhạt, sau khi ăn xong, Thẩm Tự Chúc đưa Ông cụ Thẩm và Bà cụ Thẩm về trước, khi đi tới cửa, Bà cụ Thẩm lại dặn dò Đàm Như Ý một lần nữa, “Như Ý, con đừng qua lại thân thiết với chị dâu con quá. Sau này, nếu nó tìm con giúp một tay, con cứ thoái thác bận việc là được.”

Đàm Như Ý không rõ chân tướng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

“Vòng tay nó tặng con đâu?”

Đàm Như Ý lấy ra từ trong túi xách, Bà cụ Thẩm nhận lấy, mở hộp lấy vòng tay ra nhìn một chút, “Đồ cũng không tệ, chỉ có điều con còn trẻ, đeo Phi Thúy không hợp, để bà giữ giúp con. Sau này nếu nó có nhắc tới, thì con cứ nói bà thích nên lấy đeo rồi.”

Trên đường trở về, Đàm Như Ý không nhịn được nói ra tất cả nghi vấn trong lòng. Thẩm Tự Chúc trầm mặc hồi lâu, Đàm Như Ý vốn cũng không trông cậy vào anh sẽ trả lời, bất chợt anh lại mở miệng, “Đưa bé của Phương Hiểu Quý là của chú ba tôi.”

Đàm Như Ý kinh ngạc, ở trong lòng thầm phân tích quan hệ này một lần. Phương Tuyết Mai và Phương Hiểu Quý là chị em, mà chú ba của Thẩm Tự Chúc và anh trai của Thẩm Tự Chúc cũng là chú cháu.....

Trong lúc Đàm Như Ý vẫn đang khiếp sợ không thôi, Thẩm Tự Chúc lại ném ra quả thứ hai bom, “Chị dâu vốn dĩ muốn tác hợp cho tôi với Phương Hiểu Quý.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Gợn Sóng (10)

Edit: Thu Lệ

Lúc còn trẻ, Phương Tuyết Mai rất vui vẻ, còn chưa bị phát tướng, dáng người cũng uyển chuyển như Phương Hiểu Quý. Nhưng bởi vì gia cảnh cô ta không tốt, lại chỉ có bằng cấp hai nên Nhà họ Thẩm vô cùng phân đối hôn sự của cô ta với anh cả Thẩm Tự Chúc. Nhưng khí huyết trẻ tuổi của thanh niên, mọi người càng phân đối, thì lại càng muốn lấy cho bằng được. Anh cả Thẩm gạt bỏ muôn vàn khó khăn, vẫn cưới Phương Tuyết Mai về nhà.

Phương Tuyết Mai rất biết làm người, kính già yêu trẻ, vui vẻ thân thiện với mọi người, anh cả Thẩm và cô ta kết hôn hai năm đầu, trải qua cuộc sống vô cùng thoải mái. Nhưng từ lúc mang thai Thẩm Từ Hiên, Phương Tuyết Mai liền dựa vào chứng u buồn trước khi sinh, khiến cho anh cả Thẩm sang tên hai cửa hàng cho cô ta, sinh Thẩm Từ Hiên xong, lại muốn một cửa hàng nữa. Anh cả Thẩm là người thành thật, cảm thấy nếu hai người đã là vợ chồng, Phương Tuyết Mai lại sinh con không dễ dàng, muốn dụ dỗ cô ta vui vẻ nên cũng thỏa mãn ý của cô ta.

Phương Tuyết Mai lại là người hết sức có đầu óc buôn bán, dưới tính toán tỉ mỉ ba cửa hàng trong tay cô ta càng kinh doanh càng náo nhiệt. Lúc này Thẩm Từ Hiên đã tròn hai tuổi rồi, cũng không cần cô ta ngày đêm chăm sóc. Cô ta liền mời một giúp việc, còn bản thân cô ta chỉ chuyên tâm xử lý chuyện cửa hàng. Còn Anh cả Thẩm, trong một lần buôn bán bởi vì quyết định sách lược sai lầm, nhất thời quay vòng vốn không được. Lúc này Phương Tuyết Mai nói có thể đưa tiền lời cửa hàng cho Anh cả Thẩm, nhưng với điều kiện là phải cho cô ta ba phần trăm cổ phần.

Anh cả Thẩm đã lấy nhà cửa đi thế chấp nhưng vẫn thiếu hơn vài trăm vạn, bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đồng ý với điều kiện của Phương Tuyết Mai. Lúc người lớn nhà họ Thẩm biết chuyện này, cũng nhắc nhở Anh cả Thẩm phải đề phòng Phương Tuyết Mai. Nhưng Phương Tuyết Mai vẫn giống như trước đây, gặp người đều nói lời hay, ở nhà cũng chăm sóc anh cả thẩm chu đáo. Anh cả Thẩm vốn dĩ cảm thấy người lớn đã khiến Phương Tuyết Mai uất ức, bây giờ Tuyết Mai lại giúp anh ta vượt qua cửa ải khó khăn, nên trên tâm lý, ngược lại càng muốn che chở cho vợ của mình.

Lúc Thẩm Từ Hiên lên tiểu học năm thứ hai, Anh cả Thẩm bị một trận bệnh nặng, bệnh tình nguy kịch đến nỗi gừi giấy xuống hai lần, thiếu chút nữa không cứu được. Trong nửa năm này, đều do Phương Tuyết Mai giúp đỡ xử lý chuyện buôn bán. Chờ Anh cả Thẩm lành bệnh xuất viện, phát hiện mình không còn gì cả. Anh ta mở một công ty có khoảng hơn năm mươi người, năm mươi người này đều bị oai của Phương Tuyết Mai mà ngoan ngoãn nghe lời. Sau lần đó, vô luận Anh cả Thẩm nói gì, những người đó đều phải đi hỏi ý kiến của Phương Tuyết Mai.

Anh cả Thẩm uyển chuyển nói với Phương Tuyết Mai, thì lúc đó Phương Tuyết Mai lại khóc lóc, nói là cảm thông anh ta mới vừa khỏi bệnh, không muốn anh ta vất vả quá mức nên mới làm thay. Nếu Anh cả Thẩm hoài nghi, cô ta có thể lập tức trả lại ba phần trăm cổ phần này vô điều kiện.

Lấy lui làm tiền như thế, Anh cả Thẩm ngược lại cảm thấy áy náy, sau lần đó cũng không dám hỏi tới nữa. Sau khi đến thời cơ chín mùi, Phương Tuyết Mai đột nhiên tự lập một công ty khác, khiến công ty của Anh cả Thẩm chia năm xẻ bảy. Nhân viên chạy mất quá nhiều, không thể lấp vào chỗ trống

trong một sớm một chiều. Công ty của Anh cả Thắm kiên trì ba tháng, cuối cùng vẫn tuyên bố phá sản.

Sau lần đó Anh cả Thắm không gượng dậy nổi, chỉ lo kinh doanh một cửa hàng nhỏ trong tay mình, bình thường cũng không mấy để tâm, khó khăn lắm mới cân bằng thu chi.

Đàm Như Ý nghe Thắm Tự Chúc nói xong đoạn này, lại càng thêm khiếp sợ. Cô không ngờ nhìn Phương Tuyết Mai bình dị gần gũi mà lòng dạ thâm sâu như thế.

“Sau này cô ta có việc tìm cô thì cứ từ chối là được.”

Đàm Như Ý thờ dãi, cuối cùng cũng hiểu được thủ đoạn mà Phương Tuyết Mai sử dụng: Đầu tiên cho bạn lợi ích, dụ dỗ bạn vui vẻ, chờ bạn nếm đủ mùi vị ngon ngọt rồi, sau đó sẽ ra điều kiện với bạn. Cô mới đồng ý đưa Thắm Từ Hiến đi thăm trường học, cũng chính bởi vì nhận vòng tay, bắt người tay ngắn, không cách nào từ chối.

Một lát sau, Đàm Như Ý lại hỏi: “VẬY..... Phương Hiểu Quỳnh.....”

Mới đầu Phương Tuyết Mai có ý tính tác hợp Phương Hiểu Quỳnh với Thắm Tự Chúc, cô cảm thấy hai chị em gần gũi cho hai anh em, cũng coi như một đoạn giai thoại thân càng thêm thân. Nhưng bất kể cô ta nói bóng nói gió hay nói rõ thế nào, tạo ra bao điều kiện thì Thắm Tự Chúc vẫn cứ thờ ơ. Chú ba của Thắm Tự Chúc là Thắm Tri Thường, kết hôn hơn hai mươi năm vẫn không có con. Năm xưa, vợ ông bị xảy thai không được xử lý kịp thời dẫn đến sau này không thể nào sinh con được nữa. Vốn dĩ quyết định đời này không cần con cái, nhưng đến tuổi trung niên mà dưới gối không có con, rất cuộc vẫn không cam lòng.

Phương Tuyết Mai nhìn đúng cơ hội này, giao Phương Hiểu Quỳnh cho Thắm Tri Thường. Chuyện xảy ra sau đó, quấy rối Nhà họ Thắm đến long trời lở đất. Ông cụ Thắm vốn là người truyền thống, cực kỳ coi trọng luân lý đạo thường, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy dưới mí mắt, nhất định đã đánh cho ông một bạt tai thật vang dội.

Sau đó Phương Hiểu Quỳnh thuận lợi sinh ra một đứa trẻ, Thắm Tri Thường tới cửa nhận tội, ở ngoài cửa nhà Ông cụ Thắm quỳ một đêm. Rốt cuộc Ông cụ Thắm cũng hiểu chấp niệm của Thắm Tri Thường, mà nay ván đã đóng thuyền, dù sao cũng không thể bóp chết đứa trẻ kia, thờ dãi cả đêm cũng mặc kệ muốn làm gì thì làm.

Mà trong chuyện này, vợ của Thắm Tri Thường là người bị hại lớn nhất, hôm nay ở nước ngoài, đã hơn một năm không trở lại. Sau khi chuyện xảy ra, bà quả quyết nói ly hôn, nhưng Thắm Tri Thường không đồng ý.

Đàm Như Ý nghe xong một hồi lâu cũng không biết đáp lại như thế nào, cô cho rằng những chuyện lộn xộn bê bối này chỉ có ở những vùng nông thôn hẻo lánh. Vậy mà một nhà dòng dõi như Nhà họ Thắm cũng ần lang gấu cẩu như thế.

Đàm Như Ý chợt sinh ra mấy phần đồng tình với Thắm Tự Chúc, cô vốn cho rằng người như anh từ nhỏ chưa từng trải qua cản trở, được người ta che chở mà lớn lên. Nhưng Thắm Tự Chúc cũng có cuộc sống quan hệ thân thích phức tạp giống y như cô, lúc nào cũng có tình nghĩa không làm không được, không thể không đối mặt nói chuyện.

Thắm Tự Chúc chợt quay đầu nhìn cô, “Hù dọa cô?”

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, “Không có, chỉ là..... Cảm thấy có chút phức tạp.”

Thắm Tự Chúc “Ừ” một tiếng, qua một hồi lâu, còn nói, “Sẽ không để cho cô đối mặt đâu.”

Đàm Như Ý rũ mí mắt xuống, nghĩ thầm, vốn dĩ là người ngoài, làm gì đến phiên cô đối mặt.

Sau một lúc lâu, xe lái vào chung cư, dừng lại trước nhà để xe, Đàm Như Ý đang muốn mở cửa xe bỗng ngừng động tác, xoay người nhìn Thắm Tự Chúc, có mấy phần chần chừ. Cô hết sức may mắn vì chuyện không giải thích được mà cô và Thắm Tự Chúc đã giải hòa, thật sự có vài lời dù sao cũng phải nói rõ ràng.

“Thế nào?”

Đàm Như Ý cắn cắn môi, “Anh Thắm, thật xin lỗi.”

Thắm Tự Chúc nhìn cô, “Thật xin lỗi cái gì?”

Đàm Như Ý cúi đầu, cố gắng tìm từ, “Không phải tôi thiếu tiền mới nấu cơm mỗi ngày, là do tôi tự nguyện. Tôi rất thích nấu cơm, thấy Anh Thắm thích ăn, tôi cũng cảm thấy rất vui mừng.” Cô hơi trừng mắt lên, “Tôi cũng không phải..... Đối với ai cũng khách khí.”

Thắm Tự Chúc nhất thời không lên tiếng. Không gian rất yên tĩnh, chỉ còn nghe được tiếng động cơ xe hơi vẫn đang hoạt động. Đàm Như Ý có chút thấp thòm, hô hấp cũng không tự giác mà chậm lại.

Chốc lát, ánh mắt của Thắm Tự Chúc dừng lại trên người cô, rốt cuộc mở miệng, “Như vậy thì về sau đừng gọi tôi là ‘Anh Thắm’ nữa.”

“Hả?” Lòng mi Đàm Như Ý run rẩy, ngẩng đầu nhìn Thắm Tự Chúc, “VẬY..... Vậy thì gọi thế nào?”

Thẩm Tự Chúc không trả lời, yên lặng mấy giây, “Xuống xe thôi.”

Ngày đi thăm trường học, là hoạt động bảo lưu của trường học. Mở ra ba ngày tham quan này là để phụ huynh và học sinh có thể ngẫu nhiên đi vào bất kỳ một lớp nào đó nghe giảng, chấm điểm cho giáo viên. Lần đầu tiên Đàm Như Ý tham gia nên có chút thấp thỏm, “Nếu điểm số thấp thì có ảnh hưởng không?”

Lương Kính Xuyên cười nói: “Có thể có ảnh hưởng gì chứ, cũng không phải là dạy chính thức, để cho phụ huynh có cảm giác tham dự mà thôi.”

Nếu muốn mở cửa đón khách thì trước tiên phải quét dọn phòng sạch sẽ. Thứ hai sẽ cho tan học sớm một tiếng, tất cả thầy trò ở lại làm tổng vệ sinh. Ngoài cửa sổ tầng mấy đề xuống rất thấp, sắc trời âm ảm, nhìn có chiều hướng như muốn mưa, Lương Kính Xuyên có chút rầu rĩ, “Để bọn nhỏ ở lại thì đợi lát nữa sẽ không về được rồi.”

Sau khi bàn bạc, để bọn nhỏ lau kính xong thì cho về hết, bọn họ ở lại quét dọn mạng nhện trên trần nhà. Dọn dẹp một lát, cô giáo Mã liên tục nhìn đồng hồ, Đàm Như Ý cười một cái nói, “Cô giáo Mã, nếu không chị cứ về trước đi, còn phải đi đón con đúng không?”

Lương Kính Xuyên tán thành, “Cũng không còn lại bao nhiêu, tôi với cô giáo Đàm từ từ quét là được.” Anh ta nghiêng đầu nhìn Đàm Như Ý, “Cô giáo Đàm, cô có cần vội trở về không?”

Đàm Như Ý trầm ngâm, “Tôi nói trước một tiếng là được.” Cô để khăn lau xuống, lấy điện thoại di động ra đi tới một bên nhỏ giọng gọi điện thoại cho Thẩm Tự Chúc, “Anh Thẩm, hôm nay có thể sẽ trở về trễ một chút, phải tổng vệ sinh ở trường học.”

Thẩm Tự Chúc hỏi: “Mang dù chưa?”

Ngoài cửa sổ có mấy cây hải đường, cành lá bị gió cuốn bay tứ tung, “Không mang, quên xem dự báo thời tiết.”

Yên lặng chốc lát, Thẩm Tự Chúc nói: “Tôi tới đón cô.”

“Không cần phiền anh đâu, tôi ngồi xe buýt.....”

“Ba mươi phút sau tôi đến.”

Đối với những lúc Thẩm Tự Chúc không cho xen vào, Đàm Như Ý cũng không biết nên cảm thấy vui mừng hay là mất hứng. Lương Kính Xuyên thấy cô cười khúc khích với điện thoại, không nhịn được nói đùa: “Cười đến vui vẻ như vậy, trong nhà làm cho cô món ăn ngon?” Lương Kính Xuyên vẫn cho rằng Đàm Như Ý đang sống cùng cha mẹ.

Đàm Như Ý vội vàng thu lại nụ cười, “Không có việc gì. Thầy giáo Lương, chúng ta mau quét cho xong đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Gợn Sóng (11)

Lương Kính Xuyên dời cái bàn đến phía dưới bóng đèn, đập lên cái ghế, giờ chỗi phát mạng nhện dính phía trên. Đàm Như Ý cũng định làm như vậy nhưng bị Lương Kính Xuyên lời lẽ chính nghĩa ngăn cản: “Cô giáo Đàm, cô lau bàn giáo viên là được rồi.”

Đàm Như Ý cười một cái nói: “Không có chuyện gì, cũng không nguy hiểm mà.”

“Đừng, tôi da dày thịt béo, té xuống cũng không có gì lớn.”

Làm việc gần hai tháng, Lương Kính Xuyên khá quan tâm đến cô, lúc đầu đưa cô đi làm quen với trường học, rồi sau đó lại thỉnh thoảng giúp cô trực ban. Lương Kính Xuyên là người có tính tình sáng sủa và hết sức nhiệt tình, sau khi tan học thường có bạn cùng lớp ở lại cùng nhau chơi bóng rổ. Trong lớp học sinh đều thích anh, cũng hết sức tin tưởng anh.

Đàm Như Ý nắm khăn lau, cẩn thận lau bụi phấn tích tụ một thời gian dài trên bục giảng. Lương Kính Xuyên cười hỏi: “Cô giáo Đàm, bình thường sau khi tan việc về nhà cô có hoạt động giải trí gì không?”

“Về nhà nấu cơm, xem tivi sau đó đọc sách một lát.” Đàm Như Ý cười cười, “Không có gì đặc biệt.”

“Chủ nhật có đi chơi không?”

“Về nhà thăm người lớn, thỉnh thoảng đi ra ngoài.”

Lương Kính Xuyên cúi đầu, cười nhìn Đàm Như Ý đứng trên bục giảng, “Cuối tuần này đi nông trường chơi, cô có đi không?”

Đàm Như Ý suy tính một chút, tuần này quả thật không có kế hoạch gì. Nhưng cô có thói quen gặp chuyện phải hỏi ý kiến của Thẩm Tự Chúc trước, nhất thời chần chừ. Lương Kính Xuyên cười cười, nhảy xuống leo lên một cái bàn khác, “Nếu cô muốn đi, thứ sáu nói trước với tôi một tiếng là được.”

Đàm Như Ý đồng ý, “Tôi về nhà hỏi một chút, xem có rảnh không đã nhé.”

Đang nói chuyện, chợt thấy ngoài cửa sổ lóe lên, ngay sau đó chân trời vang lên một tiếng sấm sét, mưa rơi xuống rầm rầm. Trong phòng học tối như lòng đất bị thùng một lỗ vậy, Lương Kính Xuyên vội vàng tăng nhanh động tác. Hơn mười phút sau đã quét sạch sẽ mạng nhện.

Đàm Như Ý đi vào nhà vệ sinh bên cạnh giặt sạch khăn và cây lau nhà, phơi lên lưới chống trượt, sau đó cầm túi xách ra trước hành lang. Mưa rơi tầm tã, dày đặc như một bức màn. Lương Kính Xuyên mở cửa ra, nghiêng đầu nhìn Đàm Như Ý, “Cô giáo Đàm, có mang theo dù không?”

Đàm Như Ý lắc đầu một cái. Bình thường xe riêng không thể vào trường học, cho dù Thẩm Tự Chúc có đến cũng chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

“Nếu không thì đi chung với tôi nhé? Lúc này mọi người đều cần dùng, khó mượn được dù lắm.”

Đàm Như Ý chần chừ, sợ Thẩm Tự Chúc chờ lâu sốt ruột, cuối cùng gật đầu một cái. Cái dù rất lớn, nhưng không chịu nổi mưa rơi tầm tã, hai người cách nhau khá xa, Lương Kính Xuyên lại nghiêng hơn phân nửa cái dù về phía cô, khiến bản thân anh dính đầy nước mưa.

Nhanh chóng đến cửa, Lương Kính Xuyên chợt nhét dù vào trong tay cô, nhướn mày cười lên, “Cho cô!” Nói xong, xoay người đập lên nước mưa chạy về phía trạm xe buýt, sau lưng vang lên một chuỗi bọt nước.

Đàm Như Ý sững sờ một chút, nắm chặt cán dù, cúi đầu vội chạy ra ngoài. Mới vừa chạy mấy bước, chợt thấy trước mặt hiện ra một bóng người. Cô vội vàng dừng bước chân lại ngẩng đầu nhìn lên, chính là Thẩm Tự Chúc đang che một chiếc dù đen.

Đàm Như Ý cười lên, “Anh Thẩm!”

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, cách màn mưa, mặt mày giống như bị nhuộm mực. Ánh mắt của cô chút dè dặt, đập nước mưa bước đến trước mặt Đàm Như Ý thật nhanh, bỗng đoạt lấy cái dù trong tay Đàm Như Ý, ngay sau đó lần người lên che cái dù của mình trên đầu Đàm Như Ý. Cái dù bị Thẩm Tự Chúc vứt bỏ ngã nhào, gió thổi xa trong màn mưa.

Đàm Như Ý sững sờ, có chút không hiểu, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, lại thấy môi anh khẽ mím, chân mày hơi chau, “Anh Thẩm.....”

“Sao không ở trong lớp học chờ tôi?”

“Tôi..... Tôi sợ Anh Thẩm không mang theo dù.”

Thẩm Tự Chúc bình tĩnh lại, chợt nắm chặt đầu vai cô, “Đi thôi.”

Hai người theo sát nhau lên xe, nửa người Đàm Như Ý bị ướt đầm, không khỏi nhảy mũi một cái. Thẩm Tự Chúc lập tức mở điều hòa không khí trong xe lên, lại lấy áo khoác sạch sẽ của mình vắt trên ghế xuống, phủ lên đầu Đàm Như Ý, nhanh chóng lau cho cô.

Yên lặng một lát, Thẩm Tự Chúc chợt mở miệng, “Người lúc này là đồng nghiệp của cô?”

“Thầy giáo Lương à, là thầy giáo dạy toán của lớp tôi.” Thẩm Tự Chúc nhất thời không lên tiếng, nhìn Đàm Như Ý, động tác trên tay chậm lại, “Anh ta có biết cô kết hôn không?”

Đàm Như Ý sững sờ một chút, lắc đầu nói: “Không có, tôi không nói với mọi người trong trường học.”

Ánh mắt của Thẩm Tự Chúc dính trên mặt cô, “Tại sao không nói?”

Tại sao không nói? Đàm Như Ý không thể phủ nhận bản thân mình thật sự có nhiều suy nghĩ, Hạ Lam nói rất có đạo lý, xã hội bây giờ vốn rộng rãi với đàn ông hơn. Nếu sau này cô với Thẩm Tự Chúc đường ai nấy đi, Thẩm Tự Chúc thì không có tổn hại gì lớn, nhưng trên người cô lại mang danh hai chữ “Ly hôn”. Điều kiện gia đình vốn dĩ đã không tốt, nếu “Ly hôn”, sợ rằng hôn nhân sau này sẽ không còn bất kỳ ưu thế gì nữa.

Trong tiềm thức của cô vẫn luôn chứ suy nghĩ như vậy, nên càng băn khoăn hơn khi nói về chuyện của bản thân.

Đàm Như Ý ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, trên mặt hiện ra mấy phần khó chịu, “Anh Thẩm, Sau... Sau này tôi còn phải kết hôn.” Nói ra hai chữ “Kết hôn” này thì trái tim chợt giống như bị ai đó đâm vào.

Động tác lau tóc giúp cô của Thẩm Tự Chúc bỗng ngưng lại, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, một lát sau hỏi: “Với ai? Thầy giáo Lương?”

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu phủ nhận, “Không phải, thầy giáo Lương chỉ là đồng nghiệp.” Cô cắn cắn môi, “Bất kể là ai, dù sao cũng hải thật sự kết hôn.....”

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc trầm trầm, dính trên mặt cô thật chặt. Bỗng nhiên cô hô hấp khó khăn, không khỏi cúi đầu dưới cái nhìn chăm chú bức người

của Thẩm Tự Chúc, vậy mà vẫn siết chặt ngón tay, nói xong câu cuối cùng, “..... Anh Thẩm, anh cũng phải thật sự kết hôn.”

Vừa dứt lời, Thẩm Tự Chúc chợt nghiêng người, đưa tay ra nâng cằm cô lên. Đàm Như Ý hoảng sợ đến hô hấp hơi chậm lại, nhìn chăm chú vào đôi mắt gần trong gang tấc của Thẩm Tự Chúc, cổ họng khô khốc nói không ra lời. Trong hô hấp tất cả đều là hơi d/đ;ł;q;d thở tươi mát trên người Thẩm Tự Chúc, cô vô ý thức trốn về phía sau, vậy mà bàn tay của Thẩm Tự Chúc chợt vòng ra phía sau, giữ chặt cái ót của cô lại, ngay sau đó giọng nói trầm thấp vang lên, giống như rì tai, hô hấp nóng rực phun trên mặt cô, “Đừng động.”

Nước mưa rơi xuống “Lộp bộp” trên cửa sổ xe, tấm thủy tinh ngăn cách màn mưa tầm tã bên ngoài với hành động ám muội bên trong thành hai thế giới khác biệt. Lông mi Đàm Như Ý run rẩy, hồi lâu sau mới xác nhận, Thẩm Tự Chúc thật sự đang hôn cô.

Đầu óc trống rỗng, không biết nên miêu tả cảm thụ của thời khắc này như thế nào. Cô hết sức nhớ lại nụ hôn không có gì hay để nói hôm trên tiệc cưới, người đang hôn cô giờ phút này và người hôm đó thật sự là một sao?

Thân thể Đàm Như Ý khẽ run, áo khoác của Thẩm Tự Chúc trên đầu rơi xuống. Cô không có chút hơi sức nào mà giống như người chết đuối, rất muốn nắm một thứ nào đó, liền vô ý thức đưa tay nắm lấy cả vạt của Thẩm Tự Chúc. Lần này, lại kéo Thẩm Tự Chúc đến gần mình hơn. Bàn tay ấm áp của Thẩm Tự Chúc nắm chặt hôn của cô, dùng hết sức sức lực, dường như muốn bóp vỡ cô ra. Toàn bộ hô hấp của Đàm Như Ý đều nghẹn trong cổ, trái tim tràn đầy đến phát đau, có loại ảo giác gần như hít thở không thông.

Hồi lâu sau, rốt cuộc Thẩm Tự Chúc cũng buông cô ra. Anh lui ra hơn một tấc, nhìn cặp mắt tràn đầy hơi nước của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nung đỏ của cô. Hô hấp không ổn định, ngay tiếp theo giọng nói cũng không còn tỉnh táo như ngày thường, “Về sau đừng nói những lời này nữa.”

Trong lòng Đàm Như Ý chợt dâng lên uất ức vô hạn, giống như sự phòng ngự mình xây dựng cả ngày, bị kẻ địch ra tay không như lẽ thường phá hủy không còn manh giáp trong một giây đồng hồ.

“Anh Thẩm..... Tại sao.....” Đàm Như Ý không hỏi được, trái tim vẫn đập mạnh không ngừng, giống như mưa rơi tầm tã ngoài cửa sổ.

Thẩm Tự Chúc nghe vậy dừng lại động tác lại, yên lặng nhìn cô, nhất thời không lên tiếng.

Đàm Như Ý thấy anh không trả lời, trong lòng sinh ra cảm giác phẫn nộ như bị xúc phạm, loáng thoáng bị bóng.

Qua hồi lâu, Thẩm Tự Chúc rốt cuộc mở miệng, “Về sau đừng nói những lời này nữa. Chúng ta theo cứ như bây giờ.”

Như bây giờ là như thế nào?

Đàm Như Ý cắn chặt hàm răng, bởi vì cái hôn vừa mà sinh ra ảo tưởng trong nháy mắt biến mất không còn một mống, rồi lại phi nhỏ trái tim sinh ra ảo tưởng của mình, “Anh Thẩm, anh muốn can thiệp vào cuộc sống của tôi sao? Vậy tôi cũng có thể can thiệp vào việc anh lui tới cùng với ai?”

Thẩm Tự Chúc im lặng trong nháy mắt, “Có thể.”

Đàm Như Ý hoàn toàn không rõ, trong lòng tức giận, chán ghét và khó chịu nhất thời dâng lên cuộn cuộn, “Anh Thẩm, anh có thể nói rõ ràng được không. Rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh có biết..... Đây là lần đầu tiên.....” Cô lúng túng mở miệng, vẫn là nuốt xuống, “Tôi cũng nói không sai, sau này hai bên thỏa thuận xong, cuối cùng tôi vẫn phải kết hôn. Anh..... Anh đừng tới trêu chọc tôi.” Giọng nói cô thấp dần, xoay mặt tránh đi cái nhìn chăm chú của Thẩm Tự Chúc.

Trầm mặc hồi lâu, trong lúc Đàm Như Ý cho rằng đề tài này không bệnh mà mất thì cuối cùng Thẩm Tự Chúc cũng mở miệng, nhìn cô với ánh mắt nghiêm túc, giọng nói vẫn trầm thấp hòa lẫn tiếng mưa rơi, “Anh thích em.”

Đàm Như Ý hoảng sợ đến nỗi nước mắt sắp xồng lên hốc mắt phải lui về, quay người sững sờ nhìn Thẩm Tự Chúc.

“Cho nên, về sau đừng nói những lời này nữa, nghe khó chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chung Sống (01)

Đàm Như Ý trầm mặc hồi lâu, trong lòng thoáng qua ngàn vạn suy nghĩ, cuối cùng cúi đầu nhìn ngón tay của mình, nhẹ giọng cười cười, “Anh Thẩm này, về sau anh cũng đừng nói giỡn như vậy nữa, nghe khó chịu.”

Trong thời kỳ đại học “Thiếu nữ nào lại không có tình yêu”, không phải là Đàm Như Ý không sinh lòng ái mộ một ai đó. Cô học khoa Văn học chuyên ngành tiếng Hán, nên có mấy lần trùng khóa học với chuyên ngành tiếng Hán đối ngoại. Đi học chung nhiều d/đ;ł;q;d lần, biết một nam sinh khoa tiếng Hán đối ngoại, tên là Bùi Ninh. Tính toán cẩn thận, cậu ta cũng khoảng gần hai mươi tuổi như Đàm Như Ý, là đối tượng “Thích” đầu tiên.

Trên người Bùi Ninh không có kiểu nghèo mà xạo sự, hận đời chờ khuyết điểm của một số nam sinh học ngành này, hiếm khi làm việc ổn thỏa, lại khiêm tốn bình thân. Trong trường có một giáo sư đức cao vọng trọng, đặc biệt xem trọng Bùi Ninh. Sau khi tốt nghiệp khoa chính quy, Bùi Ninh đi dạy ở trường danh giá tại nước Anh, sau đó Đàm Như Ý cũng không rõ tung tích.

Trong trường học sư phạm âm thịnh dương suy, nam sinh vốn là nguồn tài nguyên khan hiếm, huống chi Bùi Ninh là một nam sinh như thế. Nghe nói Bùi Ninh lên đại học sư phạm là bởi vì tron lúc thi tốt nghiệp trung học đã đánh giá sai lầm, vì để ổn thỏa nên đi nói trước nhóm. Nữ sinh theo đuổi Bùi Ninh có thể xếp hàng từ cửa Nam đến cửa bắc trường học, Đàm Như Ý cũng không ôm lấy quá nhiều ảo tưởng. Mặc dù cuộc sống đã mài dũa thành tính tình thô thiển, suy cho cùng vẫn là thiếu nữ ở tuổi ôm ấp mơ mộng, Đàm Như Ý đã từng viết không ít thư tình.

Viết trong một cuốn nhật ký có bìa cứng màu xanh, bên trong ghi lại rất nhiều linh cảm thỉnh thoảng sinh sôi hoặc vài câu cảm khái của Đàm Như Ý. Nửa năm sau, bởi vì một lần ngẫu nhiên phân chia bài tập cho tổ viên, trùng hợp Đàm Như Ý và Bùi Ninh được phân thành một tổ. Người dạy tiết học này chính là vị giáo sư đức cao vọng trọng đó, một tổ bốn người không dám lơ là, có thời gian lập tức xúm lại tìm tài liệu, trao đổi tâm đắc.

Chuyện xảy ra vào ngày liên hoan tổng kết khóa. Mọi người cùng nhau đi ăn lẩu, ăn được nửa chừng, Đàm Như Ý đi toilet một chuyến, chờ đến khi cô trở lại phát hiện quyển nhật ký màu xanh đậm của mình đang bị một nữ sinh cùng tổ cầm trong tay.

Trong lòng Đàm Như Ý hồi hộp giật mình, lập tức nhìn thấy ba người đồng thời xoay đầu lại, ánh mắt dính trên người cô. Nữ sinh kia dùng giọng đùa bỡn nói: "Thì ra Như Ý thích Bùi Ninh nha."

Sáu ánh mắt giống như sáu cây đinh, muốn đóng lên người cô nỗi sỉ nhục. Nếu chỉ có câu nói đùa giỡn của nữ sinh kia còn tạm được, cố tình ánh mắt Bùi Ninh nhìn cô thoáng chốc trở nên ý vị sâu xa. Một nam sinh khác càng thêm không kiên nhẫn, giữa giọng nói đùa giỡn không lẫn át được những hàng chữ giễu cợt, "Cũng che giấu hơn nửa năm rồi mà một chút dấu hiệu cũng không có. Đàm Như Ý, cậu nên sớm nói ra không chừng còn có một tia hy vọng đây, đáng tiếc hôm trước Bùi Ninh vừa mới đồng ý với hoa khôi khoa tiếng Pháp rồi."

Về mặt Đàm Như Ý ngượng lạnh, tiến lên đưa tay về phía nữ sinh kia, "Trả lại cho tôi."

Nữ sinh nheo mắt nhìn cô, nụ cười trên mặt cứng ngắc, "Đùa giỡn thôi mà... Tức giận cái gì chứ."

"Trả cho tôi."

Nữ sinh kia "Hừ" một tiếng, ném sổ lại cho Đàm Như Ý. Đàm Như Ý không lên tiếng, mở sổ ra xé từng giờ giấy làm thơ trong đó xuống, cảm bật lửa bên cạnh lên đốt một góc, tiện tay ném vào lò bếp còn. Ngọn lửa liếm láp miếng còn, thoáng chốc cháy hừng hực.

Đàm Như Ý cầm cặp xách của mình lên nhanh chóng rời khỏi quán cơm. Bên ngoài gió lạnh thấu xương, nhưng trong máu lại giống như có ngọn lửa không ngừng sôi trào. Cô đi ra ngoài vài trăm mét, mới phát hiện trong tay mình vẫn còn nắm cuốn sổ đó. Cô nhìn một cái, tiện tay ném vào trong nước tuyết, lại đi lên trước căn chốt hàm răng, hung hăng đập một cước.

Sau đó, hai khoa cùng lên lớp dần dần ít đi, cơ hội Đàm Như Ý và Bùi Ninh chạm mặt cũng ít đi. Có mấy lần tình cờ gặp nhau ở nhà ăn, Bùi Ninh vẫn nhìn cô với vẻ ý vị sâu xa, muốn nói lại thôi. Đàm Như Ý chỉ coi như không nhìn thấy, vội vàng bụng đĩa đi xẹt qua bên cạnh cậu ta.

Về sau nữa, thực tập chuyên ngành, năm tư đại học làm luận văn tốt nghiệp, sau đó là đi dạy. Thời gian là một vị thuốc tốt, đã phủ mờ những năm tháng không chịu đựng nổi đó.

Đàm Như Ý biết khuyết điểm của mình, lòng tự ái mạnh, lại cực kỳ nhạy cảm. Càng ra về chẳng hề để ý thì lại càng tâm tâm niệm niệm khó có thể để xuống. Nhưng cô lại có tính nhân d/d. l'q'd nhận, nếu không thật sự liên quan đến nguyên tắc thì đa số thời gian đều cắn răng một cái đã trôi qua. Lúc đối mặt với thực tế, cái gọi là lòng tự ái thường không đáng giá một đồng.

Cô không hiểu chuyện năm đó nếu đổi lại là một người khác, có thể sẽ giải quyết rất dễ dàng, cũng không làm cho hai bên khó chịu, lại không đến nỗi tổn hại mặt mũi của mình. Nhưng trời sinh cô không phải là người có thể thuận lợi mọi bề, mặc dù thực tế dần dần tôi luyện bản thân cô nhẫn nại và yên ổn, nhưng sâu trong lòng vẫn cất giấu một khí thế cao ngạo hủy thiên diệt địa.

Cô cực kỳ không tin số mệnh, lại vô cùng cảm nhận được sự ác ý của vận mệnh. Đấu tranh hơn hai mươi năm, vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi xuất thân cộng thêm đủ loại giới hạn.

Trước chữ "Thích", Thẩm Tự Chúc tăng thêm chữ "Có thể", so với một từ nghi vấn "Có thể", thay vào đó cô càng không tin tưởng chữ "Thích" này hơn.

Sau một hồi thiên biến vạn hóa, Đàm Như Ý dần dần bình tĩnh lại, "Anh Thẩm, anh không phải thích tôi, tất cả đàn ông đều có tật xấu này, mặc kệ có thích đồ vật của mình hay không, nếu mình không động tới thì người khác cũng đừng hòng động vào."

Chân mày Thẩm Tự Chúc dần dần chau lại, ánh mắt âm trầm, "Em nghĩ tôi như vậy sao?"

Đàm Như Ý mím chặt miệng, quay đầu, không lên tiếng.

Thẩm Tự Chúc nắm cằm của cô quay lại, "Em nghĩ tôi như vậy sao?"

Đàm Như Ý bị buộc nhìn anh chăm chú, quyết định không tránh không né, "Như vậy. . . . Anh Thẩm, anh 'Có thể thích' tôi chỗ nào?"

Thẩm Tự Chúc yên lặng mấy giây, trên mặt thoáng chốc lộ ra mấy phần kỳ lạ. Vậy mà Đàm Như Ý nhìn anh chăm chăm, không nhượng bộ chút nào, cũng không chịu chủ động giải vây. Rốt cuộc trong lòng cô vẫn chứa một tia mong đợi, muốn nghe xem Thẩm Tự Chúc sẽ nói ra đáp án như thế nào.

Qua hồi lâu, Thẩm Tự Chúc buông tay ra, ngồi lại vị trí của mình. Cánh tay khoát lên tay lái, nhìn thẳng phía trước, giọng nói trầm thấp hết sức chân thành, "Em rất tốt, phù hợp cùng nhau sống qua ngày."

Đàm Như Ý yên tĩnh chốc lát rồi lặng lẽ thở dài. Cô cũng xoay người ngồi lại, nhặt áo khoát bị rơi bên cạnh lên, "Trở về thôi Anh Thẩm, tôi đói rồi, chắc anh cũng đói bụng."

Thẩm Tự Chúc quay đầu nhìn cô một cái, cô mím chặt môi nhìn thẳng về phía trước, giữa hai đầu lông mày có mấy phần quật cường. Có lẽ không hài lòng lắm với câu trả lời của anh. d/d';q'd Vì vậy, tay anh đang đưa về phía chìa khóa cũng dừng lại, thân thể dựa ra sau, nhất định phải nói rõ hết mọi vấn đề vào lúc này, "Không phải đáp án em muốn?"

Đàm Như Ý ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn anh.

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh, "Đừng làm khó dễ anh, có một số việc chính bản thân anh cũng không thể nói rõ được."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

"Khi nào anh suy nghĩ thông suốt rồi sẽ nói cho em biết."

Giọng điệu này hết sức chân thành và bất đắc dĩ, giống như đang nói: "Đừng làm khó dễ anh, tạm thời anh không giải được bài toán này, chờ anh giải được rồi sẽ nói cho em biết."

Đàm Như Ý không khỏi nhếch miệng, nghĩ thầm có lẽ mình đã quá vội vàng, yên lặng trong giây lát rồi gạt đầu một cái.

Sau khi về đến nhà, Đàm Như Ý lại hất xì, Thẩm Tự Chúc đặt chìa khóa trên đầu tủ, "Nhanh đi tắm rồi thay quần áo sạch, coi chừng cảm lạnh đó."

Đàm Như Ý gạt đầu liên tục, làm theo lời anh. Thế mà khi cô tắm đến nửa chừng, mới phát hiện do mình quá vội vàng nên quên cầm áo lót để thay. Tình cảnh này cực kỳ lúng túng, cô lấy một chiếc khăn tắm trên kệ bọc lại, mở cửa phòng tắm ra một khe hở liếc nhìn ra ngoài. Thẩm Tự Chúc không có trong phòng khách.

Quả thật là một cơ hội tốt trời cho, cô lấy khăn tắm bọc kín lại nhanh chóng chạy về phía thư phòng. Vậy mà vừa tới cửa, đã nhìn thấy Thẩm Tự Chúc đang đứng trước kệ sách từ từ xoay người lại.

Khuôn mặt Đàm Như Ý lập tức đỏ bừng, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Ánh mắt của Thẩm Tự Chúc dừng lại trên người cô trong chốc lát, động tác trong tay dừng một chút, rồi sau đó nắm chặt quyển sách mới vừa rút khỏi giá, nhỏ giọng nói một câu: "Em vào đi."

Nói nhắc chân đi sát qua bên cạnh cô ra khỏi thư phòng.

Đàm Như Ý lập tức khóa cửa thư phòng lại, dựa lưng vào cánh cửa, xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Thật ra thường ngày cô vô cùng cẩn thận, đồ lót của cô đều d/d';q'd phơi riêng với quần áo của Thẩm Tự Chúc, bình thường cũng nhất định phải bao bọc cực kỳ chặt chẽ mới dám ra khỏi thư phòng, chính là sợ xảy ra tình cảnh lúng túng như vậy.

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Đàm Như Ý thở dài, nhanh chóng thay quần áo, về mặt không thay đổi mở cửa. Thẩm Tự Chúc đang ngồi trên ghế sa lon đọc sách, nghe động tĩnh, động tác dừng một chút, nhưng vẫn không xoay người lại.

Đàm Như Ý đi thẳng vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Trong lúc đang xào thức ăn, suy nghĩ lại bay xa: Năm nay Thẩm Tự Chúc hai mươi tám tuổi, trước kia anh đã từng yêu đương mấy lần? Đã từng có cái đó.... Với bọn họ chưa?

Đang suy nghĩ miên man, chợt xuất hiện bóng người ngay cửa phòng bếp, Đàm Như Ý giật mình thiếu chút nữa làm rơi xẻng, "Anh... Anh Thẩm. . . ."

"Anh đi lấy trái cây." Thẩm Tự Chúc trực tiếp kéo cửa tủ lạnh ra, lấy một hộp dâu tây. Sau khi đóng lại, dừng một chút, lại kéo ra lần nữa lấy một quả táo.

Thẩm Tự Chúc đi rồi, Đàm Như Ý mới thở phào một cái, nhìn vào trong nồi, trứng gà khét rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Chung Sống (02)

Edit: Thu Lệ

Ăn xong cơm tối, Thẩm Tự Chúc đi rửa chén dọn dẹp phòng bếp như thường lệ. Đàm Như Ý ngồi trên ghế sa lon, vừa ăn dâu tây vừa lật sách Thẩm Tự Chúc bày trên bàn. Đó là quyển sách nói về kỹ thuật nội thất, cô xem không hiểu nhưng cảm thấy vật dụng trong nhà được làm cực kỳ tinh mỹ, nên chỉ lật đến mục lục sản phẩm để tiêu khiển.

Xem được một lát, Thẩm Tự Chúc rửa chén xong ra khỏi phòng bếp, ngồi xuống bên cạnh cô. Đàm Như Ý chỉ vào một chiếc tủ đứng khắc hoa năm tầng hỏi anh, "Cái này thật sự có thể không cần đinh?"

Thẩm Tự Chúc nhìn theo hướng chỉ của cô, "Ừ, chỉ cần ghép lại là được."

"Vậy anh Thẩm có biết làm không?"

"Anh không biết làm tủ năm tầng, chỉ mới làm mấy cái ghế và mấy cái bàn thôi."

Đàm Như Ý cười lên, "Thì ra anh Thẩm còn có tay nghề thợ mộc."

Thẩm Tự Chúc cầm dao gọt trái cây và quả táo lên, nhẹ nhàng gọt vỏ, "Còn thua chú ba nhiều. Năm đó, tất cả vật dụng gia đình lúc chú ấy và thím ba kết hôn đều do một mình chú ấy làm."

Đàm Như Ý không lên tiếng, nhớ tới chuyện của Phương Hiểu Quy, không khỏi có chút cảm thán.

"Anh chỉ học sơ sài, chú ba nói đồ anh làm quá công kênh, tuy rằng dùng thoải mái nhưng không đủ khéo léo và tinh xảo."

Đàm Như Ý không cho là đúng, nhìn ngón tay thon dài cầm dao gọt trái cây của Thẩm Tự Chúc, cười một cái nói: "Vật dụng gia đình của mình thì quan trọng nhất vẫn là thoải mái."

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, một lát sau đưa táo đã gọt xong cho Đàm Như Ý, rút khăn giấy lau sạch ngón tay và dao dính nước trái cây.

Đàm Như Ý có chút thụ sủng nhược kinh, nâng mắt nhìn mặt của Thẩm Tự Chúc một chút, vẻ mặt anh rất bình thản. Đàm Như Ý nhẹ nói câu "Cảm ơn", nhận lấy chậm rãi cắn một miếng.

Thẩm Tự Chúc ngồi một lát, như có chút do dự, muốn nói lại thôi, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: "Mua giúp anh cây dù mới đèn cho anh đồng nghiệp họ Lương kia của em đi."

Đàm Như Ý thiếu chút nữa bị sặc, ho nhẹ một tiếng, nhìn Thẩm Tự Chúc. Thẩm Tự Chúc hơi nghiêng đầu tránh tầm mắt của cô, trầm giọng nói: "Không phải anh muốn can thiệp vào quan hệ qua lại của em và người khác, lúc đó có chút kích động."

"Vậy anh."

Thẩm Tự Chúc biết cô muốn hỏi điều gì, lập tức trả lời: "Cái đó không phải." Anh quay đầu nhìn Đàm Như Ý, "Bao gồm cả dự định bên hồ ngày hôm đó, không phải nhất thời xúc động."

Lần này Đàm Như Ý thật sự bị sặc, lập tức chột ho khan, mặt cũng đỏ bừng. Cô đã biết Thẩm Tự Chúc là người không quanh co lòng vòng, nhưng thẳng thắn thẳng đến nước này thì thật có chút dọa người.

Cô nhớ lại đối thoại trong xe của hai người, chợt thấy có lẽ đối với Thẩm Tự Chúc mà nói, vấn đề thực sự chỉ chia làm hai loại đó là "Biết" và "Không biết". Không biết không trả lời, không dám chắc phải thêm hai từ "Có thể", mà một khi biết thì nhất định rất thẳng thắn —— với điều kiện tiên quyết là người hỏi vừa vặn đánh trúng yếu điểm.

Nếu như vậy, quá trình quanh co phức tạp trong hai tháng sống chung này khó tránh khỏi có chút tự tìm nghi ngờ phiền toái —— nếu như Thẩm Tự Chúc là một người máy tài năng, thì không thể nghi ngờ là cô sẽ tìm được phương pháp sử dụng chính xác. Đàm Như Ý bị ví dụ do chính mình nghĩ ra này chọc cười, lại lập tức che giấu nụ cười, muốn nghiệm chứng một lần nữa: "Vậy cái lần tôi khóc."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, "Ừ."

Lần này Đàm Như Ý hoàn toàn không cười được —— nếu cùng Thẩm Tự Chúc đi thẳng vào vấn đề là có thể trực tiếp cho ra vấn đề đơn giản như vậy, vậy mấy suy tính vòng vo mà trước kia cô và Hạ Lam đã từng trao đổi, chẳng lẽ không phải hoàn toàn không cần thiết?

Đàm Như Ý hơi cảm thấy thất bại, nhưng nghĩ lại, sau này có lẽ chung sống dễ dàng hơn với Thẩm Tự Chúc.

Thứ ba chính là ngày tham quan trường học, buổi tối mưa cả một đêm, sáng sớm đã tạnh, bầu trời trong xanh thoáng đãng như được rửa sạch. Đàm Như Ý trả lại cây dù ca – rô mới mua cho Lương Kính Xuyên, nói ngày hôm qua gió quá lớn nên đã thổi hỏng mất chiếc dù kia rồi. Lương Kính Xuyên không nghĩ ngợi gì.

Dạy xong tiết thứ nhất, Đàm Như Ý ở trong phòng làm việc chờ Thẩm Tự Chúc và Thẩm Tử Hiên. Lúc chín giờ rưỡi, nhận được điện thoại của Thẩm Tự Chúc, Đàm Như Ý vội vàng đứng lên khỏi ghế, Lương Kính Xuyên ngồi ở phía sau cười hỏi: "Cô giáo Đàm đang chờ người à? Mới này sửa bài tập mà có chút không yên lòng."

"À, dẫn một người bạn nhỏ nhà người quen tới đi thăm trường học."

Cô giáo Mã bên cạnh tiếp lời, "Vậy phải tiếp đãi cho thật tốt, nếu là người bạn nhỏ đó báo cáo cho trường học của chúng ta thì cô có thể đến chỗ chủ nhiệm tuyển sinh lấy chút phí uống nước trà."

Đàm Như Ý cười cười, "Vậy tôi xuống trước."

Thẩm Tự Chúc và Thẩm Tử Hiên đứng trên khuôn sân trống trước lớp học, bây giờ là thời gian tan lớp nên trước cửa phòng học vây quanh đầy phụ huynh đi thăm quan trường học. Đàm Như Ý hô một tiếng với Thẩm Tự Chúc, Thẩm Tự Chúc cách đám người vây vây tay với cô. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, thiếu đi cảm giác nghiêm túc thường ngày, mặt mày vô cùng sáng sủa phong cách.

Đàm Như Ý bước tới đón, lên tiếng chào hỏi Thẩm Tử Hiên. Thẩm Tử Hiên vui đầu chơi điện thoại đi động không đáp lại. Đàm Như Ý cũng không thêm đề ý, cười hỏi: "Anh Thẩm, anh muốn xem nơi nào trước?"

"Để cho Tử Hiên nghe giảng đi."

"Vậy thì vào lớp thôi!" Đàm Như Ý dẫn hai người đi về phía trước, đến một lớp học ở phía Tây. Không ngờ vừa vặn là tiết dạy của Lương Kính Xuyên, mấy người đứng nhau ở trước cửa phòng học, Lương Kính Xuyên nhìn Thẩm Tự Chúc ánh mắt lóe lên một cái, cười nói với Đàm Như Ý: "Cô giáo Đàm đón được người rồi à?"

Trong chốc lát Đàm Như Ý không biết nên giới thiệu như thế nào, hơi do dự. Thẩm Tự Chúc chủ động vươn tay với Lương Kính Xuyên: "Xin chào anh Lương, tôi họ Thẩm."

Lương Kính Xuyên bắt tay với anh một cái, đúng lúc chuông vào học vang lên, Lương Kính Xuyên cười một cái nói: "Cô giáo Đàm, cô dẫn anh Thẩm và người bạn nhỏ này tìm chỗ ngồi đi."

Thẩm Tự Chúc đoạt lại điện thoại trong tay Thẩm Tử Hiên, đẩy về phía trước, "Tự con đi tìm chỗ ngồi đi, tan học chú đến đón con."

Thẩm Tử Hiên không vừa lòng, "Chú hai, chú không nghe cùng con à?"

"Là con phải học cấp hai, không phải chú."

Thẩm Tử Hiên bĩu môi, đi vào phòng học.

Đàm Như Ý cười nói: "Thầy giáo Lương, vậy thì nhờ anh trông nom một tiết ạ."

Lương Kính Xuyên khoát tay, "Yên tâm. Cô giáo Đàm cứ đưa anh Thẩm đi xem những nơi khác một chút đi."

Hai người đứng ở cửa chốc lát, Đàm Như Ý hỏi Thẩm Tự Chúc: "Tìm một chỗ chờ ả? Thật ra thì thầy Lương rất thú vị, nếu hỏi cấp hai mà đòi anh ấy dạy toán học thì nhất định có thể thi đậu trường cấp hai trong thành phố."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, "Em học toán học không được tốt?"

Đàm Như Ý cười cười, cùng anh đi về phía hội trường, "Không tốt lắm, nếu không cũng sẽ không học khoa văn."

Hiện giờ là thời gian lên lớp nên hội trường không có hoạt động gì, hai người rất may mắn vừa vặn đứng phải giáo viên giữ chìa khóa. Vừa mở cửa ra đã bị mùi không khí bụi bặm phả vào mặt, Đàm Như Ý mở đèn lên, từ từ đi xuống dọc theo bậc thang. Cô vẫn chưa quên trách nhiệm của mình: "Bình thường diễn văn nghệ hay trao giải gì đó đều sẽ tổ chức ở hội trường, nếu có hoạt động nào lớn hơn một chút thì sẽ tổ chức trên sân vận động của trường."

Thẩm Tự Chúc nghe như có như không, tùy ý tìm một chỗ gần hành lang ngồi xuống. Đàm Như Ý thấy vậy dừng bước lại bên cạnh anh. Thẩm Tự Chúc chợt vươn tay, nắm lấy tay cô. Đàm Như Ý hơi chấn động một cái, liền nghe thấy giọng nói trầm tĩnh của Thẩm Tự Chúc vang lên: "Nếu như quen biết sớm hơn thì anh có thể dạy em."

Đàm Như Ý hoảng hốt trong chớp mắt, mới hiểu được Thẩm Tự Chúc đang tiếp tục chủ đề "Toán học" đã nói trước đó.

Thẩm Tự Chúc lớn hơn cô bốn tuổi, lúc cô học lớp chín thì anh học lớp mười một, tính ra thì dư dả để dạy cô. Đàm Như Ý chợt phục hồi tinh thần lại,

phát hiện mình vậy mà lại giả thiết theo lời nói của anh, không khỏi cảm thấy mình có chút buồn cười. Cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, ánh đèn chiếu xuống từ bên phải đỉnh đầu nên nửa người của anh đều ẩn trong bóng mờ. Lòng bàn tay Đàm Như Ý có chút nhột, ngón tay khẽ cuộn lại, nhẹ nói, "Làm gì có nếu như vậy chứ."

Hội trường vô cùng trống trải, giọng nói lớn hơn một chút nữa là có thể nghe tiếng vọng. Thẩm Tự Chúc dịch vào phía trong một chút, ý bảo Đàm Như Ý ngồi xuống bên cạnh anh.

Không khí có mấy phần mập mờ không nói rõ được, nhưng hình như rất thích hợp để nói chuyện với nhau, mượn bóng mờ che lấp, Đàm Như Ý cân nhắc chốc lát, hỏi một vấn đề mà cô vẫn luôn tò mò: "Anh Thẩm, trước kia anh đã từng yêu chưa?"

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng.

"Mấy lần?"

"Hai lần."

Đàm Như Ý yên lặng một chút, "Nếu không ngại, có thể nói với tôi một chút không?"

Hai lần yêu của Thẩm Tự Chúc đều hết sức ngắn ngủi, một mối không tới một tháng đã không bệnh mà mất, một mối kéo dài nửa năm thì tiêu tan.

Người như anh, dĩ nhiên không thiếu người khác phái theo đuổi, khoa chính quy đã từng được các nữ sinh trường học gắn mác danh tiếng như là "Tứ đại Nam Thần" "Thập đại hot boy". Mối tình thứ nhất là vào năm thứ hai đại học, đối phương là một cô đàn em năm nhất, mượn từ mảnh lời "Nữ sinh tiết" để tỏ tình, khiến Thẩm Tự Chúc khó có thể mở miệng từ chối. Một tháng sau, cô đàn em chủ động nói lời chia tay, nói anh quá mức lạnh nhạt, bình thường nói với anh một câu cũng phải lo lắng đề phòng nửa ngày, ngay cả lúc nào thì anh vui mừng lúc nào thì anh khó chịu cũng không rõ.

Lần thứ hai là vào năm ba đại học, đối phương là một nữ sinh vô cùng hoạt bát khoan tin tức, năm thứ hai đại học đã được lên tivi, dẫn chương trình tất cả các hoạt động trong trường. Thẩm Tự Chúc quen biết với cô ấy ở một cuộc bình chọn khen thưởng. Sau khi tiếp xúc thì từ từ quen thuộc. Nữ sinh đó sáng sủa hoạt bát, triển khai theo đuổi Thẩm Tự Chúc vô cùng mãnh liệt. Thẩm Tự Chúc qua lại với cô ấy cũng coi như vui vẻ, thường xuyên bị sức sống của cô ấy hấp dẫn, sau khi cân nhắc đã đồng ý đề nghị "Thử một lần" với cô ấy.

Quá trình của mối tình này diễn ra như nước chảy, nắm tay hôn môi cứ phát triển theo lẽ thường, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó. Nửa năm sau, nữ sinh nói chia tay, nói trong mối quan hệ này chỉ có một mình cô ấy ở phía chủ động, từ đầu đến cuối vẫn không thấy được sự chủ động của Thẩm Tự Chúc, thật sự quá mệt mỏi. Sau đó, Thẩm Tự Chúc đã suy nghĩ lại vấn đề tính cách của mình, cũng tổng kết ra tất cả những chỗ chưa đủ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cho anh cơ hội thực hành lần thứ ba. Sau lần đó, đối với những lời tỏ tình của nữ sinh anh vẫn luôn rất cẩn thận, nếu như không xác định mình cũng thích người ta thì không dám mở miệng đồng ý dễ dàng.

Anh còn nhớ rõ cô bạn gái thứ hai còn rút ra đủ loại khuyết điểm của anh: "Không hiểu phong tình, không hiểu lãng mạn, không lời ngon tiếng ngọt, nói chuyện vô cùng trực tiếp, quan hệ với người khác vô cùng lạnh nhạt, nói tóm lại là một người hết sức không dịu dàng."

"Không phải như thế." Đàm Như Ý chợt lên tiếng cắt đứt anh.

Nếu như không dịu dàng thì sao sẽ vừa mua giường vừa lắp ráp cẩn thận giúp cô, sao sẽ chủ động rửa chén sau khi ăn xong, quét dọn thủy tinh, sao sẽ nhớ cô "Có lạnh hay không", lại thường xuyên đề ý đến tâm trạng của cô.

Đàm Như Ý quay đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy anh Thẩm vô cùng dịu dàng."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chung Sống (03)

Thẩm Tự Chúc nhất thời không tiếp lời, yên lặng chốc lát chợt nắm chặt tay Đàm Như Ý đang đặt trên đùi.

Lông mi Đàm Như Ý khẽ run, trải qua một phen nhớ lại cô đã bắt đầu tin tưởng, ba từ "Có thể thích" của Thẩm Tự Chúc cũng không phải lấy cớ nói nhăng nói cuội để cho cô một lý do —— nếu thật là lấy cớ thì không khỏi ngu xuẩn quá rồi.

Đối với Đàm Như Ý, kinh nghiệm yêu đương là số lẻ, dù chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy. Với điều kiện và số tuổi hiện giờ của Thẩm Tự Chúc, kinh nghiệm hai đoạn vội vàng đến nỗi ngay cả có thể gọi là "Yêu" hay không vẫn còn là nghi vấn, thực ra cũng chẳng phải thường gặp.

Bình thường đàn ông 28 tuổi, nếu có tướng mạo, gia thế và tài trí như Thẩm Tự Chúc thì chỉ sợ sớm đã trở thành cao thủ tình trường. Nếu như Thẩm Tự Chúc thật sự không hề d/l;q;d giấu giếm, chỉ có thể nói về mặt tình cảm anh thật sự có chút lạnh nhạt, chỉ sợ cũng có chút không chịu chấp nhận tình cảm trong sáng. Đường Thư nhan ở bên cạnh anh mười năm cũng không tiến triển chút nào, nghĩ đến cũng không phải là khó hiểu nữa.

"Anh Thẩm."

"Ừ."

Đàm Như Ý đùa giỡn: "Cái gọi là thông minh cao tình thương thấp là đang chỉ người như anh sao?"

Thật muốn nghiền cứu kỹ càng, cũng không coi là tình thương thấp. Thẩm Tự Chúc vẫn là người hết sức nhìn mặt lựa lời, chẳng qua là vừa vặn thiếu hụt năng lực tỏ ý khen ngợi và biểu đạt mà thôi.

Thẩm Tự Chúc do dự một chút, "Có lẽ vậy."

Đàm Như Ý vui mừng, lại cảm thấy có vẻ như không ổn, lập tức thu nụ cười lại. Thẩm Tự Chúc dừng ánh mắt lại trên mặt cô, nhẹ nói: "Cười một tiếng nữa xem."

". Há?"

"Em cười lên nhìn rất đẹp."

Lỗi tai Đàm Như Ý lập tức nóng như lửa đốt, đầu nào còn cười được —— có phải bạn gái trước của Thẩm Tự Chúc đã quá soi mói hay không, điều này cũng có thể gọi "Sẽ không lời ngon tiếng ngọt!"

Yên lặng một lát, Thẩm Tự Chúc hỏi cô: "Em thì sao?"

"Há? A. Tôi... Tôi chưa từng yêu đương." Cô cười cười, "Lúc đi học bận rộn đi làm thêm, tốt nghiệp xong lại đi dạy, không có thời gian cũng không có cơ hội."

Thẩm Tự Chúc yên lặng mấy giây, nghĩ đến câu nói bị cô nuốt trở lại ở trong xe ngày hôm qua, ánh mắt của ánh chuyển qua gương mặt thuần khiết dưới ánh nắng của cô, trong lòng chợt xuất hiện cảm xúc phức tạp, "Cho nên, ngày hôm qua là lần đầu tiên."

"Không phải vậy!" Đàm Như Ý vội vàng nói, cúi thấp đầu, giọng nói cũng hạ thấp xuống theo, ". Trong hôn lễ mới đúng."

Ngón tay Thẩm Tự Chúc căng thẳng, càng thêm dùng sức nắm chặt tay cô trong giây lát nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Hai tai Đàm Như Ý đỏ bừng, "Không có gì phải nói xin lỗi." Trái tim của nhảy loạn không thể khống chế, vội vàng rút tay ra, "Anh Thẩm, chúng ta phải trở về thôi, sắp tan lớp rồi."

Thẩm Tự Chúc nhìn nàng, ánh mắt trầm trầm, lúc cô chuẩn bị đứng dậy, bỗng nhiên thò tay ôm lấy eo cô cúi đầu hôn một cái lên khóe môi cô, giọng nói trầm thấp tỏa ra hơi thở ấm áp, "Nếu như anh biết trước thì sẽ dễ tâm hơn một chút."

Nhanh chóng đến lớp học, Đàm Như Ý vẫn chưa tỉnh lại từ trong tâm trạng lúc nãy. Cô đưa mu bàn tay áp lên gò má nóng hổi của mình, cố gắng để cho bản thân bình tĩnh lại.

Đợi một lát ở cửa phòng học thì tiếng chuông tan học vang lên. Thẩm Từ Hiền ngồi trong lối đi nhỏ lập tức bắn lên khỏi ghế, sau khi đợi Lương Kính Xuyên nói câu "Tan lớp" xong thì bay ra phòng học như mũi tên bắn ra khỏi cung.

Cậu đến trước mặt Thẩm Tự Chúc, lập tức bắt đầu oán trách, "Nói cái gì mà một câu cũng nghe không hiểu!"

Mặt Thẩm Tự Chúc không chút thay đổi, "Nếu nghe hiểu được thì đi học lớp năm lớp sáu làm gì."

Đàm Như Ý bật cười, Thẩm Từ Hiền lập tức lườm cô một cái, nhưng ngại Thẩm Tự Chúc vẫn còn ở đây nên không dám nói gì. Lương Kính Xuyên từ trong phòng học đi ra, cười hỏi: "Sao hả người bạn nhỏ?"

"Nghe không hiểu."

"Lên năm nhất liền nghe đã hiểu." Có phụ huynh vây quanh, Lương Kính Xuyên liền nói với Đàm Như Ý, "Cô giáo Đàm, có thể đưa người bạn nhỏ đi dạo quanh sân trường một chút, còn có phòng đa truyền thông nữa."

Đàm Như Ý vội nói, "Thầy giáo Lương cứ bận việc của anh đi, để tôi dẫn đi là được rồi."

Lương Kính Xuyên cười khoát tay, xoay người đi nói chuyện với phụ huynh.

Đàm Như Ý dẫn hai chú cháu đến sân thể dục, Thẩm Từ Hiền đòi lại điện thoại bị Thẩm Tự Chúc lấy mất, vừa đi vừa chơi. Đi một hồi, chợt nói với Đàm Như Ý: "Nếu tôi tới trường này học, không phải cô sẽ dạy tôi chứ?"

"Không biết, phân chia ngẫu nhiên."

Thẩm Từ Hiền bĩu môi, "Nếu cô dạy tôi, tôi nhất định không được."

Còn chưa nói dứt lời, chợt bị Thẩm Từ Chúc vỗ một cái. Thẩm Từ Hiền vội vàng che đầu, "Chú hai làm gì vậy!"

"Cô ấy dạy con thì sao?"

Thẩm Từ Hiền lầu bầu, "Ai thích để cho người quen dạy chứ, ngày nào cũng tìm mẹ con tố cáo."

Thẩm Từ Chúc lại vỗ một cái nữa, Thẩm Từ Hiền gào khóc nhảy dựng lên, "Chú hai!"

Về mặt Thẩm Từ Chúc lạnh nhạt, "Không ai thêm quan tâm đến chuyện nhà của con đâu."

Thẩm Từ Hiền đầu hiểu được thâm ý trong lời nói của Thẩm Từ Chúc, oán trách mấy câu, cũng không nói gì nữa, tiếp cúi đầu chơi điện thoại di động.

Đàm Như Ý đưa hai người đi tham quan sân thể dục và phòng đa truyền thông xong đã gần đến giờ cơm trưa, Thẩm Từ Chúc không để ý Thẩm Từ Hiền cao giọng kháng nghị, yêu cầu ăn trưa ở căn – tin trường học.

Đàm Như Ý cũng không đồng ý lắm, "Mùi vị món ăn ở căn – tin không ngon lắm, hay là ra bên ngoài ăn đi."

"Không sao."

Đàm Như Ý không còn cách nào đành dẫn hai người đến phòng ăn. Bọn họ tới sớm nên vẫn chưa có nhiều người. Đúng là như thế, Thẩm Từ Chúc vô cùng nổi bật trong đội ngũ. d'đ'l;q'd Đàm Như Ý đang nhìn bốn phía, Thẩm Từ Chúc đang đứng ở phía trước chợt nắm tay của cô kéo về phía trước, đi theo chuyển động của đội ngũ.

Đang lúc ấy thì Đàm Như Ý chú ý đến nhóm người đang đứng bên cửa sổ, vừa vặn là cô giáo chính trị lớp bên cạnh. Cô ta liếc mắt nhìn hai người đang nắm tay, cười cười ý vị không rõ, Đàm Như Ý lúng túng cười một tiếng.

Chọn món ăn ăn xong, ba người chọn một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Thẩm Từ Chúc cầm đũa lên, nếm thử một miếng trứng chiên cà chua, "Đúng là không ngon lắm."

Nghe Thẩm Từ Chúc nói như thế, Thẩm Từ Hiền đã sớm bắt mắt lập tức nhảy dựng lên, "Chú hai, chúng ta đến nhà hàng ăn đi!"

Thẩm Từ Chúc vẫn không nhúc nhích chút nào, "Ai dạy con có thể lãng phí lương thực?"

"Nhưng món ăn này vừa ngửi đã thấy ghê tởm! Ai ăn được chứ!" Cậu ta bĩu môi, dùng sức đẩy đĩa thức ăn.

Đàm Như Ý có mấy phần khó chịu, "Anh Thẩm, nếu không anh dẫn Từ Hiền ra ngoài ăn đi."

Thẩm Từ Chúc không trả lời, gấp một miếng bí đỏ xào từ trong khay của cô, "Thẩm Từ Hiền, đừng giờ tính thiếu gia ở trước mặt chú. Còn nữa..." Anh ngẩng đầu liếc Thẩm Từ Hiền một cái, "Sau này, nếu con còn dám làm thím nổi giận."

Thẩm Từ Hiền lập tức im miệng, giằng co một lát vẫn là không tình nguyện ngồi xuống, cầm đũa lên gấp thức ăn, cố tình đụng vào đĩa vang lên leng keng.

Sau khi ăn xong, Thẩm Từ Chúc đưa Thẩm Từ Hiền trở về trường học. Đàm Như Ý tiễn hai người đến cửa, nhìn Thẩm Từ Chúc lên xe, bước chân nhất thời không đi chuyển được, trong lòng sinh ra cảm xúc không rõ. Nhưng hai người rõ ràng đã sống chung với nhau lâu ngày.

Thẩm Từ Chúc cho xe chạy, lái đi ra ngoài mấy thước chợt đạp thắng xe, mở cửa ghế lái ra.

Đàm Như Ý ngăn người, thấy anh bước nhanh về phía mình. Bước chân rất lớn, giống như mang theo một trận gió. Đến trước mặt, anh móc một món đồ nhỏ từ trong túi quần ra nhét vào trong tay cô, bọc chặt tay cô lại, nhỏ giọng nói: "Tan việc gấp."

Trong lòng Đàm Như Ý nhất thời xông ra ngọt ngào vô hạn, "Tan việc gấp."

Chờ xe chạy đi xa, Đàm Như Ý mở ra hai tay, nằm trong lòng bàn tay chính là viên kẹo White Rabbit.

Trở lại phòng làm việc ngồi một lát, giáo viên ăn cơm xong cũng đều lục tục trở lại. Đàm Như Ý sửa lại bài tập một lát, Lương Kính Xuyên đi vào phòng làm việc, cười với cô xong lên tiếng chào hỏi, "Cô giáo Đàm."

Giọng nói của anh có chút không giống với bình thường, hình như thêm chút khách khí, hiện ra mấy phần xa cách.

Đàm Như Ý ngăn người, đang muốn đáp lại Lương Kính Xuyên đã trở về chỗ ngồi của mình, không ngừng đầu lên nữa.

Lại một lát sau, Cô giáo Mã ăn cơm trở lại. Cô rót một ly trà, vừa uống vừa nói: "Cô giáo Đàm."

Đàm Như Ý vội vàng xoay người: "Cô giáo Mã, thế nào?"

Cô giáo Mã quan sát cô, cười như không cười, "Có bạn trai lúc nào, cũng không chia sẻ với chúng tôi?"

Mặc dù trong lòng Đàm Như Ý có dự cảm nhưng để cho Cô giáo Mã dùng giọng điệu này nói ra vẫn cảm thấy mấy phần lúng túng "Thật xin lỗi."

"Haiz, không có gì phải nói xin lỗi, chủ yếu là tôi vẫn cho rằng cô còn độc thân, đang định giới thiệu giúp cô đấy."

Đàm Như Ý cười cười, "Thật đúng là không phải, khiến chị phí tâm."

Cô giáo Mã khoát khoát tay, "Không có việc gì không có việc gì, cô có thể tìm được bạn trai tốt như vậy, chúng tôi cũng vui mừng thay cô, đúng không Thầy giáo Lương?"

Lúc này Lương Kính Xuyên mới ngẩng đầu lên, cười cười với Đàm Như Ý, "Cô giáo Đàm, chúc mừng cô."

Đàm Như Ý có chậm trễ mấy cũng hiểu rõ, lại nghĩ đến những hành động mấy tháng nay của Lương Kính Xuyên, trong lòng càng cảm thấy áy náy, cô cắn cắn môi, "Thầy giáo Lương, chuyện đi nông trại thầy nói hôm qua."

"Không gom đủ người nên hủy bỏ rồi, đang muốn nói cho cô biết đấy." Lương Kính Xuyên cười nói, cầm hai thanh chocolate trên bàn lên ném cho Đàm Như Ý, "Sau này có cơ hội rồi hãy nói."

Đàm Như Ý thò tay đón nhận, thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng hết sức cảm kích Lương Kính Xuyên làm việc thoả đáng, không lộ ra dấu vết.

Đem đồ ở trên bàn cơm, Đàm Như Ý được cho biết Thẩm Tự Hiền úp úp mở mở phê bình cô rất nhiều, Đàm Như Ý ngược lại thấy nhẹ nhõm: "Cậu ấy không muốn tôi cũng được, tôi sẽ không cần tiếp xúc với cậu ấy."

"Không cần khách sáo với nó." Thẩm Tự Chúc nói, "Bình thường chị dâu không có thời gian dạy dỗ nó, tính tình của nó đã bị giúp việc nuông chiều đến hư hỏng rồi."

Đàm Như Ý liếc anh một cái: "Hình như cậu ấy rất sợ anh."

Thẩm Tự Chúc lơ đãng, "Cũng có rất nhiều người sợ anh."

Đàm Như Ý không khỏi cười cười, nghĩ thầm, chắc bản thân mình cũng một thành viên trong "Rất nhiều người" này.

"Ngày 1 tháng 5 nghỉ mấy ngày?"

Đàm Như Ý phục hồi tinh thần lại, "Ba ngày."

"Muốn đi chơi ở đâu không?"

Đàm Như Ý lắc đầu một cái, "Tôi muốn về quê thăm ông nội." Bình thường ba ngày cô sẽ gọi điện thoại về cho ông nội một lần, nhưng đã hai tháng cô không về nhà rồi.

Sau khi Đàm Cát sinh ra không lâu thì bà nội Đàm Như Ý đã qua đời, sau đó ông nội Đàm vẫn luôn sống một mình. Ông là một người đặc biệt rất biết tự tìm thú vui cho bản thân, một mình quanh năm lấy hoa cò, chơi cò, đánh bài làm niềm vui, cuộc sống trôi qua cũng thú vị. Nếu như Đàm Vệ Quốc không thường xuyên gây gỗ với ông thì cuộc sống tuổi già của ông rõ ràng thành thoi hơn rất nhiều.

Thẩm Tự Chúc trầm ngâm chốc lát, "Có thời gian, anh và em cùng về."

Đàm Như Ý sinh lòng cảm kích. Kết hôn với Thẩm Tự Chúc vẫn luôn là cái gai trong lòng ông nội Đàm, mỗi lần nói chuyện ông vẫn luôn cảm thán bản thân không có bản lĩnh, sinh ra một đứa con trai vô dụng nên không thể lo lắng chu toàn cho cháu gái. Nếu Thẩm Tự Chúc có thể cùng trở về, dầu gì cũng có thể khiến ông nội yên tâm hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chung Sống (04)

Edit: Thu Lệ

Vậy mà trước lúc nghỉ lễ mừng 1 tháng 5, Thẩm Tự Chúc vẫn liên tục tìm kiếm đường dây cung ứng, cuối cùng cũng có manh mối, thời gian bàn bạc vừa vặn sắp xếp vào buổi chiều mừng một.

Đàm Như Ý dĩ nhiên có chút thất vọng, nhưng hiểu Thẩm Tự Chúc rất quan tâm đến sự nghiệp, nếu như lần bàn bạc này có thể thành công thì có lẽ sẽ là bước thành công đột phá chướng ngại vật mà anh đang gặp phải.

Từ Sùng Thành ngồi xe đến trấn trên hết hai tiếng rưỡi, Thẩm Tự Chúc nói lên đưa cô về nhưng bị Đàm Như Ý từ chối.

"Anh Thẩm đưa về rồi còn phải tốn hơn hai tiếng để trở lại, không cần phải như vậy đâu. Hơn nữa, làm chậm trễ thời gian họp của anh Thẩm cũng không tốt." Đàm Như Ý cười nói, "Tôi lên xe buýt ngủ một giấc là tới nơi rồi."

Sáng mừng một nắng mai trong suốt, Thẩm Tự Chúc đưa Đàm Như Ý đến bến xe.

Dọc đường lên trấn trên vừa vặn có một địa điểm du lịch vô cùng nổi tiếng, vì vậy có rất nhiều chuyến xe khởi hành, khoảng bốn mươi phút sẽ có một chuyến.

Đàm Như Ý mua vé chuyến gần đây, ngồi chờ chốc lát trong đại sảnh, Thẩm Tự Chúc đưa cô lên xe, "Không say xe chứ?"

Đàm Như Ý lắc đầu.

"Mang đầy đủ hết chưa?"

Đàm Như Ý gật đầu.

"Sau khi tới nơi thì gọi điện thoại cho anh." Thẩm Tự Chúc dừng một chút, "Ở trên đường nhằm chán cũng có thể gọi điện thoại cho anh."

Đàm Như Ý cười lên, "Tôi nhớ rồi, Anh Thẩm, lúc lái xe anh đã từng nói một lần rồi."

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, "Trở về đền tội với ông nội giúp anh, tuần sau không có việc gì anh sẽ về cùng em."

"Cuối tuần sinh nhật Đàm Cát, ông nội sẽ tới đây."

Thẩm Tự Chúc không còn lời gì để nói, lẳng lặng đứng một lát rồi cầm tay Đàm Như Ý, "Lên xe đi."

Đàm Như Ý cười cười, nhận lấy túi từ tay Thẩm Tự Chúc, lên xe tìm được vị trí của mình. Sau khi ngồi xong nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, bóng dáng của Thẩm Tự Chúc đã không thấy đâu.

Trong lúc đang cảm thấy buồn bã, chợt có người gõ cửa sổ một cái. Đàm Như Ý lập tức quay đầu, Thẩm Tự Chúc đang cầm một tay vào túi quần đứng ở ngoài cửa xe. Cách cửa sổ thủy tinh bụi bẩn, bốn phía tràn đầy khói mù do xe hơi phun ra.

Đàm Như Ý lập tức đẩy cửa sổ ra, không đành lòng tiếp tục nhìn anh đứng ở đây, "Anh Thẩm, anh trở về đi, xe sắp chạy rồi."

"Ừ." Thẩm Tự Chúc vẫn không nhúc nhích.

Hai người cũng không nói chuyện, nhìn nhau chốc lát, xe khởi động, Đàm Như Ý lập tức vẫy tay chào tạm biệt anh. Thẩm Tự Chúc cũng giơ tay lên vẫy vẫy với cô, mở miệng nói một câu. Đàm Như Ý nhất thời không nghe rõ, cho đến xe chạy ra khỏi thật xa rồi, mới phản ứng được, anh nói: Chờ em trở về.

Sau khi tiễn Đàm Như Ý đi, Thẩm Tự Chúc lái xe về công ty chuẩn bị cho cuộc gặp mặt buổi tối.

Phòng làm việc vẫn lấy thiết kế làm chủ, nhưng trải qua mấy năm phát triển, đã thành lập mối quan hệ hợp tác lâu dài với rất nhiều đội lắp đặt thiết bị chuyên nghiệp và thương nghiệp cung ứng vật liệu. Dù sao thiết kế là một mặt, có thể thực hiện 100% hay không còn phải xem năng lực của thực hành nữa.

Trên phương diện cung ứng vật liệu gỗ, phòng làm việc vẫn luôn ở thế bị động. Rất nhiều vật liệu nhập khẩu mình không có đường dây, có lúc xảy ra tình huống bị người ta khê bóp, rao giá trên trời. Để tránh tình trạng dẫm lên vết xe đổ, Thẩm Tự Chúc dự định giải quyết vấn đề từ nguồn gốc, trực tiếp tìm được đường dây mua hàng thích hợp.

Dĩ nhiên nếu như một khi bước ra một bước này thì tính chất của phòng làm việc cũng sẽ có điều biến chuyển, những chuyện liên quan cũng sẽ phức tạp hơn.

Anh đã từng dẫn đo cân nhắc với Đường Thụ Nhan mấy chuyện này, cũng xin ý kiến của nhân sự chuyên nghiệp, đánh giá sự nguy hiểm và con đường phát triển trong tương lai. Tuy nguy hiểm rất lớn nhưng một khi thành công thì sự phát triển của phòng làm việc sẽ được mở rộng hơn.

Đường Thụ Nhan đã chờ ở phòng làm việc, Thẩm Tự Chúc vừa đến sẽ xác nhận lần cuối cùng với anh.

Hai người xem lại tài liệu đã chuẩn bị trước đó, ăn cơm trưa xong nghỉ ngơi ở văn phòng ba mươi phút, sau đó lái xe đến hội nghị.

Đường Thụ Nhan là người phát biểu ý kiến, phụ trách giải thích, sau đó Thẩm Tự Chúc chịu trách nhiệm trả lời. Hội nghị kéo dài hai tiếng đồng hồ, lúc tan họp, cuộc trao đổi đã xuất hiện manh mối sơ lược.

Mất thấy đã sắp đến thời gian ăn cơm tối, Đường Thụ Nhan muốn mời nhân viên tham dự hội nghị đến nhà hàng đã đặt trước dùng cơm.

Đi ra khỏi phòng họp, Đường Thụ Nhan nhìn về phía Thẩm Tự Chúc cười một cái nói: "Lần căng thẳng trước là khi bà vệ luận văn tốt nghiệp nghiên cứu sinh đấy!"

"Cực khổ rồi."

Đường Thụ Nhan vuốt vuốt mái tóc rũ xuống, xoay người đuổi theo đội ngũ, "Thật ra cũng không khổ cực gì, chỉ là do lớn tuổi nên lá gan nhỏ đi thôi."

Nơi đặt trước là nhà hàng năm sao nổi tiếng nhất Sùng Thành, trong bữa tiệc mọi người bỏ đi về mặt nghiêm túc lúc họp, nâng ly cạn chén chuyện trò vui vẻ.

Đại diện nhà cung cấp hàng là một người Mỹ, lúc ban đầu còn chờ thông dịch viên phiên dịch lại từng câu cho ông ta nghe, sau đó định trực dùng tiếng Anh để nói chuyện với Thẩm Tự Chúc và Đường Thụ Nhan.

Hỏi câu nói đầu tiên là, "Anh Thẩm và cô Đường đây là vợ chồng?"

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc hơi thu lại lại, "Không phải, tôi đã kết hôn."

Lão người Mỹ cười lớn, "Vậy là bạn bè à, hai người phối hợp với nhau thật là ăn ý."

Đại diện cho khu Sùng Thành cũng tham gia nói chuyện với nhau, "Cô Đường thật là một người có胆 lược(*), lần đầu tiên gặp mặt tôi đã bị cô ấy làm rung động rồi."

(*): Không biết sợ hãi và giỏi tính toán sắp đặt.

Đường Thụ Nhan cười nói: "Cám ơn."

Đại diện khu Sùng Thành nói tiếp: "Sớm đã có ý hợp tác với quý công ty, lúc cô Đường tìm tới cửa tôi thật sự cảm thấy tâm ý tương thông. Hàn huyền nửa buổi, không khỏi ghen tỵ với Anh Thẩm đây có một người bạn hợp tác đặc lực như vậy."

"Ông Trần quá khen rồi." Đường Thụ Nhan cười cười xong nói, "Đáng tiếc xã hội Trung Quốc đánh giá công bằng cho phụ nữ dấn thân vào sự nghiệp, ngược lại muốn dùng thước đo có d'đ'l,q'd kết hôn, có sinh con hay không để đánh giá. Đây có lẽ là chỗ duy nhất tôi cảm thấy bất bình mấy năm qua —— phấn đấu nhiều năm như vậy đã bị chụp cho một cái danh "Gái ế"."

"Nhiều năm như vậy mà cô Đường không tìm được đối tượng nào thích hợp sao?"

Động tác trong tay Đường Thụ Nhan dừng lại, ánh mắt hơi trầm xuống, nhưng vẫn cười nói: "Dĩ nhiên là có. Chỉ là tình cảm không giống với làm ăn, không phải phí tâm kinh doanh là có thể thành công. Có lẽ, tôi vẫn còn thiếu sót một chút dũng khí và may mắn."

Đại diện khu Sùng Thành cười ha hả, nâng chén kính Đường Thụ Nhan, "Vậy chúc cô Đường sớm ngày tìm được lang quân như ý!"

——

Ánh nắng mặt trời buổi sáng ấm áp mà không chói mắt, sau khi lên xe, Đàm Như Ý nghe nhạc một lát, được phoi nắng nên lười dần dần ngủ thiếp đi. Ngủ thẳng đến nửa đường tỉnh lại một lần, giữa lúc mơ mơ màng màng nghe sau lưng có người đang nói chuyện. Không phải nói tiếng Trung, rõ ràng là tiếng Anh.

Nghe mấy câu, hình như đang giới thiệu quang cảnh dọc đường, mệt mỏi lại kéo tới nên cô không lắng nghe nữa, chỉ mơ hồ cảm thấy, giọng nói của người này ngược lại vô cùng trong trẻo dễ nghe.

Tỉnh lại lần nữa là ở trạm thứ nhất trên đường. Người ngồi bên cạnh cô lấy đồ trên giá không cẩn thận đá vào chân cô. Đàm Như Ý giật mình tỉnh lại, đối phương luôn miệng nói xin lỗi, Đàm Như Ý khoát tay, "Không sao."

Vừa dứt lời, chợt thấy trên đỉnh đầu bị ánh sáng che khuất, Đàm Như Ý ngửa đầu đối diện với một khuôn mặt anh tuấn.

Suy nghĩ của Đàm Như Ý bị trì trệ chốc lát, cảm thấy gương mặt này nhìn rất quen, còn chưa kịp phản ứng thì người nọ đã cười lên, "Đàm Như Ý, đã lâu không gặp."

Đầu óc Đàm Như Ý trống rỗng, hồi lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: "Bùi Ninh."

Bùi Ninh nói một câu với người nước ngoài ngồi bên cạnh anh ta rồi sau đó đến ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Đàm Như Ý, nghiêng đầu nhìn cô, "Tính ra đã hai năm không gặp rồi nhỉ!"

Đàm Như Ý vẫn có chút hoảng hốt, giờ phút này Bùi Ninh chỉ cách cô một nắm tay, giữa hô hấp có thể nghe d/đ;l;q;d thấy hơi thở trên người anh ta. Vẫn cảm thấy không thành thật, nhất thời nhiều loại suy nghĩ không ngừng cuộn cuộn lên, Đàm Như Ý há miệng nhưng vẫn không lên tiếng.

Bùi Ninh thấy cô không lên tiếng, chỉ cười cười rồi tiếp tục hỏi: "Ra ngoài du lịch sao?"

"Không phải!" Đàm Như Ý lắc đầu, khô khốc nói, "Về nhà." Luôn cảm giác giọng điệu của mình kỳ lạ không nói ra được, giọng nói giống như không chịu sự khống chế của mình.

"Cậu làm việc ở Sùng Thành à?"

Đàm Như Ý cúi đầu, "Ừ" một tiếng.

Bùi Ninh yên lặng chốc lát, khẽ cười một tiếng, như có chút khổ não, "Vẫn không muốn nói chuyện với tôi à?"

"Không phải!" Đàm Như Ý lập tức phủ nhận, chuyện kia đã qua lâu như vậy, sao cô còn canh cánh trong lòng chứ, cũng không đến nỗi nhớ đến bây giờ. Chẳng qua là không nghĩ tới sẽ gặp cậu ở đây thôi."

Bùi Ninh cười lên, "Tôi cũng không ngờ lại khéo như vậy."

"Tôi đây chơi sao?"

"Làm hướng dẫn viên cho thầy giáo người Anh của tôi."

Đàm Như Ý khẽ giương mắt nhìn Bùi Ninh một chút. Thay đổi rất nhiều, còi bỏ hơn phân nửa hơi thở ngầy ngò lúc trước, hiện ra một sự mạnh mẽ đặc biệt của đàn ông. Giống như một thanh kiếm bị tuột ra khỏi vỏ lóe lên ánh sáng rồi biến mất.

Bùi Ninh cũng nhìn cô, "Cậu vẫn không thay đổi gì cả."

"Sao không chứ..." Đàm Như Ý rũ ánh mắt xuống, "Con người lúc nào cũng sẽ thay đổi."

Bùi Ninh lắc đầu một cái, "Vẫn thận trọng, phòng bị như trước."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Trầm mặc một hồi, Bùi Ninh lại hỏi, "Bây giờ cậu đang làm giáo viên à?"

"Ừ."

"Dạy cấp hai hay cấp ba."

"Cấp hai."

"Trường học ở đâu?"

Đàm Như Ý không trả lời.

Bùi Ninh cười lên, cũng không hỏi tới nữa, chỉ nói: "Có bằng lòng để lại cách liên lạc không?" Mặc dù đang hỏi nhưng điệu bộ lại không cho từ chối, lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho Đàm Như Ý.

Đàm Như Ý không còn cách nào đành bấm số điện thoại của mình vào.

Bùi Ninh nhận lấy bấm gọi đi. Nghe điện thoại di động của Đàm Như Ý đổ chuông mới cúp máy, "Mới vừa đổi số điện thoại ở Sùng Thành, cậu có thể lưu lại." Anh ta dừng một chút, cười nói, "Dĩ nhiên, không muốn cũng được."

Đàm Như Ý vẫn không nhúc nhích, "Cậu ở lại Sùng Thành làm việc à?"

"Ừ, công việc vẫn chưa ổn định, mới tìm được chỗ dừng chân."

Khoảng cách thời gian và không gian giữa hai người, còn có một chuyện khó xử chưa giải quyết được năm đó nữa, nói gì cũng có quen biết. Bùi Ninh dĩ nhiên cũng thấy cô không muốn nói chuyện nhiều, chỉ hân huyền đôi câu rồi trở về chỗ ngồi phía sau.

Ngay sau đó, tiếng véo von vang lên lần nữa. Đàm Như Ý tựa đầu vào cửa kiếng xe, nhưng vẫn không có cách nào ngủ thiếp đi nữa.

Đi tiếp ba mươi phút đã đến khu phong cảnh.

Sau lưng vang lên một trận sột soạt, Bùi Ninh và thầy giáo của anh ta đứng dậy khỏi chỗ ngồi, lúc đi ngang qua bên cạnh Đàm Như Ý, Bùi Ninh còn dừng bước lại cười nói: "Rảnh rồi sẽ liên lạc lại."

Đàm Như Ý trừng mắt lên, chỉ nói: "Hẹn gặp lại."

Chờ bóng dáng của Bùi Ninh biến mất ở cửa xe, cô mới móc điện thoại di động mở nhật ký cuộc gọi ra, dùng chổi lát mới xóa đi số điện thoại vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chung Sống (05)

Lúc về đến nhà, Ông nội Đàm đang tựa vào ghế ngậm tẩu hút thuốc, ngồi trước sân phơi nắng. Trước mặt ông có hai đứa trẻ đang chơi xe ván trượt.

Đàm Như Ý gọi một tiếng “ông nội”, Ông nội Đàm lập tức đứng dậy khỏi ghế tiến ra đón, "Đã về rồi à!"

Hai người vào nhà, Ông nội Đàm vừa châm trà vừa lấy hoa quả, Đàm Như Ý cản lại từng việc, kéo ông ra ngồi xuống ghế sa – lon, cẩn thận hỏi thăm tình hình gần đây thế nào mới yên tâm.

Thấy sắp đến giờ cơm, Đàm Như Ý ngồi một lát liền đứng dậy đi vào phòng bếp nấu cơm. Trong lúc đang thái thức ăn, ông nội Đàm theo vào, "Như Ý à, buổi trưa ba con không về, làm hai món thôi."

Đàm Như Ý đồng ý, hỏi "Gần đây ba con làm gì ạ?"

Ông nội Đàm thở dài, "Còn có thể làm gì, cả ngày lêu lổng, cũng không ở nhà."

Chuyện Đàm Vệ Quốc đi tìm cô lần trước, cô không nói với ông nội Đàm, sợ ông nghe xong lại tức giận.

Ông nội Đàm đứng một lát, không hề có ý rời đi. Đàm Như Ý quay đầu liếc ông một cái, "Ông nội, có phải người muốn hỏi con về chuyện của Thẩm Tự Chúc không ạ?"

Ông nội Đàm không lên tiếng, hít một hơi khò.

Đàm Như Ý cười cười, "Hiện giờ con sống với anh ấy rất tốt, con người anh ấy nhìn thì nghiêm túc không dễ nói chuyện nhưng thật ra tính tình tốt lắm ạ."

"Thật chứ?"

"Dạ!" Đàm Như Ý đẩy khoai tây vừa mới cắt sợi qua một bên, cầm hai quả ớt xanh, "Ông nội và bà nội anh ấy đối xử với con cũng rất tốt, chưa từng khắt khe với con." Cô dừng một chút, còn nói, "Không phải cuối tuần này là sinh nhật của Đàm Cát sao, Thẩm Tự Chúc nói mời người vào thành phố cùng nhau ăn một bữa cơm đầy ắp."

Ông nội Đàm trầm mặc một hồi, "Cũng coi như hiểu chuyện."

"Vốn dĩ hôm nay anh ấy cũng về cùng con, nhưng đúng lúc phải bàn chuyện làm ăn với người ta, anh ấy còn đặc biệt dặn dò con phải nhận lỗi với người nhà đấy!"

"Nhà họ Thẩm cũng coi là gia đình giàu có, ông chỉ sợ con chịu uất ức."

"Bố mẹ của Thẩm Tự Chúc không có ở Sùng thành, quanh năm suốt tháng gặp nhau không mấy lần. Còn những người thân khác cũng không qua lại thân thiết, con không bị uất ức gì cả."

Đàm Như Ý thái thức ăn rất nhanh, sau một lát tất cả thức ăn cần nấu đã được thái xong, "Ông nội, người đi ra ngoài ngồi đi ạ, lát nữa lại bị sặc khói dầu."

Đúng lúc Ông nội Đàm cũng hút xong tẩu thuốc, "Con sống tốt ông mới yên tâm. Nếu có gì không hài lòng nhất định phải nói cho ông biết, đừng có tốt khoe xấu che biết chưa."

Đàm Như Ý cười nói, "Con biết rồi ạ."

Buổi chiều, Đàm Như Ý và Ông nội Đàm đi đi dạo trên đường một chút, mua thêm ít vật phẩm thường dùng mấy ngày nay. Lúc ăn cơm tối, Đàm Vệ Quốc không ở nhà mấy hôm nay d/đ;l;q;d bỗng trở lại. Ông ta đi thẳng tới ngồi xuống cạnh bàn ăn, bắt chéo chân, "Xới hết cơm cho tao."

Đàm Như Ý liếc ông ta một cái, đặt chén xuống, đứng dậy xới hết nửa chén cơm còn lại trong nồi ra. Đàm Vệ Quốc và hai cái, "Mày còn biết trở về, tao còn tưởng mày leo lên cành cây cao rồi thì ngày cả mình họ gì cũng quên mất đấy."

Đàm Như Ý vui đầu ăn cơm, không lên tiếng

Ông nội Đàm lên con tức giận, "Ăn cơm thì lo ăn cơm, nói nhiều như vậy làm gì!"

"Cha, người không biết đâu, lần trước con tới tìm nó lấy tiền khám bệnh, nó chẳng những không cho mà còn gọi an ninh đuổi con ra ngoài đấy! Mẹ đưa lòng lang dạ sói như vậy, con nói nó đôi câu thì uất ức nó sao?"

Ông nội Đàm dùng sức đặt chén trên bàn, "Tao thấy mày mới là lòng lang dạ sói! Đã bán con gái còn dám tới cửa đòi! Thật sự muốn tao tức chết có phải không?"

Đàm Như Ý vội vàng trấn an: "Ông nội, người đừng nóng giận."

Rốt cuộc Đàm Vệ Quốc vẫn sợ khiến Ông nội Đàm tức giận sẽ xảy ra chuyện gì xấu, hừ một tiếng không nói thêm gì nữa, ông ta nhanh chóng và com trong chén xong, "Xối cho tao một chén nữa."

"Nấu cơm ít nên hết rồi."

"Ba cái miệng phải ăn cơm, không biết bỏ thêm chút gạo à?" Đàm Vệ Quốc móc bao thuốc lá từ trong túi áo nhả nhúm rút điều thuốc cuối cùng ra hút, vò viên bao thuốc trống không rồi ném xuống đất, "Đi nấu cho tao tô mì!"

Đàm Như Ý mím miệng yên lặng chốc lát, vẫn để chén xuống đứng dậy đi tới phòng bếp. Cô đứng trước nồi chờ nước sôi, mở nắp nồi ra, một luồng khí nóng xông lên khiến lỗ mũi chua xót.

Cô khụt khịt cái mũi, đặt một nắm mì sợi vào trong nồi. Nghĩ thầm, nếu giờ phút này có Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh thì tốt biết mấy. Nhưng mặt khác, cô lại cảm thấy may mắn vì d/đ;l;q'd Thẩm Tự Chúc về cùng. Đàm Vệ Quốc quen bắt nạt kẻ yếu, nếu có Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh, ông ta nhất định sẽ xông lên ton hót nịnh nọt.

Cũng may Đàm Vệ Quốc cơm nước xong lập tức đi ra ngoài, Đàm Như Ý và Ông nội đi tản bộ ra bờ sông để tiêu cơm, trở lại xem phim truyền hình trên kênh CCTV một lát. Vừa hơn chín giờ, Ông nội Đàm đã đi ngủ. Đàm Như Ý kiểm tra cửa ngõ xong, rón rén leo lên tầng thượng. Cô mở cửa tầng thượng rồi ra ngoài sân gọi điện thoại cho Thẩm Tự Chúc.

Ăn cơm tới hết hai tiếng đồng hồ, chủ và khách đều vui vẻ. Sau khi tiễn khách về, Thẩm Tự Chúc và Đường Thụ Nhan tới ven đường đón taxi.

Hôm nay Đường Thụ Nhan uống khá nhiều rượu, cảm xúc vô cùng kích động. Cô ta đi khắp khiêng vồ bả vai Thẩm Tự Chúc một cái, cười lên "Thật tốt."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô ta một cái, "Sao vậy?"

"Qua nhiều năm như vậy mà tớ và cậu vẫn đi chung trên một con đường thủy, giữa đường không bị lật thuyền, cũng không bị đổi thuyền." Hai gò má cô ta phấp phồng, ánh mắt sáng ngời, "Thật tốt."

Thẩm Tự Chúc im lặng chốc lát, "Cảm ơn cậu."

Đường Thụ Nhan cười ha ha, chợt nói: "Lão Trầm, cậu nói xem có phải tớ nên kết hôn rồi không?"

Thẩm Tự Chúc không đoán ra ý của cô ta nên nhất thời không lên tiếng.

"Một tháng qua tớ đã cùng tám người..." Đường Thụ Nhan đưa ra tư thế "Tám" ngón tay, "Tháng này tiếp đãi khách hàng cũng chưa tới con số này. Tớ thật sự không muốn đi, nhưng mẹ tớ suốt ngày đòi tìm cái chết. Hết cách rồi, chỉ có thể đi gấp. Kết quả không phải cưới lần hai thì chính là đầu hói, thật vất vả mới có một người thuận mắt, d/đ;l;q'd nhưng vừa há miệng đã bay ra toàn mùi thúi. Cậu nói xem..." Đường Thụ Nhan chợt dừng bước lại, kéo lấy ống tay áo Thẩm Tự Chúc, "Đường Thụ Nhan tớ cũng chỉ xứng được với những người đàn ông như vậy thôi sao?"

Không đợi Thẩm Tự Chúc trả lời, cô ta đã tự giễu cười một tiếng, "Lang quân như ý? Số phận của tớ chính là cô đơn đến già, làm sao tìm được lang quân như ý gì đó."

Thẩm Tự Chúc cúi đầu liếc nhìn cô ta một cái, "Cậu uống say rồi."

"Tớ rất tỉnh táo..." Đường Thụ Nhan kéo ống tay áo anh chặt hơn, "Họp đồng nói thành công thì thế nào? Chức vụ tăng rất nhanh thì sao? Tớ kiếm được một trăm ngàn một trăm vạn thì sao. Cho dù có một trăm triệu thì tớ có thể mua được một cuộc hôn nhân vừa lòng đẹp ý sao?"

Cô ta nhìn Thẩm Tự Chúc chằm chằm, ánh mắt sáng quắc, giống như phải lấy được câu trả lời khẳng định từ trong miệng của anh.

Đang lúc ấy thì điện thoại của Thẩm Tự Chúc vang lên. Anh lui ra một bước, móc điện thoại nhìn, Đường Thụ Nhan lập tức nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, "Đàm Như Ý gọi?"

"Ừ." Anh tránh khỏi tay Đường Thụ Nhan, "Cậu chờ một chút." Dứt lời quay lưng đi nhất nút nghe.

"Anh Thẩm."

Giọng điệu vẫn vô cùng mềm mại, nghe vào trong tai tâm trạng lập tức tỉnh táo lại, "Ăn cơm chưa?"

"Đã ăn từ sớm, Ông nội cũng ngủ rồi."

Thẩm Tự Chúc đang muốn nói chuyện, Đường Thư Nhan chợt ngồi xổm xuống nôn ra một trận.

Bên kia điện thoại yên lặng mấy giây, cười hỏi, "Đang ở cùng cô Đường sao?"

"Mới vừa ăn cơm xong, cô ấy uống say rồi."

Lại im lặng một hồi, "Vậy anh đưa cô Đường về trước đi, tôi. Tôi cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ gọi điện hỏi thăm chuyện bàn bạc của anh Thẩm thế nào thôi."

Thẩm Tự Chúc nắm chặt điện thoại, "Em chờ anh, lát nữa sẽ gọi lại cho em." Lúc tắt máy, vẫn cảm thấy không yên lòng, lại dặn dò một câu, "Chờ anh."

Thẩm Tự Chúc mua bình nước tới, đợi Đường Thư Nhan nôn xong mới đưa cho cô ta. Đường Thư Nhan ngồi bên cạnh không động đậy, Thẩm Tự Chúc đợi một hồi mới kéo cô ta đứng dậy khỏi mặt đất, đón một chiếc taxi đưa cô ta đến chỗ ở của bố mẹ cô ta.

Tối dưới lầu, Thẩm Tự Chúc gọi điện thoại cho mẹ Đường Thư Nhan, giữ cô ta chờ chốc lát, liền nhìn thấy một người phụ nữ từ trong hành lang đi ra.

Mẹ Đường đỡ lấy Đường Thư Nhan nói tiếng cảm ơn với Thẩm Tự Chúc. Nhìn thấy con gái mình say thành như vậy, trên người đầy mùi rượu xông vào mũi, trong lòng không khỏi hơi chua xót, "Tiểu Thẩm à, về sau có thể nhờ con khuyên nó một chút, đừng để cho nó uống rượu nhiều như vậy nữa. Đứa nhỏ này rất thích cật mạnh, có tâm sự gì cũng không chịu nói với bọn đi."

Thẩm Tự Chúc rủ mắt, nói câu xin lỗi.

Thân thể Đường Thư Nhan trượt xuống, mẹ Đường lại nâng lên, "Hai đứa đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, bác còn có một yêu cầu quá đáng."

"Dì à, dì cứ nói đi."

Mẹ Đường nhìn anh, "Con có thể khuyên nhủ nó giúp đi một tay, đứa nhỏ này hết hy vọng rồi, không chạm vào bức tường thì không quay đầu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Đã sắp ba mươi tuổi cũng nên kết hôn rồi, thanh xuân của phụ nữ làm sao chịu được kéo dài chứ?"

Thẩm Tự Chúc trầm ngâm, "Dì à, điều này cần chính cô ấy quyết định."

"Dì biết." Mẹ Đường thở dài, "Con cũng đã kết hôn, có lẽ lời nói của con nó sẽ nghe."

Thẩm Tự Chúc im lặng hồi lâu, hình như Đường Thư Nhan khó chịu nên rên rỉ mấy tiếng, Mẹ Đường lại xốc cô ta lên, "Dì đưa nó lên lầu trước đã."

Đợi bóng dáng hai người biến mất trong hành lang, Thẩm Tự Chúc mới xoay người trở về.

Thẩm Tự Chúc cũng không phải ngu ngốc, biết nhau gần mười năm, tình cảm bạn bè đồng hội đồng thuyền, không phải anh không nhận ra ý định của Đường Thư Nhan. Nhưng mỗi lần định nói cho rõ ràng, Đường Thư Nhan liền dẫn bạn trai giới thiệu với anh. Liên tục ba lần, Thẩm Tự Chúc lập tức có chút hoài nghi có phải bản thân anh đã tự mình đã tỉnh rồi hay không. Những chuyện như thế này, nếu đối phương không chủ động mở miệng thì bản thân mình cũng không có lý do để từ chối.

Từ lúc quen biết đến nay, Thẩm Tự Chúc cũng không có tình cảm mập mờ gì với cô ta. Chỉ hợp tác thuần túy trên phương diện làm ăn, còn riêng tư là bạn tốt cùng trường.

Hôm nướng thịt vào tháng trước, anh dĩ nhiên nhận ra Đường Thư Nhan có mấy phần thù địch Đàm Như Ý, cũng có chút tức giận cô ta có ý phá hư.

Ngày hôm sau, thái độ của Đàm Như Ý chợt thay đổi, anh lập tức đoán ra Đường Thư Nhan đã nói gì đó với Đàm Như Ý. Hôm sau định đi chất vấn Đường Thư Nhan. Vậy mà còn chưa kịp mở miệng, Đường Thư Nhan cười nói trước: "Tình tình của Quản lý phòng thị trường ở lâu trên đặc biệt hợp khẩu vị của tó. Tớ muốn phát triển cùng anh ta xem thế nào, Lão Trần, có thể bày mưu tính kế giúp tớ không?"

Lại ra thủ đoạn giống như trước, cú đánh này của Thẩm Tự Chúc giống như đánh vào trong không khí. Nói bóng nói gió mấy câu cũng không tiện truy hỏi nữa. Anh không thể chứng minh Đường Thư Nhan giấu giếm lòng riêng, mặc dù cô ta thật sự có ý định khác, nhưng nếu cô ta nhất quyết lựa chọn cách thức phải sạch với anh, thì sao anh có thể tiếp tục bao vây chặn đánh, tổn hại đến tôn nghiêm của cô ta chứ?

Anh đã phiền não chuyện này nhiều năm. Anh cảm thấy hiện giờ đã đến lúc nên giải quyết dứt điểm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sống Chung (06)

Edit: Thu Lệ

Đàm Như Ý đứng một lúc lâu trên sân thượng, giữa sườn núi đối diện lóe lên mấy ngọn đèn dầu, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, bóng đêm cũng tĩnh khiết, trên bầu trời đêm điểm vài ánh sao thật cô đơn, khoảng cách lẫn nhau thật xa.

Cô lấy quần áo phơi trên sân thượng ôm vào cánh tay, từ từ trở lại phòng. TV trong phòng khách vẫn sáng, cô cầm hộp điều khiển tắt TV đi, trở về phòng sắp xếp lại quần áo đã phơi khô xong, ngồi ở trên giường ngầy ngẩn một hồi. Sau đó lại quét dọn trong nhà một lần, tắm rửa sạch sẽ trở lại phòng ngủ, cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, không có cuộc gọi nhờ.

Cô bấm lịch sử cuộc gọi, ngón tay dừng lại trên cuộc gọi tên Thẩm Tự Chúc, hơi đắn đo một lát nhưng vẫn không thể nào gọi đi được. Cô thở dài, thầm mắng mình không có tiền đồ, khóa màn hình điện thoại lại ném sang bên cạnh, đang định tắt đèn ngủ thì điện thoại di động nằm trên giường vui vẻ vang lên tiếng chuông. Đàm Như Ý sợ hết hồn, chỉ sợ đánh thức Ông nội Đàm ở phòng bên cạnh, lập tức cầm điện thoại di động lên nhấn phím nghe, “Alo.....”

“Sao vậy, sao lại hốt ha hốt hoảng như vậy?” Là giọng nói của Thẩm Tự Chúc.

Đàm Như Ý không khỏi hơi cong môi một cái, “Không có việc gì. Đã đưa cô Đường về rồi sao?” Cô đứng dậy đi tắt đèn phòng ngủ, mở cửa sổ ra để gió đêm thổi vào.

“Ừ, em chưa ngủ sao, không gây ồn ào cho em đấy chứ?”

Đàm Như Ý vội nói, “Không có, đang định ngủ.” Lại hỏi, “Anh Thẩm về đến nhà chưa?”

“Đang ở dưới lầu.” Thẩm Tự Chúc dừng một chút, “Có thể nhìn thấy trăng sáng.”

Đàm Như Ý không khỏi ngẩng đầu nhìn ra ngoài, “Em cũng có thể nhìn thấy.”

“Ừ.” Giọng nói của Thẩm Tự Chúc trầm thấp, giống như đang phát ra sát bên tai vậy.

Hai người đều không tự giác lắng xuống, sau một lúc lâu Đàm Như Ý nhẹ giọng mở miệng, “Anh Thẩm, đàm phán buôn bán thế nào rồi? Thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi, đừng lo lắng.”

Đàm Như Ý cười cười, “Vậy thì tốt, em cũng không muốn nhìn thấy anh Thẩm sẽ uống nhiều rượu như lần trước nữa.”

Thẩm Tự Chúc nhất thời không lên tiếng, yên lặng một hồi lâu chợt nhẹ giọng gọi: “Như Ý.”

Đàm Như Ý sợ hết hồn, “Anh... anh Thẩm.....”

“Đừng ở nhà quá lâu, trở về sớm một chút.” Giọng nói của anh cực kỳ trầm thấp, giống như mang theo chút đặc biệt của say rượu.

Hai tai Đàm Như Ý không khỏi thiêu cháy, “Em... Em sẽ cố gắng. Lâu rồi không gặp ông nội nên ông muốn em ở lại thêm vài ngày, em cũng không muốn làm ông thất vọng.”

Thẩm Tự Chúc trầm mặc, chợt nói: “Hay là đưa ông nội tới Sùng Thành ở vài ngày, đúng lúc cuối tuần là sinh nhật của Đàm Cát.”

Đàm Như Ý cũng không nghĩ tới điểm này, do dự một chút, “Em sợ sẽ làm phiền anh.....”

“Không đâu, ông nội anh cũng sẽ rất vui. Cùng trở về đi...” Anh dừng một chút, “Càng nhanh càng tốt.”

Đàm Như Ý không khỏi đưa mu bàn tay dán lên gương mặt nóng hổi, nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng, “Đề ngày mai em nói với ông nội xem.”

Còn nói, “Anh Thẩm, anh hãy đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Thẩm Tự Chúc yên lặng một lát, “Vậy em đi ngủ sớm một chút.”

Sau khi cúp điện thoại, trái tim Đàm Như Ý vẫn còn nhảy loạn bùm bùm, cũng không biết là bởi vì một câu “Như Ý” của Thẩm Tự Chúc hay là giọng nói khuyên cô trở về của anh.

Cô nắm điện thoại nằm trên giường, đang nghĩ về đoạn đối thoại vừa rồi, điện thoại di động trong tay bỗng vang lên một tiếng, cô vội vàng mở ra, là tin nhắn Thẩm Tự Chúc gửi tới: ngủ ngon.

Đàm Như Ý nhẹ giọng cười một tiếng, đang định trả lời thì điện thoại lại vang lên một tiếng nữa, vẫn là tin nhắn của Thẩm Tự Chúc.

“Nhớ em.”

Ngày hôm sau, Đàm Như Ý nói đề nghị của Thẩm Tự Chúc với Ông nội Đàm. Ông nội Đàm cũng băn khoăn giống như Đàm Như Ý, chỉ sợ đến đó sẽ quấy rầy người ta.

Đàm Như Ý khuyên: “Hiện tại mỗi ngày ra cửa Ông nội Thẩm đều phải dựa vào người ta đẩy xe lăn, ở nhà bức bối nhàm chán, ông qua đó đứng lúc giúp ông ấy giải buồn. Hai ông là chiến hữu cũ, cũng nhiều chuyện để tán gẫu.”

Ông nội Đàm vẫn có chút nghi ngờ, “Thật không sao?”

“Không có việc gì ạ. Nếu bên phía Ông nội Thẩm không tiện thì ông hãy ở cùng con và Thẩm Tự Chúc. Nhà anh ấy rất rộng rãi, thêm một người nữa cũng không có gì đáng ngại. Lại nói đây chính là đề nghị của Thẩm Tự Chúc, nếu ông không tin thì con gọi điện thoại để anh ấy tự nói với ông nhé?”

Lúc này ông nội Đàm mới yên lòng lại. Nếu quyết định xong thì ngày hôm đó Đàm Như Ý liền bắt đầu giúp ông nội Đàm dọn dẹp đồ đạc. Sáng sớm mừng ba, đón một chiếc xe khách nhỏ lên đường vào thành phố.

Lúc sắp đến, Đàm Như Ý gọi điện thoại cho Thẩm Tự Chúc. Xe vừa tới cửa chung cư đã nhìn thấy anh đứng đợi sẵn ở đó.

Đàm Như Ý nhảy xuống xe lấy hành lý rồi đỡ ông nội Đàm xuống xe, Thẩm Tự Chúc lập tức chào đón, chủ động nhắc hành lý, hỏi: “Ông nội, ngồi xe có mệt không?”

Ông nội Đàm cười ha ha, “Không mệt không mệt.”

Đàm Như Ý cười nói, “Vốn dĩ anh..... Anh ấy muốn lái xe đến đón ông, nhưng con cảm thấy quá phiền phức nên không cho.”

“Không cần đón không đón, hiện giờ giao thông rất thuận lợi, xe chạy cũng nhanh nên một lát là tới.” Đàm Như Ý đỡ ông nội Đàm lên lầu, Thẩm Tự Chúc bưng trà rót nước, lễ nghi chu toàn không hề sai lầm. Ông nội Đàm ngồi một lát, quan sát xung quanh.

Thẩm Tự Chúc chú ý tới, nhỏ giọng nói: “Như Ý, đưa ông nội đi thăm quan một chút đi.”

Đàm Như Ý vội đáp một tiếng, đỡ Ông nội Đàm đứng dậy đi tới thư phòng. Vậy mà lúc bước vào thư phòng, cô đột nhiên nghĩ đến tất cả đồ đạc của cô đều ở thư phòng! Cái này mà để ông nội nhìn ra hai người bọn họ chia phòng ngủ, nói không chừng lại nghi ngờ.....

Đầu óc Đàm Như Ý nhanh chóng xoay chuyển, tính toán nghĩ cách nào thích hợp để dụ dỗ ông nội đi ra ngoài trước, vậy mà ông nội đã mở miệng cười: “Tiểu Thẩm rất biết săn sóc, giường cũng đã chuẩn bị xong rồi.”

Đàm Như Ý lập tức liếc mắt nhìn chiếc giường đơn mình vẫn thường ngủ, tấm ga giường phía trên đã bị rút đi chỉ chừa một chiếc nệm không. Chiếc vali của cô đặt ở cuối giường cũng không thấy, cả thư phòng không nhìn ra dấu vết có người ở thời gian dài.

Đàm Như Ý âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không khỏi cảm thán suy nghĩ cẩn thận của Thẩm Tự Chúc.

Ông nội Đàm nhìn giá sách trên tường mà cảm thán: “Nhiều sách như vậy, phải tốn bao nhiêu tiền mua? Đọc hết sao?”

Đàm Như Ý cười lên, “Cứ xem từ từ, trước sau gì cũng hết ạ.”

Đi thăm quan thư phòng xong, Ông nội Đàm lại vào phòng bếp nhìn một chút. Thường ngày sau khi cơm nước xong, đều do Thẩm Tự Chúc dọn dẹp. Anh có chút thích sạch sẽ, vì vậy trong phòng lúc nào cũng được dọn dẹp rất sạch sẽ, không nhìn ra chút dầu mỡ nào.

“Như Ý, bình thường đều là con nấu cơm à?”

“Dạ con nấu, anh ấy rửa chén.”

“Còn biết rửa chén, rất tốt, biết chăm sóc người khác.”

Ngay sau đó lại nhìn phòng tắm và phòng ngủ của Thẩm Tự Chúc, ra ban công Ông nội Đàm hí hóp nhìn một chút, “Ánh sáng trên ban công đầy đủ, rất thích hợp cho trồng vườn.”

“Cũng chưa trồng bao giờ, sợ nó chết mất ạ.”

“Dễ trồng lắm, để ông nói với con vài loại cây vừa đẹp mắt lại vừa dễ trồng, đặt ở đây, bình thường cứ tưới nước đúng giờ là được.”

Ông nội Đàm ra tổng kết: “Nhà cửa tốt thì tốt, sáng sủa, sạch sẽ, nhưng mà vẫn còn thiếu chút hơi thở con người.”

Từ sau khi Đàm Như Ý vào ở, cô chưa bao giờ dám tùy tiện thay đổi một chút nào trong phòng, lúc trước một mình Thẩm Tự Chúc như thế nào thì bây giờ vẫn như thế ấy.

Sau khi đi tham quan xong, Đàm Như Ý và ông nội trở lại phòng khách. Cũng sắp đến thời gian ăn cơm, Đàm Như Ý muốn đi mua thức ăn, để Thẩm Tự Chúc ở nhà tâm sự với Ông nội Đàm.

Thẩm Tự Chúc ngồi xuống ghế sofa, gọt quả táo đưa cho Ông nội Đàm. Ông nội Đàm khoát tay nói: “Răng không tốt lắm, không cần nổi quả táo đâu.”

Thẩm Tự Chúc lập tức đứng dậy rửa một ít nho đỏ đặt vào trong khay rồi bung ra.

“Tiểu Thẩm, con đừng lễ mễ, ông đã quấy rầy rồi mà con còn khách khí như vậy, ông thật sự áy náy.”

“Ông đừng nói như vậy, ông là ông nội của Như Ý, đây là chuyện phải làm.”

Ông nội Đàm cười khen: “Có được những lời này của con thì ông đã yên tâm rồi.”

Thẩm Tự Chúc đẩy mâm tới trước mặt Ông nội Đàm, Ông nội Đàm ăn mấy quả, hỏi: “Bình thường Như Ý nhà chúng ta không gây ầm ĩ gì đến con chứ?”

Thẩm Tự Chúc lắc đầu, “Không có, Như Ý rất tốt ạ!”

“Chắc con cũng hiểu tình hình trong nhà chúng ta. Ba nó không nên thân, một khi uống say về là lấy chổi đánh nó. Lúc có ông ở nhà còn có thể cản một chút, những lúc không có..... Haizz. Cho nên từ nhỏ tính tình của đứa nhỏ này cũng rất hướng nội, chỉ sợ chọc người khác không vui. Lên đại học hơi thay đổi được một chút, lúc trở lại cũng dám tranh luận với cha nó.”

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, tay lại lặng lẽ nắm chặt.

“Thật ra tính tình của nó cũng rất mạnh mẽ, giống y như mẹ nó vậy. Một khi bị bắt nạt là có thể đông quy vu tận(*) với đối phương. Lúc ấy ba nó không cho nó đi học đại học, nó cầm dao lên nói nếu không đồng ý thì nó liền cắt cổ chết ở cửa nhà..... Nó cứng đầu như vậy đấy.” Ông nội Đàm thở dài, “Chuyện lần này cũng là do ba nó tạo nghiệt. Ông lại không có bản lĩnh, phần đầu cả đời chỉ để lại một đống quan tài. Tiểu Thẩm à.....”

Thẩm Tự Chúc vội nói, “Ông cứ nói ạ.”

“Ông chỉ muốn nói với con một câu, số tiền nợ nhà con tại ông sẽ nghĩ cách trả hết. Con ngàn vạn lần đừng vì việc này mà xem thường Như Ý. Dù sao đều là vợ chồng, còn phải sống cùng nhau. Tuy nói đứa nhỏ Như Ý này không có ưu điểm gì đặc biệt nhưng tính tình rất tốt, ai đối tốt với nó thì nó đáp lại hết mình. Nửa thân thể của ông đã sắp xuống mồ rồi, cũng không còn tâm nguyện gì khác, chỉ có cô cháu gái này cuộc sống trước kia quá khổ cực, ông chỉ muốn tìm một người có thể đối xử tốt với nó trong cuộc sống sau này.....”

“Ông nội!” Thẩm Tự Chúc cầm lấy bàn tay gầy nhom của Ông nội Đàm, “Ông cứ yên tâm, con nhất định không phụ lòng Như Ý.”

Lúc này Ông nội Đàm mới cười lên, “Ông nhìn ra được con là đứa bé kiên định. Nếu con không thích Như Ý, sau này thật sự không sống chung nữa thì chia tay cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng để nó chịu uất ức.”

“Ông cứ yên tâm ạ.”

Qua một lúc, còn nói, “Còn nữa, hai mươi vạn đó là lễ hỏi con cưới Như Ý vào cửa, nên không có chuyện trả hay không trả. Về sau ông đừng nói những lời như thế nữa nhé... Đều là người một nhà.”

Ông nội Đàm thấy Thẩm Tự Chúc thành khẩn chững chạc như thế, lo lắng trong lòng lại ít đi một tầng, cười nói: “Cháu gái của ông còn có một ưu điểm đó là nấu ăn rất ngon. Lần này ông bằng lòng đi theo cũng là muốn nếm tay nghề của nó nhiều thêm một chút. Một ông lão già khom rồi, nếm một lần cũng là ít đi một lần.....”

Thẩm Tự Chúc đang muốn nói chuyện bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Đứng dậy mở cửa, Hạ Lam đang đứng bên ngoài, thân thể cô dò xét liếc mắt nhìn vào bên trong, “Nghe nói ông nội Như Ý tới, tôi xuống chào hỏi.”

Thẩm Tự Chúc nghiêng người để cho cô đi vào, lúc Hạ Lam vào cửa đôi giày chợt sực nhớ ra gì đó, cười hỏi, “Tin nhắn tôi gửi cho anh có nhận được không?”

Thẩm Tự Chúc yên lặng một lát, “Nhận được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Sống Chung (07)

Hạ Lam cười rộ lên, “Sớm nên gửi cho anh mới phải, bận rộn một chút nên quên mất —— Như Ý đâu?”

“Đi mua thức ăn.”

Hạ Lam vào nhà cùng hàn huyên với Ông nội Đàm. Khả năng đặc biệt của cô là biết cách giao tiếp với người khác, chỉ cần mấy câu nói đã làm Ông nội Đàm mở cờ trong bụng, “Năm nay ông đã 84 tuổi rồi ạ? Thật là không nhìn ra, thân thể khỏe mạnh thế kia mà.”

Ông nội Đàm cười nói: “Không khỏe mạnh đâu, không phải năm ngoái mới phẫu thuật tim đó sao?”

“Người sống cả đời phải có một số bệnh hoặc tai họa nhỏ, lần này ông gắng gượng qua khỏi bảo đảm sống đến một trăm tuổi nhất định không thành vấn đề!”

Ông nội Đàm cười to, “Không dám trông đến một trăm tuổi, chỉ mong được nhìn thấy đứa bé của Như Ý ra đời là ông đã thỏa mãn rồi.”

Hạ Lam không khỏi liếc mắt nhìn Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh, cười nói, “Vậy ông phải thúc giục bọn họ, hai người này rất không để tâm, người khác nhìn cũng căm tức.”

“Chuyện này không thúc giục được, phải để cho hai đứa nó tự quyết định.”

Một lát sau, Hạ Lam cười nói: “Hôm nay Đàm Cát bận học, cậu ấy bảo ngày mai sẽ rút ra chút thời gian qua đây thăm ông, nói ông cứ yên tâm ở lại nhà Như Ý.”

“Ừ, con còn biết Đàm Cát nhà ông à?”

“Đều là người thân của Như Ý cả, biết để giúp đỡ lẫn nhau cũng tốt.”

Ông nội Đàm cười nói, “Như Ý có thể quen biết được người bạn có tính tình hào sảng như con thật là may mắn. Nó là người một khi gặp chuyện thì không gám quả quyết, còn phải dựa vào tiểu Hạ con chỉ bảo thêm cho nó.”

“Ông cứ yên tâm ạ, con cũng là lần đầu tiên gặp được một cô gái thuần phác như Như Ý. Con còn đang suy nghĩ, nếu con là đàn ông thì nhất định sẽ không quan tâm đến chuyện gì, tuyệt đối lấy Như Ý về nhà nuôi thật tốt.”

Ông nội Đàm cười ha ha.

Đang nói chuyện thì Đàm Như Ý trở về. Cô vừa vào cửa đã thấy Hạ Lam cũng ở đây, lập tức lên tiếng chào hỏi: “Cô tới rồi.”

“Tôi tìm cô ăn cơm.” Hạ Lam đứng dậy khỏi ghế salon, “Ông nội, ông cứ trò chuyện với anh Thẩm nhé, con đi vào giúp Như Ý.”

Hạ Lam đi theo Đàm Như Ý vào phòng bếp, nhìn bốn phía một cái, “Thật sạch sẽ, bình thường tốn không ít công dọn dẹp chứ hả?”

“Là anh Thẩm dọn.” Đàm Như Ý sắp xếp từng món thức ăn vừa mua xong ra.

Hạ Lam cười cười, “Hai người càng ngày càng giống đáng về vợ chồng chân chính, thế nào rồi, mấy ngày nay có tiến triển không?”

Gần đây Đàm Như Ý cũng không gặp Hạ Lam, vì vậy sau chuyện dưới mưa hôm ấy cũng chưa từng nói với cô ấy. Hôm nay nghe cô ấy hỏi, không khỏi nghĩ tới cái hôn ở trong xe, còn chưa lên tiếng mặt đã đỏ trước rồi.

“Ồ ồ ồ...” Hạ Lam đưa tay nhẹ nhàng chọc chọc vào gương mặt của cô, “Thành thật khai báo, làm chuyện xấu gì rồi.”

Đàm Như Ý mím chặt miệng, không chịu lên tiếng.

“Tôi còn nói sao đột nhiên lại đón ông nội lên đây, thì ra hai người đã sớm lên lút thông đồng với nhau rồi.”

“Cô đừng nói bậy.”

Hạ Lam cười hi hi nói: “Một cho tôi còn đang lo lắng, thế mà bên này cô đã tiến triển thần tốc, không uổng phí tôi dạy một phen. Như bây giờ có tốt không? Nếu vợ chồng già, hai mươi vạn chính là món nợ, còn vợ chồng thật thì hai mươi vạn chính là lễ hỏi.”

Đàm Như Ý bày món ăn bữa trưa lên bàn, “Ta không nghĩ nhiều như vậy, cứ bước từng bước thôi.”

“Cũng đúng, chẳng qua tôi còn có một lời khuyên. Chuyện như vậy trong lòng của cô phải có tính toán, nếu thật sự muốn sống cùng Thẩm Tự Chúc thì bất Đường Thư Nhan gì cũng không được khuất phục. Còn có..... Đợi thời cơ chín muồi, cùng Thẩm Tự Chúc ký chứng nhận.”

Đàm Như Ý sừng sốt một chút.

“Thế nào? Chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này? Cô gái ngốc, bất kỳ mục đích thử cưới nào không làm giấy chứng nhận đều là giờ trò lưu manh. Còn nữa, không làm xong các bước chứng nhận trước, nếu không có con thì cô sẽ bị người ta nắm được xương sườn mềm. Đã từng tin tức xã hội chưa? Bao nhiêu người ngu xuẩn chưa đăng ký kết hôn đã mang thai, buộc phải kết hôn, đàn ông tự cho là chiếm ưu thế, ưỡn mặt không chịu đồng ý. Còn có, nhất định phải sinh con trai mới bằng lòng cho danh phận.....”

Đàm Như Ý rũ mắt xuống, “Tôi biết rõ.”

Hạ Lam vén tay áo lên rửa tay, “Để tôi giúp cô một tay nhé?”

“Tôi sợ cô giúp lại thêm phiền, cô cứ ra ngoài nói chuyện phiếm với ông nội tôi đi, tôi thấy hình như ông ấy rất thích cô.”

Hạ Lam cười cười, “Thật sự không cần?”

“Không cần, một mình tôi làm sẽ nhanh hơn.”

Sau khi Hạ Lam ra ngoài, Đàm Như Ý nhớ lại những gì cô ấy mới vừa nói không khỏi thở dài. Bất kỳ quan hệ yêu thương nào một khi liên quan đến hợp đồng hôn nhân, tất nhiên sẽ trở nên rắc rối phức tạp, nhưng nếu như không có kẻ ước tương ứng, đa số yêu thương cũng sợ không bệnh mà mất.

Hiện giờ, ngay cả yêu đương bọn họ còn chưa nói tới thì sao có thể chủ động đi đăng ký kết hôn chứ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, buổi chiều Thẩm Tự Chúc đưa ông nội Đàm đi dạo chung quanh bằng ô tô. Thẩm Tự Chúc có ý là, đúng lúc hôm nay hai người không đi làm, tối nay ông nội Đàm sẽ ở lại đây sáng mai sẽ đến chỗ ông cụ Thẩm.

Đầu tiên, Đàm Như Ý nghe thấy đề nghị này của Thẩm Tự Chúc cũng không suy nghĩ quá nhiều. Vậy mà chờ ăn cơm tối xong, lúc trải giường trải chiếu cho ông nội Đàm, cô mới đột nhiên ý thức được: Ông nội ngủ thư phòng vậy cô sẽ ngủ ở đâu?

Cô liếc mắt nhìn ra phòng khách, Thẩm Tự Chúc đang cùng ông nội xem một bộ phim truyền hình trên CCTV, thỉnh thoảng hai người còn thảo luận mấy câu về tình tiết của bộ phim, nhìn cũng vui vẻ hòa thuận.

Đàm Như Ý lè mề trải giường chiếu xong, vừa vặn phim truyền hình cũng kết thúc. Đàm Như Ý dẫn Ông nội Đàm đi vào phòng tắm, dạy ông làm thế nào để điều chỉnh nước ấm. Ở đây và thiết bị nhà tắm ở nhà không khác nhau mấy, Ông nội Đàm vừa học đã biết. Đàm Như Ý đặt khăn lông sạch và quần áo tắm rửa lên kệ bên cạnh, “Ông nội, có vấn đề gì thì gọi con nhé!”

“Được được, yên tâm, ông biết dùng mà.”

Đàm Như Ý trở lại phòng khách, TV đang chiếu chương trình quảng cáo. Đàm Như Ý làm bộ bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tự Chúc, “Anh Thẩm, hôm nay làm phiền anh.”

“Không có việc gì!” Thẩm Tự Chúc bỗng nhiên thò tay, nhẹ nhàng xoa đầu cô một cái, “Cần phải vậy.”

Gương mặt Đàm Như Ý ửng hồng, cúi đầu, hồi lâu sau cũng không nói ra lời muốn hỏi.

Chỉ chốc lát sau ông nội Đàm đã ra khỏi phòng tắm, Đàm Như Ý vội vàng đứng dậy, Ông nội Đàm nói: “Vậy ông đi ngủ đây, các con cũng đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm hả?”

Đàm Như Ý đưa ông nội vào thư phòng, nói chuyện một hồi, cẩn thận dọn dẹp xong, lại giúp ông nội rót một ly nước đặt trên tủ bên cạnh, tắt đèn lớn trong thư phòng, khép cửa lại đi ra ngoài.

Đúng lúc Thẩm Tự Chúc tắm xong ra ngoài liếc mắt nhìn Đàm Như Ý, “Mau tắm đi.”

Đàm Như Ý không ngừng gật đầu, đi vào phòng ngủ lấy quần áo ngủ trong vali ra. Cô cẩn thận giấu kỹ đồ lót sau đó liếc mắt nhìn phòng khách một cái, Thẩm Tự Chúc đang ngồi trên ghế sa lon lau tóc.

Đàm Như Ý bước bước thật nhanh vào phòng tắm, đợi cô chậm chậm tắm xong, thời gian đã qua ba mươi phút. Thẩm Tự Chúc đã không còn ở phòng khách nữa, Đàm Như Ý đi tới phòng ngủ, lại thấy anh đang trải chăn đệm dưới sàn nhà.

Đàm Như Ý vội đi tới giúp đỡ, “Đề em trải cho Anh Thẩm!”

“Anh làm được.” Thẩm Tự Chúc trải xong mấy cái chăn, lấy một cái gối trên giường xuống, quay đầu lại nói với Đàm Như Ý: “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai em còn phải đi làm.”

Đàm Như Ý vội vàng đi tắt đèn phòng ngủ, quay đầu nhìn lại đã thấy Thẩm Tự Chúc ngồi xuống chăn nệm dưới đất.

“Anh Thẩm, anh ngủ trên giường đi.” Đàm Như Ý vội nói.

“Không có việc gì.” Thẩm Tự Chúc ngồi uốn gối, cầm lấy điện thoại di động bên cạnh lên kiểm tra một lần, đưa tay vỗ vỗ giường bên cạnh rồi nằm

xuống dưới đất, “Ngủ đi.”

Đàm Như Ý thấp thỏm không yên đi qua từ từ nằm xuống giường. Thẩm Tự Chúc vung chân đắp lên người. Đàm Như Ý cũng vội vàng đắp chăn. Mắt thấy Thẩm Tự Chúc nằm ngang một hồi lâu không động đậy, Đàm Như Ý khẽ nói: “Anh Thẩm, vậy em tắt đèn nhé?”

“Ừ.”

Đàm Như Ý giong tay lên tắt đèn bàn. Bóng tối bao trùm xuống, Đàm Như Ý thích ứng một lát mới dần dần phân biệt được hình dáng đồ vật bố trí trong phòng. Cô nghiêng người nhìn Thẩm Tự Chúc nằm dưới đất. Anh vẫn duy trì tư thế nằm ngửa, hô hấp đều đều. Đàm Như Ý không dám lên tiếng, nhẹ nhàng lật người, cũng nằm ngửa nhắm mắt lại ngủ.

Năm phút sau, cô không ngủ được lật người qua đưa lưng về phía Thẩm Tự Chúc, lại qua năm phút đồng hồ, cô lại lật trở lại nằm nghiêng nhìn Thẩm Tự Chúc.

Đàm Như Ý nhích tới mép giường, duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng đụng bả vai Thẩm Tự Chúc một cái. Thẩm Tự Chúc hô hấp đều đều chậm chậm làm như đã ngủ.

Đàm Như Ý nhẹ kêu, “Anh Thẩm?”

Thẩm Tự Chúc vẫn không nhúc nhích.

Đàm Như Ý nhẹ nhàng từ từ ngồi dậy, ngón chân nhẹ nhàng giẫm lên nệm dưới đất, sau đó thận trọng ngồi xổm xuống. Đang muốn xích gần lại thủ Thẩm Tự Chúc chợt vuron cánh tay kéo cô một phen.

Đàm Như Ý không vững trọng tâm lập tức ngã xuống phía trước, cô hét một tiếng nhỏ, nhanh chóng đưa tay chống đỡ. Thẩm Tự Chúc lại cầm tay cô dùng sức kếp xuống, lần này cuối cùng cô cũng bị té. Ngay sau đó, Thẩm Tự Chúc vòng cánh tay qua dán bàn tay lên lưng cô ấn vào trong ngực mình, đôi môi dán chặt vào tai cô, nhỏ giọng hỏi: “Muốn làm gì?”

Đàm Như Ý đã sớm bị dọa không dám hô hấp, giờ phút này hai tai nóng bỏng xấu hổ chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, “Em..... Em muốn gọi Anh Thẩm lên giường ngủ.” Cô chỉ sợ Thẩm Tự Chúc hiểu lầm lại vội vã giải thích, “Giường rất lớn..... Anh Thẩm ngủ dưới đất em rất áy náy, cho nên..... Cho nên.....”

Cô gắng co lại làm cho Thẩm Tự Chúc đề xuống, “Đừng động.”

Đàm Như Ý khóc không ra nước mắt, hồi hận tự chui đầu vào rọ, lại nghe Thẩm Tự Chúc dùng một chút, nói tiếp: “Để cho anh ôm một lát.”

Giữa hô hấp tất cả đều là mùi sữa tắm trên người anh, giống y như trên người mình. Chỗ bị bàn tay anh đè lên thật chặt nóng bỏng như thiêu đốt. Đàm Như Ý áp đầu vào lồng ngực anh, nghe nhịp tim cực kỳ có lực như sóng biển.

Cũng không ai nói chuyện, trong bóng tối chỉ nghe rõ tiếng hít thở của nhau liên tục không ngừng, đêm vì vậy càng thêm lộ ra vẻ yên tĩnh.

Hồi lâu sau, Thẩm Tự Chúc nói lỏng mấy phần sức lực bàn tay đặt sau lưng cô, nhẹ nói: “Trở về giường ngủ đi.”

Trái tim Đàm Như Ý cắn đẫy giống như đau, nhất thời không nói nên lời.

Thẩm Tự Chúc duỗi ngón tay ra nắm được cằm dưới của cô, nâng đầu cô lên rồi sau đó tiến lên trước chạm vào môi cô một cái, giọng nói khàn khàn, “Đi ngủ đi, nếu không anh không buông ra được nữa đâu.”

Một hồi lâu, Đàm Như Ý “Dạ” một tiếng, từ từ đứng dậy trở lại giường.

Thẩm Tự Chúc vuron tay ra dùng sức cầm tay cô, “Ngủ ngon.”

Giọng nói Đàm Như Ý hàm chứa mấy phần run rẩy không dễ phát giác, “Anh Thẩm ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sống Chung (08)

Đàm Như Ý nhắm hai mắt lại, nhất thời tâm tư khó dần.

Tuy cô tự nhận trong lòng có chứa mấy phần mong đợi, nhưng rốt cuộc vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, bất kể là trên sinh lý hay trong lòng. Đối với sự việc này cô vẫn luôn ôm tình thần dằng dặc, cá nhân cô hiểu rất rõ tính cách của mình, cũng không phải là người cảm được thì buông được, nên không thể

hoàn toàn tách rời tinh thần và thân thể ra được.

Trong lòng tự hỏi, nếu lúc này vội vàng xảy ra chuyện đó, cô khó sẽ không cảm thấy hối hận. Cô không tự tin vào tính tình vốn dĩ luôn tự ti của mình, cảnh này khiến cô vẫn không thể tin tưởng Thẩm Tự Chúc đã chuẩn bị sẽ sống cùng cô cả đời.

Nói cho cùng, khoảng cách lúc hai người gặp nhau lần đầu tiên đến bây giờ chỉ mới hơn nửa năm, mà những tháng ngày sống chung tính đi tính lại cũng chỉ có hai tháng. Thời gian như vậy để xác định quan hệ yêu đương cũng không tránh khỏi có vẻ không đủ thận trọng, huống chi hai người lại phát triển từ xa lạ.

Nghĩ như thế, không khỏi cảm kích Thẩm Tự Chúc quân tử lối lạc.

Ngày hôm sau Đàm Như Ý vừa mở mắt ra, liền xoay người nhìn về phía Thẩm Tự Chúc còn đang ngủ say. Trong nắng sớm trong suốt, mặt mày anh trong sáng, vẻ mặt trầm tĩnh. Đàm Như Ý nhìn nhập thần, chợt thấy mí mắt Thẩm Tự Chúc giật giật rồi từ từ mở mắt ra. Ánh mắt Đàm Như Ý nhất thời không biết để đâu, vừa vận chống lại tầm mắt của Thẩm Tự Chúc.

Yên lặng một lát, Thẩm Tự Chúc nói: “Chào buổi sáng.”

Đàm Như Ý nhẹ giọng cười một tiếng, “Chào buổi sáng.”

Vừa thắm đốm gáy, Thẩm Tự Chúc chợt ngồi dậy tiến về phía trước, cúi đầu hôn lên môi Đàm Như Ý một cái. Đàm Như Ý vội vàng đưa tay đẩy, “Vẫn... Vẫn chưa rửa mặt...”

Thẩm Tự Chúc chợt nhếch miệng, nhẹ nhàng cười cười.

Đàm Như Ý nhất thời ngây ngẩn cả người.

Trong ấn tượng, cô chưa từng thấy Thẩm Tự Chúc cười như thế bao giờ. Anh là kiểu người làm gì cũng có bộ mặt phớt tỉnh, có lúc thực sự cảm thấy khách khí có thừa, nhiệt tình chưa đủ, thỉnh thoảng còn có vẻ cấm người lạ tới gần.

Đàm Như Ý chung sống với anh đã lâu nên thành thói quen, hoàn toàn không chú ý đến chuyện anh cười hay không.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy nụ cười rõ ràng trên mặt anh, rốt cuộc mới hiểu được “Vân tiêu tạnh mưa màu triệt khu mình(*)” mà cô nhân thường nói là quang cảnh như thế nào.

(*): Miêu tả cảnh tạnh mưa, bầu trời thoáng đãng

Cô có chút dờ dẫm, “Anh Thẩm, thành thật mà nói thì anh nên cười nhiều một chút.”

Thẩm Tự Chúc xoa nhẹ lên mái tóc rối loạn vì vừa mới ngủ dậy của cô một cái, “Tại sao?”

Đàm Như Ý ngồi dậy từ trên giường, nhìn anh, “Còn không phải bởi vì lúc anh không cười nhìn rất dữ tợn hay sao?”

Thẩm Tự Chúc đứng lên khom lưng chống mép giường, vây Đàm Như Ý giữa hai cánh tay, “Tối hôm qua có một vấn đề quên hỏi em”

Đàm Như Ý trừng mắt nhìn, “Cái gì?”

“Tại sao không trả lời tin nhắn của anh?”

Đàm Như Ý sững sốt một chút, “Trả lời tin nhắn nào.”

Thẩm Tự Chúc nhìn mắt cô, “Em cứ nói đi?”

“À..... Cái này..... Đây là bởi vì.....”

Đàm Như Ý cố gắng tránh khỏi tầm mắt của Thẩm Tự Chúc, nhưng lại khiến anh siết chặt cầm quay lại, “Không trả lời là vì không nhớ anh sao?”

Không tránh được nên cũng không né, ánh mắt cô lóe lóe, “Nhớ.”

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc hơi trầm xuống, cúi đầu hôn cô rất sâu.

Hai người rời giường rửa mặt, Thẩm Tự Chúc đưa Ông nội Đàm đến chỗ ở của Ông cụ Thẩm, còn Đàm Như Ý thì ngồi tàu điện ngầm đi làm.

Trước khi chia tay, Thẩm Tự Chúc nói với cô: “Tan việc anh tới đón em.”

Ông nội Đàm thấy vợ chồng son ân ái ngọt ngào, cười không khép miệng.

Ông cụ Thắm nghe nói Ông nội Đàm muốn tới nên đã dậy thật sớm để chờ. Sau khi Thắm Tự Chúc đưa Ông nội Đàm đến nói buổi tối sẽ dẫn Đàm Như Ý tới đây ăn cơm tối xong liền đi làm.

Tức khi nghỉ ngày một tháng năm đã thi giữa kỳ, Đàm Như Ý dạy xong tiết thứ nhất liền trở về phòng làm việc chấm bài thi. Tâm trạng cô thoải mái nên hiệu suất làm việc cũng cao lên, chỉ dùng một tiết học đã chấm xong toàn bộ bài thi viết văn rồi.

Trước khi nghỉ trưa cô đã chấm xong tất cả bài thi, sau khi vào sổ điểm, để cho một học sinh tiêu biểu của môn ngữ văn phát xuống.

Giương mặt tiêu biểu của môn ngữ văn là một cô học sinh đeo mắt kiếng lịch sự, viết văn cực tốt. Tuy nói làm giáo viên phải cố gắng là người đối xử công bằng nhưng trong lòng vẫn dành một chỗ cho học sinh xuất sắc như vậy. Giương mặt tiêu biểu của môn ngữ văn chính một trong những học sinh Đàm Như Ý thích nhất. Ngoại trừ thành tích môn ngữ văn cô bé vĩnh viễn cầm cờ đi trước ra, cũng bởi vì Đàm Như Ý nhìn thấy được bóng dáng của mình năm đó trên người cô bé ấy.

Đều thận trọng nhảy cẫng, chú ý động tĩnh bốn phía, phòng bị bất cứ lúc nào. Một học sinh như vậy nhất định là có chút cô độc xa cách đám đông.

Đàm Như Ý đưa bài thi đã chấm xong cho cán sự môn, cười nói: “Bài ngữ văn lần này em đã đứng hạng nhất, chỉ có điều nghe Thầy giáo Lương nói số học thi không được tốt lắm?”

Cán sự môn cắn cắn môi, ngẩng đầu liếc nhìn về phía Lương Kính Xuyên. Lương Kính Xuyên đang nghiên cứu bài thi, nghe vậy cười nói: “So sánh với học kỳ cuối kỳ vẫn có tiến bộ.”

“Lúc nào lệch môn cũng không tốt, tôi đã dừng ném khổ sở của việc lệch môn.”

Cán sự môn nhìn Đàm Như Ý, “Cô giáo Đàm, số học của cô cũng không tốt ă?”

Đàm Như Ý cười nói: “Đúng vậy, lúc cô còn học cấp hai sợ nhất là bị gọi lên bảng giải bài tập.”

Cán sự môn cười lên như có ý đồng bệnh tương liên.

“Lấy bài thi về đi.”

Cán sự môn gạt đầu một cái, lúc cầm bài thai lên xoay người muốn đi nhưng xoay người lại, “Cô giáo Đàm, nghe nói cô có bạn trai ă?”

Đàm Như Ý sững sốt một chút, cười lên, “Thông tin nhanh quá nhỉ.”

Cán sự môn thấy Đàm Như Ý không có ý tức giận, ngay sau đó nói: “Là người đến tham quan trường chúng ta mấy ngày trước ă?”

Đàm Như Ý dùng một chút gạt đầu một cái, vừa cười một tiếng, “Nhanh đi về đi, đừng tám chuyện của giáo viên.”

Cán sự môn cười le lưỡi một cái, ôm bài thi chạy đi.

Đàm Như Ý liền bắt đầu nghiên cứu từng chỗ học sinh làm sai, sau lưng chợt truyền đến giọng nói lộ vẻ cười của Lương Kính Xuyên: “Cô giáo Đàm, có thể mạo muội hỏi một câu cô và bạn trai quen biết nhau lúc nào không?”

Đàm Như Ý dùng động tác lại, chần chờ chốc lát mới quay đầu nhìn Lương Kính Xuyên, “Thật ra thì chúng tôi đã làm tiệc mừng rồi.”

Lương Kính Xuyên sững sốt một chút, cười nói, “Thật không ngờ.”

Đàm Như Ý thẳng thắn nói xin lỗi, “Thật sự thật xin lỗi, sở dĩ tôi giấu giếm là bởi vì có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.”

Lương Kính Xuyên cười nói, “Không cần nói xin lỗi với tôi —— dù sao cũng là chuyện riêng của Cô giáo Đàm, ta chỉ đơn giản là hiếu kỳ chuyện của đồng nghiệp.”

Đàm Như Ý kinh ngạc một chút, cười nói, “Thầy giáo Lương, cảm ơn anh.”

Lương Kính Xuyên gãi gãi đầu, nhẹ giọng cười một tiếng không nói gì nữa mà cúi đầu nhìn bài thi.

Lúc trong lòng có chuyện mong đợi thì thời gian trôi qua rất chậm. Sáu giờ chiều, cuối cùng Đàm Như Ý cũng tan việc. Cô không ở lại phòng làm việc mà dọn dẹp đồ đạc xong lập tức bước nhanh tới cửa trường học.

Xa xa đã nhìn thấy chiếc Land Rover màu xám bạc dừng ở phía đối diện bãi đỗ xe, Đàm Như Ý không khỏi bước nhanh hơn, đang muốn ra khỏi cổng bảo vệ chợt gọi cô lại, “Cô giáo Đàm, có người gửi cho cô túi đồ.”

Nói xong cầm một hộp giấy nhỏ chiều dài khoảng hai mươi cen-ti-mét, rộng hai ngón từ trên bàn lên đưa cho Đàm Như Ý qua cửa sổ. Đàm Như Ý nhận lấy liếc mắt nhìn, “Sao không dán giấy chuyển phát nhanh?”

“À, lúc xế chiều có một người đàn ông đưa tới, nói là bạn của cô.”

Đàm Như Ý sinh lòng nghi ngờ, nói tiếng “Cám ơn” với bảo vệ, vừa đi vừa mở hộp ra —— đợi sau khi thấy rõ đồ vật bên trong, cô giống như bị gõ một gậy thoát cốc cứng đơ ngay tại chỗ.

Qua hồi lâu, cô cố gắng kiềm chế kích động muốn ném hộp giấy này đi của bản thân, đẩy kín lại nhét vào trong túi của mình, sau đó hít sâu một hơi, bình tĩnh tự nhiên đi tới xe Thẩm Tự Chúc.

Ở trên xe, Đàm Như Ý vẫn thường nói chuyện trường học với Thẩm Tự Chúc, nhưng mà một im lặng thì suy nghĩ liền bay xa. Sau vài lần, Thẩm Tự Chúc làm như nhìn ra chút không thích hợp, nhỏ giọng hỏi: “Có tâm sự à?”

Đàm Như Ý lập tức hồi thần, vội vàng phủ nhận: “Không có, chấm bài thi cả ngày nên có chút mệt mỏi.”

“Vậy ăn cơm xong sẽ về nghỉ ngơi.”

Đàm Như Ý rủ mắt, “Không sao ạ, lập tức lấy lại tinh thần ngay.”

Trong lòng cô có chuyện nên ăn cơm tối cũng không được yên ổn. Sau khi ăn xong rồi ngồi chơi với mấy người lớn hơn một tiếng, Thẩm Tự Chúc liền nói từ biệt.

Mãi cho đến cửa nhà, Đàm Như Ý cũng không chủ động mở miệng một lần. Sau khi vào nhà, Thẩm Tự Chúc gác chìa khóa lên đầu tủ, lúc khom lưng thay giày nhỏ giọng nói: “Nếu có chuyện gì thì đừng ngại nói với anh.”

Đàm Như Ý vội nói: “Thật không có việc gì.....”

Thẩm Tự Chúc đứng thẳng người, liếc nhìn cô một cái, chân mày khẽ nhíu lại trực tiếp đi thẳng vào phòng tắm.

Đàm Như Ý nắm chặt túi xách đi tới thư phòng. Cô liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy cửa phòng tắm đóng lại, mới mở túi xách lấy hộp giấy ra.

Cô cẩn thận mở hộp, lấy đồ vật bên trong ra đặt trên bàn sách.

Đó là một quyển sổ vở cứng màu xanh lá cây, bên hông tờ giấy đã nhăn nhúm nhúm, còn có vết bẩn sau khi bị ngâm nước đã khô.

Ngón tay Đàm Như Ý khẽ run đến gần quyển nhật ký mở bìa mặt ra, nhìn tên tuổi viết trên trang giấy đã nhanh chóng khép lại như chạm phải dòng điện.

Cô mím chặt miệng đứng đó một lúc lâu, nghe tiếng mở cửa ngoài phòng tắm, nhanh chóng nhét quyển nhật ký vào trong túi xách. Lại nhìn thấy hộp giấy trên bàn, thừa dịp trước khi Thẩm Tự Chúc ra ngoài nhanh chóng ném vào thùng rác bên cạnh.

Cô nhanh chóng điều chỉnh tốt vẻ mặt, đi tới phòng khách vuốt vuốt tóc cười nói: “Anh Thẩm, tối nay em ngủ thư phòng đi, để tránh anh ngủ dưới đất không được ngon giấc.”

Thẩm Tự Chúc liếc cô một cái, không trả lời.

Đàm Như Ý xoay mặt đi phòng ngủ lấy áo ngủ cho mình. Đang muốn ra ngoài đã bị Thẩm Tự Chúc ngăn ở cửa. Anh chống một tay lên khung cửa, cúi đầu nhìn cô, “Có chỗ nào bất mãn thì em có thể nói thẳng.”

Đàm Như Ý muốn phủ nhận theo bản năng, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng nặng nề của Thẩm Tự Chúc đã nuốt lời nói trở vào. Chỉ rừ ánh mắt xuống không lên tiếng.

Giăng co chốc lát, Thẩm Tự Chúc thu cánh tay về, vỗ vỗ bả vai của cô đi vào phòng ngủ. Hơi thở lạnh lẽo trên người anh giống như đã hóa thành lưỡi dao sắc bén.

Đàm Như Ý đứng ở cửa chốc lát, cắn chặt môi, cuối cùng vẫn bước ra khỏi phòng ngủ.

Tắm rửa xong ra ngoài, lúc trở lại thư phòng đột nhiên thấy Thẩm Tự Chúc đang ngồi ở trước bàn đọc sách, cúi đầu nhìn sách trên bàn, ánh mắt Đàm Như Ý liếc về túi xách bên cạnh của mình, vẫn là đáng vẻ mới vừa đặt vào, không có dấu vết bị người khác động tới.

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm nhìn về phía Thẩm Tự Chúc. Anh chợt khép sách lại cầm lên, một tay cầm vào trong túi quần đi ra ngoài.

Đàm Như Ý vội vàng nhường đường. Thẩm Tự Chúc đi qua mang theo gió, đến cửa phòng ngủ chợt dừng lại xoay người nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt, “Đi ngủ sớm một chút.”

Đàm Như Ý há miệng không lên tiếng, mà Thẩm Tự Chúc đã “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sống Chung (09)

Sau khi đóng cửa lại, Thẩm Tự Chúc đứng đó một lúc lâu, từ trong túi móc tờ giấy mình vừa vội vàng giấu ra. Anh cũng chỉ đi thư phòng tìm quyển sách, vừa cúi đầu liền nhìn thấy một tờ giấy màu trắng bên cạnh thùng rác. Anh cho rằng đó là đồ bỏ đi không ném vào, xoay người lại nhặt thì phát hiện phía trên viết chữ: "Vật quý nguyên chủ, ngày khác tới thăm." Ký tên là một chữ "Bù".

Lúc này anh mới chú ý tới hộp giấy bị ném trong thùng rác, nghĩ đến tờ giấy này có lẽ bị rút từ trong đó.

Như vậy, nguyên nhân tối nay Đàm Như Ý khác thường cũng lộ ra chút đầu mối.

Nhưng điều anh tức giận cũng không phải là bởi vì tờ giấy này không nói tí mĩ, mà bởi vì nhiều lần hỏi thăm Đàm Như Ý đều trốn tránh thậm chí còn có thái độ kháng cự. Chỉ trong phút chốc tình huống liền thay đổi, trong lòng anh thật sự chứa một trận tức giận.

Nhưng đứng đó một lúc lâu, lại bắt đầu tự kiểm điểm chính bản thân mình liệu có quá mức gấp gáp hay không. Mỗi người đều có bí mật, dù sao anh và Đàm Như Ý còn chưa tới trình độ có thể hoàn toàn thành thật với nhau.

Đàm Như Ý khóa cửa thư phòng lại, lần nữa móc quyển nhật ký trong túi ra. Ngồi xuống mép giường mở tờ thứ nhất ra.

Nét chữ năm xưa càng lộ vẻ xinh đẹp, hôm nay nhiều thêm mấy phần cường tráng, cũng đã viết ngoáy một chút. Mấy tờ làm thơ kia đã sớm bị cô xé không còn lại bao nhiêu, chỉ là cẩn thận tìm kiếm lại còn có một số tờ cá lợt lười.

"Tớ cho rằng mình vẫn chưa đủ để làm một gốc cây đứng cùng chỗ với cậu, nếu cậu bằng lòng quay đầu, nếu cậu cũng có thể nhìn thấu quá trình hỗn độn và nội tâm không trong suốt của tớ."

Bút ký bị thấm nước đục nên mờ hồ không rõ, Đàm Như Ý cẩn thận nhớ lại lúc viết những dòng chữ này, vắt hết suy nghĩ cũng không nhớ nổi tâm trạng khi viết những dòng chữ này lúc đó.

Cô đứng dậy mở cửa sổ ra một khe hở, để ánh trăng lờ mờ ngoài cửa sổ chiếu mình. Năm nhật ký đứng đó một lúc lâu, mở ra lần nữa bắt đầu cẩn thận đọc lại tâm sự trúc trắc và hoảng hốt năm đó từ từ thứ nhất.

Đàm Như Ý ngủ trễ hơn bình thường một chút, vì vậy sáng sớm ngày hôm sau lúc rời giường vẫn ngáp liên tục. Đợi cô chuẩn bị xong bữa sáng thì Thẩm Tự Chúc vẫn chưa hề đi ra.

Đàm Như Ý nhìn về phía phòng ngủ gọi một tiếng, không có ai trả lời. Cô có chút nghi ngờ, đi tới cửa phòng ngủ mới phát hiện cửa đang khép hờ. Khe khe đẩy ra, liếc nhìn vào trong, Thẩm Tự Chúc không có trên giường.

"Anh Thẩm?" Trên ban công cũng không có ai.

Đứng vào lúc này, điện thoại của Đàm Như Ý reo lên, cô vội vàng móc ra nhìn, là tin nhắn do Thẩm Tự Chúc gửi tới: "Công ty có chuyện nên đi trước. Cố gắng làm việc."

Cho đến trước sinh nhật Đàm Cát, Thẩm Tự Chúc đều đi sớm về trễ. Mỗi ngày gặp mặt chỉ vùn vùn ba mươi phút trước khi Đàm Như Ý ngủ. Nhưng thời điểm đó gương mặt Thẩm Tự Chúc đầy vẻ mệt mỏi, ngoại trừ hàn huyên mấy câu Đàm Như Ý cũng ngại hỏi anh cái gì, hơn nữa không tìm được cơ hội thích hợp nói xin lỗi vì thái độ hôm đó của mình.

Sinh nhật Đàm Cát vừa vặn là thứ bảy, sáng sớm hôm đó cuối cùng Thẩm Tự Chúc cũng khôi phục lại làm việc và nghỉ ngơi như thường ngày, lúc ăn sáng Đàm Như Ý mới phát hiện do mấy ngày không nói chuyện nên không khí giữa hai người lại cực kỳ lạnh nhạt.

Cô không xác định Thẩm Tự Chúc còn tức giận hay không, ngáp ngừng mấy lần, cho đến khi ăn xong bữa ăn sáng vẫn không thể mở miệng. Đàm Như Ý thờ dãi, thu dọn bàn ăn sạch sẽ, đang định đi ra cửa mua thức ăn thì Thẩm Tự Chúc đi ra từ phòng ngủ, ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Đi thôi."

Đàm Như Ý ngăn người, gạt đầu một cái, yên lặng đi trước.

Sinh nhật Đàm Cát vốn định tổ chức ở nhà Thẩm Tự Chúc, nhưng Ông cụ Thẩm biết được đã mạnh mẽ yêu cầu tổ chức ở nhà ông.

Đầu tiên, Thẩm Tự Chúc đến cửa hàng bánh kem lấy bánh gato đã đặt trước, sau đó rẽ qua cửa hàng tổng hợp.

Thẩm Tự Chúc dẫn cô đi dạo một vòng ở lầu một, từ đầu đến cuối đều không mua đồ. Trờ lại chỗ vừa mới vào cửa thì Thẩm Tự Chúc đột nhiên dừng bước lại. Đàm Như Ý vốn có mấy phần hoảng hốt, lần này thiếu chút nữa đụng vào người anh, vội vàng dừng bước lại đứng vững vàng.

Thẩm Tự Chúc cúi đầu nhìn cô, "Anh nên tặng quà gì?"

"À? Cái này. Cái gì cũng được, Đàm Cát không có gì đặc biệt phải cần."

"Em tặng cái gì?"

"Giày chơi bóng."

Thẩm Tự Chúc trầm ngâm

Đàm Như Ý vội nói, "Anh Thẩm đừng phiền hà, nó là người không quá chú trọng đến quà tặng, nếu không dứt khoát tặng một bao tiền lì xì, để cho nó tự đi mua là được."

Thẩm Tự Chúc dĩ nhiên hết sức hài lòng với đề nghị này.

Trở lại xe, cuối cùng không khí cũng có chút hòa hoãn. Đàm Như Ý vốn định tìm một cơ hội nói xin lỗi Thẩm Tự Chúc, nhưng dọc đường đi điện thoại anh không ngừng reo.

Tới dưới lầu, Đàm Như Ý cùng Thẩm Tự Chúc lên lầu. Thời gian còn sớm, vừa vặn là Chủ nhật nên trong hành lang hết sức yên tĩnh. Đàm Như Ý ba hai bước vội chạy tới, kéo ống tay áo Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm!"

Thẩm Tự Chúc dừng bước lại, xoay người nhìn cô, "Thế nào?"

"Lần trước. Em..."

Đang muốn đi thẳng vào chủ đề, dưới lầu chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân. Đàm Như Ý nhất thời nhục chí, buông lỏng tay ra, "Không có việc gì."

Thẩm Tự Chúc nhất thời vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn cô.

Tiếng bước chân ngày càng gần, ngay sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên: "Chị, anh rề, hai người đứng đây làm gì vậy?"

Đàm Như Ý vội vàng quay đầu lại. Đàm Cát mới cắt mái tóc húi cua nên càng thành thực hơn chút, mặt mày vô cùng có tinh thần. Sau lưng cậu là Hạ Lam với một bộ váy dài.

Hạ Lam nhìn thấy Đàm Như Ý, lập tức bắt đầu đi nói: "Tôi không có ý định tới, là em trai cô nhất định bảo tôi tới."

Đàm Như Ý cười lên, "Chúng tôi mời thì cô không chịu tới, còn phải muốn người được tổ chức sinh nhật mời mới được."

Hạ Lam tiến lên khoác vào cánh tay cô, cười nói: "Em trai cô nói đầy đạo lý nên tôi đã bị nhiễu đến choáng váng."

Sáng sớm, bà cụ Thẩm đã chờ, nghe tiếng gõ cửa lập tức lên tiếng phía trước mở cửa kéo mấy người vào trong nhà. Căn nhà này của Ông cụ Thẩm được xây dựng từ những năm tháng xa xưa, diện tích khoảng chừng 130m2, được bày biện theo kiểu Trung Quốc nên có cảm giác lịch sự cổ xưa.

Đàm Cát và Thẩm Tự Chúc ngồi nói chuyện phiếm với người lớn, Hạ Lam làm trợ thủ cho Đàm Như Ý.

Bởi vì là tiệc sinh nhật nên Đàm Như Ý càng hao tâm tốn trí hơn bình thường, chờ tất cả món ăn được bung lên bàn thì đã là mười một giờ rưỡi. Đàm Như Ý kêu mọi người nhập tiệc, Đàm Cát bị đẩy lên ngồi đầu bữa tiệc. Ông cụ Thẩm mở bình Mao Đài sau đó ngồi xuống bên cạnh Đàm Cát.

Đang muốn khai tiệc, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Đàm Như Ý nhìn về phía Bà cụ Thẩm, "Bà nội, còn có khách?"

Bà cụ Thẩm cau mày, "Không có, bà không mời người ngoài."

Đàm Như Ý đứng dậy, "Để con xem một chút đi."

Đàm Như Ý mở cửa ra, nhất thời ngơ ngẩn, người đứng ở ngoài cửa chính là Phương Tuyết Mai và Thẩm Tử Hiên. Cô nhất thời không biết phản ứng như thế nào đã Bà cụ Thẩm hỏi sau lưng, "Như Ý, ai vậy?"

"Dạ, là chị dâu và Tử Hiên."

Bà cụ Thẩm yên lặng một lát, ngay sau đó đẩy ghế ra đứng lên đi về phía này. Đàm Như Ý vội vàng tránh qua một bên.

"Mấy người tới làm cái gì?"

"Bà nội, bây giờ con phải ra ngoài một chuyến, có thể để cho Tử Hiên ở với bà hai ngày được không ạ?" Phương Tuyết Mai điềm đạm cười nói.

Bà cụ Thắm cau mày, "Cha của Từ Hiên đâu?"

"Đang bận chuyện cửa hàng rồi ạ, con sợ không ai trông Từ Hiên lại chạy loạn khắp nơi." Phương Tuyết Mai nhìn vào trong nhà, cười nói: "Có khách ạ?"

Bà cụ Thắm không trả lời, nhìn Thắm Từ Hiên một cái, "Tôi nghe nói điều kiện của trường học Từ Hiên không tệ, nếu cô bận rộn thì hãy đưa nó đến trường đi."

Phương Tuyết Mai cười nói: "Ồ đó nó phải chịu khổ —— bà nội, được không? Nếu không được thì để con hỏi ba chồng con thử vậy."

Bà cụ Thắm nhú mày lại sâu hơn, "Cả ngày nó đòi bận rộn hội cháu, làm gì có thời gian."

Phương Tuyết Mai đưa mắt nhìn sang Đàm Như Ý, "Vậy em dâu thì sao? Chủ nhật không đi làm chứ? Có thể chăm sóc Từ Hiên giúp chị một tay không?"

Đàm Như Ý vội nói, "Cái này em không tự quyết định được, phải hỏi Thắm Thắm Tự Chúc ."

Bà cụ Thắm có chút tức giận, "Không làm tốt công việc bổn phận, nhất định phải đến làm phiền người khác, không được thì đừng ôm nhiều chuyện như vậy, yên tĩnh chút có được không?"

Nụ cười của Phương Tuyết Mai thoáng đình trệ trong chớp mắt, "Bà nội, chỉ nhờ bà giúp một đũa trong hai ngày, cũng không phải là việc ghê gớm gì chứ?"

"Chính cô tự tính lại xem tôi đã trông giúp mấy lần 'hai ngày' rồi hả?" Bà cụ Thắm buồn bực nói, "Nếu không phải nể mặt Từ Hiên là cháu trai của tôi thì tôi lười phải vất vả cái thân già này! Ông nội còn phải chờ tôi chăm sóc, cô thật sự không biết hay già bộ không biết?"

Phương Tuyết Mai ngượng ngùng cười một tiếng, "Con cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, bà nội nói lời này có chút nghiêm trọng. Con liều mạng như vậy, còn không phải là muốn tạo cho Từ Hiên có được điều kiện vật chất tốt hay sao ạ."

"Đúng vậy, vật chất rất đầy đủ, mập đến nỗi mắt cũng không nhìn thấy."

Trong lòng Đàm Như Ý biết không nên nhưng vẫn vụng trộm nở nụ cười.

Giăng co chốc lát, cuối cùng vẫn là Bà cụ Thắm thỏa hiệp, "Tôi nói được rồi, đây là một lần cuối cùng, nếu sau này còn có chuyện gì thì tùy cô muốn đưa con cô đi đâu thì đi, sống hay chết tôi đều mặc kệ."

Phương Tuyết Mai cười nói: "Vậy làm phiền bà nội."

Phương Tuyết Mai đẩy mạnh Thắm Từ Hiên vào trong nhà, sau đó chọt móc một bao tiền lì xì từ trong túi ra đưa cho Đàm Như Ý, "Như Ý, chị nghe bảo hôm nay là sinh nhật em trai em nên tặng cho cậu ấy bao tiền lì xì, em chuyển cho cậu ấy giúp chị."

Đàm Như Ý vội nói, "Chị dâu, nó đã hai mươi tuổi rồi nên không thể nhận."

Phương Tuyết Mai nhét vào trong tay cô, "Chỉ chút tấm lòng của chị mà thôi, nếu em từ chối đó chính là xem thường chị dâu."

"Được rồi được rồi!" Bà cụ Thắm cướp lấy bao lì xì nhét vào trong ngực Phương Tuyết Mai, "Không thiếu một bao tiền lì xì này của cô! Cô mau đi đi, vẫn còn chờ để khai tiệc ăn cơm đây."

Lúc này Phương Tuyết Mai mới thôi, thu lại bao tiền lì xì xoa người rồi đi.

Đàm Như Ý lấy thêm bát đĩa cho Thắm Từ Hiên. Thắm Từ Hiên ngồi xuống bên cạnh Thắm Tự Chúc, lên tiếng gọi "Chú hai". Vậy mà Thắm Tự Chúc không thèm để ý đến cậu.

Cậu ta "Hừ" một tiếng, ngay sau đó trên đầu liền hung hăng bị đánh một cái, cậu lập tức che đầu, "Sao lại đánh con?" Thắm Tự Chúc trầm giọng cảnh cáo: "Nếu hôm nay dám đến đây quấy rối thì lập tức cút về cho chú."

Thắm Từ Hiên nhìn chung quanh một vòng, quả thực đầy những người không dễ đối phó, nên cũng không dám lên tiếng nữa.

Trải qua đoạn nhạc đệm nhỏ này, cơm trưa chính thức bắt đầu, trước tiên mấy người thay nhau mời rượu, từ lượng của Đàm Cát kém nên uống mấy ly vào bụng đã hơi đỏ mặt.

Ông nội Đàm cười nói: "Từ lượng này không bì nổi một phần mười của ba con."

Đàm Cát cười nói: "Rượu cũng không phải là đồ tốt, chỉ uống chút cho thú vị là được —— ông nội Thắm, anh rể, đừng rót rượu cho con nữa, con ăn nhiều chút thức ăn cũng được."

Hạ Lam cười lên, "Vậy tôi uống với cậu một ly nữa, một ly cuối cùng, uống xong tất cả mọi người đều đổi thức uống." Nói xong đứng dậy, rót đầy vào ly của Đàm Cát.

Hạ Lam chạm cốc cùng cậu, cười cười, "Một trăm phần trăm?" Nói xong nâng ly giữa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Đàm Cát nhìn cô, cũng theo sát ực một cái cạn rồi.

Thẩm Tự Chúc nhìn dáng vẻ của hai người, nhú nhú mày không dễ phát giác. Chợt thấy chiếc đĩa chợt lóe trước mặt, chính là Đàm Như Ý gấp cho anh một đĩa thức ăn, "Món ăn em mới học, ném thử một chút xem."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sống Chung (10)

Thẩm Tự Chúc không khỏi liếc mắt nhìn Đàm Như Ý.

Mấy ngày nay chuyện nhập hàng chính thức đi vào quỹ đạo nên vẫn bận rộn đến tối mò, hằng ngày thời gian nhìn thấy Đàm Như Ý chỉ nửa tiếng đồng hồ, chưa nói được hai câu đã phải đi nghỉ ngơi. Tuy nói thái độ của Đàm Như Ý tựa như xe cấp treo, nhưng rốt cuộc cũng đã đi qua mấy ngày. Anh là người bất kể làm chuyện gì cũng rất có kiên nhẫn, một lần không được thì phải thử một lần nữa, dù sao vẫn còn nhiều thời gian mà.

Giờ phút này Đàm Như Ý rú thấp ánh mắt, làm như muốn nhìn anh mà không dám nhìn.

Không biết sao anh lại nổi lên ý định ranh mãnh muốn trả lễ lại, gấp một miếng móng heo đặt vào trong chén cô, "Ăn nhiều thịt một chút."

Đàm Như Ý không thích ăn thịt, hơi mập một chút cũng không chịu, chuyện này đã từng nói với Thẩm Tự Chúc trên bàn cơm. Lần này Thẩm Tự Chúc gấp một miếng thịt béo thật to cho cô, rõ ràng là cố ý, cô nhỏ giọng, "Anh thẩm, anh thật là ngây thơ."

Thẩm Tự Chúc khẽ cười một tiếng, không trả lời.

Đàm Như Ý nhìn miếng thịt trong chén, thật khó khăn. Từ nhỏ cô đã chịu giáo dục là không thể lãng phí lương thực, hơn nữa tất cả món ăn đều do bản thân cô tỉ mỉ nấu nướng, bảo cô ném đi thật sự là không ném được, nhưng lại ăn không vô.

Thật khó xử, bỗng dưng Thẩm Tự Chúc gấp lại miếng thịt vào trong chén mình, sau đó gấp cho cô một đĩa dưa xanh xào tía tô. Đàm Như Ý biết Thẩm Tự Chúc cũng không thích ăn thịt bất giác lộ vẻ xúc động, muốn nói câu gì đó lại không thể nói ra, vội cúi đầu xuống ăn cơm.

Ăn cơm dọn dẹp xong, Thẩm Tự Chúc lấy bánh gato ra. Là một chiếc bánh gato trái cây hơn mười mấy tầng, màu sắc phối hợp làm cho người ta thêm nhỏ dãi. Hạ Lam cầm từng cây nến lên, "Hai mươi tuổi, nếu ở cổ đại là được làm lễ đội mũ(*) đấy!" Cô liếc mắt nhìn Đàm Cát cười nói, "Trưởng thành rồi phải có trách nhiệm với bản thân, dốc sức vì quốc gia."

(*): thời xưa khi con trai đến 20 tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành.

Đàm Cát không lên tiếng, cầm lấy bật lửa để bên cạnh lần lượt thắp lên từng ngọn nến.

Sau khi ăn bánh gato xong, Thẩm Tự Chúc và Đàm Cát bị đuổi đi rửa chén.

Ông ội Đàm và Đàm Như Ý bàn bạc ngày trở về.

Bà cụ Thẩm giữ lại nói: "Nếu trong nhà không có việc gì bận thì ở lại thêm vài ngày nữa đi, một mình lão Thẩm buồn chán, có ông ở đây mấy ngày tính tình ông ấy cũng tốt hơn trước kia nhiều lắm."

Ông cụ Thẩm gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ông ội Đàm lại nói: "Cũng đã làm phiền mọi người một tuần lễ rồi, cần phải trở về thôi. Dù sao từ đây đến đó cũng gần, khi nào rảnh rồi tôi sẽ trở lại, lão Thẩm ông thấy có được không?"

Mặc cả một hồi, hai bên đều nhường một bước, ngày ông ội Đàm trở về được quyết định ba ngày sau đó.

Thẩm Tự Chúc và Đàm Cát đã rửa chén xong, mọi người bàn bạc đi chơi, Đàm Cát lại khoát tay chặn lại, "Có chút người lớn ở đây em muốn ngồi trước một lát."

Hạ Lam đề nghị, "Nếu không cũng đừng đi ra ngoài, Ông ội Thẩm đi đứng không tiện lợi, hay là ở nhà chơi mạt chược đi."

Bàn mạt chược nhanh chóng được dọn lên, Bà cụ Thẩm, Ông cụ Thẩm và Ông ội Đàm ngồi ổn định, mấy người khác thay nhau ra trận. Đánh mấy ván, Bà cụ Thẩm cười nói với Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc: "Trình độ đánh bài của hai đứa quá tệ, đánh không có ý nghĩa gì cả, hãy để cho tiểu Hạ đến đây đi."

Đàm Như Ý đứng dậy nhường vị trí lại cho Hạ Lam: "Hạ Lam, vậy xin nhờ cô."

“Muốn tôi đánh cũng được...” Hạ Lam ngồi xuống ghế dựa, “Thắng tính cho tôi, thua thì cô chịu có được không?”

“Thua tính cho tôi.” Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh tiếp lời.

“Vây càng tốt, tôi nhất định sẽ thua một mẻ lớn.”

Đàm Cát đã dựa lưng vào ghế sa lon ngủ thiếp đi, Đàm Như Ý đi lấy tấm chăn đắp lên cho cậu. Cùng ngồi trên ghế sofa với Thẩm Tự Chúc một lát, coi quảng cáo mười mấy phút đột nhiên Thẩm Tự Chúc quay đầu nhìn Đàm Như Ý, “Đi xuống dạo một vòng?”

Đàm Như Ý liếc mắt nhìn về phía bàn mặt chúc, cuộc chiến vẫn đang diễn ra say sưa hoàn toàn không ai chú ý đến bọn bên này.

Hai người đứng dậy, Thẩm Tự Chúc lên tiếng chào hỏi, “Con muốn theo Như Ý đi mua ít đồ.”

Bà cụ Thẩm chỉ lo sờ bài, cũng không quay đầu lại, “Đi đi, nhớ mua hai viên pin nhé, điều khiển ti vi không còn nghe theo sai bảo nữa rồi.”

Sùng thành, mặt trời tháng năm sau giữa trưa đã có chút gắt. Thẩm Tự Chúc dẫn Đàm Như Ý đi tới dưới gốc cây, “Uống rượu nên không thể lái xe. Dẫn em đến một nơi phải mất hai mươi phút, có thể đi bộ được không?”

“Không thành vấn đề, lúc em học tiểu học còn ở dưới nông thôn, mỗi ngày đi học đều phải mất từ bốn mươi đến năm mươi phút đi bộ.”

Bước chân của Thẩm Tự Chúc ngừng lại một chút, chợt duỗi tay về phía cô.

Đàm Như Ý ngẩn ra.

Thẩm Tự Chúc thấy cô không động, bằng nắm lấy tay cô, trầm giọng nói, “Hơi say rồi, em dẫn anh đi.”

Nếu như thật sự say thì sao có thể nói chuyện tỉnh táo như vậy. Dĩ nhiên Đàm Như Ý sẽ không vạch trần anh, yên lặng một lát lập tức đuổi theo kịp. Bàn tay của hai người cũng nóng hừng hực, dất hơi lâu nên có chút nhột, vậy mà ai cũng chưa từng nói buông ra.

Vừa nói đến uống rượu, Đàm Như Ý liền nghĩ đến một vấn đề vẫn chưa có lời giải đáp, “Anh thẩm, tên của anh được đặt như thế nào? ‘Hoa gian nhất hồ tửu, độc chúc vô tương thân’(*), hay là ‘Dĩ hồ thương dĩ tự chúc, miện đình kha dĩ di nhan(**)’?”

(*): Trích trong bài thơ “Nguyệt hạ độc chúc kỳ 1” của nhà thơ Lý Bạch.

Dịch nghĩa: Trong đám hoa với một bình rượu, uống một mình không có ai làm bạn.

(**): Tạm thời mình chưa tìm ra được trích trong bài thơ nào, khi nào tìm được mình sẽ bổ sung nhé!

“Ba anh đặt lúc ông ấy đang dạy môn Trung văn ở trường đại học. Ông nội lại chủ trương đổi thành “Tự Trác”, Trác trong “Điều Trác(mài dũa)”, nhưng ba anh lại không đồng ý từ “Trác”. Theo như lời nói của ông thì ý nghĩa phải như câu nói của Đào Uyên Minh mới được.”

Đàm Như Ý cười cười, “Em rất thích cái tên này, nếu đổi thành “Tự Trác” thì ngược lại không có cảm giác mới mẻ như vậy.”

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, “Tên của em là do ai đặt?”

“Là do ông nội đặt, không có thâm ý gì cả chỉ có ý nghĩa Như Ý Cát Tường mà thôi. Từ nhỏ đến lớn, bị không ít người đánh giá là quê mùa.”

Thẩm Tự Chúc yên lặng một lát, lắc đầu, “Anh cảm thấy không quê mùa.”

Đàm Như Ý cười lên, “Cho nên tên của chúng ta có phải một tầm thường một phong nhã không?” Trò chuyện lan man rất nhanh đã tới chỗ mà Thẩm Tự Chúc nói. Đó là một khu nhà xưởng gạch đỏ bỏ hoang, thấp thoáng trong rừng cây ngô đồng rậm rạp. Trước nhà xưởng là một tấm xi măng màu xám tro, có lẽ do niên đại xa xưa lên có vài chỗ lõm xuống, rạn nứt trong khe hở, những ngọn cỏ đuôi chó xanh um đang đua trong gió.

Thẩm Tự Chúc vén một tấm ván xi - măng lên, lấy chìa khóa được cất trong túi nhựa mở cửa sắt ra.

Đập vào mặt là một luồng hơi thở đầy bụi, ánh mặt trời chiếu vào từ trên đỉnh cửa thông gió, khiến trong phòng cao mà trông trải tràn đầy bụi bậm màu vàng kim lơ lửng.

Đàm Như Ý không nhận được dậm chân một cái, liền vang lên một tiếng vang yếu ớt.

Đến gần bức máy móc ở phía Nam vách tường, một đồng vật liệu gỗ xếp chồng chất chính tề dựa vào tường. Thẩm Tự Chúc dắt cô đi tới chỗ máy móc, “Đây là xưởng đồ gia dụng cũ trước kia của chú ba, sau khi bỏ hoang đã bị anh trưng dụng.”

“Trưng dụng làm cái gì?”

“Thỉnh thoảng làm chút đồ.”

Đàm Như Ý dừng lại bên cạnh một chiếc máy, “Làm cái gì vậy?”

“Máy cắt gỗ.”

Cô nhìn xuống dưới đất, trên xi măng tràn đầy gỗ vụn xoắn quăn, “Đây là dăm bào hả? Cái này trước kia em đã từng nhìn thấy.”

“Ừ.”

Đàm Như Ý thấy một miếng gỗ tron nhẵn đang đặt trên máy cắt, đưa tay ra ma sát một chút sợ hãi than: “Có thể tron nhẵn như vậy là do anh bào hả?”

Thẩm Tự Chúc cúi đầu nhìn cô, ánh mặt trời vừa vắn chiếu vào khuôn mặt trắng trong thuần khiết của cô, hiện ra trong suốt như ngọc quý được rửa sạch. Anh chợt vươn tay ôm cô ngồi lên máy móc.

Đàm Như Ý không kịp phản ứng sợ hãi kêu lên, Thẩm Tự Chúc đã thủ sẵn đầu của cô hôn lên.

Lần này không giống như mấy lần trước mà càng thêm dùng sức, làm như đang chiếm đoạt, hoặc là tuyên cáo chủ quyền. Thân thể Đàm Như Ý như nhũn ra, không khỏi đưa tay vòng chắc bả vai Thẩm Tự Chúc.

Mùi gỗ vụn khô, mùi bụi bặm, mùi dầu máy khó nói lên lời hòa lẫn với hơi thở tươi mát trong trẻo trên người Thẩm Tự Chúc, trong khoảng thời gian ngắn khiến Đàm Như Ý có loại ảo giác như đang chìm trong cảnh mộng.

Cô dần dần không thở được, liền vươn tay đẩy Thẩm Tự Chúc lui về phía sau, cúi thấp đầu nhẹ nhàng thở dốc.

Giọng nói của Thẩm Tự Chúc dán vào tai cô, hô hấp ấm áp, “Em thích tên của anh?”

Đàm Như Ý gật đầu.

Thẩm Tự Chúc nắm cằm cô nâng lên, nhìn chăm chú vào cô, “Vậy có thích anh không?”

Đàm Như Ý ngớ ngẩn, Thẩm Tự Chúc lại nhìn chăm chăm vào cô, thái độ cực kỳ kiên định, rõ ràng không cho cô trốn tránh.

“Anh thẩm, thật xin lỗi.....”

Ánh mắt của Thẩm Tự Chúc trầm xuống.

Đàm Như Ý vội vàng giải thích, “Không phải! Không phải em đang trả lời vấn đề này, mà em đang nói xin lỗi chuyện mấy ngày trước.” Cô thở dốc một hơi, “Không phải là em không muốn nói cho anh biết, mà là..... Nhất thời chưa nghĩ ra nên nói như thế nào.....”

“Em có thể suy nghĩ xong rồi hãy nói cho anh biết, bây giờ trả lời vấn đề anh hỏi trước đã.”

“Em.....” Mặt Đàm Như Ý đỏ bừng như sung huyết, ánh mắt không cách nào tránh ra, mấy chữ nặng nề như thiên quân vạn mã treo nơi cổ họng, làm thế nào cũng không nói ra được.

Cô dứt khoát nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu: “Anh nói ‘có thể thích’ nhưng em thì ‘khẳng định thích’.”

Cô không dám động hồi lâu, ngay cả hô hấp cũng chậm lại, trái tim đập nhanh “bình bịch”, không dám mở mắt ra nhìn nét mặt của Thẩm Tự Chúc. Lại qua một lát, xúc cảm ấm áp dần lên khóe môi lần nữa. Đàm Như Ý thở phào nhẹ nhõm, đang định mở mắt lại làm cho Thẩm Tự Chúc ấn vào trong ngực, giọng nói trầm thấp giống như phát ra từ đáy hô, “Anh cũng thích em”

Đàm Như Ý trừng mắt nhìn, nghe nhịp tim dồn dập của anh vẫn không nhúc nhích.

Một lát sau, Thẩm Tự Chúc buông cô ra. Ánh mặt trời từ sau lưng anh chiếu tới, quanh người anh giống như khảm lên một tầng lông mềm như nhung màu vàng, phản chiếu lên gương mặt có vẻ cực kỳ tuấn tú.

Đàm Như Ý có chút đờ đẫn, “Anh thẩm, em vốn cho rằng gặp được anh là em đã xài hết tất cả vận may của em rồi.”

Thẩm Tự Chúc suy nghĩ một chút, “Ý của em là từ sau khi gặp anh chỉ còn lại xui xẻo?”

Đàm Như Ý bật cười, “Anh thật là không hiểu phong tình. Ý của em là..... Gặp anh đã đủ may mắn rồi không dám hy vọng xa vời như thích, hoặc là cái gì khác vân vân.”

Thẩm Tự Chúc bắt được tay cô, trầm giọng nói: “Em có thể kỳ vọng nhiều hơn.”

Đàm Như Ý lại trừng mắt nhìn, không dám hỏi có thể kỳ vọng tới trình độ nào.

Một lát sau, Thẩm Tự Chúc buông lỏng tay cô lui về phía sau nửa bước, “Nếu như đã nói rõ, em có thể đồng ý với anh một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Sau này mặc kệ gặp phải chuyện gì thì em không được trốn tránh.”

Đàm Như Ý kinh ngạc nhìn anh.

“Không được xảy ra chuyện thì lập tức chui vào trong vỏ, em có thể tin tưởng anh, lệ thuộc vào anh.”

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, “Nói chuyện.”

Lúc này Đàm Như Ý mới nhẹ nhẹ mà gật đầu, giọng nói có chút khàn, “Dạ được.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Sống Chung (11)

Quán quít một lát, Đàm Như Ý lại nhớ tới một chuyện khác, “Anh Thẩm, anh nói chị dâu hôm nay là sinh nhật Đàm Cát hả?”

Thẩm Tự Chúc lắc đầu.

Đàm Như Ý trầm ngâm, phỏng đoán có lẽ là Bà cụ Thẩm nói. “Chị dâu cũng thật kỳ lạ, nếu Anh cả đối với chị ta muốn gì được đó thì chị ta cần gì phải đoạt lấy việc buôn bán của gia đình, đoạt thì cũng thôi đi, cũng không chịu ly hôn.”

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, “Em cảm thấy vì sao?”

“Em à?” Đàm Như Ý suy nghĩ, “Em cảm thấy chị ta hoặc là sự sáng suốt có hạn hoặc là chính là mưu đồ nhiều hơn.”

Thẩm Tự Chúc không thể cho ý kiến, đưa tay xoa nhẹ lên đầu cô một cái, “Ồ chơi lát nữa hay là về?”

“Trở về đi thôi, cũng đã hơn một giờ rồi.”

Thẩm Tự Chúc lại đưa tay ôm cô xuống khỏi sàn máy, Đàm Như Ý ngượng ngùng không thôi, “Em... Em có thể tự mình xuống.”

Thẩm Tự Chúc dắt tay cô, “Đi thôi.”

Trên đường trở về, Thẩm Tự Chúc vẫn những nơi có bóng cây mát để đi, vừa đi vừa giới thiệu với cô, con đường kia là con đường anh thường đi khi còn bé, cuối con đường kia có một tiệm tạp hóa bán nước ngọt, bên cạnh con đường nọ có bán mứt quả ăn ngon nhất.....

Đàm Như Ý không khỏi nghĩ tới ngày đó theo lời nói của Thẩm Tự, nếu như có thể sớm biết..... Hai ông nội là chiến hữu cũ của nửa thế kỷ trước, rồi có quan hệ quan trọng như thế này, nhưng bọn họ lại không thể gặp gỡ sớm hơn. Không thể không nói, duyên phận là một điều huyền diệu khó giải thích, đa số thời điểm còn phải nhìn tạo hóa.

Lúc về tới nhà, bàn mặc chược đúng lúc giải tán. Ông cụ Thẩm đi đứng không được nên không tiện ngồi lâu, đánh hai tiếng đồng hồ đã có chút mệt mỏi. Hạ Lam ngồi đăm lưng cho Ông cụ Thẩm, Bà cụ Thẩm cười nói: “Đáng tiếc bà không còn đứa cháu nào ở độ tuổi của con, nếu không để tiểu Hạ cũng trở thành người nhà họ Thẩm chúng ta thì tốt biết mấy.”

Hạ Lam vội cười nói: “Bà nội Thẩm, bà nói vậy thì quá đề cao con rồi đấy. Con không giống như Như Ý đâu, đặc biệt tốt ăn lười làm, tính khí còn không tốt, nếu không phải vì nguyên nhân này thì cũng sẽ không đến nỗi ly hôn.”

Bà cụ Thẩm kinh ngạc, “Thì ra con đã ly hôn hả?”

“Mới cách đây không lâu ạ!” Hạ Lam cười cười, “Giống như thay một lớp da vậy ạ, bây giờ cũng không có suy nghĩ khác, chỉ muốn làm việc cho giỏi.”

“Haizz, nghĩ như vậy thì không đúng, con mới hai mươi sáu tuổi, vẫn còn rất trẻ, lại xinh đẹp như vậy, té ngã ở đâu thì đứng lên ở đó.”

Hạ Lam cười đáp, “Tốt nhất cứ tùy duyên thôi ạ.”

Đàm Như Ý nhét pin vừa mua về vào hộp điều khiển, bấm thử nhiều kênh, tất cả bình thường cô mới thả lại hộp điều khiển lên bàn trà, bỗng cảm thấy bên cạnh có cái gì giật giật, nghiêng đầu nhìn thì chính là Đàm Cát. Cậu đã tỉnh rồi, mở hai con mắt đen kịt, đang nhìn về phía Hạ Lam.

“Tỉnh rạo rồi?”

Đàm Cát “Vâng!” một tiếng.

“Tĩnh rồi thì dậy đi, nói chuyện với ông nội, mấy ngày nữa phải về rồi.”

Sau khi ăn cơm tối xong, lại cùng nhau xem TV một hồi, bốn người Đàm Như Ý đứng dậy xin từ biệt. Đi tới cửa, Đàm Như Ý chợt nhớ đến một chuyện, xoay người lại kéo Bà cụ Thắm qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Bà nội, bà nói với chị dâu hôm nay là sinh nhật Đàm Cát à?”

Bà cụ Thắm cau mày, “Không có mà, bà nói với nó cái này làm gì, nó là người không có chuyện gì cũng nhắc lên ba tầng sóng. Bà còn đang bực mình đây này, bà cho là con nói với nó.”

Đàm Như Ý cười cười, trong lòng chợt xảy ra một chút lo lắng, “Con không qua lại nhiều với chị dâu.”

Bà nội Thắm nói thầm, “Vậy thì kỳ lạ, là ai nói với nó nhỉ? Theo lý thuyết thì Tự Chúc cũng sẽ không nói đâu.”

Đàm Như Ý vội vàng trấn an: “Cũng không phải là việc gì ghê gớm, con chỉ tò mò một chút thôi.”

Ngoài cửa Hạ Lam đang kêu, Đàm Như Ý đáp một tiếng, “Bà nội, vậy con đi trước, mấy ngày nữa sẽ trở lại thăm bà.”

Đàm Như Ý đi cùng Thắm Tự Chúc, Hạ Lam đưa Đàm Cát trở về trường học.

Sau khi mỗi người tự lên xe của mình xong, Thắm Tự Chúc cho xe chạy về hướng tiểu khu. Xe chạy một hồi, Thắm Tự Chúc chợt nói: “Như Ý, gần đây Đàm Cát và Hạ Lam rất thân thiết à?”

“Vậy à?” Đàm Như Ý nghiêng đầu nhìn anh, “Em cũng không để ý lắm.”

Thắm Tự Chúc nhìn thẳng phía trước không nói gì nữa. Sau một lúc lâu, lại hỏi: “Hình như cũng sắp đến sinh nhật em rồi hả? Mùa hạ?”

Lúc đi thăm hỏi Ông cụ Thắm bị hỏi đến bát tự đã nhắc một câu về chuyện sinh nhật này, Đàm Như Ý cười lên, “Trí nhớ của anh thật tốt.”

“Đã nghĩ sẽ trải qua thế nào chưa?”

“Năm trước cũng không có ai, chỉ yên lặng trôi qua thôi!” Đàm Như Ý cười nói, “Cứ tùy tiện cho qua đi, dù sao cũng không phải Chủ nhật.”

Thắm Tự Chúc không lên tiếng, nhưng cuối cùng vẫn để tâm, bắt đầu mỗi ngày suy nghĩ là thế nào cho Đàm Như Ý một bữa tiệc sinh nhật đặc biệt. Anh không có nhiều kinh nghiệm với chuyện sinh nhật này lắm, sinh nhật của anh thường hay ăn bữa cơm với ông bà nội, cùng đồng nghiệp làm một bữa party coi như xong chuyện. Hàng năm quà nhận được cũng chỉ là những thứ đồ chứ không có gì mới lạ, càng không cần phải nói có thể cung cấp cho anh chút tham khảo.

Từ sau khi hai người nói chuyện với nhau, Đàm Như Ý và Thắm Tự Chúc sống chung thoải mái và tự nhiên hơn.

Có lúc, Thắm Tự Chúc cũng cực kỳ ngây thơ, ví dụ như tối Chủ nhật, lúc hai người vui trên ghế sa – lon xem phim kinh dị, Thắm Tự Chúc bất thành linh đưa ngón tay trong cổ áo Đàm Như Ý, cô bị giật mình nhảy dựng lên khỏi ghế sa – lon như bị giẫm phải đuôi mèo.

Đàm Như Ý nhát gan, nhưng lại cực kỳ thích xem phim kinh dị, vừa xem vừa che mắt lại. Chỉ có điều dù lúc đó sợ đến mấy cũng không thét chói tai, chỉ vỗ ngực thở hồn hên nói: “Làm em sợ muốn chết!”

Nhưng lần này Thắm Tự Chúc lại làm cho cô sợ hãi không nhẹ, thét chói tai không nói, còn liều mạng đẩy Thắm Tự Chúc qua một bên. Thắm Tự Chúc đề cánh tay cô lại, chất vấn cô: “Sao em không biểu hiện như ngày thường hả?”

Sau đó Đàm Như Ý đã có kinh nghiệm, vừa xem vừa để ý người bên cạnh, xem ti vi trong giây dựa cười đến nỗi không ngồi thẳng thắt lưng: “Sao trước kia em không phát hiện cô ấy bị sai chỗ nhỉ?”

Thắm Tự Chúc không chịu nổi, đưa tay tắt nhạc, ấn cô vào trong lòng ngực mình, “Có thể xem thật kỹ không?” Trong lúc không khí đang cờ bay phấp phới, Đàm Như Ý đã hỏi Thắm Tự Chúc là thích mình lúc nào.

Thắm Tự Chúc ngược lại thành khản, “Không biết.”

Đàm Như Ý thử dò xét hỏi: “Phải hôm đi ăn đồ nướng đó không?”

Thắm Tự Chúc suy nghĩ một chút, “Có lẽ vậy.”

Qua quá trình dạy dỗ của Hạ Lam và cố gắng của bản thân, Đàm Như Ý đã thay đổi hết những bộ quần áo màu sắc rực rỡ lúc trước. Trang phục mùa hè rất tiện lợi, mặc dù không tốn rất nhiều tiền cũng có thể mua được chất đẹp giá rẻ. Cô mặc váy dài đến mắt cá chân rất đẹp, váy chữ A cũng rất thích hợp, đi trên đường giống như liễu yếu đuối đưa theo gió.

Có một ngày, sau khi sàng lọc và giặt giũ tất cả quần áo cũ không dùng nữa, Đàm Như Ý xách thùng lên định gửi đến miền núi nghèo khó.

Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh nhìn, chợt lấy một chiếc áo dệt kim hở cổ màu tím từ trong đồng quần áo đã xếp xong, “Cái này giữ lại đi.”

Đàm Như Ý nghiên cứu một hồi cũng không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt trên chiếc áo đó, liền hỏi: “Tại sao?”

“Làm kỷ niệm”

Đàm Như Ý càng hiểu kỳ hơn, “Tại sao phải giữ làm kỷ niệm? Anh thích nó hả?”

Thẩm Tự Chúc im lặng một lát, “Không thích.”

“Không thích còn giữ làm gì?”

“Giữ đi.” Thẩm Tự Chúc cầm chiếc áo nhét vào trong tủ quần áo của mình. Màu tím cả thật sự nổi bật trong một đám toàn là đen trắng xám. Đàm Như Ý cũng không dám nhìn thẳng, đưa tay muốn lấy nó ra, Thẩm Tự Chúc lại ngăn cô không cho lấy.

Đàm Như Ý khó hiểu nhìn anh, “Anh Thẩm, anh có sở thích kỳ lạ nào đó không cho người ta biết hả?”

Thẩm Tự Chúc gỡ đầu cô một cái.

Về chuyện chia phòng ngủ, hai người cũng “Hết sức ăn ý” không đánh vỡ cục diện hiện tại. Đàm Như Ý cảm thấy, mình là phụ nữ thì không nên chủ động những chuyện như vậy, ra về mình quá không dè dặt, mà Thẩm Tự Chúc lại cảm thấy, chuyện như vậy cần phải tôn trọng sự bằng lòng của đàn gái, đợi bên nữ chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Vì vậy cho dù hôn môi đã thành chuyện thường như cơm bữa, mấy lần tình đến nồng thì hai người cũng “Ăn ý” vâng theo lời dạy của người xưa.

Bà cụ Thẩm đã tìm cô hỏi nhiều lần ngoài sáng và trong tối, đều bị Đàm Như Ý lấp liếm cho qua. Bà cụ Thẩm biết cô da mặt mỏng, cũng không tiện hỏi quá nhiều, chỉ nhiều lần nói tình trạng của Ông cụ Thẩm càng ngày càng không tốt.

Tất nhiên Đàm Như Ý hiểu rõ, nếu có thể hoàn thành tâm nguyện của Ông cụ Thẩm đương nhiên là không thể tốt hơn. Nhưng cô vẫn luôn nhớ đến lời nói của Hạ Lam, tuy cô và Thẩm Tự Chúc là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng suy cho cùng thì vẫn chưa đi đăng ký kết hôn.

Cuối Sau sáu, Sùng Thành tiến vào mùa mưa dầm, mưa rơi suốt ngày, quần áo phơi trên sân thượng dường như lúc nào cũng thấm ướt, đưa tay sờ cũng không biết là đã khô hay chưa.

Lương Kính Xuyên nhìn cây cọ bị mưa rơi ướt nhẹp bên ngoài cửa sổ, cười nói: “Đột nhiên nghĩ đến một câu thơ: ‘Nhất xuyên uyên thảo, Mãn thành phong như, Mai tử hoàng thời vũ(*)’.”

(*): Trích trong bài thơ Thanh ngọc án của Hạ Chú

Dịch nghĩa:

[...]

Một vùng khói cỏ

Đầy thành tơ gió

Mơ chín, cơn mưa đổ.

Cô giáo Mã đang uống Bàn Đại Hải(*), cười ha hả nói: “Thầy giáo Lương làm gì mà đa sầu đa cảm như vậy, đây không phải là giành chén cơm của cô giáo Đàm sao?”

(*): tên gọi khác: đuôi ươi, lười ươi, an nam tử, cây thạch, ươi bay, bàng đại hải, hương đào, lù noi, sam rang, som vang, đại đông quả.

Đàm Như Ý giương mắt cười nói, “Nếu lần tới tôi xin nghỉ thì Thầy giáo Lương dạy thế tôi nhé!”

“Vậy thì không được, nếu sau này có học sinh nào không thi được thì không phải bị người ta nói ‘ngừ văn là do thầy giáo toán học’ dạy sao?”

Nói đùa một hồi nhưng vẫn cảm thấy buồn phiền. Mấy ngày nay đều mưa dầm, tâm trạng của học sinh và giáo viên cũng tệ theo, tỷ số học sinh đi trễ cũng tăng lên.

Cũng may hôm nay là thứ sáu, tan việc là có thể nghỉ ngơi hai ngày.

Nhận thức này giống như được tiêm máu gà, khiến Đàm Như Ý dồn hết phần tinh thần còn lại vào việc chấm bài tập. Cuối cùng tiếng chuông của tiết học cuối cũng vang lên, Đàm Như Ý vội dọn dẹp đồ đạc xong rời khỏi phòng làm việc. Cô che dù đi ra ngoài, vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Tự Chúc.

Đang lúc ấy thì cô chợt nhìn thấy có một người đang đứng trước trạm tin tức bên đường.

Che cây dù màu xanh lam, áo sơ mi đen, quần dài, mắt kiếng không khung, lẳng lặng nhìn qua màn mưa lưa thưa.

Đàm Như Ý muốn chạy trốn theo bản năng. Bùi Ninh đã lên tiếng gọi cô: “Đàm Như Ý!”

Đàm Như Ý quyết định bước đi, nhìn anh ta đã chạy tới phía mình. Bùi Ninh lấy mắt kính bị dính nước mưa xuống, cắm vào trong túi áo sơ mi, cúi đầu cười nhìn cô: “Chờ cậu đã lâu rồi.”

Đàm Như Ý cắn cắn môi, “Sao cậu lại tới đây.”

“Không phải tớ đã để lại cho cậu tờ giấy rồi sao? ‘Ngày khác tới thăm’ —— hôm nay đúng lúc rảnh rồi cho nên lại tới.”

Đàm Như Ý cau mày, nghi ngờ hỏi: “Giấy gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Sống Chung (12)

Edit: Thu Lệ

Bùi Ninh cũng chỉ cười cười không trả lời, dường như cho rằng cô đang cố ý giả bộ ngu. Hai người đều che dù nên đứng cách nhau một khoảng cách. Bùi Ninh nhìn cô: “Tớ mời cậu ăn cơm tối nhé.”

Vẫn là giọng điệu không cho thương lượng, hình như lúc còn học đại học cậu ta cũng không như thế này, tính tình ôn hòa hơn chút, chuyện bắn khoăn cũng nhiều hơn một chút. Đàm Như Ý chợt nhớ lại, lúc ấy trong đội có người nói, Bùi Ninh là kiểu người điển hình của chòm sao Thiên Xứng, vừa phải xu thế bên trong Tinh Tọa. Nhưng trải qua hai năm, hình như cậu ta có chút thay đổi.

“Tôi còn phải về nhà nấu cơm.” Nước mưa chảy xuống theo tán ô, ngưng tụ thành những hạt mưa, rồi rơi “Lộp bộp” xuống mặt đất, Đàm Như Ý cúi đầu nhìn chăm chăm những tia nước bắn ra.

“Thình thoảng ăn cơm ở ngoài một lần không sao chứ? Hay là. . . .” Bùi Ninh dừng một chút, “Người nhà phải đợi cậu nấu cơm?”

Đàm Như Ý ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng xoay xoay cán ô khiến nước mưa bắn tung tóe ra ngoài, sau đó cô lập tức siết chặt lại nhìn Bùi Ninh, giọng nói hết sức bình tĩnh, “Là chồng tôi.”

Bùi Ninh rõ ràng sùng sốt một chút, chốc lát lại cười cười, “Thì ra cậu đã kết hôn rồi.”

Đàm Như Ý đưa ánh mắt về phía cửa trường học, những bước chân nhanh chóng của học sinh, bóng xe lóc lên rồi biến mất, đèn xe bị nước mưa thấm ướt, “Ừ, kết hôn vào tháng hai.”

Đứng một lát, Bùi Ninh nói: “Trời mưa không tiện đón xe, để tôi đưa cậu về.”

Đàm Như Ý lắc đầu, “Không cần, xe điện ngầm rất dễ dàng.”

“Vậy tôi tiễn cậu đến trạm điện ngầm —— đừng từ chối nữa, dầu gì tôi cũng là bạn học của cậu, cùng đi một đoạn nói mấy câu cũng không tính là quá đáng chứ?”

Đã nói đến mức này, Đàm Như Ý không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Hai người đi song song cách nhau hai tán ô, nói tới nói lui cảm giác hết sức xa lạ, giọng nói hơi nhỏ nên không nghe rõ mấy.

Nhưng Đàm Như Ý biết, khoảng cách giữa hai người chỉ dừng lại ở hai tán ô.

Sau khi tán gẫu câu được câu không, Đàm Như Ý biết Bùi Ninh làm việc trong một công ty đầu tư ở Sùng Thành, cô cũng không hiểu rõ tài chính của công ty này lắm, chỉ nghe anh ta nói chức vị, hình như tiền đồ rất vô lượng.

Đến cửa, vì phải tránh đoàn người lui tới nên hai người không thể không chuyển thành một trước một sau. Đàm Như Ý đi phía trước, Bùi Ninh đi phía sau.

Bỗng dưng nhớ lại trước kia đều là anh ta đi trước trước, mà cô lại là người đi phía sau xa xa nhìn anh ta.

Có một lần lên lớp, Đàm Như Ý vừa vịn ngồi sau lưng Bùi Ninh. Anh ta không phải là kiểu người nghiêm túc ngồi nghe giảng, nghe một hồi, nhìn sách

một lát liền nhỏ giọng nói chuyện với bạn cùng phòng bên cạnh.

Bất kể anh ta làm cái gì, cô đều khó có thể dời tầm mắt khỏi người anh ta. Nhưng lại sợ bị phát hiện nên làm bộ nghiêm túc nghe giảng, vậy mà mỗi lần cúi đầu ghi lại nhật ký, ánh mắt luôn dừng lại trên người anh ta một chút. Hình dáng gò má rõ ràng của anh ta, hai bên tóc mai hoặc ngón tay thon dài lật tạp chí.

Trong lòng như có một dòng chua xót ào ào kéo lên đến miệng. Trong thời kỳ vui vẻ trong sáng, đã tô điểm thêm cho cuộc sống hồi hã vì kẻ sinh nhai của cô.

Tuy rằng sau đó kết thúc bằng phương thức không được vui vẻ cho lắm nhưng cô vẫn không thể phủ nhận những ngày đó rất động lòng người, đáng giá để cất kỹ thỉnh thoảng sẽ nhớ lại.

Nhưng những thứ này đã không còn liên quan gì đến Bùi Ninh trước mặt này nữa.

Đến trước cửa tàu điện ngầm, hai người thu ô lại. Đàm Như Ý xoay người nhìn anh ta, "Đưa đến đây là được rồi, cậu về đi."

Bùi Ninh vẫn không nhúc nhích.

Đàm Như Ý chờ giây lát, che giấu ánh mắt, "Hẹn gặp lại."

Lúc cô cầm ô đi ra mấy thước, đang muốn cả thê đi vào thì cánh tay bị người ta bắt lại. Đàm Như Ý chưa kịp phản ứng đã bị Bùi Ninh kéo sang bên cạnh.

Có tầm mắt trong nhóm người đang qua lại bán tới, Đàm Như Ý cảm thấy lúng túng, giãy dụa cánh tay muốn thoát ra.

Bùi Ninh lại bóp chặt hơn cúi đầu nhìn cô, "Bất kể như thế nào, tôi cũng muốn nói với cậu một câu xin lỗi."

Đàm Như Ý có chút ảo não, "Có thể buông ra trước không?"

Bùi Ninh giang hai tay, "Vậy cậu hãy nghe tôi nói hết trước đã."

Đàm Như Ý không lên tiếng, cúi đầu nhìn nước mưa chảy xuống theo tán ô, rót thành một vũng nhỏ. Trên đỉnh đầu là ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, phía trước thỉnh thoảng vang lên tiếng còi xe "Tít tít".

"Lần đó. Tôi cũng rất kinh ngạc, bởi vì lần đầu tiên mới biết sau đó lại bận tiêu hóa tin tức này mà quên ngăn cản bọn họ trêu chọc cậu."

"Không phải trò đùa..." Đàm Như Ý nhỏ giọng nói, "Đối với tôi mà nói, không phải trò đùa —— Bùi Ninh, tôi biết cậu muốn nói gì, không cần nói xin lỗi, tôi cũng không trách cậu."

"Vậy tại sao sau đó cậu lại trốn tránh tôi?" Bùi Ninh nhìn cô, trong ánh mắt hàm chứa ánh sáng cực kỳ dịu dàng.

"Giống vậy cậu dự định trộm một đồ vật gì đó nhưng bị người ta phát hiện và phá hủy, mặc dù không trộm thành công nhưng sau này gặp lại người chứng kiến cũng sẽ cảm thấy khó chịu, đúng không?"

"Tôi." Bùi Ninh đi về phía trước nửa bước, "Tôi không có ý trêu chọc cậu. Sau đó tôi vẫn luôn muốn tìm cơ hội để giải thích với cậu."

Đàm Như Ý cười cười rất nhẹ, "Đối với một tên ăn trộm hơi có cảm giác đạo đức mà nói, đủ để trở thành vết nhơ trong cuộc sống rồi."

Bùi Ninh yên lặng một chút, "Thì ra tôi chính là vết nhơ trong cuộc sống của cậu."

Đàm Như Ý lắc đầu, "Là lo hành động của tôi không phải cậu. Nếu đổi lại là người khác thì cũng sẽ như vậy thôi."

"Cậu nói vậy không phải đang xem thường chính cậu, cũng xem thường tôi à." Giọng Bùi Ninh lạnh hắt đi.

Đàm Như Ý lui về phía sau nửa bước, ngẩng đầu nhìn anh ta, "Chuyện này cậu không cần chịu trách nhiệm với tôi cả. Cho dù năm đó tôi có thật sự thích cậu đi nữa thì đó cũng là chuyện riêng của tôi."

"Không phải!" Bùi Ninh lại tiến lên một bước bắt được cánh tay của cô, ánh mắt chột căng thẳng, "Không phải chuyện của một mình cậu."

Điện thoại trong túi áo khoác của Đàm Như Ý chợt rung lên, khiến cô tránh khỏi tay Bùi Ninh, "Xin lỗi, tôi phải nghe điện thoại."

Thẩm Tự Chúc gọi tới, Đàm Như Ý thở phào nhẹ nhõm sau đó nghe điện thoại.

Trong điện thoại vang lên giọng nói ôn hòa dễ nghe của Thẩm Tự Chúc, giống như dòng nước ấm chảy ra từ trong khe đá, "Tan sở chưa? Có muốn anh tới đón anh không?"

"Không cần, đã đến trạm tàu điện ngầm rồi."

"Vậy đến cửa ra tàu điện ngầm chờ em."

Đàm Như Ý cong cong khóe miệng, "Anh Thẩm, anh cứ chờ ở trong xe là được rồi, đừng ra ngoài kéo dính nước mưa."

Bùi Ninh nhìn chăm chăm cho đến khi cô cúp điện thoại, "Chồng cậu?"

Đàm Như Ý cất điện thoại lại vào trong túi áo, "Ừ."

"Cậu gọi anh ta là ‘Anh Thẩm’?"

"Chỉ là thói quen thôi, không sửa được." Cô lại lui về phía sau một bước, tâm trạng lại thấy thoải mái hơn, "Vậy tôi đi trước."

Bùi Ninh sâu sắc nhìn cô một cái, "Chú ý an toàn..." dừng một chút, "Hẹn gặp lại."

Đàm Như Ý khoát tay áo, cà thẻ vào trạm.

Thẩm Tự Chúc cũng không ở trong xe như lời cô dặn mà đứng vị trí cửa ra vào giữa đầu là có thể nhìn thấy. Đang che một chiếc ô màu đen, áo trắng quần đen, không đeo cà vạt, có vẻ hết sức thành thoi thoải mái.

Đàm Như Ý cũng không che dù mà chạy thật nhanh vào trong ô của anh.

Thẩm Tự Chúc ôm cả vai của cô cùng đi tới chiếc Land Rover bên cạnh. Thẩm Tự Chúc mở cửa xe giúp cô, tay vịn ở trên đỉnh đợi sau khi cô vào rồi mới đóng cửa xe lại, còn bản thân mình quay trở lại ghế lái.

Đàm Như Ý nói: "Có thể đến chợ nông sản một chuyến không, trong tủ lạnh không còn thức ăn dự trữ nữa."

"Trời mưa chợ nông sản rất bẩn, đi siêu thị đi."

Đàm Như Ý cười lên, "Anh Thẩm, anh thuộc chòm sao Xử Nữ hả?"

"Không phải..." Dừng một chút, lại hỏi, "Em không biết sinh nhật của anh?"

"Biết chứ." Đàm Như Ý nghiêng đầu nhìn anh, "Đùa với anh thôi, nghe không hiểu sao?"

Thẩm Tự Chúc ngược lại nghiêm túc nói: "Anh không tin vào chòm sao."

"Em cũng không tin. Trên toàn thế giới có sáu tỷ người, sao chỉ có mười hai loại tính cách chứ? Chỉ có điều được lưu hành như vậy chứng tỏ Thiên văn học quả thực có thể quy kết ra mấy loại người có cùng tính cách?"

Thẩm Tự Chúc suy nghĩ một chút, "Có đạo lý."

Đàm Như Ý bật cười, "Có phải hay không ta nói cái gì, người đều sẽ cẩn thận suy nghĩ một chút có phải hay không có đạo lý, có phải hay không còn có khác giải thích?"

"Theo logic của Viện công nghệ, nếu như em không thích."

"Không..." Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, hai mắt lóe sáng quay sang nhìn anh, "Thích. Cho dù anh Thẩm có như thế nào đi nữa thì em cũng thích."

Thẩm Tự Chúc yên lặng một lát, "Nếu đã như vậy thì đừng gọi anh là ‘Anh Thẩm’ nữa."

Đàm Như Ý sững sờ, "Vậy phải gọi là gì?"

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, Thẩm Tự Chúc lớn hơn cô bốn tuổi, nếu trực tiếp gọi tên thì có vẻ không đủ tôn trọng, hơn nữa. Cô cũng thật sự không kêu ra miệng được.

Thẩm Tự Chúc vừa định nhắc nhở cô, bây giờ quan hệ của hai người là vợ chồng, Đàm Như Ý chợt mở miệng dò xét: ". Anh trai Thẩm?"

Tay Thẩm Tự Chúc run lên một cái, ". Vẫn nên đừng sửa thì hơn."

Đây là lần đầu tiên hai người cùng đi dạo siêu thị. Thẩm Tự Chúc một tay đẩy xe, một tay ném rau quả nào Đàm Như Ý nhìn trúng vào xe.

"Chân chính bắt đầu thích nấu cơm, là cao trung biến học chết thơ, ‘Chè củi, cho ngựa ăn, chăm lo lương thực và rau dưa’(*)". Đàm Như Ý cầm một hộp ớt đỏ lên, cuống xanh da đỏ nhìn rất tốt, "Trong tác phẩm ‘The Stories of the Sahara’ của Sanmao(Tam Mao)(**) viết có một lần cô làm món dưa chuột xào nấm hương, đã hù dọa José nói dưa chuột là miếng mỡ. Em cảm thấy rất hay, một người có thể có cơ hội vì người yêu và người người thân của mình mà rửa tay làm canh là một chuyện vô cùng may mắn."

(*): Trích trong bài thơ “Điều triều đại hải, xuân noãn hoa khai” của tác giả Hải Tử.

(**)'The Stories of the Sahara' của Sanmao(Tam Mao): Là cuốn tự truyện về cuộc đời và tình yêu của tác giả Đài Loan Sanmao (Trung Quốc :三毛) (tiếng Anh tên Echo Chan) khi cô đang sống với người chồng người Tây Ban Nha Jose Maria Quero y Ruiz của mình trong sa mạc Sahara.

Cô quay đầu thấy Thẩm Tự Chúc đang nhìn mình, có chút ngượng ngùng, "Em Em nói đùa thôi."

Thẩm Tự Chúc thu ánh mắt lại, cầm hộp nắm hương trên kệ hàng lên, "Bữa cơm tối nay làm món miến măng xào nắm hương nếm thử một chút."

Siêu thị hết sức sạch sẽ, hàng hóa được xếp chồng chất chỉnh tề hơn chợ nông sản. Chỉ có điều Đàm Như Ý lại thích không khí náo nhiệt của việc trà giả xung quanh mình hơn, có vẻ còn có bụi trần. Lúc đi ngang qua khu đồ ướp lạnh, hơi lạnh trong tủ lạnh bay ra, lúc này Đàm Như Ý bị dính chút nước mưa nên giờ phút này có chút lạnh run run.

"Lạnh không?"

"Không có việc gì." Đàm Như Ý vội vàng cầm một đại một hộp sữa tươi ném vào xe đẩy, kéo Thẩm Tự Chúc vội vã rời đi.

Lúc tính tiền, Đàm Như Ý nhớ lại còn thiếu một ít hành liền để Thẩm Tự Chúc đứng đó chờ còn mình vội quay trở lại lấy hành.

Trước mặt có ba người đang xếp hàng, Thẩm Tự Chúc chán đến chết, nhìn giấy quảng cáo khuyến mãi dán bên cạnh. Ngay sau đó, anh nhìn thấy đồ vật trưng bày sát bên kệ sao su trên giá hàng bên cạnh.

Thẩm Tự Chúc liếc mắt nhìn về phía Đàm Như Ý vừa mới chạy đi, cô vẫn chưa trở lại. Anh do dự chốc lát rồi đưa tay cầm hai hộp ném vào trong xe đẩy.

Chờ đến khi Đàm Như Ý trở lại, hàng hóa đã quét được một nửa, cô vội vàng bỏ hành vào. Tất cả thức ăn được đựng trong hai túi lớn, Đàm Như Ý muốn giúp đỡ đã bị Thẩm Tự Chúc từ chối. Một tay anh xách hai túi không lộ vẻ cố hết sức chút nào, tay còn lại dắt Đàm Như Ý.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Sống Chung (13)

Edit: Thu Lệ

Lúc trở về thì trời đã tối. Dòng xe chạy, ánh đèn đường đã bị nước mưa khúc xạ thành hình dáng méo mó, từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài sáng chói hoa lệ, giống như đang di chuyển qua con sông. Lái xe rất chậm, trên radio phát ra những bản tình ca hết sức nhẹ nhàng. Không biết sao Đàm Như Ý lại nhớ tới những buổi làm thêm lúc trước cũng ngồi xe ca đêm để trở về.

Cô học đại học ở một ngôi trường giữa lòng thành phố, khi đó vẫn chưa có tàu điện ngầm nên sau khi tan việc vào lúc tám giờ tối phải ngồi xe một tiếng trở về từ chỗ làm thêm đến trường học. Từ trên xuống trên xe buýt chỉ có một mình cô ngồi ở vị trí gần cửa sổ im lặng chăm chú.

Cô quay đầu nhìn Thẩm Tự Chúc: "Anh Thẩm."

"Ừ."

"Không có việc gì." Cô cười nhẹ, "Chỉ muốn gọi anh thôi."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng đưa tay khẽ xoa đầu cô một cái.

Về đến nhà, Đàm Như Ý ra ban công nhìn những bồn hoa đang trồng một chút. Trước khi đi, ông nội Đàm giới thiệu mấy loại hoa để nuôi như đã hứa. Sau khi bàn bạc với Thẩm Tự Chúc, Đàm Như Ý mua một chậu cây Hải Đường, một chậu cây chân vịt và một chậu xương rồng. Bên trong phòng cũng treo một số chậu hoa lan cùng với một số thực vật mọng nước.

Vốn dĩ một không gian đơn giản giờ thêm vài vệt màu xanh biếc khiến nó hiện đầy sức sống.

Sau đó Đàm Như Ý đi nấu cơm. Đang rửa nồi bỗng Thẩm Tự Chúc đi tới, Đàm Như Ý cho rằng anh muốn lấy gì đó trong tủ lạnh nên nói: "Trái cây vẫn còn ở trong túi."

Thẩm Tự Chúc liếc mắt nhìn túi nylon đặt trên bàn, chợt lấy trộm cái túi đi ra ngoài.

Đàm Như Ý buồn bực, nhưng hai tay cô đang dính đầy bột cũng không tiện cùng đi ra ngoài. Sau một lúc lâu, Thẩm Tự Chúc lại cầm túi vào. Đàm Như Ý liếc mắt nhìn, hình như bên trong túi không ít nước trái cây.

Đàm Như Ý cười lên, "Anh Thẩm, anh cầm gì vậy?"

Thẩm Tự Chúc không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn cần cỏ nhẵn nhụi trắng nõn đang rủ xuống, "Muốn anh giúp không?"

"Không cần."

Thẩm Tự Chúc cũng đã xoắn tay áo lên đáng vẻ nhao nhao muốn thử. Đàm Như Ý không còn cách nào đành nói: "Vậy anh hãy nấu chút nước để trung nầm hương đi."

Có Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh, tốc độ nấu cơm của Đàm Như Ý ngược lại chậm hơn. Không gian phòng bếp rất lớn, hai người đứng cũng không cảm thấy chật chội. Đàm Như Ý thấy anh không có ý định đi ra ngoài đành chỉ huy anh rửa hành, bóc tép tỏi. Thẩm Tự Chúc cũng không ngại phiền hạ mà thực hiện hết chỉ thị của từ đầu đến cuối.

Đàm Như Ý cười nói: "Anh Thẩm, có câu gọi là ‘con trai tránh xa nhà bếp’."

Thẩm Tự Chúc đặt tỏi bóc xong vào trong chén đã rửa sạch, "Còn có một câu nữa gọi là ‘Trị đại quốc như nấu tiểu tiên’(*)."

(*): Trích trong chương 60 Đạo Đức Kinh

Nguyên câu: 治大國若烹小鮮 (Trị đại quốc nhược phanh tiểu tiên)

Dịch nghĩa: Trị nước lớn cũng như nấu nướng cá nhỏ (nấu cá nhỏ mà lật lên lật xuống, động tới nó nhiều quá, nó sẽ nát; trị nước lớn mà chính lệnh phiền hà, pháp lệnh thay đổi nhiều quá, can thiệp vào việc dân nhiều quá, dân sẽ trả nguy, chống đối)

Mặc dù động tác chậm lại nhưng có người bên cạnh nói chuyện cũng ít đi mấy phần khô khan. Dù sao cũng tới thứ sáu nên thời gian rất dài, đủ cho tốn tiêu tốn thời gian gấp đôi để nấu xong xom tỏi.

Sau khi ăn xong, Đàm Như Ý cũng đáp lễ bằng cách giúp Thẩm Tự Chúc rửa chén. Kích thước bồn rửa chén có hạn mà hai người cùng chen lấn, hai cặp tay đang đánh giặt trong bồn, điệu bộ này không giống rửa chén mà giống như quấy rối.

Thẩm Tự Chúc không chịu nổi bắt lấy hai bàn tay không yên phận của Đàm Như Ý, nhấn chút nước rửa tay sau đó đặt tay cô dưới vòi nước ấm tí mỉ cọ rửa.

Nước rửa tay là do Đàm Như Ý mua có một mùi hương thơm ngát của lô hội. Tay cô chỉ được anh nhẹ nhàng vuốt ve, không hiểu đã cảm thấy hơi nhột, rồi lại không muốn rút ra.

Không khí rất yên tĩnh, nhất thời chỉ có tiếng nước chảy rào rào. Thẩm Tự Chúc xối sạch bọt trên tay cô rồi đóng vòi nước lại nhưng cũng không chịu buông lỏng tay cô ra. Anh khẽ nghiêng người sang, nghiêm túc nhìn cô. Trên đầu là ánh đèn màu trần, mái tóc màu đen như có ánh sáng nhạt di động. Thẩm Tự Chúc cứ nắm tay cô như vậy mà cúi đầu xuống hôn cô.

Một lát sau, Đàm Như Ý rút tay ra vòng lên ôm cổ Thẩm Tự Chúc, nhón chân lên khiến nụ hôn càng sâu hơn.

Thời gian trôi qua giống như thoáng dừng lại, thừa lúc hơi cách ra để thở Đàm Như Ý mở mắt nhìn Thẩm Tự Chúc, nhìn thấy trong mắt anh có ánh sáng hừng hực.

Yên lặng một lát Thẩm Tự Chúc chợt ôm hông của cô bế cô lên.

Dưới chân Đàm Như Ý treo lơ lửng, toàn bộ sức lực đều treo trước người Thẩm Tự Chúc. Không ngừng lui về phía sau, cho đến khi lưng của cô chống đỡ trên ghế sa – lon.

Thẩm Tự Chúc lẳng lẳng nhìn cô một cái, lại lần nữa tới gần phía trước.

Vào thời khắc quan trọng như vậy Đàm Như Ý chợt thấy lỗ mũi có chút nhột, lập tức đẩy Thẩm Tự Chúc ra, che miệng nghiêng người hắt xì.

Mới vừa ổn định một chút, lại hắt xì.

Thẩm Tự Chúc rút mấy mảnh giấy khăn nhét vào trong tay cô, Đàm Như Ý hi mũi một cái, có chút ngượng ngùng, "Thật xin lỗi. . . ."

"Có phải là bị cảm không?"

"Không đâu thân thể em khỏe lắm, đã hơn nửa năm rồi chưa từng bị cảm" Mới vừa nói xong câu này, lại hắt xì.

Có một số câu quả thật không nên khinh dịch nói ra khỏi miệng, ví dụ như "Hơn nửa năm không bị cảm", ví dụ như "Công việc này tôi đã hoàn thành 80% rồi sẽ lập tức thành công", lại ví dụ nữa như, "Làm xong một chuyến cuối cùng này, chúng ta hãy về nhà kết hôn."

Trong một tuần này Đàm Như Ý đều làm bạn với khăn giấy. Thẩm Tự Chúc không để cho cô uống thuốc, nói cảm vốn là "Bệnh bất trị", có uống thuốc hay không thì cũng phải một tuần lễ mới khỏi hẳn. Anh lên mạng tìm tòi phương pháp, anh nấu cho cô một nồi canh gừng, múc ra để đến khi còn âm áp buộc cô uống cạn một hơi.

Từ nhỏ Đàm Như Ý đã không thích uống canh gừng, tuy nói món canh này có hiệu quả trị sốt. Nhưng không chịu nổi sự uy hiếp cộng dụ dỗ của Thẩm Tự Chúc, nên không thể làm gì khác hơn là khuấy nhục đầu hàng uống vào một hơi. Mùi vị quái dị vừa ngọt lại vừa cay khiến cô chảy nước mắt, Thẩm Tự Chúc nhanh chóng lột một viên toffee nhét vào trong miệng cô.

Đàm Như Ý cảm giác mình bị bệnh giống như một đứa trẻ tám tuổi vậy, không khỏi có chút xấu hổ. Thẩm Tự Chúc đắp chăn lên cho cô, mở TV ra hỏi cô: "Có xem “Ngọn đồi câm lặng” nữa không, lần này bảo đảm không hù dọa em."

(*): Một bộ phim kinh dị của đạo diễn Christophe Gans

Đàm Như Ý cười lên, ồm ồm nói: "Có ai bị cảm mà xem phim kinh dị chứ."

"Vậy muốn xem cái gì?" Thẩm Tự Chúc đặt bàn tay lên trán cô, "Trước sinh nhật em anh đều phải làm thêm giờ, chắc phải bận rộn hơn một tuần lễ."

Đàm Như Ý vốn muốn nói ngủ một lát, nhưng nghĩ đến thời gian sắp tới không được gần gũi Thẩm Tự Chúc đành nói, "Chọn cái anh thích đi, em xem cùng anh."

Kết quả Thẩm Tự Chúc chọn một bộ phim phóng sự.

Đàm Như Ý chưa từng đề tài phim phóng sự này, gặp phải chỗ không hiểu đều sẽ hỏi Thẩm Tự Chúc. Thẩm Tự Chúc kiên nhẫn giải thích, càng thêm rõ ràng dễ hiểu hơn trong phim. Vậy mà nhìn một hồi lại cảm thấy mí mắt nặng nề, cô cố gắng vật lộn và giãy giụa nhưng cuối cùng vẫn không biết đã chìm vào giấc ngủ tự bao giờ.

Giữa lúc mơ màng cảm giác có người dịch chặt góc chăn cho cô, bàn tay ấm áp nhét bắp chân lộ ra bên ngoài của cô vào trong chăn nhưng không lập tức buông ra mà nắm chặt cá chân nhẹ nhàng vuốt ve.

Con buồn ngủ nặng nề, cô chỉ cảm thấy lần này hết sức êm ái, giống như lông chim phất qua vậy.

Đến Thứ hai, Đàm Như Ý vẫn chảy nước mũi, nhưng triệu chứng đã không còn nghiêm trọng như hai ngày đầu. Cô đau họng, tạm thời sửa lại nội dung dạy học, chuyển bài văn nói của thứ hai sang thứ sáu.

Khi lên lớp, tất cả điện thoại di động đều phải cài chế độ im lặng. Sau khi kết thúc tiết học Đàm Như Ý lấy điện thoại di động ra xem phát hiện có ba cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của một số lạ không có trong danh bạ.

Cô vừa đi đến phòng làm việc vừa gọi lại, đợi chừng mười giây, bên kia nhận máy là một giọng nói quen thuộc: "Như Ý."

Đàm Như Ý ngẩn ra, "Bùi Ninh? Có chuyện gì không?"

Bùi Ninh là hỏi: "Cậu bị cảm?"

"Không có việc gì!" Đàm Như Ý che miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, "Tìm tôi có chuyện gì không?"

"À cuối tuần này có một cuộc tụ tập bạn học, tất cả đều làm việc ở Sùng Thành, có người cùng cấp hồi xưa nữa, cậu sẵn lòng tới tham gia không?"

"Không được." Đàm Như Ý dứt khoát từ chối.

Bên kia yên lặng hồi lâu, Đàm Như Ý cho rằng anh ta đã cúp máy nên “Alo” một tiếng.

Lúc này, giọng nói của Bùi Ninh lại vang lên, giữa trầm thấp mang theo vài phần thờ dãi, giống như hàm chứa cảm xúc vô hạn, "Cậu đang trốn tránh cái gì?"

Đàm Như Ý sững sờ, "Chỉ là cảm thấy không mấy hứng thú mà thôi."

Bùi Ninh lại im lặng một cái chớp mắt, "Vậy tôi có thể mời cậu ăn một bữa cơm không?"

Đàm Như Ý thờ dãi, "Chồng tôi sẽ không vui lòng để một mình tôi cùng người đàn ông khác ăn một bữa cơm."

"Cậu chọn địa điểm? Nhà ăn trường học của cậu cũng được, có mấy lời tôi muốn nói trước mặt cậu." Giọng nói Bùi Ninh trầm muộn.

Đàm Như Ý suy tính chốc lát, vẫn là từ chối: "Thật xin lỗi."

Bùi Ninh nhẹ giọng thờ dãi, "Được rồi. Cậu bảo trọng thân thể, gần đây trời mưa nhiệt độ thấp, chú ý giữ cho ấm."

Đàm Như Ý nhắm lại mắt cắt đứt lời nói của Bùi Ninh: "Bùi Ninh, sau này xin cậu đừng tới tìm tôi nữa. Tôi đã nói rồi, mặc dù trước đây tôi từng thích cậu, nhưng đó là chuyện đã qua. Hiện giờ tôi sống rất tốt, không muốn dây dưa với chuyện đã qua. Mong cậu hiểu cho."

Bên kia yên lặng hồi lâu, "Như Ý, cậu cho rằng không đi dưới ánh mặt trời nữa thì sẽ không có bóng mờ sao?"

Đàm Như Ý không khỏi sinh ra một nỗi tức giận, ấn vào huyết Thái Dương đang nhảy thịch thịch, không mở miệng nữa mà nhanh chóng cúp điện thoại.

Bùi Ninh không gọi tới nữa.

Trước sinh Đàm Như Ý một ngày, cuối cùng thời tiết cũng trong xanh, chuyện ở công ty Thẩm Tự Chúc cũng coi như chấm dứt. Sinh nhật trùng vào thời gian làm việc nên bà cụ Thẩm liền đề nghị chờ đến thứ bảy rồi cùng nhau tụ họp.

Ông nội Đàm không tới chỉ gọi cho cô một cuộc điện thoại, nói gửi cho cô ít tiền để cô mua cái gì cô thích ăn. Đàm Vệ Quốc chưa từng nhớ đến sinh nhật của hai chị em nhà họ Đàm một lần nào, chỉ có một mình ông nội Đàm là để ở trong lòng. Năm trước khi còn ở nhà, cũng là ông nội Đàm tổ chức sinh nhật cho hai chị em.

Cổ họng Đàm Như Ý cứng lên, "Ông nội, hiện giờ con không thiếu tiền, về sau đừng gửi cho con nữa."

"Một chút tâm ý của ông mà thôi, không có nhiều tiền. Ông vừa mới đến nên tạm thời không nên nữa. Con hãy vui vẻ trải qua sinh nhật nhé!" Lại hỏi cô khi nào thì được nghỉ hè.

"Sắp rồi ạ, còn nửa tháng nữa thôi. Chừng nào nghỉ con sẽ về thăm ông."

Ông nội Đàm cười nói: "Được ——lão Trương sát vách đang kêu chơi bài, ông đi trước."

Cúp điện thoại, Lương Kính Xuyên ở chỗ ngồi phía sau lại gần, đưa cho cô một túi quà tặng, "Cô giáo Đàm, sinh nhật vui vẻ."

Đàm Như Ý nói tiếng cảm ơn liếc nhìn vào trong, là một chú Minions nhồi bông. Cô lấy ra cười bóp một cái, "Cảm ơn, tôi lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên được nhận thú nhồi bông."

Cô giáo Mã đi tới quàng chiếc khăn lụa lên cổ cô, "Chồng tôi đi Tô Châu mang về, màu sắc quá non nớt không hợp với tôi, giá tiền hơi đắt để không cũng lãng phí. Nếu Cô giáo Đàm không chê thì coi như đây là quà sinh nhật tôi tặng cô."

Xúc cảm nhẹ nhàng nhần nhụi, chỉ theo mìn mần, vừa nhìn đã biết là Thượng Phẩm, Đàm Như Ý liên tục nói cảm ơn.

Đang nói chuyện, một thầy giáo ngồi ở cửa chợt cười hô: "Cô giáo Đàm, có người tặng hoa!"

Đàm Như Ý sững người ra, vội buông đồ trong tay xuống đi ra cửa. Hoa hồng màu trắng phối hợp với màu xanh biếc của cát cánh(*), tô điểm thêm vài nhánh chi cầm chướng(**) và Hồng Đậu, dùng giấy dai bao lấy, ghim một chiếc nơ màu cà phê, trên cánh hoa hồng còn mang theo giọt nước trong suốt. Sau khi ký nhận, Đàm Như Ý ôm bó hoa lớn trở về, dọc theo đường đi có người cười nói: "Chồng tặng?"

(*): Cát cánh hay kết cánh là một loài thực vật có hoa sống lâu năm thuộc họ Hoa chuông và có lẽ là loài duy nhất trong chi Platycodon.

(**): Chi Cầm chướng (danh pháp khoa học: Dianthus) là một chi của khoảng 300 loài trong thực vật có hoa của họ Cầm chướng (Hình minh họa)

Đàm Như Ý cười tấm thiệp từ trong giữa bó hoa ra, liếc mắt nhìn nhất thời sững sốt. Chữ trên thiệp không phải Thẩm Tự Chúc mà là Bùi Ninh.

Một giáo viên bên cạnh cười nói: "Nên tặng hoa hồng đỏ mới phải chứ."

Vừa dứt lời, giáo viên ngồi cạnh cửa lại lớn tiếng gọi: "Cô giáo Đàm, hoa hồng đỏ đến rồi!"

Mười một cành hoa hồng đỏ được gói trong giấy dai, đóa hoa tươi mới đầy đặn. Tấm thiệp viết tay được đặt dưới bó hoa, phía trên chỉ có một hàng chữ "Sinh nhật vui vẻ", ký tên một chữ "Thẩm". Chữ viết nước chảy mây trôi, mạnh mẽ có lực.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sống Chung (14)

Edit: Thu Lệ

Một giáo viên bên cạnh không khỏi hâm mộ, cười nói: "Vừa hoa hồng đỏ, vừa hoa hồng trắng, sinh nhật cô giáo Đàm thật đặc sắc."

Đàm Như Ý có chút xấu hổ, Bùi Ninh tặng cho cô bó hoa này giống như phồng tay, khiến cô chỉ muốn ném vào thùng rác thật nhanh.

Trở lại bàn làm việc của mình, cô giáo Mã cười hỏi: "Sao lại có hai bó hoa, là ai tặng vậy?"

"Một bạn học thời đại học." Đàm Như Ý không muốn nhiều lời.

"Vừa chi cảm chương vừa Hồng Đậu, người bạn học thời đại học này nhớ nhưng cô khá sâu dầy." Cô giáo Mã nửa đùa nói.

Người nói vô ý, người nghe lại có lòng. Sinh nhật vốn nên là ngày vui vẻ, nhưng trong lòng lại giống như có một đóa mây đen đè ép nặng nề. May là đã có hẹn trước với Thẩm Tự Chúc sẽ cùng ăn cơm tối, Đàm Như Ý nhìn kỹ mười một nhánh hoa hồng, tâm trạng nhất thời lại kích động.

Gần tới cuối học kỳ nên thời gian lên lớp ít đi, giờ ngữ văn của Đàm Như Ý thường bị mấy giáo viên khác mượn mất, tình huống như thế là bình thường ở THCS và THPT, tuy nói không còn cách nào nhưng cũng dẫn đến nhàn rỗi. Dù sao cũng không có việc gì làm nên cô ở trong phòng làm việc muốn nộp cho tòa soạn báo một bản thảo.

Vậy mà gần tới giờ tan việc, Đàm Như Ý lại nhận được điện thoại của Thẩm Tự Chúc bảo là sẽ tới đón cô trễ một chút. Giọng nói của Thẩm Tự Chúc rất gấp gáp, từ trong điện thoại có thể lờ mờ nghe thấy cảnh tượng ồn ào. Đàm Như Ý vội hỏi, "Anh Thẩm, xảy ra chuyện gì?"

"Là Đường Thư Nhan!" Thẩm Tự Chúc nhỏ giọng nói, "Cô ấy bị viêm ruột thừa, mới ra khỏi phòng phẫu thuật." Dừng một chút, trấn an nói, "Chờ thu xếp xong anh sẽ đến tìm em ngay."

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, "Mọi người ở bệnh viện nào?"

Lúc Đàm Như Ý chạy tới bệnh viện, Đường Thư Nhan đã chuyển đến phòng bệnh. Cô ta nhắm mắt nằm trên giường, khuôn mặt lớn chừng bàn tay trắng bệch, hốc mắt có một vòng đen nhánh nhàn nhạt. Nghe tiếng động nhấc nhấc mí mắt, nhìn Đàm Như Ý một cái rồi đóng chặt lại.

Đàm Như Ý để bó Bách Hợp mua dưới lầu xuống, nhỏ giọng hỏi Thẩm Tự Chúc, "Tình huống như thế nào?"

"Đã không sao rồi." Thẩm Tự Chúc nhỏ giọng trả lời.

Đường Thư Nhan chợt nhẹ giọng mở miệng: "Lão Thẩm, gọi điện thoại cho chị họ giúp tôi." Cô ta cất giọng suy yếu, giờ ngón tay chỉ vào túi xách để bên cạnh, "Điện thoại di động ở trong túi."

Thẩm Tự Chúc gạt đầu một cái lấy điện thoại di động của cô ta đi ra khỏi phòng bệnh, tiện thể nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh lập tức chỉ còn lại Đàm Như Ý và Đường Thư Nhan, không khí có chút ngột ngạt tản ra mùi thuốc, Đàm Như Ý mở cửa sổ ra một khe hở để gió đêm thổi vào.

Đầu kia trên giường bệnh Đường Thư Nhan chợt nói: "Hôm nay là sinh nhật cô à?"

Đàm Như Ý xoay người lại cười cười: "Ừ."

Ánh mắt Đường Thư Nhan liếc nhìn bên cạnh hỏi: "Có thể rót giúp tôi chút nước không?"

Đàm Như Ý không biết cô ta vừa mới phẫu thuật có thể uống nước hay không, đành ngồi xuống bên giường, dùng tăm bông sạch nhúng vào nước thấm ướt đôi môi khô khốc của cô ta.

Một lát sau, Thẩm Tự Chúc gọi điện thoại về, "Chị họ cậu nói sẽ đến ngay."

Đường Thư Nhan nhắm lại mắt, "Vậy cậu và cô Đàm hãy về đi, không nên trễ nãi sinh nhật của cô ấy." Đàm Như Ý vội nói: "Không quan trọng, sinh nhật cũng không phải chuyện gì gấp gáp."

Thẩm Tự Chúc lặng lẽ cầm tay Đàm Như Ý nói theo: "Chờ chị họ cậu đến rồi bọn tôi sẽ đi."

Ngồi một lát, y tá tới gọi người đi làm vài thủ tục. Thẩm Tự Chúc đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Đàm Như Ý, nhẹ nói: "Em ngồi đây một lát nhé!"

Lúc này trời đã hoàn toàn tối, nhìn ra ngoài từ cửa sổ, đối diện chính là tòa nhà cao tầng sáng chói. Đường Thư Nhan xuất thần nhìn một hồi, không biết sao lại nghĩ đến lúc mới cùng Thẩm Tự Chúc gây dựng sự nghiệp.

Khi đó phòng công tác mới có năm người, mượn một gian phòng làm việc nhỏ. Bàn làm việc, vật dụng thiết kế, máy vi tính, sách chất thành đống, tất cả đều đặt ở trong phòng làm việc. Một người phải làm công việc của ba người, mặc dù như vậy vẫn thường thường phải bận rộn đến đêm khuya yên tĩnh. Thói quen ăn uống không quy luật của cô đã hình thành từ lúc đó, cho tới hôm nay một khi bận rộn là lại quên ăn cơm.

Nhưng lúc đó cho dù bận rộn đi nữa thì trong lòng đều rất vui vẻ, cảm giác tiền đồ sáng lạng, tương lai với Thẩm Tự Chúc cũng bùng sáng. Hôm nay cũng bận rộn nhưng lại không biết mục đích bận rộn là gì, không biết bận rộn đến khi nào mới kết thúc.

Có lần bọn họ nhận một đơn hàng lớn phải thức đêm tăng ca, nhìn quang cảnh thành phố phồn hoa ngoài cửa sổ tối đi từng chút từng chút, bốn phía yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có tiếng xe hơi qua lại. Cô và Thẩm Tự Chúc, chia nhau ngồi ở hai đầu của bàn máy tính, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau mấy câu, sau đó lại chuyên tâm làm việc của mình. Đến ba giờ sáng, hai mắt cô mệt mỏi phình to buồn ngủ đến muốn khóc, đành nói với Thẩm Tự Chúc, "Không được, tôi sắp chết rồi, tôi phải ngủ một lát."

Nói xong liền bỏ chuột ra nằm trên bàn làm việc. Suy nghĩ nhanh chóng hỗn loạn, trong mơ hồ chỉ nghe thấy tiếng Thẩm Tự Chúc kéo ghế ra, ngay sau đó có một cái áo khoác thật mỏng choàng lên người mình, mang theo hơi thở quen thuộc.

Chỉ ngủ nửa giờ, cánh tay cô đã tê dại tỉnh lại từ trong giấc mộng. Ở phí đối diện, Thẩm Tự Chúc vẫn nhìn chăm chăm máy vi tính, cô xuất thần nhìn một hồi, cho đến khi ánh mắt của Thẩm Tự Chúc liếc tới, hỏi cô: "Đã tỉnh rồi hả? Có muốn ăn chút gì không?"

Đường Thư Nhan duỗi lưng một cái, "Không ăn, mau chóng làm cho xong thôi."

Đến bốn giờ sáng, cuối cùng cũng làm xong tất cả, Đường Thư Nhan dựa lưng vào thành ghế, đang đắp áo khoác của Thẩm Tự Chúc, dùng một tư thế vô cùng không thoải mái ngủ một giấc. Thật ra thì cũng không ngủ được bao lâu, rất nhanh trời đã sáng choang, bọn họ còn phải mang theo thiết kế thành phẩm đi gặp khách hàng. Tám giờ rưỡi đi gặp khách hàng, mười giờ rưỡi phương án chính thức thông qua, lúc đi ra khỏi cửa phòng họp, Thẩm Tự Chúc nhìn cô cười cười nói: "Có cậu thật tốt."

Đường Thư Nhan hiểu rõ con người của Thẩm Tự Chúc, bốn năm đại học, ba năm nghiên cứu sinh cũng không thấy anh từng có mập mờ với kỳ ai, cũng không thấy anh sớm mê muội trong mấy bụi hoa giống như những nam sinh khác. Cho nên câu nói "Có cậu thật tốt" thật ra chỉ là cảm khái trong lúc tâm trạng anh đang vui vẻ mà thôi. Nhưng chỉ có điều vì một câu nói như vậy đã khiến lòng dạ trống rỗng của Đường Thư Nhan sinh ra lòng can đảm, mặc kệ con đường phía trước có bao nhiêu hiểm trở cũng nhất định sẽ cùng anh bước tới.

Vậy mà cô đã quên mất một điều, giữa nam và nữ làm gì một tình bạn trong sáng? Nếu như trong lòng của một trong hai bên có quý thì khó có thể duy trì quan hệ như vậy. Mặc dù trong nháy mắt đã lấy được thăng bằng thì đến cuối cùng vẫn bị biến số không thể kháng cự đánh vỡ.

Bên cạnh đó, cô cũng quên mất một điều, mặc dù Thẩm Tự Chúc là một người nhạt nhẽo nhưng cũng sẽ yêu người trước mặt này.

Đường Thư Nhan nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói với Đàm Như Ý đang yên lặng cúi đầu ngồi ở mép giường: "Thật hâm mộ cô."

Đàm Như Ý sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía Đường Thư Nhan. Người phụ nữ trước mặt hoàn toàn không còn dáng vẻ của người gây sợ với cô lúc trước mà chỉ toàn là một mối. Cũng không biết có phải do bị bệnh hay không mà khiến cô tạm thời tháo áo giáp xuống.

Nhưng nếu nói đến hâm mộ thì sao cô lại không ham mộ Đường Thư Nhan chứ, có thể bên cạnh Thẩm Tự Chúc từ lúc hai bàn tay trắng cho tới công thành danh toại như bây giờ.

Đàm Như Ý cúi đầu, đưa bốn ngón tay của mình: "Cô Đường, thật ra thì tôi vẫn có một nghi vấn. Chuyện cô thích anh Thẩm, cô đã chính miệng nói cho anh ấy biết chưa?"

Đường Thư Nhan không nói gì, lẳng lặng nhìn cô.

"Cô và anh Thẩm biết nhau gần mười năm, làm sao lại không hiểu tính tình của anh ấy. Anh ấy là một người lúc nào cũng quan tâm giúp đỡ người khác, nếu như cô từng nói với anh ấy, anh ấy nhất định sẽ nghiêm túc suy nghĩ, mặc kệ anh ấy có thích cô hay không cũng sẽ không ngông cuồng cho qua mà nhất định sẽ tìm một cách giải quyết vẹn toàn."

Qua hồi lâu, Đường Thư Nhan mới mở miệng nói: "Tư tưởng của cô thoáng thật đấy. Chỉ có điều dù sao thì đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc - vua cũng thua thằng liêu." Mặc dù giọng nói của cô rất yếu ớt nhưng nói đến câu sau cũng không quên mang theo chút châm chọc.

Đàm Như Ý cũng không tức giận, "Tôi vẫn cảm thấy cô nên nói cho anh Thẩm biết."

Nói dễ vậy sao? Trong mười năm qua không chỉ một lần muốn chấm dứt lừa mình dối người. Nhưng tình bạn mười năm giữa cô và Thẩm Tự Chúc, có tình nghĩa bạn học, có ân nghĩa nâng đỡ nhưng chỉ riêng tình yêu nam nữ là không có. Chỉ vì chút xiu tâm tư của mình mà bảo cô lấy tình bạn mười năm ra làm tiền đánh cược, cho dù có lấy khí thế trước nay chưa từng có cũng không thể xuống tay được. Đây là một trận đánh cược mà cô không dám hạ cái.

Cô cũng đã từng thử lui tới với đàn ông khác, nhưng mỗi lần cảm giác mới mẻ ba tháng vừa qua, cũng chỉ còn dư lại khô khan và phiền muộn. Mà cô càng thấy khinh bỉ mình, là một người hèn nhát lại thích trốn chạy. Vừa quyết định cứ sống như vậy với một cuộc tình không có kết quả, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không ngừng sinh mộng tưởng.

Cũng cũng có lúc bị Thẩm Tự Chúc nhìn thấu, mà cô đã học được mặt không đổi sắc dùng nhiều loại đàn ông làm bia đỡ đạn lấp liếm cho qua. Có thể kéo một ngày hay một ngày, giống như một bệnh nhân ung thư nhận được thông báo bệnh tình nguy kịch, ánh mắt thương hại bốn bề, nói cho cô biết không còn nhiều thời gian, mà cô vẫn muốn bịt lấy lỗ tai làm như không nghe thấy tiếng chuông vang lên.

Cho nên đối với Đàm Như Ý, cô đâu chỉ hâm mộ, quả thật đố kỵ đến trăm móng nạo tâm(*). Một người phụ nữ không phát triển về mọi phương diện như vậy lại có thể dễ dàng lấy trái tim mà cô cầu xin mười năm không được.

(*): Một trăm móng vuốt trái tim: Mô tả một người bối rối không chắc chắn.

Đang nói chuyện, Thẩm Tự Chúc cảm hóa đơn viện phí trở lại, đi theo phía sau là chị họ của Đường Thư Nhan.

Chị họ nói cảm ơn liên tục, "Hai người còn chưa ăn tối phải không? Mau về đi, Thư Nhan giao cho tôi là được."

Thẩm Tự Chúc chuyển lại những lời dặn dò của y tá cho chị họ, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Đường Thư Nhan với sắc mặt tái nhợt trên giường bệnh,

"Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tôi lại tới thăm cậu."

Hiện giờ đã qua thời gian đặt nhà hàng trước rồi. Đàm Như Ý cũng không có ý định ăn bên ngoài nên tiến lên khoác tay Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm, chúng ta về nhà ăn có được không?"

Sau khi về đến nhà, hai người cũng đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng. Thẩm Tự Chúc không đành lòng để Đàm Như Ý vất vả nữa nên nói, "Nếu không đi siêu thị mua hai gói mì ăn liền, bữa tiệc sinh nhật để ngày mai bổ sung nhé!"

Đàm Như Ý cười lên, "Làm sao không biết xấu hổ mà cho anh ăn mì ăn liền." Nói xong đeo tạp dề lên đi vào phòng bếp. Chỉ mất hai mươi phút, Đàm Như Ý đã bung ra hai bát mì lạnh. Mì sợi bình thường, sau khi luộc chín thì trần qua nước lạnh, trộn lẫn lên cùng chút ít dầu vừng, cắt sợi dưa chuột và cà chua đỏ tươi, sau đó rất đậu phộng đã giã nát lên, lại rất thêm ít mè nữa. Màu sắc hồng hồng xanh xanh, hương thơm tỏa ra bốn phía, vừa nhìn đã làm cho người ta rất động lòng.

Đàm Như Ý đang muốn di chuyển, Thẩm Tự Chúc đã cản tay cô lại, "Chờ một chút." Nói xong móc một chiếc hộp màu đen từ trong túi ra, "Anh không khéo chọn quà, đừng chê nhé!"

Đàm Như Ý mở hộp ra, là một sợi dây chuyền bạch kim mảnh khảnh, được ghim trên dây hộp nhung màu đen, ánh sáng nhạt lóe nhìn rất đẹp nhưng lại không khoa trương. Cô vội cầm lên tay quan sát tỉ mỉ, sau đó đưa cho Thẩm Tự Chúc: "Anh Thẩm, đeo lên giúp em đi."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sê Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Tiến Triển Thần Tốc (01)

Edit: Thu Lệ

Đàm Như Ý hơi cúi đầu xuống gạt mái tóc qua một bên, lộ ra cằm cổ sáng bóng. Ánh mắt Thẩm Tự Chúc sâu thẳm, yên lặng nhìn chốc lát mới nhận lấy dây chuyền đeo lên, vòng tay ra sau cổ cô nhẹ nhàng cài móc.

Hai người vô cùng đói bụng, cũng không để ý đến hình tượng mà ăn như hổ đói, hai bát mì lạnh rất nhanh đã thấy đáy. Đàm Như Ý cười nói: "Sinh nhật này cũng không tính là qua loa nhất."

Thẩm Tự Chúc kinh ngạc, "Ngay cả bánh sinh nhật cũng không có mà còn không phải sao?"

Đàm Như Ý cười tủm tỉm đặt đĩa xuống, xoa xoa cái bụng đã no căng. "Năm ngoái khi còn dạy ở khu miền núi, trùng hợp gặp phải thời tiết mưa như trút nước, ban ngày bận ra bờ sông đón mấy đứa nhỏ đến học. Thật vất vả đến giờ tan lớp trở về chỗ ở d/d'!q'd mới phát hiện trong nhà đã ngập hết tron. Chỗ em ở chỉ tạm thời dựng lên đỡ, trên nóc được che bằng ngói a – mi – ăng đã bị gió lớn cuốn đi một nửa. Chờ cấp cứu vớt xong đồ đạc và chăn mền, tìm được chỗ ở đã là mười một giờ đêm rồi."

"Cho nên sinh nhật không được trôi qua trọn vẹn?"

"Vẫn qua..." Đàm Như Ý cười nhìn anh, "Em tá túc trong nhà một cô gái nhỏ, mẹ của cô gái ấy làm cho em một bát mì trứng..." Cô gơ bốn ngón tay, "Bốn trứng nấu cùng với bánh khoai nhân mè, ăn rất ngon."

Thẩm Tự Chúc yên lặng nhìn cô chốc lát rồi khẽ cười một tiếng, "Em cũng thật dễ dàng thỏa mãn."

"Đối với em mà nói, sinh nhật cũng chỉ là một ngày hết sức bình thường. Khi còn bé thì còn mong đợi một chút, bởi vì có thể lấy được tiền tiêu vặt mua kem cho cho Đàm Cát ăn." Đàm Như Ý đứng lên, "Được rồi, làm phiền anh phải đi rửa bát rồi, Anh Thẩm."

"Tuân lệnh, Bà Thẩm."

Đàm Như Ý nhất thời bị sợ đến hô hấp đều ngừng một cái chớp mắt, sững sờ nhìn Thẩm Tự Chúc cười cười đi tới, bàn tay khẽ vỗ nhẹ trên trán cô một cái, rồi sau đó xoắn tay áo lên dọn dẹp bát đĩa trên bàn đi vào phòng bếp.

Cho đến khi trong phòng bếp vang lên tiếng nước chảy rào rào thì Đàm Như Ý mới phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn Thẩm Tự Chúc đang đứng trước bồn rửa chén. Anh vẫn mặc bộ quần áo lúc đi làm, áo sơ mi quần tây, nhìn từ phía sau bóng dáng anh cao lớn như một gốc cây thẳng tắp.

Hữu phi quân tử, như thiết như tha, như trác như ma(*). Đây là hình ảnh so sánh hiện ra trong đầu cô giáo Đàm Như Ý.

(*): Trích trong “Quốc Phong – Vệ Phong – Kỳ Áo”, là tập thơ chủ nghĩa hiện thực cổ đại Trung Quốc, có ý nghĩa khen ngợi một người đàn ông tuấn tú.

Sau khi dọn dẹp xong, Đàm Như Ý đi tắm rửa trước. Bình thường cô mặc một bộ váy ngủ vô cùng rộng rãi màu xám tro dài đến đầu gối. Tuy nói là không có tay, cổ áo lại mở rất cao. Mỗi lần soi gương, cô đều cảm thấy giống như một chiếc túi đan dệt bị cắt hai cái lỗ. Tuy bộ váy ngủ này rất xấu xí nhưng có phẩm chất là bông vải thiên nhiên, mặc hết sức thoải mái.

Sau khi tắm rửa xong thì nhận được điện thoại của Hạ Lam nói còn đang làm thêm giờ, chờ sau khi trở về sẽ tặng quà cho cô. Vừa cười hi hi hỏ, "Ăn tối ở đâu?"

"Phòng ăn cao cấp năm sao, gan ngỗng chung, rượu đỏ Laffey, còn có tấu nhạc Violin."

"Chắc chắn, xa xỉ như vậy?"

Đàm Như Ý cười lên, "Lừa gạt cô thôi. Ở nhà ăn một bát mỳ lạnh tự tay làm."

Hạ Lam kinh ngạc, "Vậy coi như xong sinh nhật rồi hả?"

"Như vậy là được rồi, lớn tuổi ngược lại không thích náo nhiệt."

"Xì, đừng nói lớn tuổi trước mặt tôi. Tôi hỏi cô, Thẩm Tự Chúc tặng quà gì?"

Đàm Như Ý sờ sờ dây chuyền trên cổ, "Một sợi dây chuyền."

". Chỉ có vậy? Nhẫn đâu? Cột thêm giấy chứng nhận bất động sản đâu? Hộ khẩu nữa? Dầu gì cũng phải có thể ngân hàng chứ?"

Đàm Như Ý cười cười, "Chỉ là một bữa sinh nhật thôi cũng không phải đòi nợ."

"Đây là thành ý cô có hiểu hay không?" Cô thờ dãi, "Tôi cũng là hoàng đế không gấp thái giám đã gấp —— Thôi tôi phải đi làm việc đây, sinh nhật vui về."

Đàm Như Ý cầm điện thoại trong tay, nghĩ tới những lời Hạ Lam nói ngây ngẩn một hồi, tiếng nước chảy trong phòng tắm đã ngừng. Thẩm Tự Chúc đi ra mùng theo toàn thân ướt đầm.

Anh vừa lau tóc vừa ngồi xuống bên cạnh Đàm Như Ý. Trong khoảng thời gian ngắn, giữa hô hấp tất cả đều là mùi thơm sữa tắm trên thân thể hai người. Sống cùng Thẩm Tự Chúc gần bốn tháng, công việc chọn mua vật dụng hàng ngày dần dần được d/d'!;q;d Đàm Như Ý ôm đồm. Hiện giờ tất cả những vật dụng như khăn giấy, sữa tắm, dầu gội cùng với vô số vật dụng khác v.v... đều do Đàm Như Ý đích thân mua. Cô cũng không cảm thấy gì là rườm rà mà ngược lại thấy rất thích thú, bởi vì có thể có được cảm giác sinh hoạt chân thực.

Lau một lát, Thẩm Tự Chúc chợt dừng động tác lại, "Thiếu chút nữa đã quên rồi."

"Quên cái gì?"

Thẩm Tự Chúc không trả lời mà đặt khăn lông lên tay vịn, nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng ngủ. Sau một lúc lâu, anh xách một túi nhỏ bèn chặc ra ngoài. Cũng không biết bên trong đựng cái gì mà động tác của anh rất cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí đặt lên bàn trà, lấy xốp màu trắng bao bọc xung quanh để phòng chấn động đi, sau đó bung đồ vật bên trong ra.

Có lẽ cao khoảng chừng ba mươi xen – ti – mét, được bao bọc chặt chẽ bởi một lớp báo. Đàm Như Ý càng tỏ ra tò mò. Thẩm Tự Chúc lột lớp báo bên ngoài đi, cuối cùng bên trong chỉ còn lại một lớp túi ni – lon màu đen. Anh kéo túi ni – lon xuống, cuối cùng cũng lộ hình dáng của đồ vật này: là một chiếc bình rộng miệng bình thường dùng để ngâm dưa chua, đây chỉ là một cái rất nhỏ thường sẽ dùng để chứa dầu mè hoặc hạt tiêu.

Thẩm Tự Chúc đứng dậy đi vào phòng bếp lấy một cái chén sứ nhỏ và một cái muỗng inox, sau đó từ từ mở nắp bình ra. Trong không khí lập tức tỏa ra một mùi thơm ngọt ngào, Đàm Như Ý chỉ cảm thấy mùi vị này hết sức quen thuộc, lại nhất thời không nhớ nổi đến tận cùng là cái gì.

Thẩm Tự Chúc múc đồ gì đó trong bình ra ngoài khoảng bảy tám muỗng đưa cho Đàm Như Ý, "Nếm thử một chút xem."

Đồ chứa trong chén sứ nhỏ có dạng sền sệt, dưới ánh sáng nhu hòa của bóng đèn hiện ra màu hồng phách óng ánh.

Đàm Như Ý nhận ra, sao cô có thể không nhận ra —— năm đó lúc mẹ còn chưa ra đi đã hướng dẫn cô làm một lần, quy trình rất rườm rà, cả quá trình chế biến cần một ngày một đêm. Bếp lò chum gỗ thông, nồi lớn sôi ừng ực ừng ực, trong không khí bay đầy mùi thơm ngọt ngào. Cuối cùng, gần năm mươi ký khoai lang chỉ ngao ra được một vò nhỏ nhỏ, vậy mà mỗi một giọt đều là tinh hoa.

Đàm Như Ý cầm muỗng múc nửa muỗng cho vào trong miệng. Mùi vị đầu tiên mà đầu lưỡi nếm được đó chính là ngọt, tiếp theo là vị ngọt thơm của cháy sém. Hương vị ngọt ngào giống trong ký ức như đúc.

Nơi cổ họng Đàm Như Ý mắc nghẹn.

"Không biết có giống loại khoai lang ngào đường em từng ăn hay không, tìm hơn mười cụ già, cuối cùng cũng có người nhớ cách làm. Cũng là một cụ già ở quê nẫu, trấn trên của các em đã không còn ai nấu bếp lò nữa."

"Anh Thẩm!" Đàm Như Ý lên tiếng cắt đứt lời anh, giọng nói nghẹn ngào mang theo run rẩy cực kỳ nhỏ, giống như có người dùng ngón tay nhẹ nhàng gầy

một dây đàn, "Cám ơn anh."

Thẩm Tự Chúc cúi đầu nhìn cô, "Ăn ngon không?"

"Ăn ngon."

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc hơi thu lại, yên lặng chốc lát bỗng nghiêng người qua đưa ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt cô, "Ăn ngon mà tại sao khóc?"

Lúc này Đàm Như Ý mới phát hiện ra mình đang rơi lệ, cô vội vàng đưa mu bàn tay lên lau khịt khịt cái mũi, "Em cũng không biết tại sao lại như vậy, có lẽ đã lâu rồi chưa từng ăn lại. Lần ăn cuối cùng trước đây là cùng nấu với mẹ em" Cô cười lên, "Không nói lời không may nữa, dù sao cũng là sinh nhật của em." Cô lại cầm muỗng nếm thêm một miếng nữa, cả trái tim cũng muốn bao trùm bởi hương vị ngọt ngào này, "Anh Thẩm, anh cũng nếm thử một chút đi, không lừa anh đâu, ăn ngon lắm."

"Được." Ánh mắt Thẩm Tự Chúc trầm xuống, nói xong nắm lấy cái tay đang cầm muỗng của cô tiến lại gần phía trước dán lên đôi môi vẫn còn dính một ít dịch đường.

Đàm Như Ý ngớ ngẩn, lông mi khẽ run rồi sau đó thuận theo nhắm mắt lại.

Hôn chốc lát, Thẩm Tự Chúc đoạt lấy chén và muỗng trong tay cô đặt lên bàn, rồi sau đó nắm hông cô thật chặt.

Nụ hôn sâu hơn, tỉ mỉ, kiên nhẫn, lại mang theo cường thế không cho từ chối. Tất cả đều là thuận nước đẩy thuyền.

Trong lòng Đàm Như Ý sinh ra một chút do dự, đối với tương lai, cô vẫn không xác định. Lo lắng chồng chất âm thầm ẩn nấp trong con đường tương lai chờ cơ hội hành động. Người đàn ông trước mắt này quá mức ưu tú, mà cô lại quá mức bình thường. Cô không thể xác định mình có may mắn có được vọng tưởng nhiều như vậy hay không.

Vậy mà về do dự này đã nhanh chóng chôn vùi trong ánh mắt thành khẩn, mãnh liệt và rung động của Thẩm Tự Chúc. Đợi đến lúc cô kịp phản ứng Thẩm Tự Chúc đã nhìn cô thật sâu, trong đôi mắt màu nâu nhạt cất giấu ngọn lửa như đang thiêu cháy.

Anh cầm lấy bàn tay của cô bởi vì vô cùng kích động mà run rẩy, cũng chính lúc này anh cất tiếng khàn khàn nhưng vẫn không quên hỏi thăm: "Có thể không?"

Đàm Như Ý cắn môi, đỏ mặt đến khóc ra máu không nói được câu nào, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi chỗ khác.

Thẩm Tự Chúc đưa tay "tách" một cái đóng đèn bàn trên mép giường lại, bóng tối lập tức bao phủ xuống.

Yên lặng rồi dòng nước ngầm lại bắt đầu hoạt động, giống như mộng cảnh ngọt ngào trong bóng tối không bao giờ tỉnh lại.

Khi tỉnh lại Đàm Như Ý có một thoáng hoảng hốt. Rèm cửa sổ không được kéo lên chỉ để lại một khe hở, nhìn ra ngoài bầu trời mới vừa lộ ra một màu trắng bạc.

Đàm Như Ý lật người, trong lòng có chút trống rỗng cô đơn mang theo vài phần sợ hãi. Cũng không cảm thấy hối hận, chỉ giống như nhánh bèo trôi theo dòng nước nửa chìm nửa nổi không thể dựa vào đâu. Cô mở mắt ra ngây ngốc một hồi sau đó trở mình.

Đang lúc ấy thì thất lung bỗng có một đôi tay có lực nắm chặt rồi sau đó ôm cả người cô vào trong lòng ngực ấm áp. Giọng nói của Thẩm Tự Chúc vẫn còn mang theo vẻ mơ hồ: "Đã tỉnh rồi hả? Thời gian vẫn còn sớm, có thể ngủ thêm một lát nữa anh sẽ gọi em dậy."

Sau lưng Đàm Như Ý chống đỡ lồng ngực Thẩm Tự Chúc thật chặt, nghe tiếng tim đập có lực trong ngực anh, cảm giác đó khiến sợ hãi dần dần biến mất mấy phần, "Ngủ không được." Cô nhỏ giọng nói.

Thẩm Tự Chúc tìm kiếm giữ lấy ngón tay của cô, giọng nói trầm tĩnh dán sát vào tai nghe hết sức kỳ cục, "Thật xin lỗi. Đây cũng là lần đầu tiên của anh. Em cảm thấy. khá không?"

Đàm Như Ý buồn cười, lỗ tai lại đỏ bừng nhưng chỉ cúi thấp đầu không nói lời nào —— quả thật cũng không thể nào nói ra miệng, vậy mà trong lòng lại tràn đầy vui mừng không nói ra được. Cô cũng sẽ không dùng tình yêu cổ chấp mực nát tới yêu cầu người khác, nhưng nghe nói đây là lần đầu tiên của Thẩm Tự Chúc cũng không thoát khỏi vui vẻ.

Thẩm Tự Chúc cũng không nói chuyện, ngón tay quấn ngón tay của cô, đặt cằm trên hõm vai của cô giống như cực kỳ tham luyến thời gian suông sẽ giờ phút này. Yên tĩnh chốc lát, Thẩm Tự Chúc chợt mở miệng hỏi: "Hộ khẩu của em ở Sùng Thành hả?"

"Trường học nói có danh sách chuyển hộ khẩu nhưng cũng phải xếp hàng. Đợi đến lượt em chắc cũng phải sang năm."

Thẩm Tự Chúc cầm ngón tay cô thật chặt, "Vậy chuyển đến đây đi."

Đàm Như Ý sững người ra một lúc mới hiểu ý của Thẩm Tự Chúc, đầu cô càng chôn xuống thấp hơn, giọng nói cũng hạ xuống theo, "Anh Thẩm, anh

đã nghĩ kỹ chưa, không thể tùy tiện hối hận đâu."

"Sẽ không hối hận!" Thẩm Tự Chúc hôn xuống gáy cô một cái, "Bà Thẩm."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tiến Triển Thần Tốc (02)

Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ trời thề thốt cũng không bằng một câu "Bà Thẩm" như vậy. Không khỏi nhớ tới mới vừa rồi, cô không chịu nổi thì giọng nói hơi thờ giống như đứt đoạn, vẫn gọi anh là "Anh Thẩm", kết quả ngược lại càng khiến anh thêm dùng sức, giống như là cố ý muốn muốn ức hiếp cô.

Hai tai cô đỏ như muốn thiêu cháy, cảm giác không thể tiếp tục thuận miệng gọi anh như vậy nữa.

Đang suy nghĩ miễn man thì giọng nói của Thẩm Tự Chúc lại vang lên: "Vốn định giải quyết xong chuyện giấy chứng nhận trước đã..... Thật xin lỗi, kế hoạch luôn biến hóa khó lường."

Tối hôm qua, trong không khí cờ bay phát phối như vậy, nếu Thẩm Tự Chúc hồ ngừng giữa chừng thì cô cũng phải hoài nghi anh có bệnh gì không tiện nói ra đấy. Dĩ nhiên Đàm Như Ý sẽ không trách anh, dù sao cũng là do cô tự nguyện, mặc dù d/d"t,q"d Thẩm Tự Chúc không đề cập tới chuyện đăng ký kết hôn như cô cũng không cảm thấy hối hận. Hạ Lam vẫn thường nói chân lý thích hợp với thực tế, nhưng cô tình nguyện phạm chút ngốc nghếch, chỉ riêng không muốn dùng bất kỳ tiêu chuẩn thế tục nào để so sánh với Thẩm Tự Chúc.

Lặng lặng ôm lấy, nhiệt độ kề nhau cùng nghe nhịp tim của cả hai cho đến khi trời sáng choang. Đồng hồ báo thức vang lên, hai người cũng không chịu nhúc nhích. Lại qua chốc lát, Đàm Như Ý nhẹ nói: "Sắp trễ rồi."

Thẩm Tự Chúc mới "Ừ" một tiếng, cánh tay vừa nói lỏng ra lại siết chặt, chỉ nói: "Vẫn chưa muốn thả em đi."

Trái tim của Đàm Như Ý rụng theo hai luồng dịch đường từ tối hôm qua, tràn đầy sức sống. Chỉ cảm thấy ngọt ngào, hết sức ngọt ngào, giống như cả người mình đều ngâm trong hồ mật vậy. Người này bình thường nghiêm chỉnh như vậy, lúc nói những lời tâm tình lại giống như mũi tên bách phát bách trúng, trúng ngay vào giữa chỗ hiểm.

Lại nghĩ, đến tội cùng thì Đàm Như Ý có tài đức gì.

Một lát sau, thật sự là không thể không thức dậy, cuối cùng Thẩm Tự Chúc cũng thả tay. Hai người đều không có thời gian nên phải cùng nhau rửa mặt. lúc này Đàm Như Ý cảm thấy ngượng ngùng, không dám liếc mắt nhìn anh.

Rửa mặt xong, Đàm Như Ý thu dọn đồ, tìm kiếm điện thoại di động để trên ghế sofa – pha suốt đêm hôm qua, lúc này mới phát hiện có năm cuộc gọi nhỡ, đều là của Hạ Lam gọi tới. Cô cũng không kịp gọi lại nữa mà cất vào trong túi xách nhanh chóng ra cửa thay giày. Đúng lúc Thẩm Tự Chúc cũng thất cả vạt đi ra, ánh mắt hai người chạm nhau lại không hẹn mà cùng dời đi.

Đàm Như Ý không khỏi hơi cong môi một cái, lúc này mới phát hiện thì ra Thẩm Tự Chúc cũng biết xấu hổ.

Không có thời gian chuẩn bị bữa ăn sáng, Thẩm Tự Chúc lái xe ngang qua một cửa hàng KFC, xuống xe mua mấy cái bánh quẩy. Anh đưa túi giấy cho Đàm Như Ý rồi nhanh chóng cho xe chạy nói: "Ăn tạm cái này nhé!"

Đàm Như Ý ăn hai cái, hỏi anh: "Anh Thẩm, anh không ăn một chút sao?"

Thẩm Tự Chúc lắc đầu, "Anh đến công ty ăn."

"Vẫn muốn hỏi, buổi sáng anh chỉ ăn bánh mì với sữa tươi thôi sao?"

"Khi còn bé ăn cùng với mẹ đã quen rồi."

"Cho nên vẫn chưa từng thử những món ăn khác?" Đàm Như Ý nhìn anh, "Thí dụ như bánh bao hấp, bánh cuốn bắp(*), hoành thánh....." Cô nói xong lại cảm thấy thêm ăn, "Lần tới thử một chút đi, tay nghề gói hoành thánh của em cũng không tệ lắm."

(*): Tương tự như bánh cuốn ở mình nhưng nhân bên trong là bắp, ở mình là nắm mèo, xem hình minh họa bên dưới nhé!

Thẩm Tự Chúc nhẹ giọng cười một tiếng, liếc cô nàng một cái, "Còn cái gì mà em không biết không?"

"Những gì em không biết còn nhiều lắm, những gì anh biết phần lớn em đều không....." Cô nói xong không tự chủ ngừng lại, nghĩ tới Đường Thư Nhan nằm ở trên giường bệnh, mới vừa cắn một miếng bánh tiêu lập tức nuốt không trôi, giống như có cái gai đang cắm ở nơi đó.

Thẩm Tự Chúc biết, có phải Đường Thư Nhan cũng biết? Bọn họ cùng chuyên ngành, lại là bạn bè một thời gian dài cùng nhau làm việc. Lại khinh bỉ bản thân mình kiểu cách, thậm chí con người luôn có lòng tham không đáy lại lo được lo mất.

Thẩm Tự Chúc lại nói: "Anh biết rồi thì em không cần phải biết, hai người chúng ta một người biết là đủ rồi."

Đàm Như Ý nghe vậy ngẩn ra sau đó cười rộ lên.

Thẩm Tự Chúc đưa cô đến trường học, lại hẹn tan việc sẽ tới đón cô đến bệnh viện thăm Đường Thư Nhan.

Cho đến khi dạy xong tiết học thứ nhất, Đàm Như Ý mới nhớ gọi điện lại cho Hạ Lam. Hạ Lam hưng sư vấn tội: "Tối hôm qua cô không có ở nhà hả? Gọi năm lần cũng không có ai nhận."

Đàm Như Ý vội nói xin lỗi, "Tối hôm qua ngủ rất sớm, điện thoại di động lại để chế độ im lặng nên không nghe thấy, thật xin lỗi."

Bên phía Hạ Lam im lặng kỳ lạ ý vị không rõ mà cười một tiếng: "Cũng sớm thật đó."

Từ trước đến nay Hạ Lam vẫn luôn là người mắt sáng như đuốc, dĩ nhiên Đàm Như Ý biết cô ấy đã đoán được, trên mặt cô nóng lên dòi dề tài, chỉ hỏi: "Hôm nay bao giờ cô tan việc?"

"Còn phải làm thêm giờ, sợ rằng phải đến tám giờ đấy."

"Tan việc còn phải đến bệnh viện một chuyến, chừng nào cô về nhà rồi thì gọi điện thoại cho tôi, tôi lên tìm cô."

Hạ Lam nghi ngờ hỏi, "Bên bệnh viện làm gì?"

Đàm Như Ý im lặng một lát, "Đường Thư Nhan mới vừa mổ ruột thừa."

"Cô ta mổ, cô qua thăm cô ta làm gì? Việc này không nhân đạo đâu nha Tiểu Như Ý, nghỉ lại mà xem, mình vừa mới bị dao phẫu thuật rạch một đường nửa chết nửa sống nằm d/đ;"q"d trên giường, còn phải nhìn người đàn ông mình thích ra vào một đôi với người phụ nữ khác. Nếu tôi là cô ta, chỉ muốn hất a- xít sun-phu-rit lên mặt cô thôi."

Đàm Như Ý cả kinh, "Ngghiêm trọng như vậy sao?"

Hạ Lam cười lên, "Người khác thì tôi không biết, nếu đổi lại là tôi nhất định sẽ liều mạng với cô."

"Nhưng tôi đã nói với Thẩm Tự Chúc sẽ cùng đi....."

"Vậy thì hãy đi đi đừng ở lại lâu quá. Dù sao cô Đường bạn làm ăn của chồng cô, không đi có vẻ không nể mặt....." Hạ Lam ngáp một cái, "Không còn chuyện gì nữa thì tôi cúp đây, tôi đi rót ly cà phê, hôm nay còn phải khổ chiến một trận nữa. Bộ phận có người mới tới, còn phải rút ra chút thời gian hướng dẫn anh ta, thật hận không thể chém mình thành ba."

Đàm Như Ý lo lắng nói: "Cô hãy giữ gìn sức khỏe, đừng liều mạng quá."

"Không dốc sức liều mạng không được nha, rảnh rồi còn phiền phức hơn....."

"Phiền phức cái gì?"

Hạ Lam lại không trả lời, qua một lát mới nói: "Cúp, bye bye." Bên này Đàm Như Ý mới vừa cúp điện thoại, điện thoại di động lại tiếp tục rung lên, có tin nhắn gửi đến. Đàm Như Ý vừa nhìn thấy là một dãy số không lưu, mí mắt nhất thời giật mình, quả nhiên là Bùi Ninh gửi tới: "Nhận được quà tặng chưa?"

Theo sát phía trên còn có một cái, thời gian gửi là tám giờ tối hôm qua, chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Đàm Như Ý phiền đến không được, quay đầu hỏi Lương Kính Xuyên ở sau lưng, "Thầy giáo Lương, có cách nào chặn số điện thoại của một người không?"

"Gặp phải điện thoại quấy rầy hả?" Lương Kính Xuyên cười hỏi, "Nếu điện thoại không có chức năng chặn số thì tài phần mềm về là được."

Đàm Như Ý kết nối với wifi phòng làm việc, tải phần mềm xuống, vậy mà xuất hiện menu câu hỏi "Có kéo vào danh sách đen hay không?" thì lại do dự. Cô nâng mắt nhìn bó hoa nhận hôm qua, càng thêm tâm phiền ý loạn, ném điện thoại sang một bên nhặt bó hoa đứng dậy đi đến cửa nhét vào trong thùng rác.

Sau khi mưa một trận, nhiệt độ liên tục tăng lên, chưa đến mười giờ mặt trời đã lên rất cao. Đàm Như Ý hí hóp nhìn ánh mặt trời treo trên đỉnh dây lóp học đối diện, chợt nhớ tới những lời Bùi Ninh đã nói với cô mấy ngày trước.

Cậu cho rằng không ngừng đi dưới ánh mặt trời thì chưa từng có bóng râm sao?

Khí sắc của Đường Thụ Nhan khá hơn hôm qua một chút, hôm nay có thể bắt đầu ăn thức ăn lỏng. Lúc Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc đến cô ta đang dựa vào gối ăn từng muỗng từng muỗng cháo trắng.

Cô ta thấy hai người tới không mặn không nhạt lên tiếng chào hỏi, Thẩm Tự Chúc hàn huyên đôi câu rồi cùng im lặng, nhất thời chỉ nghe tiếng thìa khẽ chạm vào chén. Một lát sau, Đường Thụ Nhan chợt mở miệng: "Lão Thẩm, kỳ hạn nghỉ đồng năm ngoài là bao nhiêu?"

"Ba mươi tháng này."

"Vậy thì tốt quá để tôi nghỉ đi, chuyện của công ty nhờ cậu duy trì."

Thẩm Tự Chúc im lặng một lát, "Không có việc gì, chờ cậu nghỉ ngơi tốt rồi hãy nói."

Đường Thụ Nhan đặt chén lên tủ bên cạnh, "Tôi muốn uống nước dừa, có thể xuống mua giúp tôi không?"

Thẩm Tự Chúc nhìn Đàm Như Ý một cái, gật đầu đứng dậy.

Dĩ nhiên Đàm Như Ý hiểu Đường Thụ Nhan cố tình đẩy Thẩm Tự Chúc ra ngoài, cũng không giả ngu nữa mà trực tiếp hỏi: "Cô Đường có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

Đường Thụ Nhan chỉnh gối sau lưng xuống thấp, nghiêng đầu nhìn Đàm Như Ý, "Tôi chuẩn bị nói rõ ràng với Thẩm Tự Chúc."

Đàm Như Ý yên lặng mấy giây, "Đây là tự do của cô mà."

Đường Thụ Nhan cười một cái, "Cô không ghen?"

Đàm Như Ý không lên tiếng.

"Trái tim cô lớn thật đấy, cứ tự tin Thẩm Tự Chúc sẽ không đồng ý với tôi như vậy?"

"..... Tôi không biết, đây cũng là tự do của anh Thẩm." Cô ngẩng đầu nhìn Đường Thụ Nhan, "Chỉ có điều, chúng tôi chuẩn bị đi đăng ký kết hôn rồi."

Đường Thụ Nhan nhất thời nghẹn họng, "..... Không phải cô cố ý đến đây chọc giận tôi đấy chứ?"

"Cô Đường, cô có thể dùng thẳng thần cách của mình để theo đuổi anh Thẩm... Tôi... Tôi cũng sẽ dùng cách của mình để giành lấy."

Về mặt Đường Thụ Nhan phức tạp, im lặng một hồi lâu mới mở miệng nói: "Cô có dám đánh cuộc với tôi không?"

"Đánh cuộc gì?"

"Đến lúc tôi thẳng thắn theo đuổi cậu ấy... " Cô ta cười nhìn Đàm Như Ý, "Cô cảm thấy tôi đưa ra yêu cầu gì cậu ấy có đồng ý hay không đây?"

Đàm Như Ý cắn cắn môi, cuối cùng từ từ lắc đầu, "Tôi sẽ không lấy chuyện tình của anh Thẩm với người khác ra đánh cuộc. Tôi đã nói rồi, cô có thể dùng cách của cô để theo đuổi, tôi cũng sẽ dùng cách của tôi để giành lấy."

Đường Thụ Nhan hừ nhẹ một tiếng, "Không ngờ lá gan nhỏ như vậy, sợ thua?"

Đàm Như Ý không lên tiếng.

"Tính tình không nóng không lạnh như vậy, thật không biết Lão Thẩm coi trọng cô ở điểm nào." Dường như Đường Thụ Nhan chẳng thèm muốn nói chuyện với cô nữa, nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, Thẩm Tự Chúc trở lại hỏi cô: "Uống liền bây giờ hay chờ một lát nữa uống?"

"Không uống, hai người đi nhanh lên đi tôi muốn đi ngủ." Đường Thụ Nhan không nhịn được nói.

Thẩm Tự Chúc cũng không biết tại sao cô ta lại tức giận như vậy, nhưng vẫn đi tới hỏi cô ta có cần quay giường xuống không.

"Không cần, đi nhanh đi, ở trước mặt tôi càng thêm phiền."

Thẩm Tự Chúc cũng không nói gì kéo Đàm Như Ý đến cửa, giọng nói của Đường Thụ Nhan lại vang lên: "Ngày mai chi họ sẽ làm thủ tục xuất viện cho tôi nên hai người không cần tới nữa. Chuyện xin nghỉ đồng nhờ cậu báo với phòng nhân sự giúp tôi."

Thẩm Tự Chúc đồng ý xoay người liếc cô ta một cái, "Vậy cậu nghỉ ngơi cho khỏe, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tiến Triển Thần Tốc (03)

Edit: Thu Lệ

Mặc dù Đường Thư Nhan nói muốn thăng thần với Thẩm Tự Chúc nhưng mãi cho đến khi trường học Đàm Như Ý nghỉ hè cũng không có chút động tĩnh nào. Thỉnh thoảng Đàm Như Ý cũng nghe Thẩm Tự Chúc nhắc tới, sau khi xuất viện Đường Thư Nhan vẫn ở nhà nghỉ ngơi sau đó về quê một chuyến, cũng đã một thời gian không đến công ty.

Trường học bắt đầu tiến vào giai đoạn thi cuối kỳ, Đàm Như Ý không còn tâm tư để quan tâm đến người khác nữa. Về chuyện đăng ký kết hôn, hai người quyết định chờ trường học nghỉ hè, chọn một hôm rảnh rồi hai người sẽ đến cục dân chính.

Trường học chính thức nghỉ hè, qua hai ngày Đàm Như Ý lại đi dạy bổ túc ở cung thiếu niên mà trước đó đã bàn bạc với cô giáo Mã.

Mỗi ngày, Đàm Như Ý dạy viết văn bốn tiết trên hai lớp. Phụ huynh đưa con em mình tới cung thiếu niên cũng không trông mong bọn chúng giỏi giang bao nhiêu, chẳng qua do công việc bận rộn nên tìm một nơi an toàn để gởi gắm mà thôi. Nhưng Đàm Như Ý d/d"l;q"đ cũng không qua loa cho xong, tuy cô là người có tính tình ôn hòa nhưng đối với công việc lại cực kỳ xoi mói. Vì dạy tốt hai lớp học sinh, bản thân đã tự thiết nội dung trong tiết học, bao gồm các phương diện đọc, rèn luyện và bình luận.

Mỗi ngày cô lên lớp buổi sáng, buổi về nhà phê chữa làm văn. Bởi vì quá mức chăm chỉ, cô gắng đạt tới dạy theo năng khiếu nên tính lại mỗi ngày thời gian ở không còn ít hơn lúc đi dạy chính thức.

Có một lần ăn xong cơm tối, vẫn còn bảy tám bài văn chưa chấm xong, Thẩm Tự Chúc quét dọn xong phòng bếp đi vào thư phòng, thấy Đàm Như Ý vẫn cúi đầu làm việc, liền lấy ghế đến ngồi vào đối diện cô, "Còn chưa chấm xong?"

Đàm Như Ý gật đầu, "Bây giờ em đang chấm bài tệ nhất, người khác đều chỉ có vấn đề đôi chỗ, cậu này thì hoàn toàn trái ngược. Lỗi chính tả cũng nhiều, phải kiểm từng chút từng chút khiến đầu em cũng đau!"

Thẩm Tự Chúc cười lên, "Thật may là em chưa từng thấy anh thi văn đấy cô giáo Đàm."

Đàm Như Ý nâng mắt lên nhìn anh, "Anh viết văn không tốt sao?"

"Không tốt lắm, hồi còn học cấp hai giáo viên ngữ văn nói anh bất kể là văn tường thuật, văn nghị luận hay là văn xuôi trữ tình, tất cả đều có nê có nếp như sản phẩm sách hướng dẫn."

Đàm Như Ý bật cười, "Vậy anh thi tốt nghiệp trung học môn ngữ văn bao nhiêu?"

"120 điểm. Đây là kết quả dưới sự thúc ép hơn một tháng của giáo viên đấy!"

Đàm Như Ý bỗng cảm thấy cân bằng, "Cái này gọi là văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công(*)."

(*): Trích trong "Sur nói" của Khổng Tử

Thẩm Tự Chúc liếc mắt nhìn cô đang phê chữa bài tập, "Còn bao nhiêu nữa?"

"Không nhiều lắm, khoảng năm bài nữa là xong."

"Muốn anh chấm cùng không?"

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, "Ngàn vạn đừng!" Cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, mặt có chút nóng lên nhỏ giọng nói, "Anh ở trước mặt em không thể nào tập trung làm việc được."

Thẩm Tự Chúc bật cười, đứng dậy khỏi ghế chống hai tay dọc theo bàn làm việc, thân thể nghiêng về phía trước hôn lên trán cô một.

Lần này anh anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro nhạt, ống tay áo vén lên lộ ra đường cong mạnh mẽ của cánh tay, dáng vẻ gian trá nghiêng người về phía trước đầu nào giống như người đàn ông hai mươi tám tuổi. Đàm Như Ý nghĩ lần cùng anh cúi đầu làm việc, giống như dự đoán trước cho ngày hôm nay.

Đàm Như Ý lẩm bẩm nói: "Goethe(*) thật là một tác giả vĩ đại."

(*): Johann Wolfgang von Goethe: Được coi là một trong những vĩ nhân trong nền văn chương thế giới, ông là một nhà thơ, nhà viết kịch, tiểu thuyết gia, nhà văn nhà khoa học, họa sĩ của Đức. Do đó ông là một trong số ít những người được xem là nhà thông thái.

Thẩm Tự Chúc không nghe rõ, "Em nói cái gì?"

Đàm Như Ý bị bóng dáng của anh bao phủ, giữa hô hấp đều là hơi thở nhẹ trên người anh. Không thể làm gì khác hơn là đưa tay đẩy anh, "Đi nhanh đi!"

Đàm Như Ý vẫn giữ lại giường đơn ở thư phòng như lúc trước, nhưng bây giờ chỉ để trang trí. Thật ra thì từ sau lần đầu tiên, hai người đã vượt qua một khoảng thời gian hết sức khó xử. d/đ;l"q"d Khi đó Đàm Như Ý không quyết định chắc chắn được, sau khi tắm xong vẫn dự định đến thư phòng ngủ, vừa đi tới cửa Thẩm Tự Chúc đã nhô đầu ra khỏi phòng ngủ, "Như Ý, tới đây giúp anh một chuyện."

Đàm Như Ý "Vâng!" một tiếng, nghe lời đi tới.

"Có cái cà vạt màu xanh đậm đường kẻ....."

Đàm Như Ý vội nói: "Ồ trên sân thượng." Nói xong mở cửa ban công, lấy cà vạt phơi trên giá xuống. Lúc cúi đầu đưa cho Thẩm Tự Chúc, lại làm cho anh bất được ngón tay.

"Giường ở thư phòng quá nhỏ, sau này ngủ ở đây đi."

Mí mắt Đàm Như Ý run lên một, không lên tiếng nhưng gương mặt lại như bị phồng.

Thẩm Tự Chúc hình như cũng nghiêm chỉnh, đưa tay che miệng ho nhẹ một tiếng, "Anh không có ý gì khác....."

"Em biết."

Hai người cộng lại đã gần năm mươi tuổi, đứng đối mặt nhau lại luống cuống tay chân giống như thiếu niên thiếu nữ mới biết yêu lần đầu. Như thế lại qua mấy ngày, dù sao cũng dần dần thả lỏng.

Đàm Như Ý chăm bài tập xong đi ra ngoài, Thẩm Tự Chúc đang xem tin tức, nghe động tĩnh đưa tay vỗ vỗ bên cạnh mình. Đàm Như Ý đi sang ngồi xuống, Thẩm Tự Chúc quay đầu nhìn cô, "Ngày mai có thời gian không?"

Đàm Như Ý biết anh nói chuyện đăng ký kết hôn nên gật đầu nói: "Có."

Vậy mà vừa dứt lời, Đàm Như Ý mới nhớ tới hộ khẩu cũng không có trên tay mình, lúc cô học đại học có cầm theo đến trường học, nhưng sau khi tốt nghiệp đã cầm về quê. Hôm nay còn đặt ở trong nhà, phải trở về một chuyến để lấy.

Đàm Như Ý bàn bạc chuyển giờ dạy với Cô giáo Mã, sáng sớm hôm sau liền về quê. Cô xin nghỉ hai ngày, ở nhà một đêm, ngày hôm sau nhắc tới chuyện hộ khẩu với ông nội Đàm.

Ông nội Đàm mừng rỡ, "Vậy là... Vậy là muốn đăng ký kết hôn hả?"

Đàm Như Ý mỉm cười gật đầu.

"Được, ông cũng biết đứa nhỏ Tiểu Thẩm này làm việc thiết thực." Lúc này đứng lên, đi vào phòng ngủ mở tủ treo quần áo kéo ngăn kéo ở giữa ra.

Ông nội Đàm có thói quen để những giấy tờ quan trọng ở đây. Ông lật sổ tiết kiệm, giấy hôn thú cùng chụp với bà nội Như Ý năm đó ra, tìm nửa ngày, nghi ngờ nói, "Sao không tìm được, lần trước làm bảo hiểm y tế còn dùng mà."

Đàm Như Ý đi tới, "Sao vậy ạ?"

Ông nội Đàm rút ngăn kéo ra đổ tất cả xuống giường, lục lại toàn bộ vậy mà vẫn không tìm được hộ khẩu.

Sắc mặt ông nội Đàm trầm xuống, "Gọi điện thoại cho cha con ngay."

Trong lòng Đàm Như Ý cũng trầm xuống, lấy điện thoại di động ra gọi vào một dãy số. Vừa mới kết nối ông nội Đàm đã đoạt lấy điện thoại, "Hộ khẩu đâu?"

"Ở chỗ con."

Ông nội Đàm cổ nín tức giận, "Mau trả lại cho tao, Như Ý phải đăng ký kết hôn với Tiểu Thẩm."

"O? Cái này là dự định đăng ký kết hôn à nha?" Đàm Vệ Quốc say khướt nói: "Phát triển đảo ngược như vậy cũng không chịu nói với người làm cha này một tiếng."

"Mày không biết xấu hổ mà còn nói, mày có đáng vẻ của người làm cha à? Mau trả lại cho tao!"

Đàm Vệ Quốc cười ha ha, "Vậy thì không được, con gái đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi. Giấy chứng nhận còn chưa lĩnh đã không chịu nhận người thân, nếu như thực sự lĩnh rồi thì danh chính ngôn thuận thành người Thẩm gia, con và cha chờ uống gió Tây Bắc đi!"

Ông nội Đàm tức đến đỏ mặt, "Được lắm! Mày cho rằng không có mày thì hai đứa nó không đăng ký kết hôn được hay sao?"

Trong lòng Đàm Như Ý nặng nề, nhưng vẫn phải lên tinh thần an ủi ông nội Đàm.

Ông nội Đàm nói: "Không có chuyện gì, chúng ta đi làm cái khác!"

Vậy mà người đứng tên chủ hộ trên hộ khẩu của Đàm Như Ý vẫn là Đàm Vệ Quốc, đi nói quản lý hộ tịch nghe ngóng mới biết, cho dù muốn làm lại vẫn phải do Đàm Vệ Quốc ra mặt hoặc bảo ông ta viết thư ủy thác mới được.

Ra khỏi nơi quản lý hộ tịch, cả người Đàm Như Ý đều không còn sức lực, cong chân ngồi trên bậc thang ở cửa vùi đầu giữa cánh tay, muốn khóc lại không khóc nổi.

Cô đã sớm biết chuyện không thể nào dễ dàng như vậy. Đời này của cô bất kể gặp được chuyện gì tốt cuối cùng cũng phát triển theo hướng xấu nhất.

Lúc học tiểu học được chọn vào trong đội nhảy múa của lớp để tham gia hội diễn ngày quốc tế thiếu nhi, bởi vì Đàm Vệ Quốc không bỏ ra bốn mươi đồng phía đồng phục, cô không thể làm gì khác hơn là lấy cớ trong nhà có việc để rút lui. Lúc thi cấp ba, vốn thi vào một trường cấp ba tốt hơn nhưng cũng bởi vì Đàm Vệ Quốc không d;đ;l;q;d nở tốn học phí nên không thể thi. Nếu không phải do cô lấy cái chết để uy hiếp thì sợ rằng ngay cả học đại học cũng không được đi. Bây giờ có lẽ sẽ giống với những đứa trẻ ở trần trên đó, gả cho người ta thật sớm, sinh hai đứa bé nhem nhuot như khi, cả đời cứ sống đàn độn u mê như vậy.

Cô nghĩ kiếp trước nhất định đã thiếu Đàm Vệ Quốc, nếu không tại sao ông ta luôn đối nghịch với cô tất cả chuyện chuyện. Hai mươi mấy năm qua chưa từng có được ngày nào vui vẻ, thật vất vả mới thoát khỏi vũng bùn, rồi lại vào khoảnh khắc cuối cùng bị ông ta kéo vào trong địa ngục.

Đàm Như Ý nhắm mắt lại, nước mắt cũng theo đó mà chảy xuống nền xi măng.

Điện thoại di động trong túi rung lên, Đàm Như Ý móc ra nhìn là Thẩm Tự Chúc gọi tới. Cô cắn chặt đôi môi, do dự một lát liền đưa tay cúp.

Thẩm Tự Chúc lại gọi đến. Lặp lại ba lần, Đàm Như Ý cũng không hạ được quyết tâm nữa.

Giọng nói của Thẩm Tự Chúc hơi dồn dập: "Sao không nghe điện thoại....."

Đàm Như Ý vừa nghe thấy giọng nói của anh, "Oa" một khóc lên, "Anh Thẩm....."

Thẩm Tự Chúc vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Đàm Như Ý thút tha thút thít kể lại mọi chuyện, bên Thẩm Tự Chúc im lặng lắng nghe, sau một lúc lâu mới trầm giọng mở miệng, "Em chờ anh." Lại hết sức ảo não, "Sớm biết nên trở về cùng em"

Trước khi cúp điện thoại, Thẩm Tự Chúc an ủi nói: "Không có việc gì, em trở về chờ anh, đừng để ông nội lo lắng."

Cúp điện thoại, Đàm Như Ý lau nước mắt, đứng dậy dùng mũi giấy lau sạch nước mắt trên nền xi - măng. Không muốn trở về để ông nội Đàm nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của mình, cô đứng dậy đi về phía cầu.

Hiện giờ là thời gian nghỉ hè nên dưới gầm cầu tràn đầy trẻ em chơi đầu boi lội, tiếng cười vang tận mây xanh. Đàm Như Ý hờ hững nhìn, chỉ cảm thấy tiếng cười kia cách mình vô cùng xa xôi, ánh mặt trời buổi chiều vô cùng nóng bỏng chiếu lên trên người lại không cảm nhận được tia ấm áp, cũng giống như tất cả trên rồi đi vô cùng xa.

Đứng phoi nắng một lát đến choáng váng đầu, Đàm Như Ý tìm một ụ đá có bóng mát dưới trụ ngồi xuống, im lặng ngồi cho đến khi ánh nắng ngã về Tây, trời chiều đem phía tây xanh nhạt là bầu trời nhiễm thâu, khóc ra máu. Chơi từng đứa trẻ chơi đùa về nhà ăn cơm, sắc trời dần dần tối xuống, ánh đèn của khu dân cư gần bờ sông dần dần sáng lên.

Điện thoại di động của Đàm Như Ý lại vang lên, giọng nói của Thẩm Tự Chúc dồn dập, "Em đang ở đâu?" Đàm Như Ý từ từ đứng lên liếc mắt nhìn phía bên kia cầu, giọng nói khàn khàn: "Em đang ở trên cầu, sẽ về ngay lập tức."

Cúp điện thoại, cô đi dọc theo bậc thang để lên cầu, mới đi được vài bước chợt nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Trong hoàng hôn, một bóng đang chạy như bay về phía này.

Đàm Như Ý không khỏi ngừng lại, sau một lúc lâu bóng dáng đó đã đến trước mặt, ôm lấy cổ cô, ôm rất chặt, đến nỗi xương sườn giống như bị anh sét gậy.

Thẩm Tự Chúc hít thở dồn dập mà nặng nề, từng tiếng từng tiếng nện vào trong lòng cô, "Em đừng làm anh sợ."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tiến Triển Thần Tốc (04)

Edit: Thu Lệ

Dưới cầu nước chảy róc rách, gội vào đá. Cuối cùng Đàm Như Ý tỉnh táo tinh thần lại từ trong rối rắm hỗn độn, trán cô áp thật chặt vào trong lồng ngực của Thẩm Tự Chúc nhỏ giọng nói: "Em sẽ không đi tìm cái chết, lúc trước còn có nhiều khó khăn hơn cũng vượt qua được."

Thẩm Tự Chúc càng ôm cô chặt hơn, cũng không nói chuyện sở hộ khẩu, một lát sau dùng sức nắm tay cô, chỉ nói: "Cùng anh ăn chút gì đó nhé!"

Thẩm Tự Chúc dắt cô đi dọc theo cầu lớn trở lại đường cái, đi một hồi nhìn thấy một tiệm mì. Gọi hai bát súp chua cay, ngồi xuống một cái bàn sạch sẽ dưới mái che ni - lon. Chỉ chốc lát sau, hai bát súp chua cay nóng hổi đã được bung lên, Thẩm Tự Chúc tách một đôi đũa ra nhét vào tay Đàm Như Ý.

Đàm Như Ý không thấy đói bụng nên chỉ ăn hai đũa. Cầm ly nhựa rót ly trà lạnh uống ừng ực ừng ực. Lá trà là loại rẻ tiền, có lẽ khai bì đã lâu nên uống vào có vị lạ.

Thẩm Tự Chúc thấy cô ăn không vô, lại đứng dậy múc cho cô một bát trà gạo(*), đặt xuống cạnh tay cô, "Ít nhiều gì cũng ăn một chút."

(*): Trà gạo là đồ ăn nhẹ của người Hồ Bắc, Trung Quốc. Xem hình minh họa bên dưới!

Đàm Như Ý ngen cả lòng, vậy mà không muốn làm cho Thẩm Tự Chúc lo lắng, không thể làm gì khác hơn là ăn hơn nửa bát.

Sau khi ăn xong, Thẩm Tự Chúc dắt cô trở về. Bước chân Đàm Như Ý ngừng lại một chút, "Tạm thời em không muốn trở về, để ông nội nhìn thấy lại đau lòng."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, liền kéo cô đi về phía cầu. Xe qua lại không ít nên hai người đi sát vào nhau. Dãy núi ở phía xa rất yên tĩnh, dưới bầu trời đêm, mấy ngọn đèn ở sườn núi càng hiện ra những bóng mờ nông sâu không đồng đều.

Thẩm Tự Chúc đi phía trước, Đàm Như Ý bị anh dắt thật chặt, nhắm mắt theo đuôi. Đi tới một đầu khác trên cầu, Thẩm Tự Chúc quẹo khúc quanh, dắt cô đi xong theo bậc thang để xuống bờ sông. Trên bờ sông phân tán đầy những cục đá vụn, nước chảy dưới ánh trăng phát ra ánh sáng nhạt.

Tiếng nước chảy vỗ vào đá, tiếng xe hơi ma sát qua mặt đất, tiếng nhà ai đang kêu đứa trẻ về nhà ăn cơm. Tiếng kêu mơ mơ hồ hồ cách đây rất xa, giống như đang ở một không gian khác.

Bước chân của Thẩm Tự Chúc dần dần chậm lại, ngón tay dùng thêm mấy phần sức lực, giọng nói trầm thấp vang lên, giữa tiếng nước chảy dường như trở nên xa xôi, "Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy em, cũng không hỏi có phải đã tìm đúng d/đ;lq;d người chưa mà lạnh chanh lấu tấu gấp mặt. Sau khi vào nhà, em run run giải thích với ông nội anh, khi đó anh nghĩ nếu ông nội anh từ chối thì không biết em sẽ làm sao? Sau đó em lại đến tặng đồ tết, một cô gái nhỏ mang theo một túi lớn đi lên từ lầu một, cũng không gọi người tới giúp một tay. Về sau nữa, chính là lúc anh cùng bà đi tìm em."

Thẩm Tự Chúc nâng ánh mắt lên, nhìn dãy núi xa xa, "Anh không vui lòng đồng ý, nhưng cũng không phải là hết sức chống cự. Có lẽ nhìn thấy em cậy mạnh, cho nên không nhìn được muốn giúp một tay. Anh đã từng gặp rất nhiều cô gái bằng tuổi em gần như chưa từng trải qua sóng gió hoặc gặp phải thất bại to lớn, đơn giản chỉ là gây gỗ với bạn thân hoặc chia tay bạn trai."

Trong lòng Đàm Như Ý lộ vẻ xúc động, "Anh Thẩm."

"Hãy nghe anh nói hết." Thẩm Tự Chúc tiếp tục đi về phía trước, anh mang giày da, dẫm lên đá vụn phát ra tiếng vang cực kỳ nhỏ, "Sống hai mươi tám năm trên đời, anh đều trải qua những ngày hết sức nhạt nhẽo. Trừ chuyện cha mẹ ly hôn, thì cũng chưa từng trải qua sóng gió một lần nào. Tất cả mong muốn, chỉ cần anh nguyện ý thì có thể cố gắng đạt được, bất kể trường học cấp ba tốt nhất Sùng Thành, chuyên ngành anh yêu thích nhất hay là trường học mà anh học. Giống như chuyển động quán tính, nhất định phải xuất hiện một ngoại lực mới có thể đánh vỡ trạng thái này."

Anh dừng một chút, cúi đầu nhìn Đàm Như Ý, "Em chính là ngoại lực này."

Gương mặt Đàm Như Ý nóng lên, cúi thấp đầu đá những cục đá dưới chân.

"Từ khi bắt đầu biết chuyện, anh đã ở bên cạnh ông bà nội. Tính tình của ông nội không được tốt, ngày thường hay xảy ra va chạm. Mỗi lần ầm ĩ xong, ông nội đều sẽ gọt một con quả táo, ăn nói khếp nép đi theo bà nội anh nói xin lỗi. Hai người nâng đỡ lẫn nhau hơn nửa thế kỷ, nuôi dưỡng ba đứa con, ngày lễ ngày tết cả nhà đoàn tụ cũng gọi là con cháu cả sảnh đường."

Thẩm Tự Chúc dừng bước lại nhìn Đàm Như Ý, ánh mắt sáng quắc, "Anh nói rồi, có rất nhiều việc ngay cả bản thân anh cũng không hiểu rõ, nếu như nghĩ rõ anh sẽ nói cho em biết. Trước mắt anh khẳng định hết sức rõ ràng là, anh thích cuộc sống như vậy giờ. Mỗi ngày vừa mở mắt là có thể nhìn thấy em, về nhà có thể ăn được d/đ;lq;d món ăn do chính tay em làm, vì em chia sẻ bớt phần rửa chén, lúc xem truyền hình, bên cạnh có người có thể nói chuyện phiếm. Nếu như em bằng lòng chuẩn bị sẵn sàng hơn nữa, anh hy vọng tương lai có thể sinh một hoặc hai đứa bé của chúng ta, nuôi dưỡng bọn chúng lớn khôn, chúng ta sẽ dần dần già đi giống như ông bà nội anh vậy."

Mỗi một câu anh nói ra, lỗ mũi Đàm Như Ý lại chưa xót một phần, trong lòng ngũ vị tạp trần(*), sóng nước cuộn cuộn, không biết là ngọt ngào hay khó chịu nhiều hơn. Đến cuối cùng, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt bóng loáng, cô đưa tay lau một cái, dùng sức khịt khịt mũi, muốn nói cái gì đó nhưng há miệng lại không phát ra một tiếng, trong cổ họng giống như đang bị một nắm vải bông chặn lại. Vậy mà cuối cùng nước mắt cũng không ngừng được, không thể làm gì khác hơn là gờ tay lên che miệng lại thật chặt.

(*): Ngũ vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ý chỉ trong lòng rối bời.

Bình thường Thẩm Tự Chúc nói chuyện rất đơn giản, thế nhưng lúc này lại nói chuyện văn chương như vậy.

Đàm Như Ý cô có tài đức gì mà có thể khiến anh lo lắng đến như vậy chứ.

Thẩm Tự Chúc lấy tay cô xuống, tiện thể ôm vào trong lòng ngực mình, một cái tay khác đặt sau lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve giống như an ủi, "Đừng khóc, em vừa khóc là anh không biết phải làm thế nào. Anh không biết ăn nói, nói những lời này chỉ muốn cho em biết. Mặc kệ có đăng ký kết hôn hay không thì em vẫn là người vợ danh chính ngôn thuận của anh, về điểm này thì ai cũng không thể thay đổi được."

Đàm Như Ý lại càng khóc lớn tiếng hơn, thút tha thút thít nói: "Ai nói anh không biết nói chuyện, rõ ràng là quá biết nói chuyện."

Thẩm Tự Chúc cười lên, bàn tay vuốt tóc mềm mại của cô, "Chuyện của ba anh sẽ xử lý, em đừng lo lắng. Ngộ nhờ ông ta vẫn không chịu trả cho em thì anh có thể tìm cách tách riêng em ra khỏi sổ hộ khẩu."

Đàm Như Ý không lên tiếng mà chỉ khẽ gật đầu một cái.

"Cho nên, Bà Thẩm đừng khóc nữa. Anh không mang theo quần áo tới đây, chỉ có một bộ trên người này thôi."

Cuối cùng Đàm Như Ý cũng bật cười "Hi hi".

Thẩm Tự Chúc móc bịch khăn giấy ra, rút mấy tờ đưa cho Đàm Như Ý. Đàm Như Ý nhận lấy, ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác lau nước mũi.

Thẩm Tự Chúc kéo cô đến bờ sông ngồi xổm xuống, vốc nước sông tí mĩ rửa sạch bàn tay dính nước mắt của cô, "Được rồi, chúng ta trở về thôi, ông nội nhất định rất lo lắng cho em."

Ông nội Đàm đứng trước cửa nhà nóng lòng chờ đợi, mỗi khi có người đi ngang qua đều muốn rướn cổ lên nhìn. Không biết đợi bao lâu cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng Thẩm Tự Chúc và Đàm Như Ý sóng vai đi về. Cuối cùng tảng đá trong lòng ông cũng rơi xuống vội vàng đi tới, tuy trách cứ nhưng đa phần là lo lắng, "Đứa nhỏ Như Ý này! Xảy ra chuyện gì cũng có thể bàn bạc mà, sao lại trốn đi im hơi lặng tiếng như vậy."

Đàm Như Ý vội vàng xin lỗi, "Con xin lỗi ông nội, đã khiến người bạn lòng rồi." Cô mới vừa khóc nên giọng nói có chút ồm ồm.

Ông nội Đàm bật đèn câu thang ra ba người cùng lên lầu.

Đồ ăn thừa nguội lạnh đã ăn từ trưa còn để trên bàn không nhúc nhích, Đàm Như Ý vội hỏi: "Ông nội, ông ăn cơm chưa?"

"Có ăn bát cháo rồi."

"Con đi nấu cho ông tô mì."

Ông nội Đàm vội vàng khoát tay, "Đừng để ý đến ông, con và Tiểu Thẩm ăn chưa?"

Đàm Như Ý gật đầu, "Ăn bên ngoài rồi ạ."

"Ông không có khẩu vị, vất vả lắm Tiểu Thẩm mới tới đây một lần, chúng ta ngồi bàn bạc xem giải quyết mọi chuyện như thế nào trước đã!" Ông nội Đàm thở dài, "Thật là nghiệp chướng."

Thẩm Tự Chúc an ủi nói: "Ông đừng gấp, hộ khẩu chỉ là chuyện nhỏ, con nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa."

"Chỉ thấy con cái báo hại cha mẹ, chưa thấy ai như cha Như Ý! Cũng trách ông, dạy ra một đứa lòng lang dạ sói như vậy, ngay cả hạn phúc của con gái ruột mình mà cũng không thêm quan tâm."

"Ông nội, ông đừng nói như vậy!" Đàm Như Ý vội vàng an ủi, "Ba con như vậy không liên quan gì đến ông."

Ông nội Đàm chỉ biết than thở.

Thẩm Tự Chúc phân tích với ông nội Đàm: "Ba lấy hộ khẩu chẳng qua là muốn tiền."

Ông nội Đàm vội nói: "Nhất định không được cho nó. Nó vừa có tiền là lại đi đánh bài, nếu đưa tiền cho nó, nó giao hộ khẩu ra còn dễ nói, nếu không giao ra thì chính là một cái động không đáy, cho dù có quăng vào bao nhiêu cũng không thỏa mãn được nó!"

Thẩm Tự Chúc trầm ngâm.

"Thường ngày đánh nhau gây chuyện cũng chưa từng thấy nó thông minh như vậy, lúc này lại biết giấu hộ khẩu đi! Hừ!"

Thẩm Tự Chúc nghe vậy, không khỏi nhú nhú mày.

"Tiểu Thẩm, ông nghĩ vẫn nên nghĩ cách khác thôi. Thật ra thì chuyện như vậy cũng không gấp, chỉ cần con có lòng thì đăng ký trễ một chút cũng không sao, các con càng nóng lòng thì ngược lại nó càng không chịu cho."

Thẩm Tự Chúc suy nghĩ một chút, "Dạ được rồi, con sẽ nghĩ cách khác."

Ông nội Đàm thờ dài một tiếng, "Tiểu Thẩm, để cho con chê cười rồi." Vừa nhìn về phía Đàm Như Ý —— ánh mắt của cô đã sưng lên như hai hột đào, "Như Ý, con hãy nghe ông nói, sau này ba con tìm con có chuyện gì đù nữa thì cũng đừng để ý đến nó. Mặc kệ nó nói gì làm gì, con cứ coi như không có người cha này. Khó khăn lắm con mới tìm được nơi chốn để đi về, đừng để một người như thế làm hỏng."

Đàm Như Ý thuận theo gật đầu một cái.

Ngồi một lát, Đàm Như Ý kêu Thẩm Tự Chúc đi tắm. Cô tìm được bộ quần áo Đàm Cát hay mặc trước kia để cho Thẩm Tự Chúc tắm rửa. Sau đó giặt sạch áo sơ mi và quần dài Thẩm Tự Chúc phơi lên sân thượng.

Trên sân thượng phơi đậu cô-ve và một số hoa quả khô, trong không khí phân tán đầy mùi sau khi phơi nắng. Dãy núi vòng quanh trấn nhỏ, mở ra một vết rách ngay phía nam, cộng thêm một con sông chảy qua, ngày mùa hạ sau khi mặt trời khuất núi gió thổi vào nhanh chóng lạnh xuống.

Sau khi phơi quần áo xong, Đàm Như Ý đứng hóng gió một lát. Chợt nghe thấy tiếng đẩy cửa sau lưng, quay đầu nhìn lại là Thẩm Tự Chúc đang đi tới. Đàm Cát cao hơn anh ba bốn d/đ;l;q'd centimét nên anh mặc áo T – shirt của Đàm Cát cũng không chật hẹp mấy. Chỉ có điều, phía dưới anh mặc một chiếc quần bò rộng thùng thình kéo lê ông quần dưới chân thật không hợp với phong cách ngày thường của anh.

Đàm Như Ý không khỏi trêu ghẹo nói: “Anh Thẩm, nếu trong tay anh cầm thêm một chiếc quạt hướng bò(*) là có thể cùng chơi cờ tướng với mấy ông cụ dưới lầu rồi đấy."

(*): Quạt nan, quạt lá. (Xem hình minh họa bên dưới)

Thẩm Tự Chúc không thèm để ý chút nào, lướt qua giàn đậu cô-ve phơi nắng trên mặt đất đi tới bên cạnh Đàm Như Ý. Hai người dựa vào lan can nhìn qua phía bên kia bờ sông.

Đàm Như Ý đưa tay chỉ nơi nào đó, "Đó là nơi em học trung học."

Thẩm Tự Chúc nhìn sang theo hướng tay cô chỉ, màu đỏ của đèn nê ông nổi bật dưới màn đêm, nhưng hai bóng đèn bị hư khiến chữ "Thuận Tuyền" biến thành "Xuyên Nhật"(*).

(*): 顺 泉(Thuận Tuyền) → 川 日(Xuyên Nhật)

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sề Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tiến Triển Thần Tốc (05)

"Nói một số chuyện hồi em học cấp ba đi!"

Đàm Như Ý cười lên, một tay chống lan can thân thể ngả ra sau, "Em à, hồi trung học em chỉ là một đứa ngốc lo học hành. Hơn nữa còn là loại học đến chết mà thành tích cũng chỉ như con mọt sách không lên được. Trước khi phân khoa, lý hoá sinh thất bại, sau khi phân khoa thì số học thất bại. Mặc dù thi ngữ văn và tiếng Anh rất khá nhưng mỗi lần thi tháng thì thành tích cũng chỉ quanh quẩn ở mức bình thường." Cô quay đầu cười nhìn Thẩm Tự Chúc, "Cho nên rất hâm mộ những kiểu người thông minh như bọn anh, đối với em mà nói vĩnh viễn chỉ có thể làm được bước chứng minh đồ thị hình nón mà thôi, còn bọn anh chỉ cần soạt soạt vài bước là làm xong rồi."

Khi đó cuộc sống vô cùng lo lắng bất an, mịt mờ tăm tối, tương lai giống như những hạt cát chất đống thành lâu đài, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi tới là tan thành mây khói. Ở trường học cô phải đối đầu với môn số học chưa bao giờ hiểu biết, về nhà còn phải đối mặt với việc Đàm Vệ Quốc thỉnh thoảng làm khó dễ.

Đàm Như Ý một người bạn học, lúc thi cấp ba bị thiếu mười điểm nên bị người nhà đưa đi học trung cấp dạy nghề. Lúc Đàm Như Ý học cấp ba, nghe nói người bạn học này mang thai, bị mẹ cô ấy đón về từ trường học. Thi ra cô ấy mới vừa đi học một năm đã ở chung với một người đàn ông trong xã hội. Vẫn luôn không lên lớp, sau khi mang thai cũng giấu luôn người nhà. Lúc cô ấy được đón về thì đứa bé trong bụng đã lớn hơn năm tháng. Bởi vì mang thai dinh dưỡng không đầy đủ nên cánh tay gầy guộc như que tăm, mặc một bộ váy bám đầy bụi, chỉ riêng có bụng là lòi ra.

Cảnh tượng đó làm Đàm Như Ý sợ hãi thật sâu, giống như một tiếng nặng nề vang dội trong đêm tối, đập vào trong lòng từng hồi một khiến cô bất kể làm thế nào cũng không dám quên.

Giáo viên dạy ngữ văn của Đàm Như Ý là một giáo sư hơn năm mươi tuổi, tuy có chút cổ hủ nhưng lại đọc được rất nhiều sách. Đàm Như Ý có hứng thú với ngữ văn, hơn phân nửa là do ông ấy ban tặng. Có một lần viết văn, Đàm Như Ý nhắc tới nỗi mờ mịt và lo sợ của mình, nói tới một bài thơ của Trương Tiệp, nói vốn là thiếu niên nhưng mỗi lần đều cảm thấy cô tịch như "Đoạn nhận gọi Tây Phong"(*). Bài văn được phát xuống, thầy giáo ngữ văn không có bất kỳ phê bình nào, chỉ viết một câu: Tất cả hôn hôn, cũng là vì sáng tỏ.(**)

(*): Trích trong bài thơ “Ngũ mỹ nhân kỳ 1 – Thỉnh Vũ” của Trương Tiệp.

Đoạn nhận khiêu Tây Phong – Tiếng nhận vắng Tây Phong.

Nguồn: Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hoá - Thông tin, 1996

(**): Sẽ không có những thành tựu đáng kể trong nghiên cứu nếu chúng ta không nghiên cứu một cách chăm chỉ. Nếu không có công việc khó khăn, sẽ không có những thành tựu to lớn trong sự nghiệp của chúng ta.

Vào lúc hoảng loạn của kỳ thi tốt nghiệp trung học, hoặc khi đang học đại học mà buồn rầu vì kẻ sinh nhai, hay ông nội ngã bệnh thì Đàm Như Ý đều dùng những lời này để khích lệ mình.

Mà mãi đến giờ phút này, cuối cùng Đàm Như Ý cũng tin chắc, cô đấu tranh nhiều năm chịu đủ loại trôi buộc như vậy. Gặp phải chuyện buồn cũng vui về đối mặt, vẫn tiếp tục hiền lành, tính tình nhã nhặn.

Cũng chỉ vì ngày đó——

Để cô gặp được một người tốt như Thẩm Tự Chúc..

"Anh Thẩm, lúc anh học trung học thì thế nào?" Đàm Như Ý xoay người, dựa lưng vào lan can nhìn Thẩm Tự Chúc, "Nhất định là có rất nhiều bạn nữ theo đuổi anh đúng không?"

Thẩm Tự Chúc suy nghĩ một chút, "Anh không để ý lắm."

Đàm Như Ý bật cười, "Không có ai lần lượt tặng thư tình cho anh à? Không có ai gọi tên anh lúc anh chơi bóng rổ? Không có tranh trực cùng ngày với anh à?"

Thẩm Tự Chúc lại suy nghĩ một chút, "Hình như là có, mà anh cũng không để ý."

Đàm Như Ý bị đánh bại, cười nói: "Họ nhất định sẽ rất ghen tỵ với em, thật ra thì em cũng có chút ghen tỵ với bản thân em."

"Tại sao?"

Ánh mắt Đàm Như Ý lướt qua Thẩm Tự Chúc, nhìn về phía ngôi sao thật cao trên bầu trời sau lưng anh, "Bởi vì em lại có được may mắn như hôm nay. Nếu như trước kia em biết sẽ có được hạnh phúc như bây giờ thì khi đó em sẽ sống vui vẻ hơn một chút, ít nhất khi gặp phải cửa ải khó khăn, trong lòng còn có khuyến khích, lại càng không chạy trốn."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, lẳng lặng nhìn cô, đưa tay giữ chặt ngón tay của cô.

Hồi cấp ba, Thẩm Tự Chúc cũng mù tịt và cảm thấy khó khăn như bao thiếu niên thời kỳ ấy, đối với thế giới này còn có rất nhiều điều tò mò. Vậy mà giữa người với người thường có những cách thức hiểu biết khác nhau, có bí mật bắt đầu thăm dò người khác phái, treo ngực túi cát lên xà nhà để luyện võ, dùng hết lòng nhiệt huyết trên sân bóng..... Mà Thẩm Tự Chúc chỉ đọc sách. Văn sử triết học thiên văn địa lý từ cô chí kim..... Nuốt cả quả táo, qua loa đại khái.

Sau đó có một lần gặp gỡ bạn học thời cấp ba, mọi người nói đến chuyện cũ, Thẩm Tự Chúc mới biết lúc đó bản thân mình đã để lại ấn tượng khó tiếp cận trong lòng mọi người. Lúc học cấp ba, hiểu biết của mọi người càng mãnh liệt hơn, trong hơn hai ngàn học sinh luôn có một người lập dị đặc biệt như vậy. Mà Thẩm Tự Chúc chính là người được cho rằng một trong những kẻ lập dị đó. Thành tích tốt, đáng vẻ đẹp trai, gia thế được, nhưng lại chưa bao giờ lấy đó là lợi thế để lui tới với các bạn nữ giống như những nam sinh khác. Thậm chí còn có người lên lút đồn đãi nói Thẩm Tự Chúc là đồng tính luyện ái. Sở dĩ anh giữ một khoảng cách với người khác, hơn nữa còn xem nhiều sách như vậy cũng bởi vì hết sức mê mẩn với việc xác định vị trí của mình, cho nên cố gắng tìm kiếm sự đồng tính từ trong sách..... Lời đồn đãi này lại càng thêm xôn xao sau khi một nữ sinh bắt gặp anh đang xem quyển sách “Confessions of a Mask”(*).

(*): Confessions of a Mask: Là một cuốn sách nói về nam chính là người đồng tính của một tác giả người Nhật Bản tên Mishima Yukio.

Một đoạn thời gian rất dài —— trong khoảng thời gian này có thể dùng "Mười năm" là đếm hết, trừ ông bà nội ra thì Thẩm Tự Chúc cũng không để ý đến những chuyện khác. Bởi vì trước sự thất bại hôn nhân của ba mẹ nên anh có bản năng không tin d.đ"l,q"d tưởng vào tình yêu. Bạn học hoặc bạn bè bên cạnh nhiều lần thay đổi người yêu, cũng có bạn học thời đại học sau khi kết hôn lại nhanh chóng ly hôn. Không phải là anh bài xích tình yêu, mà chỉ cho rằng tình yêu không cần phải hạ giá như mặc áo mưa an toàn, dùng xong là ném.

Đàm Như Ý cười cười, còn nói, "Chỉ có điều, trước khi tìm thấy công chúa, Mario còn gặp phải rất nhiều quái vật, trước khi hôn nàng công chúa ngủ trong rừng tỉnh dậy thì hoàng tử còn phải trải qua bụi gai khắp dọc đường....."

"Ừ!" Thẩm Tự Chúc buông tay Đàm Như Ý ra, bước chân chột bước sang bên cạnh, hai tay chống vào lan can vây Đàm Như Ý vào giữa hai cánh

tay. Anh cúi đầu nhìn cô, hai mắt như có ánh sao rơi vào trong đó, "Chờ em đã lâu rồi."

Đàm Như Ý sững sốt một chút sau đó bật cười hi hi một tiếng, "Anh Thẩm, không phải anh đang thừa nhận mình là công chúa đấy à?"

Thẩm Tự Chúc không nói lời nào, cúi đầu hôn lên khóe miệng cô một cái. Đàm Như Ý còn chưa tắm rửa, trên người đầy mùi mồ hôi, lập tức đưa tay nhẹ nhàng đẩy anh ra, vuốt vuốt tóc nhỏ giọng nói, "Em..... Em đi tắm." Thấy Thẩm Tự Chúc vẫn đứng yên bèn nói thêm, "Trên sân thượng nhiều muỗi lắm, anh đi xuống đi."

"Anh muốn ở một lúc nữa." Thẩm Tự Chúc quay đầu nhìn cô, "Em mau đi tắm đi."

Gió mát từ phía Nam thổi tới, liếc nhìn ra ngọn đèn dầu phía xa xa giống như ánh sao tô điểm trên bầu trời đêm màu đen. Thẩm Tự Chúc nhìn hồi lâu, cho đến khi tiếng đẩy cửa và giọng nói mềm mại của Đàm Như Ý đồng thời vang lên: "Anh Thẩm, mau tới giúp một tay!"

Đàm Như Ý ôm một cái nệm sợi bông, dưới cánh tay còn đang kẹp một chiếc chiếu, chiếu đã tuột xuống một nửa có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Thẩm Tự Chúc vội vàng đi qua nhận lấy chiếc chiếu, Đàm Như Ý thở dốc một hơi, cười nói: "Tôi nay ngủ trên sân thượng đi, chỉ có phòng của ông nội mới gần máy điều hòa không khí."

Hai người trải báo trên mặt đất, đến nệm sợi bông rồi trải chiếu lên, sau đó thả hai chiếc gối. Vì để xua đuổi con muỗi, Đàm Như Ý đặt khay nhang muỗi bên cạnh, lại phun chút nước hoa chống muỗi lên người Thẩm Tự Chúc. Sau khi chuẩn bị xong tất cả, hai người mới nằm xuống chiếu.

Thời gian mới hơn chín giờ nên vẫn còn sớm. Nằm nói chuyện một hồi, bụng Đàm Như Ý chột kêu ừng ực, cô mới nhớ mình vẫn chưa ăn cơm tối. Cũng đã tắm rồi, nếu ăn gì đó lại toát ra một thân mồ hôi. Vì vậy quay đầu, nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Anh Thẩm."

Thẩm Tự Chúc nghe vậy quay đầu nhìn cô, "Sao vậy?"

"Bình thường, lúc anh muốn ăn khuya mà lại không muốn đi mua thì anh sẽ làm gì?"

Thẩm Tự Chúc dùng một chút, "Em đói bụng?"

Đàm Như Ý ngượng ngùng gật đầu một cái, "Có chút."

Thẩm Tự Chúc lập tức ngồi dậy, "Đi, đi ăn cái gì đi."

Đàm Như Ý lắc đầu, đưa tay kéo cổ tay của anh cũng không đứng dậy, chỉ nhìn anh, "Cũng không coi là quá đói, chỉ chốc lát nữa là được rồi." Đầu tóc cô mới vừa tắm nên giống như một vũng nước, mềm mại rải trên gối.

Thẩm Tự Chúc cúi đầu dùng ngón giữa bắt một lọn, lại nhẹ nhàng buông lỏng ra. Đàm Như Ý nắm lấy tay anh, ranh mãnh cười nói: "Để cho em cắn một cái được không?"

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, "Được."

Đàm Như Ý liền kéo mu bàn tay anh đến trước miệng làm bộ muốn cắn, kết quả bản thân lại bật cười, "Hay là không cắn, tất cả đều là xương, cũng không có mấy lạng thịt."

Đang muốn buông tay lại bị Thẩm Tự Chúc bắt được. Thẩm Tự Chúc dùng sức kéo cô lên dựa vào trong lòng ngực, quỳ gối trước hai chân anh.

Bàn tay Thẩm Tự Chúc đặt trên lưng cô, "Nghe lời, đi ăn cái gì đi." Giọng nói của anh trầm thấp hơn bình thường một chút, lúc nói chuyện hơi thở phất qua sợi tóc bên tai cô.

Đàm Như Ý cảm thấy nhột nhẹ nhàng rụt cổ lại, "Không ăn, tắm rửa rồi ăn xong lại phải đánh răng."

"Thật không ăn?"

Đàm Như Ý lắc đầu. Liền thấy bàn tay sau lưng siết chặt hơn, rồi sau đó đôi môi của Thẩm Tự Chúc áp sát vào tai cô, giọng nói trầm thấp và nhẹ nhàng như nước chảy không tiếng động, từng câu từng chữ giống như rì vào tai, "Nếu em không ăn vậy thì để anh ăn."

Chờ Đàm Như Ý hiểu được ý nghĩa của những lời nói này thì sắc mặt bỗng chốc đỏ bừng, lập tức dùng sức đẩy Thẩm Tự Chúc ra. Thẩm Tự Chúc không giữ vững trọng tâm, thân thể ngã ra phía sau. Cô sợ anh rơi xuống đất nên nhanh chóng đưa tay kéo anh. Kết quả Thẩm Tự Chúc thuận thế ôm lấy vai cô, thân thể nghiêng về phía trước để xuống. Đàm Như Ý nhắm mắt theo bản năng, mở mắt ra lần nữa thì chống lại hai mắt sâu đen của anh. Đầu cô rơi xuống gối lên bàn tay đang mở ra của anh.

Thật giống như bị anh kiểm chế hoàn toàn, không còn chỗ nào để trốn nữa.

Trên đầu là ánh sao đầy trời, ở trong thành phố, Đàm Như Ý chưa từng thấy nhiều ánh sao sáng như vậy.

Cô nhắm mắt lại, tưởng tượng những ánh sao này đang rơi vào trong mắt của Thẩm Tự Chúc. Dùng chốc lát, cô từ từ vươn tay vòng chắc lưng của Thẩm Tự Chúc. Thẩm Tự Chúc giữ chặt mỏng bên cạnh ra đắp lên cho hai người. Bàn tay anh đè trên đầu vai của cô nóng bỏng đến dọa người. Rồi sau đó cúi đầu hôn cô rất sâu. Hô hấp dần dần dồn dập, ngón tay Đàm Như Ý run rẩy bị anh siết chặt trong lòng bàn tay. Xấu hổ cùng với vượt qua nỗi

xấu hổ này, dưới con đèn nền sinh ra kích thích mãnh liệt hơn bình thường.

Dãi ngân hà trên đầu giống như rơi xuống, từ trên bầu trời thật cao rụng vào chỗ sâu yên tĩnh không tiếng động dâng lên muôn ngàn con sóng lớn. Trong tiếng nổ vang, trời đất đảo ngược, rồi sau đó tất cả lại quay về yên tĩnh và thần nhiên một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tiến Triển Thần Tốc (06)

Edit: Thu Lệ

Chờ đến lúc kết thúc, bầu trời đêm treo cao, bốn phía dần dần tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng mô tô chạy qua. Đàm Như Ý cảm thấy xấu hổ nên đưa lưng về phía Thẩm Tự Chúc, hai tay che mặt lại, mặc cho anh gọi thế nào cũng không chịu xoay đầu lại.

Sau lưng truyền đến xột xoạt của mặc quần áo, Đàm Như Ý vội vàng cuộn chăn qua phủ kín lên người. Thẩm Tự Chúc nhẹ giọng cười một tiếng, cũng không miễn cưỡng, chỉ hỏi: "Có nóng không?"

Dĩ nhiên là nóng, toàn thân toát mồ hôi có tắm cũng không hết. Vậy mà Đàm Như Ý chỉ bọc kín chắn, không xoay người cũng không nói chuyện.

"Có đói bụng không?"

Trước giờ cô vẫn luôn ăn đúng ngày ba bữa, vốn dĩ chưa ăn cơm tối, bây giờ lại tiêu hao nhiều thể lực vậy đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng. Cho nên không có tiền đồ gật gật đầu.

"Đứng lên đi." Thẩm Tự Chúc vỗ nhẹ lưng của cô, "Đi ăn cái gì đi, đừng để đói bụng."

"Vậy..... Vậy anh đi xuống trước đi, em mặc quần áo."

Thẩm Tự Chúc cười lên, giọng nói trầm thấp dễ nghe, "Cũng không phải là chưa từng nhìn thấy."

Không nói còn thôi, vừa nói khuôn mặt Đàm Như Ý liền cháy đỏ bừng như cục than trong lò, bọc chăn càng chặt hơn không chịu lên tiếng.

Thẩm Tự Chúc không trêu cô nữa, vuốt vuốt tóc mai qua một bên giúp cô, nhỏ giọng nói: "Anh chờ em ở cửa."

Nghe tiếng bước chân quả thật đi về phía bọc cửa, Đàm Như Ý mới núp trong chăn mặc quần áo vào, đứng dậy đi tới cửa. Thẩm Tự Chúc đang đứng ở giữa cầu thang ngửa đầu liếc nhìn cô một cái, cười duỗi tay về phía cô, "Đi thôi."

Đàm Như Ý bước xuống ba bậc nắm chặt tay anh. Lòng bàn tay nóng hừng hực còn mang theo chút mồ hôi mỏng. Không biết sao, hai tai lại đỏ bừng, chỉ cúi đầu đi theo từng bước sau lưng Thẩm Tự Chúc.

Sợ đánh thức ông nội Đàm trong phòng ngủ nên động tác của hai người rất nhẹ. Sau khi vào phòng bếp, Đàm Như Ý vội đóng cửa lại, rón rén mở bếp ga ra nấu nước. Khoảng năm phút sau, nước sôi ừng ực, Đàm Như Ý đánh vào hai quả trứng và một ít d/đ";q"đ mì s/ợ, sau đó bắt đầu cắt dưa chuột và cà chua. Không dám gây tiếng động quá lớn nên cô cắt rất chậm, không gian trong phòng bếp thu hẹp, cũng không thông gió nên một lát sau trên mặt cô đã toát ra một lớp mồ hôi.

Thẩm Tự Chúc mở cửa phòng bếp đi ra ngoài, một lát sau lại trở về, trong tay còn cầm theo một cái quạt hương bồ không biết đã tìm được ở đâu. Đàm Như Ý thấy dáng vẻ này của anh nhất thời cười đến lạc giọng. Thẩm Tự Chúc không thêm đề ý chút nào, phe phẩy quạt gió cho cô.

Đàm Như Ý vội tăng nhanh động tác, nhanh nhẩu vớt mì ra khỏi nồi trộn lẫn gia vị, cộng thêm dưa chuột và cà chua. Phòng ăn nối liền với phòng bếp, cách phòng ngủ còn có một khoảng cách. Hai người ngồi xung quanh bàn vội vàng ăn mì. Cũng không dám nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhau một cái.

Đàm Như Ý vẫn nhìn không được, hạ thấp giọng hỏi: "Anh Thẩm, cái này có phải chính là có tật giật mình hay không?"

Thẩm Tự Chúc vẫn chưa trả lời, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng mở cửa. Đàm Như Ý lập tức bị sợ đến không dám thở mạnh, lại nghe ông nội Đàm ngậm ngấp hỏi, "Còn chưa ngủ à?"

Đàm Như Ý lập tức nhìn về phía Thẩm Tự Chúc cầu cứu, co quắp nói, "Dạ..... Cái này, con ăn tối chưa no nên làm chút thức ăn đêm."

Về mặt Thẩm Tự Chúc vẫn bình tĩnh, phụ họa nói: "Ông nội, ông có muốn ăn một chút không?"

Ông nội Đàm khoát tay, "Không ăn, ông chỉ dậy đi vệ sinh thôi."

Chờ sau khi ông nội Đàm ra khỏi nhà vệ sinh rồi trở về phòng ngủ, Đàm Như Ý mới thở phào một cái, "Làm em sợ muốn chết."

"Sợ cái gì?" Thẩm Tự Chúc khẽ cười một tiếng, "Chúng ta là vợ chồng hợp pháp."

Đàm Như Ý cũng cười, "Rõ ràng là ở chung phi pháp."

Sau khi ăn xong, hai người thay phiên tắm rửa rồi trở lại trên sân thượng. Bầu trời đêm càng yên lặng, khu dân cư ở phía xa chỉ có mấy ánh đèn sáng le que, trên đường phố yên tĩnh in những cái bóng thật dài của đèn đường.

Ăn uống no đủ, Đàm Như Ý nằm một lát mí mắt dần dần nặng nề, Thẩm Tự Chúc nhìn cô đang cố gắng mở to hai mắt, nói chuyện cũng từ từ chậm lại, liền tiến lên hôn xuống trán cô một cái, "Ngủ đi, ngủ ngon."

Giọng nói Đàm Như Ý mơ hồ, "Ngủ ngon, anh Thẩm."

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, cúi đầu xuống nhẹ nói bên tai cô: "Gọi 'Ông xã'."

Đàm Như Ý suy nghĩ chậm chạp đã sớm mất đi năng lực suy tư, liền chép chép miệng nhỏ giọng gọi theo, "Ông xã."

Lúc thức dậy thì trời đã sáng choang, Đàm Như Ý toát một thân mồ hôi, vén chăn lên mới phát hiện Thẩm Tự Chúc đã tỉnh rồi, đang chống lan can trông về phía xa con sông trước mặt.

Trên cánh tay Đàm Như Ý bị muỗi đốt mấy vết, cô vừa bấm hình chữ thập(*) vừa tìm nước hoa, "Chào buổi sáng."

(*): Dùng móng tay bấm lên vết đốt. Hồi trước mình bị kiến cắn cũng hay làm vậy, để giảm bớt ngứa.

Thẩm Tự Chúc xoay người lại, "Đã dậy rồi hả?"

Đàm Như Ý hỏi, "Anh có bị muỗi đốt không?"

"Cũng may là không."

"Vậy thì may quá!" Cô bôi nước hoa lên chỗ bị sưng đỏ, cười nói, "Có lẽ biết anh là khách nên hạ miệng lưu tình."

Hai người dọn chiếu bông ôm xuống cùng ăn sáng với ông nội Đàm xong liền chuẩn bị trở về thành phố. Tháng tám Đàm Như Ý còn được nghỉ nửa tháng nên nói lúc đó sẽ về nữa.

Đến nơi đã là buổi trưa, Đàm Như Ý nghỉ ngơi hai tiếng, buổi chiều liền vội vã lên lớp. Cô giáo Mã thấy cô cuối cùng cũng trở lại liền thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Trở về rồi à, liên tục dạy lớp tiếng Anh mấy ngày, bây giờ học sinh gặp tôi cũng thấy phiền." Đàm Như Ý cười nói cảm ơn.

Lần nữa đi vào quỹ đạo, Đàm Như Ý vẫn đi dạy theo thời khóa biểu trước, còn về Thẩm Tự Chúc, ngoại trừ công việc ra thì anh vẫn đang giúp Đàm Như Ý nghe ngóng cách chuyển hộ khẩu. Người nhà họ Thẩm đều có tiếp xúc với mọi phương diện, Thẩm Tự Chúc nhờ chú ba Thẩm giúp một tay, tìm được một người có thể giúp. Sau khi nghe Thẩm Tự Chúc nói sơ qua tình hình, người đó nói hiện giờ quản lý hộ tịch nghiêm khắc hơn trước kia, chuyện này không phải là không thể làm mà phải tốn chút công sức.

Trong lúc người đó đang thu xếp, hôm nay hết giờ làm Thẩm Tự Chúc về nhà bị Phương Tuyết Mai chặn lại.

Phương Tuyết Mai đứng ở cửa chung cư, nhìn thấy xe của anh lập tức vẫy vẫy tay. Thẩm Tự Chúc cau mày nhưng vẫn cho xe chạy chậm lại.

Phương Tuyết Mai vuốt vuốt tóc, cười tiến tới bên cửa xe, "Chú hai, cho tôi lên ngồi một lát, có chuyện quan trọng muốn nói với chú và Như Ý."

"Chuyện gì?"

Phương Tuyết Mai nở nụ cười, "Dĩ nhiên là chuyện bây giờ chú quan tâm nhất."

Về mặt Thẩm Tự Chúc hơi lạnh, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Lên xe đi."

Lúc vào nhà Đàm Như Ý đang nấu cơm trong phòng bếp. Cô nghe thấy tiếng mở cửa lập tức nhô đầu ra khỏi phòng bếp, còn chưa kịp chào hỏi đã thấy Phương Tuyết Mai bỗng sững sốt một chút. Phương Tuyết Mai vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười đón khách, "Đang nấu cơm à?"

Đàm Như Ý có chút ngại ngùng, gạt đầu một cái.

Thẩm Tự Chúc cũng không có ý định nói chuyện phiếm với cô ta mà nói ngay vào điểm chính: "Nói đi."

Phương Tuyết Mai cười nói, "Đã là chuyện của hai người thì hãy để cho Như Ý cùng đến đây nghe đi."

Đàm Như Ý nhìn Thẩm Tự Chúc với vẻ thăm dò, Thẩm Tự Chúc im lặng một lát mới gật đầu một cái. Đàm Như Ý tắt bếp lau lau tay đi đến ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tự Chúc.

Phương Tuyết Mai cười nhìn Đàm Như Ý, "Như Ý, em có biết hiện giờ ba em đang ở đâu không?"

Vừa nghe thấy tên Đàm Vệ Quốc, trái tim của Đàm Như Ý liền trầm xuống, môi cô mím chặt, lắc đầu một cái.

"Hôm nay chị định đến thăm bà nội một chút nhưng vừa tới cửa chung cư đã gặp ba em rồi. Ông ta đang cãi nhau với bảo vệ chung cư, nói muốn đi gặp ông nội. Chị vừa nhìn thấy là ba em thì lập tức đi tới chào hỏi với bảo vệ sau đó dẫn ông ấy vào trong chung cư. Chị hỏi ông ấy chuyện gì, ông ấy nói trong tay ông ấy đang giữ hộ khẩu của em"

Nói đến đây cô ta cố ý dừng một chút, thấy Thẩm Tự Chúc và Đàm Như Ý trao đổi ánh mắt thì cười cười, nói tiếp, "Chị nghĩ thân thể ông nội vốn đã không khỏe, nếu để ông ta đến gặp ông nội gây phiền phức thì không chừng xảy ra chuyện. Chị liền hỏi ông d/đ;ẽ; ta muốn bao nhiêu tiền. Ba em cũng sáng khoái nói một con số. Chị vừa nghe xong cũng không phải là bao nhiêu tiền nên đã dẫn ông ấy đến ngân hàng rút tiền cho ông ấy."

Thẩm Tự Chúc yên lặng mấy giây, "Hiện giờ hộ khẩu đang ở trong tay chị?"

Phương Tuyết Mai cười nói: "Đồ vật quan trọng như vậy chị không dám mang theo trong người nên để ở nhà."

Đàm Như Ý hơi cảm thấy khó chịu, cắn cắn môi nhẹ giọng hỏi: "Ba em lấy bao nhiêu tiền?"

Phương Tuyết Mai cười cười, "Tiền chỉ là chuyện nhỏ."

Nhất thời không ai nói chuyện, Phương Tuyết Mai vẫn cười, dáng vẻ đó giống như thợ săn đã sắp xếp xong cạm bẫy chờ bọn họ chui vào lưới.

Hồi lâu sau, Thẩm Tự Chúc mới từ từ mở miệng, "Chị có điều kiện gì?"

"Đừng nói nghiêm trọng như vậy, chị chỉ muốn giúp đỡ chú một chút thôi sao lại nhắc tới điều kiện chứ." Phương Tuyết Mai cười ha ha nói, "Chú hai, hiện giờ đứa bé của chú ba chú cũng đã lớn, tinh thần của Hiểu Quỳnh không được tốt, mấy ngày trước chị dẫn nó đi khám bác sĩ tâm lý, nói nó bị chứng trầm cảm gì đấy? Quan hệ của chú với ba thân thiết nhất, chị chỉ muốn chú với với chú ba chú vài câu, Hiểu Quỳnh còn trẻ cũng không có ý định muốn danh phận gì, nhưng dù sao cũng đã sinh đứa bé không có công lao cũng có khổ lao. Nó cũng không có ý gì khác, chỉ muốn chút phí vất vả sau này đứa nhỏ cũng giao cho chú ba chú, sống hay chết nó sẽ không can thiệp vào nữa, về sau cũng quyết không xuất hiện trước mặt các người."

Cô ta nói xong cũng không nóng nảy, chỉ cười tùm tùm nhìn hai người, chờ Thẩm Tự Chúc quyết định.

Thẩm Tự Chúc gần như không hề do dự, "Chị dâu, chị biết con người của tôi không thích bị người khác uy hiếp. Chuyện của chú ba tôi sẽ không nhúng tay vào, những lời này chính miệng chị hãy nói với chú ấy đi."

Nụ cười trên mặt Phương Tuyết Mai ngưng lại một chút, "Vậy chú không có ý định đăng ký kết hôn với Như Ý hả?"

Về mặt Thẩm Tự Chúc lạnh nhạt, "Chuyện đó không cần chị quan tâm."

Phương Tuyết Mai im lặng chốc lát bỗng cười nói, "Cũng phải, với bảnh lĩnh của nhà họ Thẩm thì sổ hộ khẩu đâu phải là vấn đề gì khó giải quyết chứ?" Sau đó cô ta chuyển ánh mắt sang Đàm Như Ý, "Như Ý, chị vốn chỉ muốn giúp ba em một lần cũng chính là giúp em, vậy mà lại thành ra có chút về rắc thêm chân rồi, em đừng để ý nha. Đầu óc chị dần dần tốt bụng làm hồng việc, chuyện tặng vòng phi thủy cho em lần trước cũng thế....."

"Vòng tay đó bà nội rất thích nên bà đã lấy đeo rồi." Đàm Như Ý nhỏ giọng nói.

Phương Tuyết Mai sững sờ một chút, cười cười đứng dậy khỏi ghế salon, "Được, vậy thì chị không quấy rầy hai người nữa. Đúng rồi, hiện giờ có lẽ ba em vẫn còn ở thành phố, chị cũng không biết ông ấy cầm tiền đi đâu. Như Ý, bản thân em chú ý một chút nha."

Đàm Như Ý cũng đi theo, vội nói: "Chị dâu, chị hãy nói cho em biết ba em lấy bao nhiêu tiền?"

Phương Tuyết Mai cười cười, giơ lên một bàn tay.

Đầu óc Đàm Như Ý liền thấy "ong ong", sững sờ nhìn Phương Tuyết Mai đi ra cửa vang lên một tiếng "rầm", Đàm Như Ý cả kinh, thân thể cũng giống như rung lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thần Tốc (07)

Edit: Thu Lệ

Thẩm Tự Chúc đứng dậy nhẹ nhàng ôm bà vai cô, "Không có việc gì, có anh ở đây."

Trong lòng Đàm Như Ý giống như đang có tảng đá lớn đè ép tới nỗi cô không thở nổi. Thật vất vả mới sống yên ổn được vài ngày, vốn tưởng rằng Đàm Vệ Quốc không moi được gì tốt sẽ bỏ qua, không ngờ ông ta thực sự có can đảm, vừa há miệng ra là đòi 50 vạn, cả đời cô cũng không làm ra con số này.

Thẩm Tự Chúc thấy trong mắt Đàm Như Ý như có nước mắt, không nhịn được ấn cô vào trong ngực, nhỏ giọng trấn an: "Không có việc gì, tiền này không tính được tới trên đầu chúng ta. Hơn nữa, chuyện cũng không đơn giản như vậy."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Thẩm Tự Chúc sờ soạng nắm tay cô —— ngón tay cô lạnh ngắt, trong lòng bàn tay toát ra một lớp mồ hôi mỏng, "Đừng nấu cơm nữa, chúng ta ra ngoài ăn."

Đàm Như Ý vẫn không lên tiếng, nhưng đưa tay ôm Thẩm Tự Chúc thật chặt, tựa đầu vào lồng ngực anh, qua một hồi lâu mới áp úng mở miệng, "Anh Thẩm, thật xin lỗi..... Lúc nào cũng gây phiền phức cho anh."

Thẩm Tự Chúc vỗ nhẹ lưng của cô, "Em nói như vậy thì quá khách sáo rồi đấy." Anh mở sợi dây tạp dề cột trên cổ ra rồi ném sang một bên, "Đi thôi."

Lại qua mấy ngày, chuyện chuyển hộ khẩu của Đàm Như Ý tiến triển. Người giúp một tay kia nói, đợi thêm hai tuần là có thể làm được. Tin tức này giống vậy một liều thuốc mạnh d/đ;lq;d tiêm vào lòng khiến Đàm Như Ý cuối cùng cũng lên tinh thần. Nếu có thể trực tiếp tách hộ khẩu ra thì không cần thông qua cửa ải khó khăn là Đàm Vệ Quốc nữa, tự nhiên càng không cần phải chịu sự uy hiếp của Phương Tuyết Mai.

Thừa dịp hộ khẩu vẫn chưa làm xong, Thẩm Tự Chúc vừa đứng muốn đi miền Nam một chuyến. Lúc gần đi dặn dò liên tục, nói cô trước tiên đừng để lộ tin tức, nếu như Phương Tuyết Mai hoặc Đàm Vệ Quốc lại tìm tới cửa thì cứ từ chối là được. Nếu bọn họ cứ nhất định quấy rầy thì hãy báo cảnh sát. Nhưng vẫn không yên lòng, lại nhờ Hạ Lam chăm sóc cô.

Đàm Như Ý ngược lại không để ý, ngồi chồm hồm trên mặt đất vừa giúp Thẩm Tự Chúc thu dọn hành lý vừa nói: "Em cũng không phải là trẻ con, anh đừng để ý."

Thẩm Tự Chúc lại nói: "Lòng dạ em quá mềm yếu, anh sợ em bị người ta lợi dụng."

Đàm Như Ý dùng động tác trong tay lại, yên lặng mấy giây mới lên tiếng: "Thật ra thì em cũng khôn tin kiểu giải thích on sinh đẻ, em đã chịu không ít đau khổ từ tay ông ta. Nhưng ông ta là con trai duy nhất của ông nội, sau khi ông nội trăm tuổi sẽ là người chống đỡ nhà họ Đàm. Thật ra thì em cũng đã biết trước sẽ không để cho ông ta ức hiếp mà không nói tiếng nào. Ít nhất..... Em nhất quyết sẽ không để cho ông ta đến làm phiền anh."

Thẩm Tự Chúc đưa tay xoa nhẹ lên đầu cô một cái, "Anh biết."

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Tự Chúc đã lên máy bay. Trong nhà chỉ còn lại một mình Đàm Như Ý nên có hơi vắng vẻ. Mỗi ngày cô vẫn đi dạy, trở về chăm sóc hoa cỏ, sau đó nấu cơm cho bản thân tự ăn. Nhưng không có Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh, nấu cơm cũng trở thành không có động lực nên chỉ nấu đơn giản, có lúc lười thì một bát mì cũng thấy đủ rồi.

Lúc thật sự bức bối nhàm chán, cũng gọi điện thoại cho Hạ Lam. Nhưng gần đây hình như Hạ Lam rất bận rộn, ngay cả nhận điện thoại cũng vội vã, tính ra đã lâu rồi hai người chưa gặp nhau.

Hạ Lam chưa nói được hai câu đã ho khan, Đàm Như Ý lập tức hỏi: "Bị cảm hả?"

"..... Khụ..... Không có việc gì. Tôi đang làm thêm giờ, gần đây thay đổi nhân sự lớn nên loay hoay như một con quay vậy."

"Cũng không có chuyện gì khác, chỉ muốn hỏi cô đã ăn tối chưa."

Hạ Lam cười cười, "Vẫn chưa ăn, lúc này hoàn toàn không đi được....."

Cô lại che miệng ho khan, Đàm Như Ý nghe một hồi cũng thấy khó chịu, vội nói: "Hôm nay tôi làm thức ăn hơi nhiều, nếu không tôi đem cho cô một ít nhé, công ty cô ở đâu?"

"Vậy thì làm phiền cô quá."

"Không có việc gì, một mình tôi ở nhà rảnh rồi không có việc làm."

Sau khi cúp điện thoại, Đàm Như Ý lại giúp Hạ Lam nấu chút tuyết lê đường phèn, đựng trong bình giữ nhiệt rồi cùng đưa thức ăn đi.

Công ty của Hạ Lam cũng không xa, ngồi tàu điện ngầm cũng chỉ sáu trạm. Đến tầng hai mươi sáu, cô gọi điện thoại cho Hạ Lam, đứng trước cửa kiếng đợi chốc lát thì thấy bên trong có một bóng dáng thoáng qua, cô tập trung nhìn lại lập tức ngơ ngẩn.

Bên trong người nọ mặc một bộ T-Shirt màu xám tro, ăn mặc có vẻ hơi thư sinh, chính là Bùi Ninh đã lâu không rồi không gặp.

Bùi Ninh cũng sững sốt một chút, qua một hồi lâu mới vội vàng lấy thẻ quẹt xuống mở cửa giúp Đàm Như Ý.

Lúc này Đàm Như Ý mới bắt đầu xâu chuỗi lại mọi chuyện: Bùi Ninh từng đề cập tìm được công việc trong một công ty nước ngoài thuộc top 500, mà hôm sinh nhật cô Hạ Lam nói công ty mới vừa mới nhận một người mới..... Nhưng cô thật sự không ngờ thế gian này lại có chuyện trùng hợp như thế.

Bùi Ninh dẫn Đàm Như Ý đi đến chỗ làm việc của Hạ Lam, "Caire nói có người đưa cơm tới cho cô ấy, tôi tưởng người đó là bạn trai của cô ấy....."

Đàm Như Ý có chút ngây ngẩn, một lát sau mới nhận ra "Claire" là tên tiếng Anh của Hạ Lam.

Xa xa đã nhìn thấy Hạ Lam vẫy vẫy tay về phía bên này, tóc cô buộc lên thật cao trên đỉnh đầu, trước mặt đeo khẩu trang chỉ lộ ra hai con mắt phía dưới có hai bông mắt thật lớn.

Đàm Như Ý đi tới, đưa hộp giữ nhiệt và bình giữ nhiệt cho Hạ Lam, Hạ Lam nói tiếng cảm ơn, chung quanh lập tức có người xúm lại cười nói: "Thật hâm mộ, còn có 'Vợ yêu' đưa cơm nữa."

Hạ Lam cười ha hả, đưa tay kéo Đàm Như Ý, "Kiếp trước tôi đã tu luyện nên có phúc lớn, hâm mộ cũng vô dụng."

Nói lời này thì, Đàm Như Ý cảm giác ánh mắt Bùi Ninh dừng trên người mình. Cô hết sức không tự nhiên, cúi đầu nói với Hạ Lam, "Mau thừa dịp còn nóng ăn đi."

Hạ Lam để tài liệu trong tay xuống nói với Bùi Ninh, "Cậu kiểm tra trước giúp tôi, tôi ăn cơm đã." Nói xong, lại ho khan một trận.

Đàm Như Ý mở bình giữ nhiệt ra, đưa vào tay Hạ Lam, "Tuyệt Lê đường phèn, chữa ho lâu ngày không khỏi."

Hạ Lam gỡ khẩu trang xuống uống vài ngụm, cười nói, "Như Ý, sao cô lại đảm đang như vậy, tôi cũng muốn một người đàn ông tốt như thế."

Đàm Như Ý cười cười, "Đừng nói bữa nữa, mau ăn đi."

Hạ Lam cũng đói bụng dữ dội nên ăn như hổ đói, cuối cùng thỏa mãn vỗ bụng một cái, "Thảm Tật Chúc phải tích bao nhiêu phúc mới được ăn thức ăn do tay nghề siêu sao nấu mỗi ngày chứ."

Vừa dứt lời, tiếng gõ bàn phím của Bùi Ninh bên cạnh liền ngừng lại, anh ta quay đầu nhìn về phía Hạ Lam, "Thảm Tật Chúc là....." "Ôi cậu không biết à?" Hạ Lam lại đeo khẩu trang lên, "Chính là chồng của Như Ý nhà tôi đây."

Đàm Như Ý chợt cảm thấy khó chịu, cũng may Bùi Ninh không tiếp tục hỏi tới nữa. Đợi một lát, Đàm Như Ý đứng dậy từ biệt, lại dặn dò Hạ Lam nghỉ ngơi thật tốt đừng liều mạng quá. d/đ;l;q;d Hạ Lam vừa ho khan vừa luôn miệng nói "Được", cũng không biết đến tột cùng trong lòng có nghe hay không, "Bùi Ninh, tiền Như Ý giúp tôi."

Đàm Như Ý lập tức từ chối: "Không cần, tôi tự đi được."

Bùi Ninh cũng đã đứng dậy, "Ra cửa cần quẹt thẻ..." Dừng một chút rồi nói tiếp, "Đúng lúc tôi muốn đến 711 một chuyến."

Đàm Như Ý không còn cách nào âm thầm thờ dài.

Giờ này trước thang máy gần như không có người. Chờ giây lát, lập tức có một chuyến đi lên. Đàm Như Ý đi vào, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

"Gần đây ... cậu có khỏe không? Vốn định liên lạc với cậu, nhưng gần đây rất bận rộn nên không có thời gian."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

"Lần trước sinh nhật cậu, theo lý tôi nên đích thân tới, nhưng không khéo lại tăng ca hai ngày liên tiếp....."

"Không cần." Đàm Như Ý lên tiếng, lạnh lùng cắt đứt lời anh ta nói.

Bùi Ninh im lặng cho đến tầng trệt, cửa thang máy mở ra cũng không lên tiếng nữa. Đàm Như Ý bước ra ngoài trước, đi tới cửa chính một luồng khí nóng đập vào mặt, bước chân cô dừng lại một chút, "Cậu đi mua đồ đi, tôi đi về." Nói xong liền xoay người đi về phía trạm tàu điện ngầm.

Đi hai bước, cảm thấy Bùi Ninh vẫn đi theo, trong lòng cô tự dung sinh ra một nỗi phiền muộn, dừng bước xoay người, "Bùi Ninh, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Cách nhau mấy bước, bóng dáng của Bùi Ninh trong màn đêm có mấy phần tiêu điều, lẳng lặng nhìn cô, trong ánh mắt làm như hàm chứa thờ dài vô tận.

Đàm Như Ý thờ dài, kiểm chế lửa đang đầu đá lung tung trong lòng xuống, "Tôi cho rằng lần trước đã nói rất rõ ràng rồi. Bùi Ninh, tôi đã kết hôn, mặc dù đã từng thích cậu nhưng đó đã là chuyện quá khứ." Cô dừng một chút, "Làm người không thể cứ nhìn về phía sau, tôi cũng không thể cứ vui đầu"

trong hồi ức. Tôi không trách cậu, cũng không trách cậu năm đó cùng bạn học đùa giỡn tôi, nên cậu không cần thiết phải áy náy."

Bùi Ninh yên tĩnh một lát mới lên tiếng: "Không phải bởi vì áy náy....."

"Vậy thì tại sao?"

Bùi Ninh nhìn cô mấy giây chợt bước về phía cô. Anh ta cầm một tay trong túi quần, một tay kia nắm thật chặt, bước chân nặng nề làm như hàm chứa dứt khoát mơ hồ.

Đàm Như Ý chợt thấy có chút lo lắng, theo bản năng muốn lui về phía sau, cánh tay đã bị anh ta bắt được. Cô lập tức giãy giụa nhưng không thoát được, Bùi Ninh cúi đầu nhìn cô chăm chú, trong con mắt như có một đám lửa bùng cháy.

Đàm Như Ý khẽ nạt: "Cậu buông tôi ra!"

Bùi Ninh lại nắm tay cô chặt hơn, ánh mắt bức người, "Cậu thật sự không hiểu sao?"

Đàm Như Ý thật sự không hiểu, ảo não nói: "Tôi hiểu cái gì —— Cậu có thể buông tôi ra trước được không?"

Bùi Ninh lại đi tới một bước, khoảng cách giữa hai người lại rút ngắn chỉ còn không tới nửa cánh tay, "Vậy cậu hãy nghe cho kỹ....."

Trong lòng Đàm Như Ý sinh ra dự cảm chẳng lành, chỉ sợ trong miệng Bùi Ninh sẽ bắn ra nhiều hơn một chữ.

Đang lúc ấy thì sau lưng chợt truyền đến một giọng nói quen thuộc, "Chị, sao chị lại ở đây?"

Đàm Như Ý liếc mắt nhìn theo bản năng, lần này cuối cùng cũng tránh ra, cô vuốt vuốt tóc lui về phía sau một bước, xoay người sang chỗ khác.

Trong tay Đàm Cát đang cầm một túi ny lon màu trắng, Đàm Như Ý nhìn sang, hình như bên ngoài túi in nhãn hiệu của một tiệm thuốc, cô sững sốt một chút, "Em tới tìm Hạ Lam à?"

Đàm Cát không trả lời, ánh mắt lướt qua cô dừng lại trên người Bùi Ninh, "Anh ta là ai?"

Hai chị em đồng thời sinh ra chút lúng túng khi bị người ta bắt quả tang tại chỗ, Đàm Như Ý lại giải thích rất rõ ràng, còn Đàm Cát..... Bất kể như thế nào, cậu cũng không nên là người tới đưa thuốc cho Hạ Lam. Cô nghĩ đến những lời Thẩm Tự Chúc hỏi cô vào hôm sinh nhật Đàm Cát, trong lòng chợt sinh ra suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi, cô bị bản thân mình dọa cho hết hồn, không dám nghĩ tiếp nữa.

Đàm Cát lại nói: "Đúng lúc em làm gia sư ở gần đây mới vừa kết thúc. Nghe nói chị ấy bị cảm nên tiện thể tới xem một chút."

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, "Làm sao em biết cô ấy bị cảm?"

Đàm Cát dừng lại, "Ngày hôm qua em gọi điện thoại tìm chị ấy hỏi chuyện công ty tuyển thực tập sinh."

Đàm Như Ý nửa tin nửa ngờ, vậy mà không tìm ra bất kỳ sơ hở nào từ trong lời nói của Đàm Cát, hai người im lặng đứng một lát, Đàm Như Ý ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Vậy em mau đi đi."

Đàm Cát gật đầu một cái, đi hai bước bỗng dừng lại xoay người trịnh trọng hỏi cô: "Chị Hạ Lam ở lâu mấy?"

"26."

Đội bóng dáng Đàm Cát biến mất trong đại sảnh, Đàm Như Ý mới nhớ tới vị Phật trước mặt vẫn chưa đưa đi, lúc này cô đã có kinh nghiệm, lập tức lui mấy bước, thân thể hơi nghiêng tới trước, chỉ cần Bùi Ninh có động tác gì lập tức co cẳng chạy.

Bùi Ninh Thanh đằng hắng, "Thật xin lỗi..... Vừa rồi tôi có hơi..... Lần sau hãy nói tiếp."

Đàm Như Ý lại nghĩ, mới không có lần sau đâu.

Bùi Ninh khoát tay áo, "Tôi đi mua đồ, hẹn gặp lại."

Đàm Như Ý không lên tiếng, nhìn anh ta thật sự xoay người đi rồi, lúc này mới di chuyển. Ai ngờ mới vừa đi hai bước đã bị Bùi Ninh gọi lại, Đàm Như Ý không quay đầu lại, chỉ nghe Bùi Ninh nói: "Gần đây công ty bọn tôi không tuyển thực tập."

Đàm Như Ý sững sờ, lập tức xoay người nhưng Bùi Ninh đã đi xa. Cô đứng tại chỗ, câu nói nghe như hơi hợt nhưng lại khiến cô bối rối. Đứng một lát, ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà đèn đuốt sáng choang cao vút trong mây, làm sao có thể liếc mắt một cái đã tìm ra tầng hai mươi sáu?

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thần Tốc (08)

Tâm trạng Đàm Như Ý rối loạn như tơ vò, tạm thời cũng không biết nên dùng tâm tình gì để suy đoán chuyện của Hạ Lam và Đàm Cát. Nghĩ cái gì cũng giống như suy đoán trong đầu, nghĩ cái gì cũng đều giống như không đủ chu đáo. Trong lòng mơ hồ có một ý nghĩ nào đó, nhưng hiện giờ cô không có gan dạ nào để khám phá, một mặt lại hy vọng sẽ tồn tại mấy phần may mắn.

Tối về gọi điện thoại với Thẩm Tự Chúc, nghe thấy giọng nói của anh có vẻ rất mệt mỏi, Đàm Như Ý dĩ nhiên sẽ không nói mấy chuyện phiền lòng với anh nữa.

Đếm trên đầu ngón tay từng ngày một, cuối cùng ngày Thẩm Tự Chúc trở về cũng gần ngay trước mắt. Đàm Như Ý cố ý đi ra ngoài mua thức ăn thật sớm, trở lại nấu một nồi nước trên bếp trước, nguyên liệu thức ăn cũng chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ Thẩm Tự Chúc vừa xuống máy bay là bắt đầu bật lửa.

Cô ngồi trên ghế sa lon xem ti vi không chút để ý, nhưng thật ra vẫn luôn chú ý đến tiếng động của điện thoại di động, chỉ sợ bỏ lỡ một cuộc điện thoại nào đó.

Ngồi nhìn khoảng cách đến thời gian Thẩm Tự Chúc xuống máy bay càng ngày càng gần, Đàm Như Ý đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại lấy di động nhìn một lát, trong lòng còn nghi ngờ có phải hư rồi không. Không biết tại sao lại nghĩ đến lúc đại học, trong tức xá có một nữ sinh đang yêu, lúc chờ điện thoại của bạn trai cũng lo lắng hồi hộp như vậy.

Đang suy nghĩ chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Đàm Như Ý ngẩn ra, thầm nghĩ chẳng lẽ Thẩm Tự Chúc đã về trước thời hạn? Cô mừng rỡ, lập tức đứng dậy chạy tới mở cửa, vậy mà trong khoảnh khắc cửa mở ra lại lập tức cứng đờ tại chỗ.

Người đứng ngoài cửa là Trâu Lệ. Chiếc chìa khóa trong tay của bà ta còn đang cắm vào trong ổ khóa, thấy dáng vẻ lòng như lửa đốt của Đàm Như Ý, hơi nhú nhú mày, "Trước khi mở cửa cũng không hỏi là ai? Nếu là ăn trộm thì sao?"

Đàm Như Ý không ngờ Trâu Lệ lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này, cũng không báo trước một tiếng. Cô há miệng, lập tức nghiêng người mời bà ta vào nhà, lại tìm một đôi dép nữ sạch sẽ trong tủ giày cho bà ta mang.

Trâu Lệ thay giày, sau đó quan sát một vòng xung quanh nhà giống như bà hoàng đi thị sát. Tuy bà ta có chìa khóa dự bị nhà Thẩm Tự Chúc nhưng cũng không thường xuyên lui tới. Mặc dù không được mấy lần nhưng lần tới này, có thể rõ ràng d.đ;l;q"đ nhận ra toàn bộ căn nhà đã có sự thay đổi. Bất kể là những chậu cây trồng xanh lá đặt ngoài ban công, váy dài phoi dưới ánh nắng mặt trời hay là mấy chiếc gối ôm đủ màu sắc tươi đẹp trên ghế sa – lon..... Toàn bộ không gian vốn dĩ chính tẻ mạnh mẽ, hôm nay bởi vì có sự gia nhập của mấy màu sắc này mà hiện ra mấy phần mềm mại thuộc về phái nữ.

Mặc dù Trâu Lệ thỉnh thoảng dừng bước chân lại, nhưng trong suốt quá trình vẫn không nói một lời. Đàm Như Ý nom nóp lo sợ đi theo sau lưng bà ta. Cô không biết Trâu Lệ đến đây có ý đồ gì nên cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Cũng may sau khi đi dạo một vòng thì Trâu Lệ đến ngồi xuống ghế sa – lon, Đàm Như Ý lập tức rót cho bà ta một ly trà. Cô hơi căng thẳng nên rót bị lệch khiến trước trà văng trúng tay. Sau đó đẩy ly trà đến trước mặt Trâu Lệ, miễn cưỡng cười cười à nói: "Mời mẹ dùng trà."

Ấn tượng của Đàm Như Ý với Trâu Lệ vẫn dừng lại ở mấy lời nói mà ta đã nói với cô sau khi buổi tiệc kết thúc vào mấy tháng trước. Khi đó vốn dĩ muốn tôn trọng nhau như khách với Thẩm Tự Chúc là được, nhưng hôm nay lại phỉm giả thành thật thì cô phải kính trọng Trâu Lệ, dù gì bà ta cũng là mẹ của Thẩm Tự Chúc.

Trâu Lệ liếc mắt nhìn ly trà một, "Cái này người giống như là Thiết Quan Âm?"

"Vâng!" Đàm Như Ý lo lắng đáp.

"Nhìn lá trà có vẻ thượng hạng, nhưng không nên pha bằng cách này."

Đàm Như Ý chợt cảm thấy khó chịu, không lên tiếng.

"Trời nóng nên không muốn uống trà nóng, rót giúp tôi ly nước đá đi."

Nước đá đưa vào trong tay, Trâu Lệ chỉ nhẹ nhàng uống một hớp, đưa tay chỉ ghế sa lon đối diện, "Ngồi đi."

Đàm Như Ý nghe lời đi sang ngồi, hai ngón tay xoắn lại, chỉ có cảm giác không phải sa lon, rõ ràng là bàn chông hồ lửa.

Trâu Lệ đưa tay day day thái dương huyết, dường như có mấy phần mệt mỏi, "Tôi đã nghe chị dâu Tự Chúc nói mọi chuyện rồi."

Đàm Như Ý ngẩn ra, rũ mắt xuống.

"Tôi có chút xem thường cô rồi đấy, không ngờ cô có bản lĩnh có thể đi tới một bước như ngày hôm nay."

Trong lòng Đàm Như Ý sinh ra tức giận, nhưng chỉ siết chặt ngón tay không lên tiếng.

"Tôi tới đây cũng không phải là muốn làm khó cô mà chỉ hỏi cô một câu, cô thật sự có ý định đăng ký kết hôn với Tự Chúc?" Dường như câu hỏi này ẩn giấu vô số lời sắc bén. Giống như giễu cợt, vừa giống như đang biểu đạt rằng bà ta không thể tưởng tượng nổi.

"Là Anh Thẩm nói ra trước."

"Vậy cô thì sao?" Trâu Lệ lập tức hỏi tới, "Ý của cô là?"

"Đương con có cùng suy nghĩ với anh Thẩm."

Trâu Lệ tạm thời không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng quan sát cô, một hồi lâu sau bà ta lại mở miệng, "Như Ý, cô không cần giữ tâm lý 'lấy thân báo đáp', chỉ có hai mươi vạn mà thôi, nhà họ Thẩm vẫn chỉ ra được. Vốn dĩ chúng tôi cũng không có d/đ;l;q"đ ý định tính toán hai mươi vạn này với cô, chỉ coi đó là phí vất vả khi chăm sóc ông nội. Nhưng hôn nhân là chuyện lớn của đời người, không phải nhốt hai người trong phòng là được."

Đàm Như Ý cúi đầu nhìn ngón tay, "Nhưng mẹ à, kết hôn vốn là chuyện của hai người."

Trâu Lệ cười cười, nụ cười này lại không biểu đạt trong mắt, "Cô chính là còn nhỏ tuổi nên không hiểu chuyện. Kết hôn nhìn như là chuyện hai người, nhưng thật ra là chuyện của hai gia đình. Từ đầu tôi đã không đồng ý cuộc hôn nhân của anh cả và chị dâu Tự Chúc, quả nhiên..... Cũng may chị dâu Tự Chúc vẫn nghĩ đến nhà họ Thẩm, nếu không phải nó đã nói với tôi chuyện này, có phải cô và Tự Chúc định lạng lẽ gạo nấu thành com không?"

Dĩ nhiên Đàm Như Ý biết, với gia thế của Thẩm Tự Chúc, bất kể như thế nào thì cô cũng xem là với cao. Nhưng trải qua mấy tháng sống chung, cô hiểu gia thế thật sự không phải quan trọng nhất. Tìm đối tượng cũng giống như kết giao bạn bè, quan trọng nhất là tâm đầu ý hợp. Nếu cô và Thẩm Tự Chúc yêu thương nhau lại sống chung rất vui vẻ, cần gì phải so đo những trói buộc bên ngoài này.

Nhưng cô không có cách nào mở miệng nói những lời này với Trâu Lệ, có nói sợ rằng bà ta cũng không muốn hiểu.

"Mẹ, chỉ cần Anh Thẩm nói không đăng ký thì con nhất định sẽ không đăng ký với anh ấy, nếu anh ấy bảo con đi, con nhất định sẽ dọn đi không chút do dự."

Trâu Lệ sùng sốt một chút, cười một tiếng, "Cô thật khéo léo, biết cách dùng Tự Chúc để dọa tôi. Tôi nghe nói cô là giáo viên, có một số đạo lý tôi không nói khẳng định cô cũng hiểu. Người quý ở chỗ tự biết bản thân mình, cô chưa thấy được làm vợ nhà họ phải như thế nào nên mới nghĩ đơn giản như vậy thôi."

Đàm Như Ý yên lặng một lát, "Vậy mẹ không ngại nói một chút chứ, xem khó khăn chỗ nào?"

Lần này đến phiên Trâu Lệ im lặng, sau một lúc lâu bà ta bùng ly nước đá lên uống một hớp, mới mở miệng, "Cô hiểu rõ sự nghiệp của Tự Chúc sao? Biết nó muốn gì sao? Có thể giúp đỡ nó sao?"

"Con cho rằng với năng lực của anh Thẩm đã dư dả để đối phó với sự nghiệp. Hơn nữa, con cũng có sự nghiệp của mình. Con cho rằng mặc dù cuộc sống vợ chồng không tránh khỏi thỏa hiệp hoặc hy sinh, nhưng cũng không phải lấy hoàn toàn hy sinh trong đó làm tiền mua sự nghiệp. Theo ý của mẹ, người anh Thẩm cần chính là một người bạn hợp tác —— giống như cô Đường Thư Nhan —— mà không phải một người vợ?"

Trâu Lệ lại im lặng một hồi, lát sau cười nói: "Cũng rất có sức lực. Bản thân tôi cũng không có ý kiến gì với cô, nhưng cha cô....." Trâu Lệ không lên tiếng, để lại một đoạn trống không làm cho người ta tự tưởng tượng.

Lòng Đàm Như Ý tạm thời trầm xuống.

"Nếu cô và Tự Chúc đăng ký kết hôn, hai nhà sẽ trở thành một nhà. Nếu thỉnh thoảng cha cô tìm chúng tôi vợ vết tài sản, cái này sợ rằng có chút..... Còn nữa, tôi nghe nói cha cô ở bên ngoài bài bạc thiếu không ít nợ, không biết ông ta có trả được hay không nếu không trả được thì có phải cha nợ con trả không?" Trâu Lệ lạnh d/đ;l;q"đ lùng cười một tiếng, "Tôi cũng vì lo lắng cho cuộc sống hòa thuận về sau của hai người thôi. Tự Chúc là con trai tôi, mười tháng mang thai sinh ra. Nó muốn cưới ai tôi thật sự không xen vào, nhưng để một quả bom hẹn giờ bất cứ lúc nào cũng có thể lòi nó xuống nước....."

May mà lúc này điện thoại di động của Đàm Như Ý reo lên, cô vội vàng đã lấy điện thoại di động đứng dậy nhấn nút nghe, Thẩm Tự Chúc nói cho cô biết đã ra khỏi sân bay, khoảng ba mươi phút nữa sẽ đến nhà.

Đàm Như Ý miễn cưỡng cười cười, dặn dò Thẩm Tự Chúc chú ý an toàn. Cúp điện thoại, cô xoay người nhìn Trâu Lệ, "Mẹ anh Thẩm sắp về đến nhà, mẹ có muốn ở lại ăn com với bọn con không?"

Trâu Lệ đứng dậy cầm túi xách mình để trên ghế sa – lon lên, "Tôi nay tôi còn có bữa tiệc." Ánh mắt của bà ta thoáng dừng lại trên người Đàm Như Ý một chút, "Nếu cô thích Tự Chúc thì hãy nghĩ cho nó một chút đi."

Sau khi Trâu Lệ đi, Đàm Như Ý tựa đầu vào tủ trưng bày bằng thủy tinh, một hồi lâu cũng không động đậy. Một lúc sau mới bừng tỉnh từ trong mộng, nhớ tới còn phải nấu com.

Cô nghĩ đến câu nói cuối cùng của Trâu Lệ nhiều lần, không cẩn thận khiến dao cắt xéo theo đầu ngón tay, lập tức đau đớn đến nỗi cô phải hít sâu một hơi. Theo như tình hình này, dĩ nhiên là không có cách nào nấu com tiếp, nếu không những món ăn nấu ra nhất định sẽ đầu độc Thẩm Tự Chúc chết

mất. Cô tắt lửa nồi canh đang nấu, rửa vết thương dưới vòi nước sau đó tìm miếng băng keo cá nhân dán lên qua loa.

Ngồi trên ghế sa – lon một lát thì nghe tiếng gõ cửa. Đàm Như Ý lập tức đứng phất dậy khỏi ghế sa – lon, nhanh chân đi tới mở cửa ra.

Chỉ mới một tuần lễ mà lại giống như cách bao năm không gặp. Người đàn ông ở trước mặt vẫn giữ phong thái yên tĩnh, đẹp trai bảnh bao. Nhưng trên cằm lại có màu xanh nhàn nhạt do râu mọc lún phún, mang theo vài phần long đong mệt mỏi.

Thẩm Tự Chúc xách va li vào, còn chưa kịp thay giày đã đưa tay nhấn Đàm Như Ý vào trong ngực mạnh mẽ ôm hồi lâu.

Đàm Như Ý tham lam ngửi hơi thở trên người anh, dần dần bình tĩnh lại.

Nghĩ thầm, bất kể trước mặt có gian nan hiểm trở bao nhiêu, đều sẽ vượt qua từng cái một. Cái gọi là vợ chồng không phải là cùng vượt qua mưa bão không xa không rời sao?

"Lúc thái độ ăn không cẩn thận trúng vào vào, phải khiến anh chịu khó ra ngoài ăn rồi."

Thẩm Tự Chúc buông cô ra, lập tức bắt lấy tay cô, "Có nghiêm trọng không?"

"Không có chuyện gì, chỉ một vết cắt nhỏ hai ngày nữa là khỏi thôi."

Thẩm Tự Chúc lại ôm cô một lát mới thay giày vào nhà. Anh đi vào trong hai bước, nhìn thấy ly trà nhỏ trên bàn, "Có khách tới?"

"Dạ!" Đàm Như Ý hơi hốt nói, "Mẹ anh trở về Sùng Thành rồi, mới vừa tới đây ngồi một lát."

Thẩm Tự Chúc ngừng bước chân lại một chút, đưa tay kéo cô, "Bà ấy có gây khó dễ cho em không?"

Đàm Như Ý cười cười, "Không có, chỉ hỏi tình hình gần đây của anh thôi."

Thẩm Tự Chúc nửa tin nửa ngờ, chăm chú nhìn vào ánh mắt cô. Đàm Như Ý hết sức không được tự nhiên, xoay mặt đi khe khẽ cắn cắn môi, "Còn nhắc mấy câu tới chuyện đăng ký kết hôn."

Thẩm Tự Chúc sầm mặt, "Là ai nói cho bà ấy biết?"

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Đi nhiên Thẩm Tự Chúc hiểu rõ, cau mày đứng một lát rồi ôm cô, "Anh đi tắm trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thần Tốc (09)

Vốn định tìm một nhà hàng gần đây, nhưng trong lúc lái xe, Thẩm Tự Chúc cùng cô nói chuyện mấy ngày nay không cẩn thận nên đã chạy đi khá xa.

Mùa hạ ở Sùng Thành cũng có thể nói như lò lửa, ngoài cửa sổ thời tiết nóng bức, sau khi mặt trời lặn cũng không thấy biến mất, xe chạy từ từ dưới ánh đèn bên bờ sông, điều hòa trong xe tỏa ra khí lạnh. So với bên ngoài có vẻ vô cùng hài lòng. Thẩm Tự Chúc nói với cô chuyện mấy ngày nay ở Phương Nam tất cả đều tốt, chỉ riêng có thức ăn là không quen. Cho dù quán đó có đắt giá bao nhiêu đi nữa cũng chỉ cảm thấy ngoại trừ vị mặn ra thì không còn gì khác.

Lại nói có hôm ban đêm nhận được điện thoại của mộ giọng nữ mềm mại, hỏi anh có cần phục vụ đặc biệt không.

Đàm Như Ý nghe vậy cười lên, "Vậy anh trả lời sao?"

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một, cười nói, "Đương nhiên là nói được."

Đàm Như Ý vui vẻ, "Vậy tiểu thư mềm mại đó có xinh đẹp không? Có được đến ‘phục vụ’ không?"

Thẩm Tự Chúc không diễn nổi nữa, đưa tay khẽ vỗ vào trán cô một, "Sao em không ghen?"

"Em ghen nha, sao lại không ghen chứ, chẳng qua là không ghen trước mặt anh mà thôi." Đàm Như Ý cảm thấy có chút lạnh, chính điều hòa tăng lên một chút. Cô ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới phát hiện xe đã sắp lái đến trung tâm chợ rồi, vội vàng nhắc nhở Thẩm Tự Chúc. May mà không phải ngày nghỉ, trung tâm thương mại cũng không chật chội mấy, hai người thuận lợi tìm được chỗ trống để đậu xe.

Thắm Tự Chúc dẫn cô đến một quán ăn gia đình. Quán com cách cách đường phố phồn hoa hơi xa, ngôi nhà cũ cửa gỗ sơn đỏ, tường trắng ngói đen, từ trên vách tường chìa ra mấy cành tre. Bên trong nước chảy róc rách, rất ít người nên vô cùng yên tĩnh. Món ăn cũng rất ngon, tuy là món ăn thanh đạm Hoài Dương nhưng mùi vị rất phong phú. Thắm Tự Chúc cười nói nhất định sẽ thường xuyên đưa cô đến đây vụng trộm.

Sau khi ăn xong vẫn không muốn đi. Hai người đi ra sân vườn, ngồi xuống ghế đá bên cạnh dòng nước chảy. Vầng trăng hình sừng trâu treo trên ngọn tre, ánh trăng vô cùng sáng tỏ. Đàm Như Ý ngẩng đầu nhìn chốc lát, chợt thấy bàn tay mình đặt trên bàn đá bị Thắm Tự Chúc nắm lấy.

"Tặng cho em một vật."

Đàm Như Ý cúi đầu nhìn Thắm Tự Chúc, "Cái gì?"

Thắm Tự Chúc lại không trả lời, chỉ nắm tay cô nhìn cô khẽ nói: "Hộ khẩu của em sẽ có trong một tuần nữa."

Đàm Như Ý "Vâng!" một tiếng, cười hỏi: "Anh Thắm, anh không hỏi hận chứ?"

Thắm Tự Chúc lắc đầu, thế nhưng về mặt lại do dự, thật lâu không mở miệng. Đàm Như Ý bất giác thả chậm hô hấp, trong lòng lo sợ mấy phần, khẽ nói: "Anh Thắm..... Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi, em....."

Sau một lúc lâu, Thắm Tự Chúc hỏi: "Còn nhớ ngày chúng ta kết hôn không?"

Dĩ nhiên là nhớ, hai người không giống kết hôn mà ngược lại giống như hy sinh. Từ lúc đón khách đến làm lễ, tất cả đều vội vàng vàng, chỉ cảm thấy buổi hôn lễ đó cũng không phải là của mình. Nói tóm vô cùng rối loạn.

Thắm Tự Chúc nắm ngón tay cô thật chặt, một tay khác đưa vào trong túi áo, ngừng chốc lát mới rút tay ra. Một chiếc nhẫn được anh đặt tại ngón giữa, trên cái đế tinh xảo được khảm một viên kim cương màu dừa tình tẻ, lóe lên ánh sáng dưới ánh trăng sáng tỏ.

Đàm Như Ý tròn to hai mắt.

"Anh có thể..... Không, không phải là có thể, anh muốn sống cùng em cả đời."

Giọng nói trầm thấp dễ nghe mà tha thiết. Qua một hồi lâu, Đàm Như Ý mới phản ứng được ý nghĩa trong lời nói này, cô nhìn chiếc nhẫn Thắm Tự Chúc đặt tại ngón giữa, lại nhìn cặp mắt thâm thúy nghiêm túc của anh một chút, lập tức cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

Lúc đi học, đã từng xem bao nhiêu cuốn tiểu thuyết, trong đó lúc nào cũng có cảnh miêu tả cầu hôn thế nọ thế kia, âm nhạc cùng với bữa ăn tối dưới nến, hoa hồng cùng với quý một chân trên đất vô cùng cũ rích, bản thân cô cũng sẽ xi mũi coi thường. Lúc nào cũng nghĩ, nếu để cho cô tự viết, nhất định phải độc đáo nổi trội.

Nhưng vào giờ phút này cô mới hiểu được, điều quan trọng không phải hình thức cũ rích hay mới mẻ độc đáo, mà là ý nghĩa của chiếc nhẫn này. Cô quên mất ai đã từng nói, cầu hôn là sự khẳng định lớn của người đàn ông đối với phụ nữ.

Thắm Tự Chúc thấy một hồi lâu cô cũng không có phản ứng, nhỏ giọng hỏi một câu, "Em bằng lòng không, hay là....." Anh liếc mắt nhìn xuống đất, "Hình thức không đủ trang trọng?"

Đàm Như Ý vội vàng nắm chặt tay anh, "Đừng quỳ, em..... Em bằng lòng." Cô giơ tay lên lau mắt, bật cười, "Em bằng lòng, vô cùng bằng lòng."

Thắm Tự Chúc thở phào một, nâng ngón tay cô lên từ từ đeo vào. Sau khi đeo xong, nhìn kỹ một rồi kéo tay cô qua nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng hôn lên một.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng cẩn thận, mang theo vẻ thành kính và trân trọng giống như một nghi lễ.

Đàm Như Ý cong ngón tay lại cảm thấy hơi ngứa. Cảm thụ ngọt ngào như muốn căng tràn trái tim, căng đến nỗi thấy đau, cô vẫn không nhịn được che miệng lại nức nở một tiếng.

Thắm Tự Chúc nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nay anh đi lúc nào cũng lo lắng em sẽ dao động bởi những lời nói của người khác, lại sợ có người thừa dịp anh không có ở đây sẽ khiến em chịu uất ức. Suy nghĩ một chút, vẫn phải nên dùng cái gì đó để buộc em lại."

"Vậy thì em thiệt thòi lớn, sau này phải giúp anh nấu cơm cả đời." Đàm Như Ý cười lên. Vừa khóc vừa cười, cũng tự biết rất mất mặt nên không nhịn được quay đầu đi chỗ khác.

Thắm Tự Chúc đưa tay ôm cô, đặt đầu cô lên vai mình. Nhìn thấy hơi nước mờ mờ trong mắt cô, không nhịn được cúi đầu hôn lên môi cô một, "Sao em lại thích khóc như vậy?"

Đàm Như Ý vội vàng lau mắt, "Không biết..... Có thể là do trước kia ít khóc, nên toàn bộ nước mắt đều dành cho tới bây giờ."

"Muốn khóc thì khóc đi, có anh ở đây."

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, mặc dù có người nói chuyện nhưng cách tiếng nước chảy nên dường như có vẻ rất xa. Đàm Như Ý cảm thấy trong hai mươi bốn năm qua, cô chưa từng nhìn thấy ánh trăng nào đẹp như vậy. Đạm bạc mà tinh khiết, giống như một lớp đường mật mang theo hơi thở ngọt ngào bay

xa.

Hai người lại ngồi thêm hồi lâu mới dắt tay nhau rời đi.

Lúc đi tới bãi đậu xe, thấy bảng hiệu rạp chiếu phim, bước chân Thẩm Tự Chúc ngừng lại một chút, "Có thích xem phim không?"

Đàm Như Ý lắc đầu, "Anh mới đi công tác về, nên về nghỉ trước đi."

Vẫn lái xe về nhà dọc theo những ngọn đèn lấp lánh. Nhưng dường như đã có cái gì đó không còn như trước, giống như vào đêm mưa gió vui mình trong chăn ấm, hoặc là đứng bên cạnh lò sưởi trước cửa sổ thủy tinh nhìn gió tuyết cuộn cuộn bên ngoài, một cảm giác thực tế khó có thể diễn tả thành lời.

Đến cửa, Đàm Như Ý móc chìa khóa mở cửa ra, đang muốn giơ tay lên ấn công tắc đèn phòng khách, tay bỗng dưng bị Thẩm Tự Chúc nắm lấy. Thân thể Đàm Như Ý chấn động, ngay sau đó lập tức nghe tiếng cửa khép lại, hô hấp ấm áp của Thẩm Tự Chúc phun trên cổ cô.

Đàm Như Ý nhắm xoay người đề cánh tay anh lại, khắp khiêng chủ động đến hôn anh. Cô hôn không hề có kỹ xảo, hoàn toàn dựa vào bản năng. Dù vậy, hô hấp của hai người cũng dần dần nặng nề. Cuối cùng, Thẩm Tự Chúc không nhịn được, giỡn giữa khỏi tay cô rồi sau đó ôm ngang cô lên. Lão đảo trong bóng tối hình như đụng phải bàn trà, lại bị đụng cái ghế. Đàm Như Ý ngã xuống giường, Thẩm Tự Chúc lập tức đề lên.

Vô cùng nhiệt tình nên hai người lập tức toát đầy mồ hôi, lúc này mới nhớ tới máy điều hòa không khí vẫn chưa mở. Lần mò tìm remote để mở lên, nhiệt độ thấp dần nhưng vẫn cảm thấy nóng, giống như có loại kích động hủy thiên diệt địa muốn đốt cháy lẫn nhau thành tro, hòa tan vào nhau rồi cái tạo lại lần nữa.

Dần dần trở lại yên tĩnh.

Đàm Như Ý đi tắm rửa sạch sẽ trước, lúc Thẩm Tự Chúc đi ra, phát hiện cô không có ở phòng ngủ. Anh đi tới thư phòng, thấy Đàm Như Ý đang ngồi chồm hổm trên mặt đất lục soát chiếc vali màu đỏ cô mang tới.

"Đang tìm cái gì?"

Đàm Như Ý không đáp lại, sau một lúc lâu mới lấy ra một chiếc túi làm bằng lụa. Cô lục lọi bên trong, khoe môi hơi cong một, "Tìm được rồi." Nói xong, đưa tay lấy ra, ngón giữa đang cầm một chiếc nhẫn.

Thẩm Tự Chúc nhìn thấy lập tức nhận ra đây là chiếc nhẫn bọn họ trao nhau hôm kết hôn, lúc ấy thời gian chuẩn bị hôn lễ rất vội vàng, cũng không nhớ ai là người mua nó. Được làm bằng vàng vô cùng mộc mạc, ngay cả hoa văn ở bên ngoài cũng không quá rõ ràng.

Đàm Như Ý đeo nó vào cười nói, "Bình thường nên đeo cái này đi."

Thẩm Tự Chúc cầm ngón tay của cô liếc mắt nhìn, "Mua một đôi khác đi, cái này có hơi....."

"Đeo cái này mới có ý nghĩa."

Thẩm Tự Chúc cười cười, đứng dậy kéo hộp bàn đọc sách ra, cầm một hộp từ trong đó lấy ra một chiếc nhẫn cùng kiểu đáng đeo vào.

Đàm Như Ý hơi ngạc nhiên, "Em cho rằng anh đã làm mất rồi."

"Dù sao cũng là lần đầu tiên kết hôn, làm kỷ niệm cũng tốt."

Đàm Như Ý bật cười, "Ý anh là còn định kết hôn thêm mấy lần nữa?"

Thẩm Tự Chúc đi tới, nhìn chằm chằm chiếc túi trong vali, "Bên trong còn cất gì nữa?"

"Không có gì!" Đàm Như Ý lập tức đưa tay cầm lấy nhưng lại bị Thẩm Tự Chúc đoạt trước. Anh ý vào ưu thế chiều cao, đứng dậy giơ túi lên thật cao bắt đầu lục lọi.

Thật sự cũng chẳng có gì mờ ám, Đàm Như Ý thấy Thẩm Tự Chúc tò mò, cũng để mặc anh.

Đầu tiên là lấy ra một đôi vòng tay mã não, Thẩm Tự Chúc nhìn một chút, "Đây là vòng tay ông nội tặng cho bà nội lúc kết hôn."

Đàm Như Ý ngăn ra, nhớ tới ngày đó từng thấy hình cưới của ông cụ Thẩm và bà cụ Thẩm. Lúc ấy trên cổ tay bà cụ Thẩm dường như có đeo một đôi vòng tay như thế này. Cô chỉ biết đây là kỷ vật của bà cụ Thẩm nhưng không ngờ lại còn có một tầng sâu xa như vậy.

Thẩm Tự Chúc nhẹ nhàng đặt vòng tay lên bàn sách, sau đó tiếp tục móc đồ trong túi ra. Đầu là đồ trang sức của cô gái, một cặp vòng tai tạo hình cầu kỳ, vòng tay gốm sứ đing dong..... Móc đến cuối cùng, còn dư lại một, xúc cảm hơi kỳ lạ. Thẩm Tự Chúc lấy ra, lập tức ngăn người —— một đoá hoa lụa màu đỏ, trên vào màu hồng phấn có thêu hai chữ "Cô dâu".

Đàm Như Ý cũng ngăn ra, lúc ấy cô không biết tại sao mình lại không vứt bỏ mà lại cất đi, sau đó lúc lấy chiếc nhẫn thì đều ném vào trong chiếc túi này. Bản thân cô đã sớm quên đi sự tồn tại của nó, hôm nay được Thẩm Tự Chúc lấy ra chợt thấy có chút khó chịu, cô rũ mắt xuống nhỏ giọng nói: "Dù sao

cũng là lần đầu tiên kết hôn, làm kỷ niệm cũng tốt."

Thẩm Tự Chúc lẳng lặng liếc nhìn cô một, đến gần một bước ấn cô vào trong ngực.

Nếu như sớm biết, tất nhiên sẽ dụng tâm hơn một chút. Hôn lễ vốn là thời khắc mong đợi nhất trong đời của một cô gái, mà hôn lễ của Đàm Như Ý lại qua loa vội vàng như vậy. Không có bánh ngọt bảy tầng, không có tháp Champagne, thậm chí đến cả áo cưới và nhẫn kết hôn quý giá hơn một chút cũng không có. Thậm chí đóa hoa lụa trong tay này cũng có kiểu dáng thô ráp, chất liệu giả rẻ.

Đàm Như Ý làm như biết suy nghĩ hiện giờ của Thẩm Tự Chúc nhỏ giọng mở miệng: "Anh Thẩm, chỉ cần có anh những cái khác đều không quan trọng."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, đỡ vai cô, cúi đầu dịu dàng hôn cô dưới ánh đèn dịu dịu.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thần Tốc (10)

Sáng sớm tỉnh lại, phát hiện bầu trời ngoài cửa sổ âm u, như có dấu hiệu sắp mưa. Thẩm Tự Chúc đang kiểm tra điện thoại di động, thấy cô mở mắt đến gần hôn lên trán cô một, "Chào buổi sáng."

Đàm Như Ý ngáp một, "Chào buổi sáng."

Thẩm Tự Chúc lật xem từng tin nhắn, ngón tay bỗng nhiên dừng lại, "Đường Thư Nhan nghỉ phép đã trở lại."

Đàm Như Ý ngớ ngẩn, "Cô ấy có khỏe không?"

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, nói cô ta sau khi khỏi bệnh thì đi Nhật Bản du lịch một chuyến, tối hôm qua mới vừa xuống máy bay.

Bởi vì cô giáo Mã có chuyện nên Đàm Như Ý đổi ca với cô ấy, hôm nay không cần đi đến cung thiếu niên dạy học. Sau khi tiễn Thẩm Tự Chúc đi làm thì về thư phòng soạn bài. Nhưng trong lòng nhớ lại những lời mà Đường Thư Nhan đã nói với cô trong phòng bệnh, lúc nào cũng mất hồn, khó có thể tập trung tinh thần được.

Đến năm giờ chiều nhận được điện thoại của Thẩm Tự Chúc, nói là cơm tối sẽ cùng Đường Thư Nhan ăn ở bên ngoài.

Đàm Như Ý không nhịn được hỏi một câu: "Chỉ anh và Cô Đường thôi sao?"

"Ừ, anh mời cô ấy."

Đàm Như Ý cũng không tiện nói gì nữa, chỉ dặn dò Thẩm Tự Chúc về sớm. Cúp điện thoại xong cũng không ngồi yên. Chợt nghe ngoài ban công truyền đến một tiếng kỳ lạ, cô nheo mắt ném bút xuống lập tức đứng dậy đi xem. Thì ra là sáo phoi đồ dặt trên lan can bị gió thổi xuống, đập trúng chậu hoa. Đàm Như Ý lướt nhìn ra d/đ"l;q"d ngoài, mây đen bao phủ, gió lớn gào thét, cô vội vàng đóng tất cả cửa sổ lại. Lúc ở trong phòng bếp nấu cơm, chợt nghe tiếng sấm vang ở nơi xa, ngay sau đó là những tiếng lộp bộp trên cửa kiếng, cuối cùng mưa cũng rơi xuống.

Mà Đường Thư Nhan đang ngồi trong phòng ăn gọi thức ăn cũng bị một tiếng sấm này làm cho sợ hết hồn.

Tính ra thì từ hôm sinh nhật Đàm Như Ý đến bây giờ đã nửa tháng rồi. Cô ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, ngay sau đó đi Nhật Bản. Ở lại gần một tháng, nhìn hết từng cảnh mà mình đã ước mơ từ lâu một lần.

"Thích nhất vẫn là Thủ đô, lúc ở sông Kamogawa(*) hóng mát nghĩ đến năm mình tốt nghiệp đều phải bảo vệ, mọi người còn có tâm tình tụ họp, đoàn người mướn bốn chiếc thuyền từ từ mà chèo." Đường Thư Nhan nhắc bình trà, rót đầy vào ly không trước mặt, lúc để bình trà xuống che miệng nhẹ nhàng tăng háng một.

(*): Kamogawa là một điểm thu hút ở Tokyo, Nhật Bản, và là một con sông dài 31 km đại diện cho Tokyo.

"Bị cảm à?"

"Không có việc gì," Đường Thư Nhan cười khoát tay, "Tối hôm qua máy điều hòa không khí thổi hơi mạnh. Sùng Thành nóng quá, mấy năm trước vẫn không cảm thấy." Không biết có phải do sau khi phẫu thuật vẫn chưa hồi phục hay không mà trông cô càng lộ vẻ gầy gò, sắc mặt cũng có mấy phần tối tăm.

Sau khi gọi thức ăn xong rồi hỏi ý kiến Thẩm Tự Chúc, "Bốn món này được không?"

Thẩm Tự Chúc gật đầu, "Tùy cậu."

Đường Thụ Nhan đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ, "Đã lâu rồi chưa tới đây ăn cơm, toàn bộ nhà hàng đều được sửa sang lại, không biết thức ăn có còn mùi vị như trước kia không."

Nhà hàng này ở phía ngoài trường học khoa chính quy của hai người, ra khỏi cổng chính quẹo trái chỉ năm trăm mét, mặc dù đắt hơn những nhà hàng xung quanh không chỉ một lần nhưng buôn bán lại vô cùng náo nhiệt. Xung quanh hai người cũng có đầy học sinh đang ngồi, hoặc kẻ sát vào nhau bàn luận xôn xao, hoặc nam sinh nói chuyện nữ sinh nhìn chăm chú đắm đuối đưa tình.

Trước kia, nhà hàng này còn có một truyền thuyết, nói rằng nếu tỏ tình với người trong lòng mình ở bàn thứ hai gần cửa sổ bên phải thì tỷ lệ thành công có thể tăng lên 50%. Cái này dĩ nhiên là mảnh khốc do người kinh doanh làm ra, nhưng không ảnh hưởng đến nhóm người trẻ tuổi chút nào vì mảnh khốc tự như lãng mạn này lại khiến bọn họ chạy theo như vịt. Vì vậy, bàn thứ hai gần cửa sổ bên phải trở chỗ ngồi đứng đầu trong nhà hàng, nhất định phải đặt trước hai tuần mới có thể ngồi được.

Đường Thụ Nhan nhìn về mặt căng thẳng của cậu nam sinh đang ngồi ở đó, cười nói: "Đánh cược không, xem lát nữa chúng ta ăn xong rồi cậu nam sinh kia tỏ tình có thành công không? —— Tôi cá là sẽ thành công."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một, "Đánh cược gì?"

Đường Thụ Nhan suy nghĩ một chút, "Người thua sẽ đồng ý một yêu cầu của người thắng, sao?"

Thẩm Tự Chúc dùng chốc lát, "Được."

Đường Thụ Nhan cười cười, "Cậu không sợ tôi sẽ nói ra yêu cầu quá đáng à?"

Thẩm Tự Chúc bung ly trà lên khẽ uống một hớp, "Làm được thì tôi sẽ làm, không làm được thì tôi sẽ quyết nợ."

Đường Thụ Nhan thấy buồn cười, "Cũng chỉ có cậu mới có thể nói lời vô si như thế thành hùng hồn như vậy thôi."

Thẩm Tự Chúc không đáp lời, "Không phải nói có chuyện muốn nói với tôi sao?"

"À! " Đường Thụ Nhan cúi đầu đùa giỡn ly trà bằng gỗ, "Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi hãy nói. Mới về làm nhiều công việc quá, cả ngày nay tôi thật sự mệt muốn chết."

Món ăn nhanh chóng bung lên, Đường Thụ Nhan vừa ăn vừa hỏi Thẩm Tự Chúc chuyện làm ăn trong khoảng thời gian này, sau khi nghe xong cười nói: "Xem ra không có tôi ở đây vẫn hoạt động rất bình thường."

Thẩm Tự Chúc yên lặng mấy giây, không mở miệng.

Đường Thụ Nhan làm như thuận miệng nhắc tới, chợt chú ý tới bàn bên kia nam sinh đã bắt đầu ngồi ngay ngắn, mười ngón tay đan vào nhau, nửa người trên khẽ nghiêng tới trước, rõ ràng dự định tấn công. Cô vừa ăn cơm vừa hăng hái nhìn tới trước, ai ngờ đợi nửa phút thân thể căng thẳng của nam sinh kia lại tỉnh táo, "Haizz, bần nhão không xây được tường." Cô lắc đầu một, rung chuông kêu nhân viên phục vụ đến, dặn dò anh ta đổi chút nhạc hợp bối cảnh của nhà hàng.

Có âm nhạc trợ giúp, hình như nam sinh kia lại có dũng khí, thân thể căng thẳng lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nữ sinh đối diện. Đường Thụ Nhan thấy nét mặt cậu ta không giống d;đ;l;q'd như tỏ tình, mà ngược lại giống như đang đòi nợ nữ sinh kia không khỏi bật cười ra tiếng. Chợt thấy lỗ mũi ngưa ngưa, vội vàng nghiêng người sang hắt hơi một, kết quả tiếng nhảy mũi này lại khiến nam sinh kia cả kinh trút ra.

"Xem ra là tôi thua rồi." Đường Thụ Nhan chợt thấy vô vị tẻ nhạt, chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm. Ăn chốc lát, bỗng cảm thấy Thẩm Tự Chúc khe khẽ gõ bàn, Đường Thụ Nhan vội vã ngẩng đầu, thấy Thẩm Tự Chúc đang nhìn bàn kia, cũng vội vàng chuyển tầm mắt qua.

Nam sinh lấy một cành hoa hồng từ dưới gầm bàn lên đưa tới trước mặt nữ sinh, trong ánh mắt kinh ngạc của cô lấp ba lấp bắp nói: "Tớ..... Tớ thích cậu! Từ trước đây rất lâu đã bắt đầu thích cậu rồi, cậu có thể..... Có thể làm bạn gái của tớ không?"

Đường Thụ Nhan không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào mặt của nữ sinh kia—— từ kinh ngạc đến kích động, thay vào đó là lúng túng và bối rối không dễ phát hiện.

Cô thờ dãi, để đũa trong tay xuống rút tờ khăn giấy lau miệng, uống ly nước, rồi sau đó nhìn Thẩm Tự Chúc, "Nói chuyện chính đi."

Thẩm Tự Chúc cũng để đũa xuống, ngồi nghiêm chỉnh. Rất nhiều lời nói đã lẫn lộn vô số lần trong cổ họng, vậy mà muốn dùng tiếng nói để biểu đạt chúng ra ra ngoài lại vô cùng khó khăn, đối với cô mà nói, đây không chỉ là một cuộc biện luận hay là một cuộc hội nghị cao cấp đòi đầu gay gắt.

Đường Thụ Nhan hít thở sâu một lần, hai tay nắm chặt để trên đầu gối như muốn nắm lấy dũng khí, cô nhắm mắt lại thở phào lần nữa, lúc chuẩn bị mở miệng điện thoại di động của Thẩm Tự Chúc để trên bàn rung lên.

Đường Thụ Nhan mở mắt, ảo não nói: "Cậu đừng động tới được không!"

Thẩm Tự Chúc cũng không có ý định cầm điện thoại, ngón tay đan vào nhau đặt trên mặt bàn, nghiêm túc nhìn cô, "Vậy cậu nói trước đi."

Nhất thời, Đường Thư Nhan không phân biệt được lời anh nói đến tột cùng là lời mờ không xem trọng, hay đã sớm hiểu rõ do trái tim mách bảo?

Cô cắn cắn môi, chỉ cảm thấy trong cổ họng giống như bị một cục than nóng dừ lại khiến cho cô hô hấp cũng khó khăn chứ đừng nói là phát ra tiếng.

Cô đưa ánh mắt về phía nam sinh tỏ tình kia lần nữa, hình như cậu ta đã bị nữ sinh kia từ chối, cúi thấp đầu, trên mặt toàn vẻ sụp đổ. Nữ sinh phía đối diện cũng rất luống cuống, liên tục nói xin lỗi.

Trong lúc bất chợt cô đã mất hết dũng khí, thân thể từ từ tỉnh táo lại, chán nản nhìn Thẩm Tự Chúc, "Cậu..... Cậu xem đi, có lẽ là tin nhắn quan trọng."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, lẳng lặng quan sát cô.

Đường Thư Nhan nở nụ cười lộ vẻ sâu thẳm, "Xem đi, cũng không phải chuyện quan trọng gì. Xem xong rồi, tôi lại nói cho cậu biết."

Yên lặng hồi lâu, Thẩm Tự Chúc mới đưa tay ra cầm điện thoại đi động lên. Đường Thư Nhan nhìn chăm chăm mặt của anh, thấy mặt mày anh giãn ra, khóe miệng mang theo nụ cười rất nhỏ, lập tức hiểu được người gửi tin nhắn là ai, "Đàm Như Ý gửi?"

Thẩm Tự Chúc không trả lời, sau khi khóa màn hình bỏ vào trong túi.

Trong lòng Đường Thư Nhan đột nhiên sinh ra nỗi tức giận, thế nhưng không biết là tức Đàm Như Ý phá hỏng thời cơ, hay tức bản thân mình "Bùn nhão không xây được tường", hoặc cả hai đều đủ cả.

Cô thở ra thật dài, đẩy đĩa về phía trước, "Tôi không ăn nữa, gọi người tới tính tiền đi."

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, "Ăn no rồi?"

Đường Thư Nhan cũng không nói nữa, cầm ví tiền mình để bên cạnh lên, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài. Bước chân hốt hoảng, giống như có ý chạy trốn. Vừa đẩy cửa ra liền thấy mưa bụi đầy trời đập vào mặt, cô vội vàng lui về phía sau một bước, đứng ở hành lang nhìn màn mưa tầm tã. Cả ngày liên miên không ngớt, trong lòng chợt sinh ra sự tuyệt vọng không có chỗ trốn.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân quen thuộc, Đường Thư Nhan không quay đầu lại, chỉ nghe Thẩm Tự Chúc nói: "Cậu đứng đây chờ, tôi đi lái xe tới."

Đường Thư Nhan không lên tiếng, thấy Thẩm Tự Chúc đang muốn vọt vào trong mưa, lập tức đưa tay kéo cánh tay anh, "Thẩm Tự Chúc!

Thẩm Tự Chúc ngừng bước chân lại, cúi đầu nhìn cô.

Thân thể Đường Thư Nhan run rẩy, không biết là do lạnh hay do cái khác, "Lão Thẩm, tôi muốn từ chức. Cảm thấy mệt mỏi, không làm nổi nữa."

Thẩm Tự Chúc yên lặng hồi lâu mới mở miệng nói: "Cậu có cổ phần của công ty, bất kể từ chức hay không cũng có thể chia hoa hồng."

"Chuyển cho cậu đi, lúc trước nhập bao nhiêu cổ phần, bây giờ cứ tính theo giá đó rồi chuyển cho cậu."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng.

"Trong nửa tháng qua tôi đã suy nghĩ kỹ. Sau khi từ chức, tôi sẽ mở một quán cà phê sách, cũng không ham muốn kiếm bao nhiêu tiền. Mỗi ngày uống chút cà phê, xem chút sách, d/đ"l;q"d không cần bận tâm mỗi ngày kiếm bao nhiêu tiền." Cô ngẩng đầu nhìn hình dáng tòa cao ốc mơ hồ nơi xa, nở nụ cười, "Liều mạng nhiều năm như vậy cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi."

Nhất thời chỉ có tiếng mưa rơi lộp bộp, qua hồi lâu, Thẩm Tự Chúc khẽ nói: "Được."

Đường Thư Nhan buông tay ra, cười một tiếng quay đầu nhìn anh, "Có thể cho tôi xem tin nhắn Đàm Như Ý vừa gửi cho cậu không?"

Thẩm Tự Chúc dừng một chút, móc ra điện thoại đi động trong túi ra đưa cho Đường Thư Nhan.

"Mật mã mở khóa?"

"0621."

Đường Thư Nhan nghe vậy ngón tay run lên. Vừa nhập bốn con số này vào, màn hình chính lập tức hiện ra. Đường Thư Nhan liền nhìn thấy ảnh nền của điện thoại, lập tức cả kinh: Chính là bức ảnh hôm tiệc nướng, canhe sắc hồ nước mênh mông, bầu trời tóng xanh, Đàm Như Ý mặc một bộ váy dài đỏ sẫm, sắc thái đôi lập mạnh mẽ nhưng lại hết sức hài hòa.

Cô nín thở bấm vào hộp thư tin nhắn, điều thứ nhất chính là tên của Đàm Như Ý được lưu thành "Bà Thẩm", cô như bị hai chữ kia đâm vào mắt, qua một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, mở ra ——

"Trời mưa, lái xe về chú ý an toàn. P/S: Em cũng sẽ ghen đấy."

Bình bại như núi đổ.

Đường Thụ Nhan trả điện thoại di động lại cho Thẩm Tự Chúc, trong lòng lại vô hình cảm thấy dễ dàng hơn, "Được rồi, cậu nhanh đi lái xe đi, thời tiết quái quỷ gì không biết, lạnh muốn chết."

Thẩm Tự Chúc lại không động đậy, chằm chước chốc lát mới trầm giọng mở miệng, "Cậu cũng phải đồng ý với tôi một chuyện."

Đường Thụ Nhan trừng mắt nhìn, "Cậu nói đi. Làm được thì tôi làm, không làm được thì tôi quyết nợ."

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, "Sau này, tập trung tìm kiếm một người bạn trai mà cậu thật sự thích. Không vì người nhà của cậu, không vì những người khác, chỉ vì bản thân cậu thôi."

Hồ hấp của Đường Thụ Nhan nhất thời hơi chậm lại, mà Thẩm Tự Chúc đã vọt vào trong mưa. Trong màn mưa bụi mờ mịt, bóng dáng anh chạy đi dần dần mờ hồ. Vậy mà bóng lưng này cô đã nhìn chăm chú quá nhiều năm, dáng hình cao lớn giống như một thân cây thẳng cô độc. Nhìn suốt từ đầu đến cuối, chưa bao giờ chú ý đến cảnh đẹp khác dọc đường. Cho dù có một ngày có thể đứng sừng sững vai với thân cây này vẫn cũng không dám thử thăm dò đưa cảnh cây của mình ra, khiến nó bị gió phất để lá cây rơi vào trên người mình.

Đường Thụ Nhan cũng vọt vào trong mưa, ngăn cản một chiếc xe taxi vừa vặn lái tới. Cô bị xối khiến toàn thân phát run, ngồi vào phía sau mờ tối, lấy điện thoại di động ra gửi cho Thẩm Tự Chúc một tin nhắn, "Gọi được taxi rồi, tôi đi trước đây!" Sau một lúc lâu, chợt thấy màn hình điện thoại di động nhòe đi, đưa tay lau mới phát hiện có một giọt lệ mờ hồ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chương 45

Đàm Như Ý đợi đến đứng ngồi không yên.

Cô chỉ từng gặp trận mưa to tầm tã như thế này vào ngày mẹ bỏ đi khi còn bé. Thời tiết trong núi thay đổi rất nhanh, trước đó mây đen còn giăng trên đỉnh núi, chỉ chớp mắt giọt mưa lớn như hạt đậu đã rơi xuống. Ngày đó Đàm Như Ý không mang theo ô, tan học về đi trên đường lập tức bị mưa bao phủ. Cô và bạn học núp dưới mòm núi đá nửa tiếng, mưa rơi vẫn không có khuynh hướng giảm bớt. Sấm sét từng trận xa gần, sắc trời càng ngày càng tối tăm đầu nào dám núp nữa, lấy hết can đảm cùng nắm tay nhau đợi mưa chạy về.

Chân dính đầy bùn lầy, mắt bị nước mưa làm nhòe nhìn không rõ đường, đợi tới khi đến nhà đã ướt từ đầu đến chân. Vậy mà vừa đẩy cửa ra, nghênh đón cô không phải ánh mắt ân cần của mẹ mà là chén bát xoong nồi rơi đầy trên đất, Đàm Cát núp ở phía sau cửa khóc thút thít.

Đàm Vệ Quốc thấy cô sợ hãi rụt rè đứng ở cửa, vội chạy tới.

Đó là ngày đen tối nhất trong trí nhớ của Đàm Như Ý.

Trên TV đang phát tiết mục rất âm ỉ nhưng cô lại đắm chìm vào trong tâm sự của mình không xem một chút nào. Không biết đã trải qua bao lâu, chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Cô lập tức giật mình phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng đứng dậy chạy ra mở cửa.

Thẩm Tự Chúc gần như ướt sũng, nhìn thấy cô lập tức nở nụ cười: "Anh về rồi."

Đàm Như Ý thấy vậy cả kinh, hốc mắt lại không khỏi nóng lên, lập tức kéo anh vào trong nhà: "Mau đi tắm đi!"

Thẩm Tự Chúc vọt vào tắm nước nóng cả người thoải mái, đi ra nhìn thấy chén cháo gà nóng hổi trên bàn, cười hỏi: "Còn com tối không em?"

Đàm Như Ý lập tức hâm nóng com, tiện thể làm hai món ăn. Động tác của cô rất nhanh, chuẩn bị xong tất cả chỉ trong vòng mười lăm phút.

Thẩm Tự Chúc lau khô tóc, đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống. Đàm Như Ý đưa chén vào tay anh, "Com tối anh ăn chưa ăn no hả?"

"Mới ăn được một nửa đã đi rồi."

Trong lòng Đàm Như Ý tò mò, nhưng không biết có nên hỏi hay không, trầm ngâm chốc lát nhưng vẫn không mở miệng. Nghĩ thầm chỉ cần Thẩm Tự Chúc trở về đúng giờ là được rồi, những cái khác đều không quan trọng.

Cô cũng không nói trong khoảng thời gian chờ đợi bản thân cô như đứng đồng lửa ngồi đồng than như thế nào, trong lòng Bách Chiết Thiên Hài, suy nghĩ những mặt tốt xấu, nắm điện thoại di động cân nhắc từng câu từng chữ, cuối cùng cũng chỉ có dũng khí nói ra một câu như vậy.

Thẩm Tự Chúc cũng chủ động mở miệng, "Đường Thụ Nhan từ chức rồi."

Đàm Như Ý đang cúi đầu trầm tư, nghe vậy hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc một.

Thẩm Tự Chúc không nhiều lời, mà Đàm Như Ý cũng không truy hỏi nữa. Nếu Đường Thư Nhan đã lựa chọn cách rút lui về vang nhất thì dĩ nhiên cô cũng phải tôn trọng. Về phần những thứ khác, nói hay không nói cũng không có gì khác nhau.

Vậy mà, Đàm Như Ý chợt nghĩ đến quyền nhật ký màu xanh lá cô đặt dưới đáy thùng —— Thẩm Tự Chúc vẫn còn nhớ biểu hiện khác thường của cô ngày đó chứ, đợi cô "Chuẩn bị xong" thì chủ động nói cho anh biết sao?

Một tuần sau, hộ khẩu của Đàm Như Ý chính thức chuyển tới. Cô lật quyển sổ màu đỏ mới tinh, chủ hộ được điền tên của cô, cả sổ hộ khẩu cũng chỉ một mình cô.

Lại nghĩ trước kia vẫn luôn căm ghét người khác đi cửa sau, bây giờ chính bản thân mình được hưởng thủ quyền lợi này lại thấy có chút may mắn vì Trung Quốc là một xã hội nhân văn. Nếu không muốn thông qua cửa ải Đàm Vệ Quốc còn phải khó khăn hơn cả lần bàn đĩnh(*).

(*): Lăn bàn đĩnh là hình phạt tàn khốc nhất trong xã hội phong kiến. Thời kỳ vương triều nhà Thanh thống trị, người bình thường muốn vượt cấp cáo quan thì phải ở trần lăn qua bàn đĩnh.

Nếu đã có hộ khẩu hai người lập tức bắt đầu bàn bạc ngày lãnh giấy chính thức, quyết định sau cùng là sáng sớm Thứ hai sẽ đến cục dân chánh. Quyết định ngày xong, Đàm Như Ý gọi điện thoại thông báo chuyện này cho ông nội, còn nói sau khi cung d/đ; l; q' d thiếu niên kết thúc học thêm thì về nhà thăm ông. Ông nội Đàm dĩ nhiên vui mừng, một ông lão tám mươi tuổi mà cảm xúc kích động vẫn nghẹn ngào như một đứa trẻ: "Bây giờ chỉ cần chờ đứa bé của con và Tiểu Thẩm nữa thôi."

Sau đó lại gọi điện thoại

thông báo tin tức này cho Hạ Lam, Hạ Lam còn vui vẻ hơn cả cô, liên tục nói chúc mừng, cuối cùng một phen tâm huyết của mình cũng không uống phí, "Tôi biết ngay chuyện của hai người nhất định có thể thành mà."

Đàm Như Ý cười hỏi, "Sao cô chắc chắn hơn cả tôi vậy?"

"Hôm bữa nướng thịt, lúc cô mặc chiếc váy dài kia, ánh mắt của Thẩm Tự Chúc nhìn cô đã không còn giống như trước. Khi đó cũng biết nhất định có hy vọng, quả nhiên." Dừng một chút, rồi lại thở dài, "Lại một cô gái tốt gả đi rồi."

Đàm Như Ý ngẩn ra, nghĩ đến chuyện của cô ấy và Đàm Cát, vậy mà do dự một hồi vẫn không liết mở miệng như thế nào, không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển hỏi: "Vậy cô. Đến giờ có ai theo đuổi cô không?"

Hạ Lam dừng một chút, "Có thì có nhưng thấy đều không thích hơn!" Cô cười một tiếng. "Hiện giờ tôi cũng"

không muốn nộp. Có như một ngày, đến giờ thì cũng không có ý định nghĩ đến chuyện khác, bận rộn tháng chức tăng lương mới là chuyện quan trọng hơn, đàn ông nào có tiền dựa vào là được."

Nghe cô ấy nói như thế, Đàm Như Ý thăm nghĩ mình đã quá lo lắng rồi. Đàm Cát và cô ấy chênh lệch nhau sáu tuổi, hai người dút khoát không thể nào đến với nhau.

Theo thường lệ trở về thăm ông cụ Thâm và Bà cụ Thâm.

Lần này trở về, tâm trạng của Đàm Như Ý cũng có chút khác với lúc trước. Cô không nói ra được rốt cuộc khác ở điểm nào, cảm xúc vô vị, nhớ tới tâm trạng từ thực tập chuyển thành chính thức vào tháng sáu năm nay. Có lẽ trước đây tới cita cũng d/đ l; q'đ giống như thực tập, hôm nay đã trở thành nhân viên chính thức. Tuy công việc ở đơn vị và nội dung công việc đều giống nhau, thế nhưng tất cả đều kết thúc bằng cảm giác thật, cũng là người trước đây không cách nào so sánh được.

Hai ông bà cụ cũng không biết chuyện hai người chưa lãnh chứng. Vì vậy Thâm Tự Chúc nói phải cùng ông cụ Thâm uống một ly thì bà cụ Thâm kinh ngạc hỏi: "Sao tự nhiên lại muốn uống rượu với ông nội?"

Thâm Tự Chúc cười nói, "Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ rất lâu rồi không uống cùng ông nội thôi ạ."

Bà cụ Thâm dĩ nhiên không tin nhìn chăm chăm Thâm Tự Chúc nhìn hồi lâu, chợt tiến tới bên cạnh anh nhỏ giọng hỏi: "Thành thật nói cho bà biết, có phải có chuyện gì vui không? Có việc mừng cũng đừng gạt là, nói ra mọi

người cùng nhau vui mừng." Lúc nói lời này, ánh mắt vẫn không ngừng liếc búng Đàm Như Ý.

Đàm Như Ý dở khóc dở cười, "Bà nội, con chưa có. . . ."

"Chưa có thì phải tranh thủ, kết hôn cũng đã nửa năm rồi sao vẫn chưa có chút động tĩnh nào vậy."

Thẩm Tự Chúc rót đầy hai ly rượu, "Ông nội, ông nhìn người rất chính xác." Anh nhìn Đàm Như Ý, cười cười, "Như Ý là một cô gái tốt."

Ông cụ Thẩm không khỏi kêu ngạo, "Cái này. Đó là đương nhiên. Ánh mắt của ông còn có thể sai sao?"

Đàm Như Ý được khen không tự nhiên, hôm nay nhớ lại đau khổ oán hận ngày đó, cảm giác như cách một đời. Nhưng cũng không thể không cảm ơn ông cụ Thẩm, nói ông "Khư khư cô chấp" cũng được, "Tự chịu trách nhiệm" cũng được, tóm lại mỗi nhân duyên này đều nhờ ông mà ra.

Đàm Như Ý cũng cầm chai rượu, lấy cái ly ra rót vào chút xiu, nói với ông cụ Thẩm: "Ông nội, con cũng mời ông. Tiều lương con nhớ nên chỉ có thể uống cùng ông chút xiu vậy thôi."

Ông cụ Thẩm cười ha ha, hớn hờ nâng chén.

Sau bữa cơm tối, Đàm Như Ý cùng xem ti vi với ông cụ Thẩm. Mới uống chút xiu rượu trắng đã khiến mặt cô nóng lên, cảm xúc có chút kích động, cùng ông cụ Thẩm

nói không ít chuyện lý thú khi mình còn bé. Ông cụ Thắm nghe đến vui vẻ, thỉnh thoảng xen vào mấy câu. Đám Như Ý nói sau nhà mình có một gốc cây dâu tằm, ông cụ Thắm lập tức tiếp lời, nói còn nhớ rõ, trước kia lúc đến nhà họ Đám đã từng nhìn thấy cây đó.

"Năm ngoái, lúc con vào núi vẫn còn nhìn thấy cây đó. Nhưng bây giờ đứng vào núi hoang vắng, nhà cũ của con cũng đã sụp đổ." Lúc Đám Như Ý cười lên, hai mắt sáng ngời, "Trước kia lúc đi học, thường có đứa bé leo lên hái trộm quả dâu. Ông nội hét lớn một tiếng, thì có đứa bé từ trên cây nhảy xuống giống như khi con, vừa chạy còn vừa cho vào mồm, ngoài miệng dính đầy màu tím."

Ông cụ Thắm cười ha ha, "Nghe con nói xong. Lại muốn. Muốn ăn. Quả dâu rồi."

"Vậy chờ đến mùa hè sang năm, ông trở về một chuyến đi. Cây kia vẫn còn đấy, chỉ khó hái một chút thôi." Suy nghĩ một chút, còn nói, "Cũng không cần chờ đến sang năm, qua hai tháng nữa cam sẽ chín. Ông nội con vẫn luôn nhớ kỹ, nói năm xưa lúc thu hoạch cam đều sẽ tặng cho ông hai giỏ."

Bà cụ Thắm ở một bên nghe, cười nói: "Vẫn là Như Ý con có lòng."

Đám Như Ý cũng không phải thuận miệng nhắc tới, nghĩ tới một thời gian nữa cô sẽ kết thúc khóa dạy ở cung thiếu niên rồi, quả thật đến lúc đó có thể đưa ông cụ Thắm và bà cụ Thắm về.

Cô nói dự định của mình, bà cụ Thắm gật đầu liên tục,

"Ý kiến này hay. Dù sao ở thành phố cũng oi bức nhàm chán, nếu tiện thì chúng ta qua quẩy rầy con mấy ngày."

"Tiện ạ, nhất định ông nội con rất vui mừng." Cô cười nói, "Chỉ có điều trấn trên rất hẻo lánh, nếu đi dạo thì không có gì cả."

"Ở thành phố đi dạo mấy chục năm, đã sớm đi dạo ngán rồi!" Bà cụ Thẩm cười nhìn Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh gọt trái cây, "Quyết định như vậy, Tự Chúc, phải làm phiền con làm tài xế cho ông bà rồi."

Thẩm Tự Chúc nhìn Đàm Như Ý một cái, cười nói: "Tất nhiên rồi ạ."

Lúc rời đi, hơi rượu trong người Đàm Như Ý vẫn chưa phai. Thẩm Tự Chúc dắt cô xuống lầu, "Sớm biết sau khi uống rượu em sẽ hướng ngoại như vậy, nên cho em uống."

Đàm Như Ý cười hì hì hỏi, "Cho em uống rồi anh dự định làm cái gì?"

Thẩm Tự Chúc nghiêm trang trả lời: "Đĩ nhiên là làm chuyện không tốt."

"Không uống rượu cũng có thể nha." Đàm Như Ý nghiêng đầu nhìn anh, con mắt lóe sáng lấp lánh, giọng nói đặc biệt vô tội.

Thẩm Tự Chúc nhìn chốc lát, chuyển tầm mắt qua đưa

tay vô vô đau có đau đau nơi: Sao tiêu tượng của em còn kém hơn Đám Cát vậy?"

Xuống dưới lầu, Thẩm Tự Chúc giúp cô mở ghế phụ ra, Đàm Như Ý không lập tức đi vào mà ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng treo trên đỉnh đầu, giang hai tay, "Ánh trăng hôm nay thật là đẹp."

Ánh trăng sáng tỏ giống như xuyên qua năm ngón tay, Đàm Như Ý nhìn đến cực kỳ mê mẩn. Thẩm Tự Chúc bao phủ đầu vai của cô, "Đi thôi."

Đàm Như Ý lại quay đầu nhìn anh, "Anh Thẩm, anh có biết cách với lấy ánh trăng là sao không?" Không đợi Thẩm Tự Chúc trả lời, cô phối hợp nói, "Trăng sáng dĩ nhiên là không thể với tới. Nhưng chỉ cần mở cửa sổ ra một cái là có thể nhìn thấy; mình đi nó cũng đi theo. Như thế làm bạn mà trưởng thành, như vậy là đủ rồi."

Thẩm Tự Chúc không biết câu chuyện không đầu không đuôi của cô đến cuối cùng là nhằm vào cái gì, có chút không biết làm thế nào, Đàm Như Ý lại cười lên, chợt vươn tay vòng lên cổ anh đến gần hôn một cái, "Về nhà đi!" Đứt lời lập tức buông tay. Mà Thẩm Tự Chúc đã ôm hông của cô, đóng cửa xe lại một cái "Rầm", để cho cô dựa lưng vào sườn xe, cúi đầu hôn cô sâu mà kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 46

Sáng sớm hôm sau, Đàm Như Ý tỉnh dậy vào lúc sáu giờ. Mở mắt nhìn trần nhà, nhớ tới một đêm hôm trước khi có kết quả thi tốt nghiệp trung học, chịu đựng đến nửa đêm mới ngủ, trời còn chưa sáng đã mở mắt ra cũng thấp thòm như thế này, chỉ có điều một là bởi vì vui mừng, một là bởi vì lo lắng.

Thẩm Tự Chúc cũng tỉnh theo, không lập tức mở mắt ra, chỉ nắm tay Đàm Như Ý ở trong chăn, trầm giọng nói: "Bà Thẩm, chào buổi sáng."

Đàm Như Ý vô cùng vui vẻ, "Thức dậy thôi, anh Thẩm."

Bởi vì phải chụp ảnh vào sổ kết hôn nên Đàm Như Ý trang điểm và đeo đồ trang sức nhả nhặn — kỹ thuật trang điểm của cô cũng học được từ Hạ Lam, nhờ có tay nghề thân kinh bách chiến của Hạ Lam đích thân dạy mà cô ít đi đường vòng.

Thẩm Tự Chúc vừa cạo râu vừa nhìn Đàm Như Ý cầm bút kẻ lông mày. Đàm Như Ý bị nhìn thấy ngượng ngùng, hơi nghiêng người qua, cười nói: "Đừng nhìn, lúc phụ nữ trang điểm đều phải nhắm mắt."

Tấm gương sáng loáng rộng rãi phản chiếu bóng dáng hai người, nhìn trong kính rất bình thường mà lại hài hòa, Đàm Như Ý không biết sao lập tức nghĩ tới vai diễn của Tô Hữu Băng trong《Ỗ Thiên Đồ Long ký》, lời bài hát kết thúc của bộ phim rất buồn cười, nhưng chỉ có một câu duy nhất khiến Đàm Như Ý nhớ mãi đến nay, đó chính là: Để anh vẽ lông mày cho em cả đời. Mỗi lần đều vỗ tay thờ dài, Trương Vô Kỵ là một người đàn ông thiếu quyết đoán như vậy sao có thể nói ra câu nói hay như vậy được.

Bên này Thẩm Tự Chúc đã cạo râu xong, lúc cầm khăn lau mặt chợt nói: "Em nhắm mắt cũng dễ nhìn."

Đàm Như Ý lập tức run tay một cái, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Dễ nhìn chỗ nào, Hạ Lam nói mặt mày em quá nhỏ, sóng mũi cũng không cao, ngũ quan quá nhỏ, giống như chỉ cần một cái tát là có thể đập bẹp vậy."

Thẩm Tự Chúc cười lên, thật sự vươn tay làm bộ muốn bao mặt của cô lại, Đàm Như Ý lập tức trốn về phía sau, "Đừng! Thật vất vả mới trang điểm xong!"

Thẩm Tự Chúc dùng tay lại, ngón tay chợt nắm được cằm dưới của cô, cúi đầu hôn một cái. Mới vừa đánh răng xong nên vẫn còn mùi Bạc Hà thơm ngát. Sau khi Thẩm Tự Chúc rời khỏi, Đàm Như Ý không tự chủ đưa đầu lưỡi ra liếm liếm. Dĩ nhiên động tác nhỏ này không tránh được ánh mắt của Thẩm Tự Chúc, anh không khỏi cười khẽ một tiếng. Đàm Như Ý ngượng ngùng không dứt, đưa tay đẩy anh thẹn nói: "Anh xong rồi thì mau ra ngoài đi!"

Hai người đều ăn mặc hơi nghiêm túc, lúc ra cửa trước còn cố ý kiểm tra lẫn nhau một phen. Đàm Như Ý kéo cả vạt Thẩm Tự Chúc cả vạt khiến cho nó đuối thẳng ra, không có lập tức buông tay mà ngửa đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm, đây là cơ hội cuối cùng để anh hối hận rồi đấy."

"Cô Đàm, đây cũng là cơ hội cuối cùng của em đấy."

Đàm Như Ý bật cười buông cả vạt của anh ra, "Đi thôi."

Chưa đến tám giờ, cả thành thị vẫn chưa thật sự tiến vào tiết tấu bận rộn. Bầu trời trong suốt thoáng đặng giống như đã được rửa qua nước. Thẩm Tự Chúc lái ra khỏi nhà để xe, Đàm Như Ý kéo cửa bên ghế lái phụ ra ngồi vào. Xe rẽ vào một khúc quanh đi thẳng đến cục dân chính.

Nhiệt độ vẫn chưa lên cao nên trong xe không điều hòa không khí, Đàm Như Ý cửa sổ xuống khiến cho không khí mang theo vài phần ẩm ướt thổi vào. Vô cùng thoải mái, giống như mỗi lỗ chân lông đều giãn ra.

Tin tức buổi sáng trong radio mới vừa kết thúc, đang dự báo thời tiết, nói là thời tiết tốt sẽ kéo dài một tuần, nhiệt độ ba ngày sau sẽ lên cao.

Đàm Như Ý nhớ hồi đại học, mùa hạ ở thành phố trung bộ cũng rất nóng bức, nhưng cảm giác vẫn kém hơn Sùng Thành một chút, "Đã vào mùa thu khoảng một tuần rồi mà nhiệt độ vẫn cao như thế."

"Nóng à?" Thẩm Tự Chúc đưa tay muốn bấm nút mở điều hòa không khí nhưng bị Đàm Như Ý cản lại.

"Tạm thời không nóng." Đàm Như Ý cười nói, "Đừng mở, ở trong máy điều hòa đến muốn bệnh rồi."

Trong lúc đang nói chuyện, điện thoại di động của Thẩm Tự Chúc để ở một bên bỗng vang lên, phía trước chuẩn bị có khúc quanh nên anh không nhận được, "Em nhận đi."

Đàm Như Ý cầm điện thoại di động lên, thấy tên người gọi là "Bác cả", sừng sốt một chút, "Là bác cả của anh gọi đến."

"Không có việc gì, em nhận đi."

Đàm Như Ý trượt màn ảnh, áp điện thoại vào bên tai, đầu

kia lập tức truyền đến một trận âm ỉ, Đàm Như Ý alo một tiếng liền vang lên giọng nói khàn đục của bác cả Thẩm, gằn nhẹ nói một câu. Trong đầu Đàm Như Ý bỗng chốc “Âm” một tiếng, suy nghĩ lại từng câu từng

chữ vô vụn, cuối cùng mới hiểu được mục đích gọi đến mà đầu kia đã cúp.

Lạnh lẽo từ từ lan tỏa từ lòng bàn chân, cả người Đàm Như Ý rét run, từ từ rũ cánh tay xuống nắm chắc lại, cắn răng run giọng nói: "Anh Thâm, dừng xe, chúng ta đi bệnh viện."

Thâm Tự Chúc sững sờ, nghiêng đầu nhìn cô, "Xảy ra chuyện gì?"

Đàm Như Ý nhìn anh, "Ông nội."

Nói không lên tiếng, Thâm Tự Chúc lập tức thẳng gấp một cái, "Ông nội thế nào?"

"Bây giờ sáng nay lại phát bệnh, đang phẫu thuật."

Thâm Tự Chúc mím chặt môi, lập tức quay đầu xe ở giao lộ phía trước, chạy thẳng đến bệnh viện.

Vợ chồng bác cả Thâm Trâu Lệ cùng với Bà cụ Thâm đang chờ ngoài phòng phẫu thuật, Bà cụ Thâm tựa vào vai Trâu Lệ không ngừng gạt nước mắt. Thâm Tự Chúc thở dốc một hơi, hỏi bác cả, "Tình huống như thế nào ạ?"

"Huyết áp quá cao, có lẽ không quá lạc quan." Bản thân bác cả là chuyên gia về xuất huyết não, hôm nay đối mặt với tình huống nguy hiểm của cha mình lại hết đường xoay xở.

Thâm Tự Chúc kéo Đàm Như Ý ngồi xuống bên

cạnh, Đàm Như Ý không lên tiếng, chỉ nắm tay Thẩm
Tự Chúc thật chặt. Bàn tay anh rất lạnh, trong lòng
bàn tay toát ra một lớp mồ hôi lạnh trơn trượt.

Ngồi chốc lát, Phương Tuyết Mai và anh cả cũng chạy tới. Phương Tuyết Mai vừa đến lập tức che mặt khóc rống, Trần Lệ nghe thấy tâm phiền ý loạn, quát lên: "Gào cái gì mà gào!!! Còn chưa có chết đâu!" Phương Tuyết Mai lập tức bị dọa cho nhe nhon, cũng không dám lên tiếng nữa, yên lặng đi qua ngồi xuống bên cạnh.

Không biết đợi bao lâu, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Ông cụ Thẩm tạm thời qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn còn lâm vào hôn mê, tình hình như thế nào còn phải đưa đến phòng ICU quan sát.

Trong chốc lát sắc mặt ai cũng buồn rầu, cảm giác hoảng sợ cảnh tượng của lễ mừng năm mới lần đó lại lần nữa phủ xuống lòng mọi người, chỉ có điều lần này ai cũng không dám tồn tại bất kỳ may mắn gì trong lòng nữa. Dù sao tuổi tác ông cụ Thẩm đã cao, đây lại là lần phát bệnh thứ ba.

Chỉ sau một ngày mà dài gian nan như một đời.

Ông cụ Thắm nằm trong phòng ICU, mọi người chỉ có thể ngồi không chờ bên ngoài. Bác cả sợ thân thể bà cụ Thắm không chịu nổi nên bảo Thắm Tự Chúc và Đàm Như Ý đưa bà về nhà trước. Nhưng bà cụ Thắm lại không chịu, sợ đi về rồi ngộ nhỡ ông cụ Thắm có mệnh hệ gì thì mình không thể đưa ông đi đoạn đường cuối cùng.

Gần tôi, ba của Thẩm Tự Chúc là Thẩm Tri Hành

và chú ba Thám Tư Chương cũng chạy đến. Tư thím ba của Thám Tư Chương thì con cháu nhà họ đã tề tụ đông đủ.

Lần này trong lòng mọi người đều có linh cảm, tin dữ như thanh kiếm sẽ rơi xuống đầu lúc nào chẳng biết. Tất cả đều thấp thỏm hấp tấp, vừa dự tính tình huống xấu nhất, vừa ôm lòng chờ mong vào vận may cuối cùng: hai lần trước đã gắng gượng vượt qua, mong lần này cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Chỉ có chờ đợi vô tận, mà chờ đợi càng làm cho người ta hoảng sợ hơn trước bất kỳ sự thật nào, bởi vì bạn không biết điều bạn chờ đợi cuối đến cuối cùng là cái gì.

Lúc rạng sáng, ông cụ Thám lại bị đưa vào phòng phẫu thuật lần nữa.

Lần này không ra nữa.

Tiếp đó, mọi người nối đuôi nhau bắt đầu từng bước chuẩn bị tang lễ.

Lúc đầu, bà cụ Thám khóc đến ngất lịm, nhưng vào ngày hỏa táng thì thể ông cụ Thám đã bình tĩnh lại, chỉ nói: "Đầu gì cũng cảm ơn thời tiết thành phố nóng bức. Nếu giống như năm trước mà ở trong linh đường ba ngày ba đêm, ngay cả nói ly biệt cũng không thể gợn gàng mới hành hạ."

Ba người con trai, người lớn nhất cũng đã sáu mươi tuổi, tất cả đều tung hoành ngang dọc mà bà cụ Thám còn phải

an ủi bọn họ." Lão già đi cũng tốt, nửa năm này ông ấy cũng không thoải mái, xuống lầu còn phải nhờ người công, mẹ nhìn thấy cũng phải ghen đến sợ. Được rồi, sống hơn tám mươi tuổi rồi, cũng coi là chuyện vui."

Vậy mà Đàm Như Ý theo sát bên cạnh bà cụ Thâm một tác cũng không rời, phải biết nếu nói về đau buồn thì không ai bằng bà. Làm vợ chồng hơn sáu mươi năm, dài ngắn dầm mưa mới đi được đến đây, đã giao hẹn phải chết cùng nhau để tránh khỏi để lại một người đau lòng. Vậy mà thế gian sao có thể toàn vẹn một chuyện, có thể nắm tay nhau cả đời đã là không dễ.

Theo ý ông cụ Thâm lúc còn sống, tro cốt phải đưa về chôn cất với ông bà.

Sau khi an táng, tất cả hiếu nam hiếu nữ lần lượt dập đầu dâng hương. Đàm Như Ý quỳ gối bên cạnh Thâm Tự Chúc, lúc cúi người dập đầu chợt thấy ngón tay Thâm Tự Chúc run lên, mới phát hiện có tàn hương nóng bỏng rơi xuống mu bàn tay anh.

Hai tay Đàm Như Ý cũng run lên theo, nhắm chặt hai mắt dưới hương tro tiên vàng sau khi đốt nòng nặc trong hơi thở, không suy đoán sự khó chịu của Thâm Tự Chúc.

Sau khi đưa tang, đội ngũ lần lượt trở về, chỉ chờ sau bảy ngày đưa đèn thì trở lại lập bia xây mộ. Cả đời này hoàn toàn yên nghỉ trong quan tài.

Thâm Tự Chúc không lên xe mà kéo Đàm Như Ý, nói: "Cùng anh đến một nơi."

Đọc theo con đường nhỏ bên cạnh nghĩa địa, hai người đi về phía sườn núi. Gió núi mênh mông cuộn cuộn, thổi cuốn những đám mây trắng trên đỉnh đầu, thời gian qua nhanh như phù du.

Hai lên đường đều là cỏ dại, chờ đến khi tới nơi, ông quần đã dính đầy thương nhĩ(*). Cỏ cây nồng nặc, có loại hơi thở lạnh lùng khiếp, Thẩm Tự Chúc chợt đưa ngón tay chỉ về đồng cỏ nát ở phía xa, "Đó là nhà cũ họ Thẩm."

Đàm Như Ý đi theo phía sau anh, đạp lên cỏ hoang ngang gỏi, thất thiếu đi tới. Đó vốn là vị trí của một nơi ở lớn, hôm nay chỉ còn chút đá vụn ngói vụn. Cũng có hoa dại màu vàng nhạt không biết tên mọc lên từ dưới đồng gạch ngói, đón gió khoe thân, dáng vẻ vô cùng ngây thơ.

Vốn là kết cấu nhà cũ, hôm nay cũng đã không nhìn ra, vẫn còn có ao chứa chứa nước mưa để giặt quần áo năm xưa, bên trong tất cả đều là cảnh khô lá héo úa.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Đàm Như Ý đối diện với cái chết, khi còn bé ông cụ hàng xóm qua đời cô cũng đã nhìn thấy rồi. Nhưng dù sao năm tháng xa xưa, đâu nào giống gần gũi như bây giờ. Chỉ trong thời gian ngắn mà sống chết đảo ngược. Mà đối với những người khác trên toàn thế giới thì ngày đó vẫn là một ngày bình thường. Cô vẫn chức nhỏ thăng chức tăng lương, có thiếu niên đổ mắt một lòng tỏ tình với cô gái mình yêu, có trẻ em tan học về nhà, ở đầu đường mua một que kem thường ăn.

Sống chết vốn là một chuyện quan trọng nhưng ở giữa chúng sinh lại giống như rất nhỏ bé.

Bóng dáng Thảm Tự Chúc tiêu điều, yên lặng nhìn ao giặt quần áo mọc đầy rêu xanh, "Mấy ngày nữa là có thể đưa ông nội về hái cam rồi." Tiếng nói rất khẽ, vừa nói ra khỏi miệng đã bị gió núi thổi tiêu tán.

Trái tim Đàm Như Ý đau xót như bị kim châm, nước mắt nhanh chóng muốn rơi xuống. Cô tiến lên một bước, ôm chặt lấy Thảm Tự Chúc từ phía sau. Dùng hết sức giống như muốn cho anh thêm vài phần ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 47

Nâng mắt nhìn lên, đoàn xe đưa tang màu đen giống như một đàn kiến, sau khi vượt qua đám cỏ hoang sinh trưởng tốt ở sườn núi thì hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn. Tiếp tục nhìn về phía trước dọc theo phương hướng này, là trấn nhỏ vùi lấp trong khe núi, con sông Bạch Luyện giống như băng qua từ trong trấn phát ra ánh sáng dưới ánh mặt trời.

Đàm Như Ý thu hồi ánh mắt, chỉ chỉ nơi nào đó không xa trên sườn núi, "Nhà em ở đó."

Thảm Tự Chúc nhìn sang theo, nhà cửa sụp đổ một nửa, vôi sơn trên tường đã bị nước mưa cọ rửa hầu như không còn, lộ ra bùn nhão màu đỏ, giống như từng miệng vết thương màu đỏ sẫm. Sau nhà thật sự có một gốc cây dâu tằm, cành lá sum xuê khẽ đung đưa trong gió lạnh.

Đàm Như Ý chợt sinh ra một suy nghĩ, núi thành núi hoang, hòn thành cô hòn, cô và Thảm Tự Chúc đều đã không còn quê hương nữa rồi.

Thảm Tự Chúc nói: "Đi qua nhìn một chút."

Đàm Như Ý lập tức dẫn anh xuyên qua cỏ dại bao trùm đường nhỏ, đi về phía nhà cũ của mình.

Dọc đường đi qua một rãnh suối đã cạn nước, từ trên xuống dưới đều là rừng cây rậm rạp âm u, "Khi còn bé, ông nội sợ em chạy lung tung vào buổi tối nên lúc nào cũng nói trong rừng cây này có quái vật màu đỏ." Cô hoài niệm liếc mắt nhìn về phía rừng cây, "Thật ra thì bên trong có quả táo ăn rất ngon, chỉ có điều cuối cùng em vẫn không dám đi hái một mình."

Đi ngang qua một khu ruộng nước, còn nói: "Trước kia ở đây đào rãnh đắp cá, chính là một loại thảo dược tốt đấy nhé."

Vì vậy, mỗi khi đi qua cây tiêu, ruộng vùng(mè), giếng nước hay là đồi lúa mạch, Đàm Như Ý đều sẽ nói một chút. Thảm Tự Chúc ít mở miệng nhưng lại nghe rất nghiêm túc. Dần dần, đã đến nhà của Đàm Như Ý.

Nhà cửa chỉ còn lại một nửa, Đàm Như Ý chỉ các nơi cho anh, "Nơi này trước đây là phòng ngủ, từ khi lên trung học cơ sở trở về sau thì em ngủ trên gác lửng, ban đêm có thể nhìn thấy ánh trăng rơi vào từ nóc nhà ngói, đây là phòng bếp và lò lửa vẫn chưa sụp hết, lúc em bắt đầu nấu cơm cũng chỉ cao hơn bếp lò một chút, lúc nấu thức ăn đều phải đứng trên ghế." Đàm Như Ý dừng một chút, chỉ vào nơi nào đó ở phía nam, úp úp mở mở nói: "Anh nhất định không biết đó là nơi nào."

Thảm Tự Chúc liếc mắt nhìn, "Nhà vệ sinh?"

"Đoán lại."

". Nhà kho?"

Đàm Như Ý lắc đầu, cười nhìn anh, "Là chuồng heo."

Thậm chí nghe vậy cũng cười khe khẽ, Đàm Như Ý thấy vẻ mặt anh hơi nguôi giận, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó quay lưng lại bước qua vũng bùn lầy trên đất, nói tiếp: "Trước kia trong nhà còn nuôi một con chó, có hôm không biết sao lại bị rơi vào chuồng heo, bản thân lại không nhảy ra được. Bỗng chốc heo thì thờ phỉ phò hét loạn xạ, chó thì sủa gâu gâu, hàng xóm nghe được còn tưởng rằng nhà em có trộm. Sau đó chó được cứu ra, nhưng trên người lại dính đầy bùn đất." Đàm Như Ý nhớ lại cảnh tượng đó cũng cảm thấy có chút khó mà nhìn thẳng, "Hết cách, giữa mùa đông xách tới dưới ống nước tắm rửa cho nó. Chờ lông được tắm sạch thì chó cũng sắp đông hồng luôn, sau đó liên tục sấp đến chậu than, cuối cùng đám lông trên bụng bị nướng khét một mảng lớn." Cô chỉ chỉ bụng của mình.

Thẩm Tự Chúc cười khẽ một tiếng.

Đàm Như Ý gãi gãi đầu, xoay người nhìn thấy cây quýt sau nhà, chợt hỏi: "Có muốn ăn quýt không?"

Vẫn chưa tới mùa quýt chín, Đàm Như Ý đi dạo một vòng, chỉ chỉ một gốc cây trong đó, "Năm nay gốc cây này sinh trưởng không tệ." Cô đưa tay kéo nhánh cây xuống, với không tới nên khập khiễng nhảy lên, vẫn còn thiếu một chút.

Thẩm Tự Chúc đi tới phía sau cô duỗi cánh tay dài ra hái được hai quả. Đàm Như Ý cầm một quả bắt đầu lột vỏ. Vỏ trái cây màu xanh tỏa ra một mùi hương chua chua. Đàm Như Ý nhìn mũi quýt trắng như tuyết bên trong, có chút không dám cho vào miệng, liền nói, "Chúng ta tới tảng đá kia chơi kéo búa bao, người nào thua thì người đó ăn."

Thẩm Tự Chúc nhìn nàng, "Được."

Vấn đầu tiên, Đàm Như Ý thua. Cô lột một mũi cẩn thận nhìn chốc lát, mạnh mẽ nhắm mắt nhét vào trong miệng. Nước trái cây chua lè chảy xuống giống như hòa tan cả hàm răng, Đàm Như Ý hít vào một hơi khí lạnh, nước mắt cũng chảy ra. Ngẩng đầu lại thấy Thẩm Tự Chúc cười rất hả hê, tức không nhịn nổi, lại lột ra một mũi nhét vào trong miệng anh, tiện thể che miệng anh lại không để cho anh phun ra.

Cho đến khi xác định Thẩm Tự Chúc ăn hết cô mới buông tay ra, nhảy ra một bước cười nhìn anh. Thẩm Tự Chúc không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn cô. Đàm Như Ý có chút lo lắng, không biết rốt cuộc anh có bị chua không, đang muốn mở miệng thì Thẩm Tự Chúc chợt tiến lên một bước, đưa tay ôm cô vào ngực mình, đặt cằm trên đỉnh đầu cô, áp úng nói: "Anh không sao, em đừng lo lắng."

Trời cao mây nhạt không có một tiếng động, bỗng chốc chỉ còn tiếng vang rất nhỏ cây cỏ do gió phát qua.

Theo tập quán sẽ đưa đèn cho ông cụ Thẩm bảy ngày, Thẩm Tự Chúc ở lại trấn trên trong nhà của Đàm Như Ý. Chuyện của công ty, Đường Thư Nhan đang giúp anh xử lý, chỉ nói là trước khi từ chức sẽ giúp anh một lần cuối cùng.

Ông nội Đàm cũng tham gia tang lễ, ông cụ Thẩm qua đời là một đả kích rất lớn đối với ông, tinh thần cả người cũng có chút uể oải. Lúc hóng mát vào buổi tối, ông nội Đàm ngồi trước nhà nói chuyện năm đó ông và ông cụ Thẩm cùng nhau đánh giặc với Thẩm Tự Chúc. Những câu chuyện này, Thẩm Tự Chúc đã từng nghe ông cụ Thẩm nói rồi, vậy mà vẫn nghe đến mê mẩn như cũ.

Lúc trời sắp tối, Đàm Như Ý cùng với Thẩm Tự Chúc đi vào trong núi, đặt một ngọn nến trước mộ ông cụ Thẩm. Sau bảy ngày, ba người Thẩm Tri Hành vận chuyển bia đã khắc xong vào trong núi.

Đá hoa cương màu đen, có khắc cuộc đời hiển hách của ông cụ Thẩm. Sau khi lập bia xong, Thẩm Tự Chúc tự tay trồng hai gốc cây quế trên phần đất trống trước ngôi mộ. Sau khi trồng xong anh để cái xẻng xuống, rồi đến trước mộ bia cung kính quỳ xuống, dập đầu ba cái.

Đoàn người rời đi vào lúc hoàng hôn, trả lại vùng núi yên tĩnh cho ông cụ yên giấc ngàn thu.

Từ đó, cuối cùng mối liên hệ giữa người chết và nhân gian hoàn toàn cắt đứt.

Trong khoảng thời gian cử hành tang lễ, khóa dạy ở cung thiếu niên cũng đã kết thúc. Đàm Như Ý chỉ sợ dẫm vào vết xe đổ “Con muốn dưỡng mà cha không đợi”(*), sau khi bàn bạc với Thẩm Tự Chúc dự định trước khi trường học khai giảng tạm thời sẽ không trở về Sùng Thành mà ở lại chăm sóc ông nội Đàm thật tốt. Dĩ nhiên Thẩm Tự Chúc

cũng đồng ý, chẳng qua là chuyện linh chứng của hai người vẫn chưa xác định. Đàm Như Ý lại nói, "Tần Thiếu Du đã nói rồi, 'Lưu khởi tại triều triều mộ mộ' (**)." Cuối cùng, lại dặn dò Thẩm Tự Chúc, "Khi nào công ty bớt bận, hãy thường xuyên về ở cùng là

nội đi."

(*) : là một câu Cổ Ngữ, có nghĩa là "Con cái muốn phụng dưỡng cha mẹ, nhưng cha mẹ lại không đợi được ngày đó". Xuất phát từ "Khổng Tử Gia Ngữ, cuốn hai, Trí Tuệ đệ bát" và xuất thân từ "Ngoại truyện Hàn thê" cuốn chín: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn nuôi mà cha không đợi."

(**): Trích trong bài thơ "Thuốc Kiều Tiên" của Trần Quán.

Nguyễn văn: Lương bỉnh được thi cử trường thi,
Hầu khời tại triều triều mộ mộ?

Dịch nghĩa: Hai môi tình đã thật sự là lâu dài

Há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm
sớm

Trong khoảng thời gian Đàm Như Ý ở nhà, Đàm Cát cũng trở về một lần. Đã lâu rồi ông nội Đàm không ở cùng hai chị em Đàm Như Ý nên nhất thời vui vẻ tinh thần cũng khôi phục chút ít.

Lúc rảnh rỗi, Đàm Như Ý hỏi ông nội Đàm có tin tức của ba mình không.

Ông nội Đàm cau mày nói: "Người lớn qua đời nó cũng không ra mặt, thật sự rất hờ hờ."

Đàm Như Ý hỏi một lúc cũng không có tin tức của Đàm Vệ Quốc, cũng không biết dạo này ông ta đang làm gì nữa, cô sợ ông ta lại xuất hiện bất thành hình nên lúc

nào cũng lo lắng đề phòng. Cô đắn đo một lúc, cuối cùng vẫn nói lại những lời mà Phương Tuyết Mai đã nói cho ông nội Đàm biết.

Ông nội Đàm lên tiếng hỏi "Bao nhiêu?"

Đàm Như Ý dừng một chút, "Năm mươi vạn."

Ông nội Đàm giận dữ mạnh mẽ giẫm gậy, "Nó thật đúng là dám mở miệng! Năm mươi vạn! Một khi nhét số tiền này vào trong tay, bảo con ở nhà họ Thẩm ngóc đầu làm người như thế nào?"

Đàm Như Ý cũng có chút lo lắng, nghĩ tới những lời nói của Trâu Lệ, lại nghĩ hiện giờ ông cụ Thẩm đã qua đời, chỉ sợ sẽ có người vì vậy mà làm khó dễ.

Vậy mà trước mắt cô cũng không có tinh thần để bận tâm đến chuyện của bản thân, bởi vì chuyện của Đàm Cát đã trở thành vấn đề vô cùng cấp bách trước mắt —— việc này phải nói đến từ hôm đầu tiên Đàm Cát về nhà.

Bởi vì nhớ đến chuyện của cậu và Hạ Lam nên bình thường Đàm Như Ý vẫn hay để mắt đến. Một hôm, nửa đêm cô thức dậy đi vệ sinh nghe trong phòng Đàm Cát còn truyền ra tiếng nói chuyện điện thoại. Cô không có ý làm kẻ nghe lén chuyện của người khác nên đứng một lát rồi đi về.

Kết quả ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa Đàm Cát vẫn gọi điện thoại với người khác vào nửa đêm canh ba. Thừa dịp lúc Đàm Cát đang gọi điện thoại, Đàm Như Ý dùng điện thoại nhà bấm số của Hạ Lam, quả nhiên là

đường dây bận. Rồi tới hôm sau, Đàm Như Ý tiếp tục làm như hôm trước, vẫn là đường dây bận. Dù có trùng hợp đi nữa nhưng liên tục xảy ra hai lần, thì nhất định không có khả năng trùng hợp.

Nửa đêm mất ngủ, cô suy nghĩ lại mọi chuyện trước sau một lần, càng khẳng định phán đoán của mình, sau đó lại sinh ra cảm giác tức giận bị lừa tốt phần bội. Cô không biết trong hai người ai là người chủ động trước, nhưng nếu người chủ động là Hạ Lam.

Chuyện như vậy giống như một cây gai đâm vào lưng cô, thế nhưng cô vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để mở miệng hỏi Đàm Cát. Đàm Cát là người có tính tình cởi mở, nhưng có một điều lại giống cô như đúc, chính là tính khí rất cao. Nếu tìm tòi không thỏa đáng, rất dễ làm tổn thương tình cảm của hai chị em.

Mà trong lúc Đàm Như Ý đang khổ não làm thế nào để mở miệng với Đàm Cát thì cô tin tức của Đàm Vệ Quốc.

Hôm đó cô mới trở về từ siêu thị, sau khi sắp xếp vật dụng hàng ngày từng cái một xong bắt đầu chuẩn bị ăn cơm tối, phía dưới chợt truyền đến tiếng hô to: "Ông nội Đàm!"

Đàm Cát và ông nội đi tản bộ ngoài bờ sông, Đàm Như Ý buông vật trong tay xuống, đi tới bên cửa sổ đáp một tiếng. Người tới thấy Đàm Như Ý ở nhà, lập tức xông lên lầu hai, vào nhà liền cao giọng nói: "Như Ý, cô mau đi. Đi đến đồn công an trên huyện đi!"

Đàm Như Ý nghe xong, nói: "Đã vào ra chuôn rồi?"

Đàm Như Ý cười nhạt, bà xoay ra chuyện khác.

"Cô vẫn chưa biết? Bà ... bà cô uống say bài bạc với người ta thua hết chỉ còn lại một cái quần cộc thôi, ông ta thua đỏ mắt nói muốn đánh cuộc một cánh tay với người ta, kết quả."

"Kết quả như thế nào?"

"Thua! Lúc người đó tới chặt cánh tay ông ta, ông ta đã nhặt một ống thép lên cạnh đập xuống, đập liên tiếp năm lần khiến người đó bị đau, chờ đi bệnh viện không tới ba mươi phút đã chết rồi."

Trong đầu Đàm Như Ý bỗng chốc vang lên "ông ông", chỉ cảm thấy giọng nói của người này càng ngày càng vang, ừng ừng làm cho lỗ tai thấy đau, cô cố gắng hết sức muốn phân biệt lời nói của người này, vậy mà trước mặt bỗng tối sầm, thân thể đã ngã xuống.

Lúc tỉnh lại chỉ thấy trước mắt đầy màu trắng, trong không khí phân tán đầy mùi nước sát trùng. Cổ họng Đàm Như Ý khô khốc, há miệng nhưng không nói nên lời. Mở mắt nằm một lát mới ngồi dậy, đang muốn xuống giường thì có người đẩy cửa vào, chính là Thẩm Tự Chúc.

Đàm Như Ý sững người ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời sắc đêm đã khuya ngoài cửa sổ. Cô lập tức nhớ đến chuyện mình té xỉu, nhanh chóng lên tiếng hỏi: "Bà em. Ông nội em."

Thẩm Tự Chúc nhún chặt chân mày, vổ vổ vai cô ấn cô ngồi xuống giòng, "Chuyện của ba em anh đã người iuy thác người khác ra mắt giải quyết, ông ở nhà nghỉ ngơi, Đàm Cát đang ở cùng với ông."

Đàm Như Ý thoáng thở phào nhẹ nhõm, vậy mà vừa nghĩ tới chuyện Đàm Vệ Quốc đánh chết người, trong lòng chợt sinh ra nỗi tuyệt vọng giống như chết. Trước kia, cô luôn cho rằng đời loại khó khăn cô trải qua giống như một ngọn núi cao và hiểm trở, chỉ cần kiên nhẫn bò lên trên từng bậc từng bậc thì nhất định sẽ chinh phục được. Nhưng bây giờ chuyện này giống như một bức tường cao xuyên thẳng đến tận mây xanh, không có chỗ nào cho cô đặt chân khiến cô chỉ là muốn vượt qua.

Đàm Như Ý vẫn đắm chìm trong tâm sự của mình, không chú ý đến Thẩm Tự Chúc đang nhìn chăm chăm vào cô. Đợi cô ý thức được thì mới phát hiện ánh mắt anh có chút kỳ lạ, thật giống như bản thân cô thành một người quái dị trong mắt anh vậy.

Trong lòng cô giật mình "Lộp bộp", "... Tại sao nhìn em như vậy?"

Thẩm Tự Chúc hít sâu một hơi, chợt nắm chặt lấy tay cô, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, "Có một tin anh không biết có nên nói cho em biết ngay bây giờ hay không?"

Đàm Như Ý nghĩ thầm, còn có tin tức nào đáng sợ hơn việc Đàm Vệ Quốc đánh chết người chứ, lập tức nói: "Anh nói đi, mặc kệ là chuyện gì em đều chuẩn bị tâm lý rồi."

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc dừng lại trên mặt cô, qua hồi lâu, trong lúc Đàm Như Ý suy nghĩ ngàn vạn lần đến các loại tin tức dữ đã xem thì mới dùng giọng điệu kích động không thể khắc chế được mở miệng: "Em... Em mang thai."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Lâu Sẽ Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.